

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Old Surehand 1.pdb

PDB Name: Old Surehand
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.11.2006
Modification Date: 8.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Old Surehand

Karel May

1. díl

KRÁL KOVBOJŮ

Na svých cestách a toulkách světem a bylo jich požehnaně! jsem se potkával se spoustou nejrůznějších lidí a lidiček. Mnohé jsem si upřímně zamiloval, mnozí, třeba to byli takzvaní divoši nebo lidé prý necivilizovaní, stali se mými přáteli a zůstali jimi po celý život. Rád na ně vzpomínám, na naše společné zážitky a dobrodružství, ale mé nejvěrejší přátelství patřilo přece jenom vždycky Vinnetouovi, proslavenému apačskému náčelníku, příteli opravdu nejvěrnějšímu, nejbližšímu. Táhl mě to k němu často z dalek, až z Asie, z Afriky, prerie, lesy, skalnatá pohoří jeho vlasti mě ovšem lákaly svou krásou a půvabem, skoro nedotčeným lidskou rukou, ale hlavně jsem byl znovu a znovu strhován kouzlem jeho výjimečné osobnosti. A nemuseli jsme si ani předem dávat schůzku, věděl jsem vždycky, kde ho mám hledat. Dojel jsem prostě na konečnou železniční stanici nebo k poslednímu říčnímu přístavu, sedl na koně a pustil se podél břehů Ria Pecos k apačským vesnicím. Anebo jsem se zeptal prvního člověka s poctivou tváří, ať to byl běloch nebo Indián, a ten už mi pověděl, do kterých končin se poslední dobou náčelník Mescaleraů zatoulal. Protože Vinnetoua, jeho hrdou tvář a stříbrnou pušku znal kdekdo, celý Západ, celá prerie, všichni zálesáci Skalistých hor, a jak se někde jen ukázal, zvěst o tom letěla od úst k ústům.

Ostatně často jsme si místo i čas příští schůzky umluvili při rozchodu. Já jsem to měl asi snazší, stačilo si pamatovat datum, zatímco Vinnetou, víc ze zvyku, než že by neznal náš kalendář, určoval čas podle indiánského způsobu. Našinci by se mohlo zdát, že to není zrovna nejspolehlivější, avšak nic naplat Vinnetou byl vždycky přesný, dochvilný, nikdy jsem na něj nemusel čekat.

Až přece jenom jednou...

Rozloučili jsme se tenkrát daleko na severu, na místě zvaném Couteau, a řekli jsme si, že se zas uvidíme za čtyři měsíce v Sieře Madre. Vinnetou to byl, kdo určil přesné místo.

"Zná můj bratr vodu, která se jmenuje Clear Brook, Jasný potok?"

"Znám."

"Můj bratr si jistě vzpomněl, že jsme tam spolu několikrát lovíli. Pamatuje si ale také na velký dub, pod nímž jsme přenocovali?"

"Samozřejmě, moc dobře."

"Nemůžeme se tedy minout. Koruna toho kmene už usychá, strom neroste. Vinnetou k němu přijde, až stín dubu bude pětkrát delší, než jak je vysoký můj bratr Šarlí. Howgh!"

Musel jsem si samozřejmě to indiánské určení času přeložit do našeho běžného kalendáře, ale přišel jsem přesně v onen den a hodinu, kdy strom vrhal stín, jak to popsal a udal Vinnetou. Jenže po apačském náčelníkovi, ačkoliv jsem čekal několik hodin, nebylo ani vidu ani slechu. Co se jen mohlo stát? Vinnetou vždycky držival slovo naprosto přesně, a jestli ho něco zdrželo nebo mu nedovolilo přijít, muselo to být už opravdu něco velice vážného. Začínal jsem o něj mít dokonce strach. Toulal jsem se chvíli po okolí, čím dál tím znepokojenější, a nakonec mě napadlo, zda tu snad nebyl dřív než já a zda mi v tom případě nenechal aspoň nějaké znamení, nějakou zprávu. Rozhodl jsem se, že budu pátrat, a začal jsem rovnou u našeho dubu. Za několik okamžiků jsem objevil v koruně, nevysoko, jen co by člověk rukou dosáhl, zvláštní větvičku bodejt že zvláštní, vždyť to byla jedlová snítka! Že jsem si toho nevšiml dřív! Byla seschlá,

vyprahlá, asi zde byla už delší čas. Když jsem ji přepatrně vyprostil, zjistil jsem, že na konci je připevněn malý, umně složený kousek papíru to mě neudivilo, Vinnetou při sobě skoro vždycky nosil kousek papíru a tužku. Nedočkavě jsem lístek rozbil a četl:

Můj bratr Old Shatterhand nechť za mnou pospíší k Bloudy Foxovi. Komančové jej chtějí přepadnout. Vinnetou spěchá, aby ho včas varoval.

Tak tohle tedy zdrželo Apače! Vraštil jsem znepokojen čelo, ta zpráva nebyla vůbec příjemná, starost o Vinnetoua jen vzrostla, a o Bloody Foxe, Krvavého lišáka, jsem měl obavy vlastně ještě větší. Jestli ho Vinnetou nestihl včas varovat, mohlo to s ním dopadnout velice špatně. Bydlel v jediné osamělé oáze uprostřed pouště Liána Estacada, pomoc daleko široko nikde, a Komančové právě nedávno vykopali válečnou sekuru a podnikli několik loupežných nájezdů po okolí! S Bloody Foxem by se za těchto okolností vůbec nemazlili, s Vinnetouem samozřejmě teprve ne. Oba by zcela určitě čekali mučednický kůl. A mne, kdyby mě cestou za přáteli přepadli, ovšem jakbysmet.

Byl jsem sám, odkázán jen na svého báječného koně a spolehlivé zbraně, ale to mi stačilo, nerozmýšlel jsem se ani na vteřinu, jak dál co mi Vinnetou neposkytl v podobném postavení bezpočtukrát pomoc? Měl bych snad nechat jeho a svého dobrého, mladého přítele Bloody Foxe v tak zjevném nebezpečí? Krajinu jsem zde znal, vyhoupl jsem se tedy do sedla a vyrazil do pouště, do Liána Estacada.

Dokud jsem jel Sierrou, velké nebezpečí od Komančů mi nehrozilo. Naskýtalo se zde dost a dost spolehlivých úkrytů, aby se ani osamělý muž v sedle nedal překvapit, a já jsem jich dovedl využít. Ale pak se přede mnou vynořila planina holá jako dlaň, kde je každého jezdce vidět na míle daleko. Tu a tamji přetínala úžlabina nebo strmý kaňon se sporým porostem kaktusů nebo aloí, poskytujících aspoň jakýs takýs úkryt. Jenže na druhé straně právě v některém z těch kaňonů mohl člověk nejspíš narazit na tlupu bojechtivých Komančů a pak by opravdu nezbývalo nic jiného než spolehnout na bystrost a vytrvalost svého koně.

Nejzrádnější z těch roklí a úžlabin byl Mis také Canyon, kaňon Omylu, stará indiánská cesta spojující planinu s pohořím Sierry. Za své jméno děkoval truchlivé příhodě, prý jakýsi bílý lovec zde kdysi zastřelil svého nejlepšího přítele, Apače, místo pronásledovatele z kmene Komančů. Strašný krvavý omyl se udál už před drahnými lety, ale od té doby se tomuto místu pověřiví zálesáci vyhýbali, jak jen mohli, třebaže jména těch tří dávno nikdo neznal. Ale povídalo se, že pro každého bělocha je zde smolná půda, že se jim tady obvykle přinachází něco neblahého, a ti nejpověřivější dokonce tvrdili, že se jim zde zjevuje duch nešťastného Apače a svádí je do zkázy.

Ten mi samozřejmě strach nenaháněl, rozhodně bych se s ním byl setkal radši než s tlupou živých Komančů, a už vůbec mě nemohl přinutit, abych se kaňonu snad vyhnul. Ostatně ještě dřív, než jsem k němu doputoval, udělal jsem nečekaný objev: narazil jsem na stopy několika jezdců, vedoucí přesně směrem, kterým jsem se chtěl ubírat já sám. Stopy v préríi, to je vždycky vážná věc, a jako každý pořádný westman i já jsem si je ze všeho nejdřív pozorně a důkladně prohlédl. Otisky prozrazovaly zřetelně, že zvířata byla okována. Oddechl jsem si, jakmile jsem to zjistil, z toho se totiž dalo téměř najisto usuzovat, že neznámí jezdci nejsou Komančové. O několik metrů dál jsem si to ověřil zcela bezpečně: podle stop bylo patrné, že jeden z jezdců zde seskočil, snad aby si upravil sedlo, a ještě o něco dál z několika krátkých, ostrých rýžek se dalo vysoudit, že se zde zaryla do země šavle. Vojáci v této pustině? Vytáhla snad na trestnou výpravu proti Komančům kavalérie? Hnal jsem se všecek napjatý po stopě, abych co nejdřív přišel věci na kloub, a zjišťoval jsem přitom, že stop neustále přibývá, že se ze všech stran sbíhají nové a nové a pokračují pak stejným směrem. Tak tedy skutečně vojáci, nějaký větší jízdní oddíl, mýlka nebyla možná! Brzy jsem se o tom měl přesvědčit.

Když jsem vyjel už zase na koni za výběžky kaktusového pole, věru hustého a vzrostlého jako les, uviděl jsem před sebou jako na dlani jejich ležení. Rozložili se zde pohodlně a dost bezstarostně, jako by se odtud již nikdy neměli hnout ostatně jsem si musel přiznat, že kaktusový porost je nejméně ze tří stran, zezadu a z obou boků, znamenitě chránil, a na čtvrté straně, vpředu, se rozkládala do dálky rovina, kde každý přichozí byl už zdaleka vidět. Ale pánové si byli až příliš jisti bezpečím místa. Přiblížil jsem se od západu, nikde žádná hlídka, žádná stráž, co kdyby místo mne sem zabrousil oddíl Komančů? Koně pobíhali v ležení i v nejbližším okolí, vojáci polehávali mezi kaktusy, napjali si mezi nimi pokrývky a plachty, aby se chránili před slunečním žářem. Veliký stan byl určen bezpochyby pro důstojníky snad sloužil i jako přechodná zásobárna. Stranou ležela skupinka mužů v zálesáckém, bylo jich osm nebo deset, ti tady bezpochyby chtěli přenocovat, konečně den se už zvolna chýlil k večeru. A proč bych to neměl udělat i já? V táboře jsem mohl nejspíš počítat s klidným odpočinkem, tak potřebným před zítřejší namáhavou cestou, přišlo mi to vlastně velice vhod. Rozhodl jsem se, že to udělám.

Sotva jsem se objevil na dohled, přiběhl ke mně poddůstojník a vyzval mě, abych s ním šel k veliteli. Ten už vyšel před stan, snad zaslechl těch pár výkřiků, jimiž mě vojáci uvítali.

"Odkud jedete, mister!" uvítal mě otázkou, s jakou koneckonců v této situaci musel počítat každý přichozí. Snažil se, aby zněla co možná vlídně, nepodezíravě.

"Ze Sierry Madre."

Důstojník hodností kapitán krátce přikývl:

"A máte namířeno...?"

"Nahoru k Riu Pecos."

"K Riu Pecos? Vážně? Důrazně upozorňuji: to není zrovna nic bezpečného."

"Proč?"

"Protože se to tady hemží Komanči. Ale máte štěstí rozprášili jsme tu pakáz, takže příliš se tedy bát nemusíte! Viděl jste jejich stopy?"

"To neviděl."

"Hm... Tak se asi stáhli na jih, dali jsme jim co proto. Teď zde dřepíme už čtrnáct dní, a po rudoších ani vidu."

Tvářil se sebejistě, a já bych mu byl nejráději řekl: Ty osle! Myslíš, že tvoji rudoušové ti uspořádají přehlídku pod okny? Ty o nich nevíš, i když mluvíš něco o nebezpečné cestě, ale oni o tobě vědí bezpochyby moc dobře. Kdoví jestli zde neslídili zrovna včera v noci. Jako by mi četl myšlenky z čela, pronesl najednou jiným tónem:

"Kdybych měl takhle pořádného scouta Potřeboval bych, aby mi jaksepatří prozkoumal okolí! Byl zde Old Wabble, to je člověk na to jako dělaný, škoda že jsem to zjistil až pozdě! Zdržel se tu totiž jen přes noc, řekl nám, že se jmenuje Cutter, snad se obával, že bych ho nepustil, kdybych věděl, kdo vlastně je. Anebo Vinnetou to by bylo ještě větší eso! Víte, že jsme se zde s ním setkali? Totiž naše hlídka. Ale ztratil se beze stopy, bohužel, bohužel... Smím znát vaše jméno?"

"Sir Charley," řekl jsem - koneckonců mé křestní jméno není v anglosaském světě zrovna řídkým příjmením, a proč by měl kapitán hned vědět, kdo jsem. Ještě by ho mohlo napadnout, že bych toho scouta mohl dělat já, a to se mi vůbec nehodilo do rozpočtu. Pravda, byl zde můj kůň, můj černý hřebec, vzácný Vinnetouův dar, byly zde i mé zbraně, Henryho opakovačka a těžká medvědobijka, o nichž se vědělo mezi většinou westmanů. Ale kapitán se na Západě zřejmě moc nevyznal, nebo byl tak mdlého rozumu, že takovéhle maličkosti ho nezajímaly. Spokojil se s mými odpověďmi a bez poznámky zašel zase do stanu.

Ovšem čeho si nevšiml velící důstojník, toho si mohli všimnout ti muži v trávě. Prohlédl jsem si je zběžně, neznal jsem žádného z nich a zdálo se, že ani mě nikdo z nich nezná, jenže čert nikdy nespí, a tak jsem si raději pro jistotu zastrčil henryovku do koženého pouzdra. Medvědobijku mohl vidět každý, podobných zbraní bylo na Západě víc. Pak jsem sundal svému hřebci sedlo, poplácal ho po hřbetě a pustil ho, aby se napásl. Tráva zde sice nebyla, ale kaktusy, které opodál rostly, byly stejně šťavnaté a výživné, a zvířata uvyklá životu v pustých krajinách je dokázala spásat tak obratně, že si nepřivodila jediné škrábnutí. A potom jsem se přidružil k ležící skupince se zdvořilým dotazem a prosbou, mohu li s nimi posedět.

"Ale jistě, jen pojďte," přivítal mě jeden z nich, "a jestli máte hlad, zvu vás na kus masa. Dáte si říct?"

"Upřímně řečeno, něco bych snědl, mister..."

"Parnell, Sam Parnell se jmenuji," odpověděl. "Ne, nemusíte se představovat, zaslechli jsme, jak jste mluvil s kapitánem, Mr Charley. Tak prosím, poslužte si."

Podal mi kus studeného masa, opravdu pořádný kus, a já jsem si zakrojil jaksepatří. Vyhládlo mi, pečínka mi přišla k chuti. Muž mě pozoroval a usmíval se.

"Chut' k jídlu máte jako pořádný westman. Smím vědět, co vás přivedlo do těchto končin? Nebo snad jste zálesák jako my?"

"To snad je příliš zálesák. Toulám se sice kolem Mississippi, poohlížím se tady, ale do westmana mám ještě daleko. Aspoň si myslím, že ten, kdo si tak chce říkat, musí taky něco umět... víc než já."

"Vidím, že jste skromný člověk, Mr Charley! To je dneska hotový zázrak, teď se každý utrínos nafukuje, jako by byl prezidentem Spojených států no, vy jste jiný, to se mi líbí. A po čem se tady poohlížíte, copak zde vlastně hledáte, sire Smím se zeptat?"

"Hroby, Mr Parnelle, hroby hledám," řekl jsem a zatvářil jsem se nesmírně důležitě a vážně. Věděl jsem, co to s ním udělá.

Divže mu oči nevypadly z důlků. Zamával kusem masa v pravičce, jako by odháněl dotírající mouchu.

"Hro by?" vykoktal užasle. "Vy hledáte hroby?"

"Yes," potvrdil jsem s kamennou tváří.

"Sir, vy si ze mě střílíte!"

"Ani nápad, Mr Parnelle!"

Vážnější výraz ve tváři už jsem nemohl mít.

"Mohl byste se v tom případě vyjádřit trochu zřetelněji? Víte, starý Parnell je dobrák, ale nedovolí, aby si z něho někdo dělal šoufky."

"Well, nemusíte mi to opakovat," řekl jsem klidně. "Je v tom jenom obyčejná lidská zvědavost, žádné šoufky! Zajímám se totiž o historii, přesněji o nejstarší minulost Indiánů, o jejich původ. A ve starých hrobech se dost často najdou všelijaké předměty, z kterých se můžete dozvědět velice zajímavé věci."

Tak docela o tom přesvědčen soudě podle jeho nedůvěřivého pohledu sice nebyl, ale svou porcí masa už nemával, zase se do ní zakousl:

"Hm, hm, o něčem takovém jsem už slyšel, pravda," zamručel. "Tak vy patříte mezi ty blázny, co přehrabují staré hroby. A cože to studujete? Historii nebo jak tomu říkáte? To jste tedy, jak se říká, badatel?"

"Yes."

"Upřímnou soustrast, sir. A hlavně dávejte pozor, abyste se při tom přehrabování nezahrabal. Aby nebylo o mrtvolu víc, když se tak o ně zajímáte! Jestli budete provozovat své hrobové bádání v takovýchhle končinách, může se to stát jedna dvě. Tady kulky jen hvízdají a tomahavků tu lítá vzduchem víc než vrabců. A vůbec: umíte vzít pušku do ruky?"

"Tak trochu."

"Tak trochu! To jsem si mohl myslet, že tak trochu. Říkával jsem to taky tak no, až se to někdy bude hodit, budu vám o tom vypravovat. Bouchačku, vidím, máte jak hrom, s tou byste pomalu zbořil Jericho. A tu druhou jste zabalil jako svátost, tu máte jenom na neděli, ne?"

"Víceméně," řekl jsem usmívaje se.

"Jen se moc neusmívejte, Mr Charley! Říkám vám, že s hledáním mrtvol nejsou žádné špásy! Vážně! Být vámi, radši bych se odtud ztratil. A jestli tady mermomocí chcete zůstat, jeďte s námi. To pro vás bude mnohem bezpečnější člověk jako vy se přece nemůže jen tak špacírovat po Divokém západě!"

"Děkuji za pozvání, ale záleží na tom, kam máte namířeno. Já se potřebuji dostat k Riu Pecos."

"Víme, víme, vždyť jste to před chvílí povídal kapitánovi. My se tam chceme dostat taky. Jedeme od Ria Gily." Prohlédl si mě od hlavy k patě, odhadoval, co vydržím, napůl jsem se mu líbil, napůl jsem mu byl k smíchu. "Vypadáte nakonec jako slušný chlap. Ale jinak jako byste utekl krejčímu z výkladní skříně. Nedal bych ani cent za to, že to potrvá, nežli to dotáhnete na pořádného westmana." Potřásal hlavou a nepřestával si mě prohlížet. "Ale něco se mi na vás líbí, jinak bych vás ani nezval, abyste jel s námi... Hm, hm. Kobylku jste si také opatřil, to je drožkářská?"

"To asi nejspíš."

V duchu jsem se smál, hipologem tedy pan Parnell určitě nebyl, když mého nádherného hřebce mohl považovat za drožkářskou kobylu. Ale jinak se mi Mr Parnell také zamlouval, mluvil srdečně, prostě, otevřeně, jet společně s těmito zálesáky ke kaňonu Omylu mohlo být docela přijatelné.

"Vždyť jsem si to myslel, jezdec švihák, kůň jako panenka, máte vlastně štěstí, že jste se s námi setkal! Ale vyrážíme brzo, hned za svítání!" Naklonil se blíž ke mně a zašeptal: "Budu rád, až odtud budem pryč víte, vidím kapitánovi až do žaludku: počítá, že by mu někdo z nás mohl dělat scouta, stopaře. Nemám pravdu, Josi, ty starý medvěde?"

Starší muž, sedící po Parnellově boku, od pohledu dosti příjemný člověk, s poněkud melancholickým výrazem ve tváři, pokýval souhlasně hlavou:

"To by nám tak chybělo. Tahat za ty kobylkáře kaštany z ohně. Proč si to nevyjednal s Old Wabblem? Lepšího člověka pro tuhle práci by nenašli. Já na to rozhodně nejsem, já budu rád, až budu mít kaňon za zády."

Parnell se pochechtával:

"Jos Hawley se bojí duchů, to je dobré!"

"Čerta starého se bojím," durdil se poněkud nelogicky Jos. "Já věřím na duchy asi jako ty. Ale radši bych už neviděl kapitána, to je to..."

"Tak se nezlob a vezmi si ještě kus masa," chlácholil ho Parnell dobrodušně.

Hawley převaloval rozpačitě sousta v ústech.

"Antilopa...", bručel. "Takhle los, to je jiné pochutnání!"

"To věřím," vmísil jsem se, "to je nejlepší maso, co může člověk jíst ve volné přírodě."

"Hoho," zasmál se Parnell. "Víte, že máte pravdu, Mr Charley? Los je pochoutka nad pochoutky ovšem musí se taky umět lovit. Mimochodem: víte, kdo mě to naučil?"

"Dám se poddat," usmál jsem se.

"Před chvílí o něm byla řeč. Old Wabble to byl, sire"

"To jste tedy měl pana učitele! Od toho už člověk může něco pochytit!"

"Samozřejmě. Příležitostně vám o tom budu vypravovat. To víte, že o dobrodružství nebyla nouze."

"Věřím, věřím," přikývl jsem. "A poslyšte, proč mu vlastně říkají Old Wabble, když se jmenuje Cutter?"

"Fred Cutter," doplnil Sam Parnell. "A proč se mu říká Old Wabble, Starej šmaťha? To byste ho musel vidět, a hned by vám to bylo jasné. Hubeňour, vysoký, učiněná chodící tyčka, všechno se na něm klinká a plandá, kalhoty, vesta, kabát, a on sám se taky tak divně klátí a šmaťha prostě co vám mám povídat. Old Wabble, Starej šmaťha, nic lepšího pro něj nevymyslíte."

"A ví se, kdo mu tu přezdívku vymyslel?"

"Nejspíš kovbojové, on byl dlouhá léta kovbojem v Texasu, a tam si také uvykl nosit jen kovbojské šaty. Jiné by na sebe nevzal ani za nic. Its clear!"

"Its clear?"

"Its clear, to je jasné to je jeho oblíbené rčení, říká je za každou třetí větou. Jemu je vůbec všechno jasné. A taky to dává lidem najevo." Potrásl hlavou a rozhodil rukama. "A koneckonců proč ne. Střílet umí jako málokdo, na koni jezdí mistrovsky a laso tím vám chytí vrabce za křídlo! Každý zálesák by mu mohl závidět."

Poslouchal jsem Parnella zvědavě: sám jsem o Old Wabbleovi už leccos slyšel, ovšem dosud nikdy jsem se s ním nesetkal. Mezi westmany měl výbornou pověst jako srdnatý, odvážný, šikovný chlapík, ale všichni o něm tvrdili, že to je podivín, jakého aby člověk pohledal: především velký samotář, nikdo vlastně ani přesně nevěděl, kde žije, objevil se jednou tady, podruhé desítky mil daleko, pak ho kdovíjak dlouho nikdo ani nezahlédl, jako by hodil kámen do vody. Už jako mladému chlapci prý mu říkali král kovbojů, ta přezdívka mu také zůstala, i když měl už na krku hezkých pár křížků. Nikdo nevěděl přesně kolik, ale hádali přinejmenším sedm, ale i osm až devět. Dlouhé bílé vlasy, které prý mu při jízdě na koni vlají na všechny strany jako hříva, by o tom svědčily, ale jinak si prý počínal ve všem všudy jako mladík. Dnes zde tedy byl, minuli jsme se sotva o několik hodin. Škoda, byl bych ho rád poznal.

Kdybychom byli mohli zapálit oheň, snad bych se byl dozvěděl ještě něco víc, ale Parnellovi už nebylo do řeči zálesák je zvyklý vyprávět při živém ohni, a nemůže li si posedět při něm, jde obvykle radši rovnou spát. A protože se už docela setmělo, řekli jsme si dobrou noc, zachumlali se do příkrývek a zanedlouho jsme byli všichni v limbu...

Ráno se ukázalo, že Parnell měl dobrý nos, když čekal, že kapitán bude zálesáky přemlouvat, aby aspoň někdo z nich

mu vypomohl jako scout, jako stopař. Zkoušel štěstí u jednoho po druhém, dočkal se však jen rozpačitých úsměvů a vrtění hlavou, až nakonec jsem se mu nabídl žertem sám. Ani mě neuznal za hodná pohledu, mávl rukou a odbyl mě dvěma větami:

"Vy si běžte svou cestou, Mr Charley! S vámi bych to tak vytrhl to si radši vypomůžeme sami, jak se dá."

Nakonec jsme se tedy vydali na cestu, deset zálesáků a já, těch deset na cestě z Rio Gily do Texasu, já podivínský učenec, a ve skutečnosti lovec znepokojený o osud dvou dobrých přátel na pouti od Clear Brooku k Riu Pecos.

Jízda skalnatou planinou uběhla v klidu, nepříhodilo se nám vůbec nic pozoruhodného, posléze jsme dorazili k hluboké rozsedlině, do níž klesala dosti srážně naše stezka, ze všech stran sevřená hladkými, strmými stěnami. Potůček při dně vypadal z té výše jako klikatá, tlustá čára nakreslená tuší. Na místě, kde jsme se zastavili, přečnívala nad propast skupina několika obrovských kaktusů.

Tak tohle tedy byl kaňon Omylu, Mistake Canyon...

Začali jsme opatrně sestupovat. Šlo to ztěžka a pomalu, při každém klouznutí hrozilo, že se začneme řítit po srázu, že si zpřerážíme v několika okamžicích všechny kosti v těle. Viděl jsem hodně kaňonů, ale tenhle, to přiznávám, na mě působil zvlášť tísnivě, skutečně hrůzyplně. Jako by člověka stále něco uvnitř varovalo, aby se nepouštěl dál, aby se radši vyhnul, aby volil jinou cestu.

Konečně jsme se dostali až k samému dnu. Z obou stran se kolem nás do vysoka vypínaly srázné stěny, zdálo se nám, jako by se chystaly nás zavalit, zřítit se, pohřbit nás. Jeli jsme mlčky, nějak zaražení, a třeba jsme z toho tísnivého pocitu bez ustání pobízeli koně, trvalo celou hodinu, než jsme dorazili k ústí soutěsky na opačné straně. Tam nás přivítala opět planina, zvolna se snižující a přervávaná tu a tam divokou úžlabinou, to už jsme se blížili k Riu Pecos. Parnell tvrdil, ostatně správně, že při rychlé jízdě můžeme dorazit k cíli nazítří navečer.

Po poledni jsme minuli menší vodu, vlídný potůček obrůstaly křoviny, v nejbližším okolí se řídce zelenala tráva a zahlédl jsem i trsy jahodníku. Jeli jsme však dál, a štěstí nám přálo při západu slunce jsme dorazili k překrásnému údolíčku, jen posetému hustou, dost svěží trávou a obstoupenému ze tří stran hradbou křovin, a dokonce skupinou několika stromů. Výtečné místo pro unavené jezdce i pro jejich zvířata. Ta se ostatně hned vrhla k travině a začala porost chutě spásat.

Ne, nemohli jsme si opravdu na nocování přát nic lepšího, však také Parnell se tvářil očividně sebevědomě, zvlášť příhodné je to, poznamenal, že nemusíme hlídat koně, že se mohou pást přímo mezi námi a že jediný přístup je přes říčku, uzavírající celé naše tábořiště. Vypravil se také s Jogem Hawleym na lov a zakrátko se oba vrátili s nákladem několika préríjních slípek v náručí. Rozdělali jsme oheň, já jsem při tom statečně pomáhal, vysloužil jsem si Parnellovu pochvalu a nádavkem k tomu pořádnou porci jemného, chutného slepičího masa. Spořádal jsem svou večeři velmi rychle a uklidil se k jalovci, který zde opodál rostl a k němuž jsem přivázał svého hřebce.

Chtěl jsem si odpočinout, ale nějak jsem se nemohl do spánku zabrat: tam u ohně se rozproudila živá zábava, až příliš živá na postavení, v němž jsme bezpochyby byli, a mě to znepokojovalo, i když jsem nemohl nic podniknout byl jsem přece prostoduchý, bláznivý badatýlek, který se na Západě zholá nevyzná! A přitom bych jim byl nejradší od plic řekl, co si o jejich počínám myslím. Tropit zde povyk jak v hostinci o posvícení, když v okolí mohou být Komančové! A zapálit si ke všemu tak vysoký oheň i kdyby přes hradbu křovin neuviděli dým, určitě jej musí už na dálku ucítit! Může tohleto vůbec udělat jen trošku zkušený zálesák?

Netrvalo dlouho a mé obavy se potvrdily. Jak jsem se tak neklidně převaloval a marně se pokoušel usnout, zpozoroval jsem pojednou, že se mého hřebce zmocňuje nepokoj. Přestal se popásat, neklidně otáčel hlavu a potom začal tiše nabírat do nozder vzduch a lehce funět neklamně znamení, že se někdo cizí blíží k našemu ležení. A ten někdo musel být bez jakékoliv pochyby běloch, protože kůň zafuněl. I v tom ho Apači dokonale vycvičili, znamení tichým zafikáním dával jen tehdy, když cítil nablízku zápach bělocha.

"Iš hoš," šeptl jsem. "Lehni si."

Poslechl ihned, rozuměl mi, splnil svou povinnost tím, že mě varoval, a musel se teď chovat co neklidněji, aby se nic neprozradilo, aby příchozí netušili, že o nich víme. Nebo že o něm víme. Nabyl jsem v té chvíli přesvědčení, že jde spíš o jednotlivce než o skupinu, soudil jsem tak podle stupně hřebcova vzrušení. Cizinec patrně ucítil kouř, uvázal v ústraní koně a potají se šel přesvědčit, jaká společnost se V téhle zapomenuté pustině usadila.

, Převalil jsem se tak, abych přimhouřenýma očima mohl sledovat všechno ve směru, odkud se neznámý jedině mohl objevit. Po chvilce jsem uviděl, že se mezi listy cosi hýbe, několik větviček se zachvělo, jako když se do nich opře slabý větřík. Muži u ohně se dál hlučně vybavovali, to neznámému opatrníku zahrálo zřejmě do noty, nezaslechl jsem ani nejmenší šelest. Zdálo se mi, že se ten člověk doplážil až na samý kraj křoviny lemující naše tábořiště. Byl jsem zvědav,

co udělá křoví tam bylo husté, jestli chce něco vidět, bude muset pár větviček poodsunout stranou.

Stalo se tak, než jsem si to vlastně pořádně uvědomil.

Najednou jsem zahlédl, jak se v křoví na chvíli zaleskly dva ostré světélkující body. A nad nimi se cosi zaběhalo, snad nějaký bílý závoj nebo bílý pás nebo bílé vlasy. Než jsem si stačil všechno srovnat v hlavě, uviděl jsem, že se křoví rozhrnulo úplně, a z houští vyskočil na volné prostranství starý, vysoký muž.

"Parallele!" vykřikl. "To je překvapení, starý známý v těchhle končinách!"

Muži u ohně se vymrštili, neměli tušení, že zde někdo je, ale Sam Parnell se vzápětí rozběhl starému muži vstříc.

"Old Wabble! Old Wabble!" vykřikoval na celé kolo a rozhazoval přitom oběma rukama. A náhle, jako by si uvědomil, že přichází nemá tuhle přezdívku zrovna moc rád, začal se horlivě omlouvat. "Promiňte, že mi to uklouzlo. Ale setkat se tak najednou s Fredem Cutterem člověk je z toho hned celý popletený!"

Tak tohle tedy byl Old Wabble! Blížil se pomalu klátivým krokem, jako by se neustále vysunoval z vlastního těžiště, vysoký, vyzáblý, s dlouhými, na první pohled nápadnými bílými vlasy, které mu splývaly až na ramena. Byl vyšňořen dost podivně, leckdo by řekl figura do maškarního plesu. Hubené nohy vězely v prastarých, odřených legginách, přizdobených ovšem ostruhami s obrovskými kolečky, ba spíše koly než kolečky. Lovecká košile byla u krku volná, stejně tak jako lovecká kazajka, jejich původní barvu nebo vzor však mohl bezpečně určit snad jenom jasnovidec. Kolem hlavy měl uvázan šátek, jehož cípy sklouzávaly také až hluboko k ramenům, a v uších se mu stříbrně leskly dvě velké náušnice. Několik dýmek zastrkaných za pasem svědčilo o jeho kuřácké vášni. Hned vedle nich měl zasunut nůž s odřenou rukojetí a taky puška, kterou pevně svíral šlachovitou rukou, nebyla zrovna modelem posledního roku. Osmahlá tvář krále kovbojů vyjadřovala úplnou spokojenost z toho, jak dokonale se mu podařilo překvapit svého přítele. Mávl nad jeho omluvou jen rukou:

"Pshaw! Nechte toho! Už je to jednou venku, co se dá dělat ostatně si nedám nohu za krk proto, jak mi říkají. Ale moc opatrní, přáteli, nejste. Uděláte si táborák, že je cítit na dvacet mil, a bavíte se přitom, že vás je slyšet nejmíň do Kanady. Copak kdyby dřepělo tam v tom křoví místo mě tak dvacet třicet Indiánů? Byli byste na onom světě, než byste řekli švec jeden jak druhý! No, jsou na světě lidi, kteří co živi nepřijdou k rozumu, Its clear!"

Tak už tady bylo to jeho oblíbené rčení! Potlačil jsem úsměv a pobaveně pozoroval ze svého místa, stranou od ohně, starého kovboje a taky Sama Parnella, který upadl do rozpaků jako chlapec, když ho učitel právě přistihl, že neovládá látku.

Old Wabble se však už tvářil poněkud smířlivěji:

"Odkud jedete?"

"Byli jsme u Rio Gily..."

"A kam máte namířeno?"

"K Riu Pecos..."

"Výborně!" zahlaholil Old Wabble. "To se mi dokonce ohromně hodí. Potřeboval bych vás k něčemu tam dole. Poslyšte, nesetkali jste se před Mistake Canyonem s menším dragounským oddílem?"

"Ale ano. Dokonce jsme nocovali u nich v táboře."

"A jsou tam ještě pořád?"

"Jsou, jsou."

"Well! Musím se k nim vrátit. Doufám, že je zastihnu, potřebuju, aby mi pomohli."

"A... v jaké věci?" odvážil se Sam Parnell značně uctivě.

"Hned vám to vysvětlím," řekl starý kovboj. "Jen co si přivedu kobyliku. Hned jsem zpátky."

Otočil se, přeskočil bystře potok a zmizel ve tmě. Mezi zálesáky to tiše zašumělo, teprve nyní se vzpamatovali z údivu nad nenadálou návštěvou. Já jsem se obrátil ke svému hřebci, který ještě stále bez hnutí ležel v trávě, a zavolal jsem na něj přítlumeně: "Si Si!" Zvedl se a pokojně a s chutí se znovu dal do spásání travičky. Pozoroval jsem ho, dokud se Old

Wabble nevrátil.

Také starý pustil koně, aby se mohl volně pást, a potom se pohodlně uvelebil u ohně.

"Pořádný ohýnek, gentlemani, až trochu příliš velký na zdejší poměry," opakoval svou výtku už mírněji, jaksi blahovonně. "Ale nechte ho hořet. Prozkoumal jsem okolí a vím bezpečně, že tady není ani jediný indiánský mokasin, naštěstí pro vás. Kdy chcete pokračovat v cestě?"

"Budeme tu jen přes noc," řekl Parnell.

"Ne, ne," řekl Old Wabble. "Myslím, že pojedete až pozítří. Ještě jedna noc vás tady čeká."

"To sotva, když..."

"Žádné sotva, mám k tomu důvody. Hned vám je řeknu, ale dřív bych rád věděl, s kým mám tu čest. Vás znám, Parnelle, ale ostatní..."

Sam Parnell se jal představovat jednotlivé členy zálesácké skupiny mne si nechal až na konec. Vlastně jsem se také teprve teď přisunul blíž k ohni. Začínalo to být velmi zajímavé.

"Mister Charley, hrozně učený člověk. Toulá se tady po kraji kvůli hrobům," podal svéráznou charakteristiku mé osoby.

Old Wabble po mně vrhl nedůvěřivý pohled.

"Kvůli hrobům?"

"Ano, hledá v nich nějaké staré krámy, které tam nechali staří Indiáni. Zajímá ho, jak žili. Bůhsámví proč. Co to komu pomůže, když to bude vědět!"

Parnellův výklad byl vskutku osobitý.

"To je dost divná zábava," mnil Old Wabble. "A hlavně je s těmihle lidmi hrozná potíž. Taky jsem se jednou s takovou učenou hlavou projížděl po prérii. Ten zas psal knihy o indiánských jazycích. Taky pěkný blázen. Dělal jsem mu průvodce, ale říkám vám, sám jsem z toho měl málem šváby na mozk. Ani pušku neuměl jaksepatří vzít do ruky. A potom s ním jedte mezi Indiány! Marná sláva, tahle věda lidi jen kazí. Its clear!"

Parnell úslužně přikyvoval, tu a tam po mně střílel lehce vyčítavým pohledem, jako by mi říkal, vidíte, já to odjakživa tvrdil. Bavil jsem se tím náramně a čekal jsem nedočkavě, co přijde dál.

"Poslyšte, gentlemen," ozval se opět starý. "Co byste takhle řekli několika indiánským skalpíkům? Zaručeně komančského původu! Nemáte chuť?"

"Což o chuť," zabrumlal z hloučku Jos Hawley. "Ale aby nakonec člověk nepřišel o vlastní!"

"Bojíte se?" vyjel Old Wabble.

"Vůbec ne, ale o takových věcech by člověk rád věděl něco bližšího. Než se pustíte do hry, musíte si prohlédnout karty."

"Its clear," souhlasil starý. "Tak poslyšte: znáte jméno Old Surehand?"

Všichni sebou trhli a Sam Parnell ze sebe vychrlil, stěží potlačuje zvědavost, hned celou tirádu:

"Old Surehand? To se rozumí! Abychom neznali nejlepšího střelce, co kdy chodil po Divokém západě!"

"No, nejlepší, nejlepší...", krčil rameny Old Wabble. "Žádná soutěž o nejlepšího střelce se nikdy nekonala, a já si myslím, že aspoň tři střelci tady na Západě si jsou rovni. Vinnetou, Old Shatterhand, Old Surehand nechtěl bych hádat, kdo z nich mří přesněji. Ale o to nejde, drazí gentlemen. Nýbrž o to, že jsem se s Old Surehandem nedávno setkal a že ho přepadli Komančové. Přesněji řečeno: jeho a mne."

"All devils!" zděsil se upřímně Sam Parnell. "U všech čertů a kolik jich bylo?"

"Tak stovka."

"A vy jste byli...?"

"Sami dva."

"A vy... vy jste jim upláchl?"

"Yes."

"To jste ho nechal na holičkách?"

"Co si to myslíte o Fredu Cutterovi? Parnelle!! Chytrost nejsou žádné čáry, jak říká známé přísloví. Proč by se měli svíjet u mučednického kůlu dva lovci, když jeden může přivést posilu a toho druhého vylovit z bryndy? Slyšel jste, že se zajímám o dragouny! Its clear!"

"Už rozumím," řekl Parnell. "Jde vám o posilu. Ale co když s vámi nebudou chtít jet?"

"Well, i to se může stát," připustil Old Wabble. "Ale i kdyby si dali říct, není to tak jednoduché. Ve vojenském táboře budu zítra večer, a než dostihneme Komanče, bude to trvat aspoň dva dny. Proto právě počítám i s vaší pomocí, sir! Jde totiž o jedno: aby byl Old Surehand ještě mezi živými, až přicváláme."

"Jistě! Jak si to představujete?"

"Musíte zde na mě počkat do pozítří do večera. Bud'to přijedu s vojáky, nebo se vrátím sám. Aspoň deset dvanáct mužů z kapitána vymámím, kdyby měl čert na praseti jezdit. A když se k nim připojí deset odvážných, zkušených zálesáků, jako jste vy... to už se dá něco rozumného podniknout."

"Snad," řekl Parnell. "Snad máte pravdu: ale máme čekat na dragouny? Co kdybychom se pokusili sami? Mládenci by do toho asi šli... Abychom totiž nepřišli s křížkem po funuse, jak jste řekl."

Král kovbojů potřásal hlavou, jeho dlouhé stříbrné vlasy se zavlnily až přes rameno. Prohlížel si zkoumavě lovce a čelo a celá tvář se mu zkrabatily vráskami. Nezdálo se, že by byl zvlášť uspokojen.

"Všecka čest vaší nabídce, sir. Ale chtělo by se gentlemanům opravdu do takového podniku? To není žádná procházka, tady půjde ztraceně do tuhého!"

Muži se na sebe dívali rozpačitě, jak to vypadalo, Parnellovým návrhem právě nadšení nebyli.

"Tak vidíte," řekl Old Wabble. "Není to všechno tak zcela jedno... all devils," vzrušil se pojednou, "co se to tam děje s těmi koňmi! Hallo! Ten vraník se tam sápe na mé zvíře..."

Vyrazil dvěma dlouhými skoky kupředu, vrhl se k mému koni a snažil se zmocnit jeho uzdy. Ale můj krásný hřebec, můj Hatátitlá čili Blesk, se vzepjal, vztyčil se na zadních, zahrabal divoce kopyty do vzduchu a bojovně zaržál. Dal zkrátka jasně najevo, že nikomu cizímu nedovolí, aby na něj sáhl třeba jen prstem.

Old Wabble jako by zkameněl. V údivu zíral na hřebce, jehož ušlechtilou hlavu teď ozařovaly plápolající červené jazyky táborového ohně.

"Thunderstorm! To je koníček! Ten stojí za to, aby si ho člověk důkladně prohlédl..."

Bývalý kovboj, dokonce král kovbojů, ovšem dovedl i jenom od pohledu ohodnotit zvíře vynikajícího chovu. Po tváři se mu přímo rozléval výraz rozkoše. Starý měl koně určitě velmi rád.

"Opravdu, takový kousek se hned tak neuvidí. To bych se musel moc a moc mýlit, kdyby tenhle černý fešák nebyl z chovu Mescalerů! Jako by vypadl z oka těm hřebcům, co mají..."

Najednou se zarazil, chvíli si ještě Hatátitlu prohlížel, pak se otočil na patě a klátivým krokem došmat'hal až ke mně. Neřekl nic, jen si mě přeměřil očima od hlavy k patě, potom se zastavil pohledem na mých zbraních. Sehnul se, vzal je do ruky (přihlížel jsem se svolujícím úsměvem), pak je zas opatrně položil vedle mne.

"Sir, to je váš kůň?" zeptal se.

"Ano."

"Vy jste ho koupil?"

"Ne, ne."

"Dostal jste ho darem?"

"Yes."

Zamžoural jaksi spiklenecky očima.

"A opravdu hledáte staré hroby?"

"Opravdu."

"A jmenujete se Charley..."

"Ano."

"Well, znám taky jednoho člověka, který se tak jmenuje. Podle jména ho znám. Dokonce i jeho indiánsky, přítel mu tak někdy říká. A není to leccjaký Indián, ale náčelník, znamenitý náčelník! No nic, hodně štěstí a zdaru vašemu pátrání."

Obrátil se a sedl si zase k ohni. Nebylo pochyb, prohlédl mě, věděl, co si má myslet o Mr Charleym, ale současně vzal na vědomí, že si nepřeji být prozrazen, a zahrál tedy rozpačitě mou hru. Ostatní se po sobě zmateně dívali, nevěděli kloudně, co si o tom mají myslet, ale když potom Old Wabble jednoho z nich zas klidně a samozřejmě oslovil, pokračovali v rozhovoru, jako by se nic nestalo. Old Wabble už znovu o výpravě za Komanči nezačal, vyptával se teď lovců na to, kudy sem přijeli, co v poslední době zažili.

Zato já jsem měl plnou hlavu starostí a obav. Tak tedy Old Surehanda a Old Wabblea přepadli Komančové! Nebyla zlá jen ta zpráva sama o sobě, povážlivější a kupodivu nepřiměřené jeho westmanské pověsti se mi zdálo být Old Wabbleovo chování. Copak opravdu byl přesvědčen o tom, že Komančové prostě vzali na vědomí, že jim upláchl, cožpak nepočítal s tím, že jsou mu v patách? Copak naproti tomu oni mohli uvěřit, že jim starý král kovbojů prostě nechá svého přítele v rukách a nepokusí se mu přijít, třeba s posilou, na pomoc? Byl bych se vsadil na místě nevím oč, že naopak vyslali nejméně pět šest nejlepších jezdců, přinejmenším aby prozkoumali záměry uprchlého zajatce, protože od této chvíle přece museli pokládat Old Wabblea za svého nepřítele číslo jedna. Ale ať už tomu bylo jakkoliv, chtěl jsem si zjednat jasno, alespoň pokud jde o naše bezpečí pro nejbližší hodiny ti komančští zvědové mohli už být někde v bezprostředním okolí našeho tábora.

Sebral jsem se tedy nenápadně a vyšel do noci. Přeskočil jsem potok a pustil jsem se na břehu směrem po proudu, mezi houštinami nepřístupnými pro jezdce, takže jsem měl nemalou naději, nebo téměř jistotu, že se nesrazím s Komanči. Ale opatrnost je matka moudrosti, a tak jsem raději vytáhl svůj bowiák z opasku, připraven na všechno, i na neočekávané přepadení. Indiáni přece také mohli už z dálky ucítit kouř našeho táborového ohně a rozhodnout se, že se k našemu ležení připlíží!

Postupoval jsem pomalu a rozvážně, krok za krokem, a pečlivě jsem si prohlížel, když si už potom oči uvykly na tmu, všechno bezprostřední okolí. Nikde nic, dokonce až k místu, kde už nebyl cítit zápach dýmu. Zde jsem se zastavil, řekl jsem si, že tady v úkrytu počkám, jestli se někde v okolí pohybovali Komančové a nic nezjistili, patrně už spí a nepřijdou, jestli však kouř z ohně ucítí, jistě se vypraví směrem k našemu táboru, a tuje velmi pravděpodobné, že zvolí tuto cestu. A kdo ví, snad se mi poštěstí vyslechnout jejich rozhovor.

Čekal jsem přes hodinu, ale připadalo mi to jako celá věčnost. Vlastně už jsem vstal a chtěl se vrátit, přesvědčen, že se zbytečně připravuji o noční odpočinek, když se mi zezdalo, jako by se z dálky blížil nějaký dusot. Sítil, blížil se víc a víc, nemohlo být pochyb o tom, že ty zvuky způsobují úder kopyt na travnaté půdě. Odhadoval jsem, že to mohou být tak nejvýše tři jezdci. Čekal jsem netrpělivě, jestli se objeví v bezprostřední blízkosti, abych si ověřil svůj odhad.

Štěstí mi opravdu přálo. Zanedlouho jsem mezi křovisky proti jasnější obloze rozeznal obrysy dvou mužů na koních. Byli to Indiáni, bezpochyby Komančové. Koně už zvolnili krok, šlo se jim zde těžce, a ostatně je oba bojovníci ani nepobízeli. Zdálo se, že jsou něčím znepokojeni, vrtěli se na hřbetech a natahovali nosy směrem k našemu ležení. Plížil jsem se k nim, a ani jsem nemusel dávat zvlášť velký pozor, sami koně totiž dělali dost velký hluk, aby v něm zapadlo nějaké to prasknutí větvičky, které jsem snad mohl způsobit. Jeden z mužů do sebe mohutně vtáhl vzduch a naklonil se ke svému druhovi:

"Uff! Cítím zápach kouře! Potvrdí mi to můj bratr?"

Také druhý zvrátil hlavu a nabral vzduch snad ještě mocněji než první.

"Můj bratr cítí správně," potvrdil vzápětí.

"Bílý pes je velmi neopatrný, že si rozdělal oheň."

Komanč potřásal hlavou:

"Není tak slavný a zkušený bojovník, jak se o něm vypravuje."

"Ano. Chová se jako nezkušený zelenáč. Má bílé vlasy, počíná si však jako pošetilý mladík. Já a můj bratr získáme brzy jeho skalp."

"Udělalí jsme dobře, že jsme pokračovali v jízdě i po setmění," pochvaloval si komančský bojovník tlumeně. "Můj bratr nyní vidí, že neprohloupil, když mě poslechl. Až přivezeme skalp starého lovce, ohromíme všechny muže u jezera Saskuankui, u Modré vody, a oni nám budou závidět. Teď však musíme slézt z koně, ať mě můj bratr následuje."

"Můj bratr o tom mluví zbytečně. Vím, že se musíme k nepříteli připlížit nepozorovaně."

Oba se tiše sesmekli a přilehli k zemi. Sunul jsem se za nimi ve vzdálenosti asi osmi kroků a přemýšlel horečnatě, co podniknout. Mám čekat, až uvidí náš oheň? Nebo se mám pokusit zneškodnit je na místě? Omráčit je? Teď, anebo ve vhodnější chvíli? Neměl jsem čas dlouho uvažovat, ale v tom okamžiku se mi zdálo, že bude jistější zneškodnit je pokud možno okamžitě. Zastrčil jsem nůž za pás a připravil jsem si revolver. Pak jsem se rychle přesunul k Indiánovi, kterého jsem měl bezprostředně před sebou, vymrštil se a po dvou třech skocích prudce udeřil rukojetí revolveru do spánku. Sesunul se a zůstal ležet bez jediného hlesu. Ale trochu šramotu jsem přece jen způsobil, protože první Komanč se zastavil, pootočil se a šeptl důrazně:

"Co to bylo? Není můj bratr..."

Nedořekl. V té chvíli jsem ho už držel levicí za hrdlo, a vzápětí ho úder mé pravičky zbavil vědomí. Skácel se mi do náruče jako pytel brambor. Teď jsem hleděl, aby šlo všechno ráz na ráz, jako na drátku. Vzal jsem oběma Komančům lasa a spoutal je na rukách i na nohách zády k sobě, tak pevně, aby se nemohli ani pohnout. Pro jistotu jsem je odvedl k nedalekému stromu a navíc je připoutal ke kmeni abych měl jistotu, že mi vzácná, nečekaná kořist neunikne.

To všechno se stalo během několika málo vteřin, byl jsem spokojen. Teď jak dál? Rozhodl jsem se vrátit se zpátky do našeho tábora, co nejméně nápadně, s lhostejnou tváří, naprosto samozřejmě. Měl jsem cosi za lubem, a jak jsem předpokládal, nikdo si mé dosavadní nepřítomnosti ani nevšiml až na starého Old Wabblea. Jeho oči si mě pichlavě prohlížely, něco mu tady nehrálo.

"Tak se mi zdá, že jste byl na zdravotní procházce," prohodil, když jsem se zas uvelebil na svém místě. "Jestlipak víte, na čem jsme se mezitím dohodli?"

Povolil už své vášni a statečně pukal z dýmky. Musím říci, že vydávala neuvěřitelný zápach.

"Jakpak bych to mohl vědět?" řekl jsem co možná lhostejně. "Byl jsem pryč."

"Právě! Tak poslyšte," naklonil se ke mně. "Nikam za dragouny se nejede. Zůstávám tady."

"Nový plán?"

"It's clear!" zasmál se. "Zapomněl jsem totiž na jednu důležitou maličkost. Slyšel jste někdy o Old Shatterhandovi?"

"Slyšel."

"Zdržuje se teď někde v okolí Ria Pecos. A tak jsem si řekl, že bych mohl požádat o pomoc jeho. Co myslíte, vyhoví mi?"

"Jistěže."

"Pshaw," odfrkl nevěřičně Sam Parnell. Asi ho dopalovalo, že mi Old Wabble věnuje takovou pozornost. "Pan Charley asi bude vědět, co udělá nebo neudělá Old Shatterhand! Ještě řekněte, že se bude řídit podle vás! Vy znalče!"

"Pomalu, pomalu s tou flintou!" řekl jsem. "Možná že nejsem tak zkušený westman jako vy, ale to, co jste provedli, to bych já neudělal nikdy!"

"A co jsme provedli?! To má snad znamenat, že jsme udělali podle vás nějakou chybu?"

"Myslím si, že ano," přisvědčil jsem naprosto klidně.

"Prosím vás! A můžu se zeptat jakou?"

"Mr Cutter nás překvapil v táboře, a vy jste ani nevěděli, že tady v okolí někdo je."

"Zato vy jste to věděli!"

"Věděli!"

Parnell se zachechl a rozhlédl se po ostatních:

"Hohóó! A nechvástáte se náhodou trošku, Mr Charley?"

"Mohu to dokázat."

Ted' ovšem milý Parnell vyvalil oči:

"Dokázat? Dokonce?! Tak to udělejte!"

"Mr Cutter mi to dosvědčí. Že jste uřízl větvičku, když jste nás pozoroval z tamtoho křoví?" Obrátil jsem se k němu.

Old Wabble vytáhl z úst dýmku a zvedl v údivu obočí.

"Ano... ale... to jste musel vidět, jinak byste... jinak byste o tom nevěděl..."

"A to jste nás nemohl upozornit?!"

Parnell se durdil, všecek rudl v obličeji, stát se mu něco takového před Old Wabblem! Cítil se zahanben.

"Bylo to zbytečné," odpověděl jsem.

"Zbytečné! A co kdyby to byl Indián?"

"Já jsem přece věděl, že to není Indián."

"No vy jste tedy učiněny vševěd! Copak to vůbec ve tmě člověk může určit?"

Pokrčil jsem lítostivě rameny.

"Zálesák by to měl umět. Právě ve tmě."

"Rád bych věděl jak. Poučte mě laskavě," řekl uštěpačně.

"Potřeboval byste to. Tím spíš, že jste udělal ještě jinou botu a při té šlo už vyloženě o život."

"Heavens!" Parnell se jízlivě, ale tak trochu křečovitě rozesmál. "Tak sem s tím, žádné zdržování, ať to tedy podruhé neudělám. Račte mě poučit!"

"Proč ne," řekl jsem. "Poslyšte, víte, co dělají Indiáni, když jim upláchne kořist, ke všemu běloch?" "Co by dělali? Pustí se za ním, aby ho zas chytili. To ví každé malé dítě!" "Ale vy ne."

"Chcete mě urážet, sire"

"Jen varovat, Mr Parnelle," řekl jsem. "Mr Cutter přece utekl Komančům, pravda? A nemyslíte, že ti páni se pokusí pověsit se mu na paty?"

"Hromě... na to jsem nepomyslel," zrozpačitel najednou Parnell a usilovně si mnul bradu.

"Zounds!" Ted' vybuchl i bělovlasý kovboj. Udeřil se pěstí do čela. "Docela správně, sire A jak já jsem na tohle mohl zapomenout! Jestli jsou mi v patách, udělají všecko, aby mě co nejdřív dostali! A tady jsme do téhle chvíle ani nepostavili stráž. Hned to musíme napravit. Hned!" "Stráž nestáčí," řekl jsem.

"Ne?" podivil se král kovbojů. "Myslíte, že bychom měli podniknout ještě něco? A co? Povídejte, povídejte, ať nic nepromeškáme!"

Tu zrak padl na Parnella a byl to pohled pro bohy. On, Hawley i ostatní vytřeštěně zírali na Freda Cuttera, jako nechtěli věřit vlastním uším. Tenhle slavný král kovbojů, který prožil desítky let v divočině i mezi Indiány, se vyptává neznámého chlapíka, k tomu nějakého potrhleho vědátora, co má podniknout proti Komančům?

Mr Cuttere, co se to s vámi děje?" vykřikl Parnell. "Copak vy hodláte tancovat, jak bude pískat nějaký pan Charley, který toho ví o Indiánech asi tolik, co já o těch jeho zatracených hrobech?"

, Jen klid," řekl starý. "On toho náhodou ví dost a dost... Povídejte, Mr Charley! Čekáme na recept!" Pokrčil jsem rameny:

Jaképak recepty! Jestli se za Mr Cutterem někdo vypravil, určitě už ucítil dým našeho ohně. Někdo by měl, Mr. Parnelle, prohledat okolí přesně až k místům, odkud se ještě dá čichem kouř našeho ohně rozeznat. A zjistit, jestli nejsme špehováni!"

"To se dá udělat," souhlasil Parnell napodiv ochotně. "To zní docela rozumně. Až se jeden diví, že jsme na to hned nepřišli. A víte co... půjdu sám. A Jos, Wren, Cartwright a Tyndall mi pomohou."

Hotovili se hned k odchodu, možná i kvůli tomu, aby už byl konec těch řečí o chybách, kterých se dopustili. Starý kovboj je pobízěl dost nerudně:

"Tak bystře, bystře, Mr Parnelle! A račte vzít oči do hrsti! A nastražit ušiska! Jinak zpláceme nad výdělkem. Its clear!"

Jasně to bylo, ale bylo li to jasné také těm pěti, tím jsem si tak úplně jist nebyl. Lehl jsem si sice hned potom, co odešli, do trávy, zdánlivě naprosto klidný, ale ve skutečnosti jsem byl jaksepatří zvědav, jestli na ty mé dva svázané Komanče přijdou. Měla to být taky tak trochu zkouška, s čím se dá u těchto zálesáků počítat.

Má zvědavost byla uspokojena až skoro po hodině. Sam Parnell se zjevil i se svými druhy a s dvěma indiánskými koňmi a s dvěma komančskými bojovníky. Nadšení z nich zrovna tryskalo, jak se jen objevili na kraji tábora, začali radostně mávat a Parnell halekal na plné kolo:

"úlovek, úlovek, báječný úlovek račte se podívat, Mr Cuttere co říkáte!"

Old Wabble se rozkymácel na všechny strany, jak se k nim řítí, a vlasy mu pvlávaly kolem hlavy:

"Dva Indiáni! A Komančové! Jak jste k nim, prosím vás,

"Jak? Prostě jsme je objevili, Mr Cuttere!" zářil Sam Parnell.

"Co mi to vykládáte! Copak Komančové rostou pod mechem jako houby v lese?"

"Pod mechem ne, ale u stromu," rozesmál se Jos Hawley a ostatní s ním.

"U stromu?"

"Ano," přisvědčil Parnell. "Někdo je připoutal ke stromu. A nedaleko jsme našli i koně."

Fred Cutter si založil ruce na prsou, střihl po mně výmluvným pohledem, zatímco Parnell rozprávěl své domněnky.

"Tady je asi nablízku nějaká skupina zálesáků. Uviděli Komanče a pro jistotu s nimi udělali krátký proces."

"Copak jsou mrtvi? Nebo zranění?" podivil se Wabble.

"To ne... aspoň jsme si nevšimli žádné rány..."

"Tedy v bezvědomí?"

"Ano."

"Hm, hm." Král kovbojů spustil ruce podél těla a zakymácel se z pat na špičky. "Tak si myslím, že tady žádná skupina zálesáků není... nýbrž jen jeden, jediný!"

"Jeden?!" zasmál se Parnell. "To má být vtip?"

"Vůbec ne. Jenom si říkám, že existuje jen jeden zálesák, který dovede svého protivníka uspat tak důkladně, že nemá ani čas, aby se bránil."

"Old Shatterhand!" vykřikl Parnell.

"Právě!" potvrdil suše Old Wabble. "No ano... ale... ale to by znamenalo, že je tady někde okolí!"

"Příteli," řekl Old Wabble a zaklepal pro větší důraz na rukojeť svého revolveru, "na to bych klidně vsadil třeba poslední centík. Its clear!""Ale proč se tedy už mezi námi neobjevil?"

"To nevím. Bezpochyby má k tomu své důvody, příteli."

"A neměli bychom se po něm sami poohlédnout?" řekl Parnell. "Mohl by nám ohromně pomoci a my zítra ráno musíme pryč!"

Old Wabble zachovával bohorovný klid. "Nechtě to na něm. Však on se objeví, až bude potřeba." No, no, no! Děláte, jako by váš Old Shatterhand byl vševědoucí. Slyšel jsem o něm sice hodně vypravovat, báječný chlapík to musí být, to nesporně, ale jak by mohl vůbec tušit, že ho potřebujeme? Vždyť o tom mluvíme jen mezi sebou, málem mezi čtyřma očima!" A já vám říkám, že bych vsadil i ten poslední centík na to že ví do puntíku přesně, co jsme dělali a co jste vy dělal i za věřejšek."

"Pshaw!"

Old Wabble pokrčil rameny.

"Uvidíme!"

Parnell nasadil smířlivý tón:

"Konečně co bychom se přeli, sir, nemá to smysl. Radši se poradíme, co se zajatci."

"Zatím nic."

"Nic, nic!" zlobil se Parnell. "Já nemám rád dlouhé odklady. Přece musíme rozhodnout, co s těmi chlapíky uděláme. S sebou je vzít nemůžeme, byli by nám jen na obtíž. S tím doufám souhlasíte?"

"Něco na tom je," připustil starý. "Its clear!"

"A pustit je to by byl teprv nesmysl. To by se nám taky zatraceně nemuselo vyplatit!"

"Patrně."

"Tak už zbývá jen to třetí," řekl Parnell. "Poslat je krátkou cestou do těch jejich věčných lovišť. Beztoho si nic jiného ani nezaslouží."

"Pomalů, pomalů, Mr Parnelle! Jestli by měl na tohle někdo právo, tak by to byl ten, kdo Komanče přemohl, nezdá se vám? To je podle mě Old Shatterhand!"

"Prosím vás! Ještě jsem ho neviděl. Možná že zde byl, možná že ne. Zatím jsme se o tom nepřesvědčili. A vůbec podle préríjního práva to jsou naši zajatci. A podle préríjního práva je taky postavíme před soud."

"Jak myslíte," pokrčil rameny Old Wabble. "To je vaše věc."

"A vaše ne?"

"Ne. Co já mám společného s těmi Komanči?"

"Šli přece po vás. Pronásledovali vás"

"Ale zatím mi nezkřivili ani jediný z mých šedivých vlasů!"

"Vy jste dobrý! To chcete pokaždé čekat, až vás někdo vezme klackem přes hlavu, než se začnete bránit?" Parnell šermoval Old Wabbleovi vzrušeně rukama před obličejem.

"To se divím, že už dávno nejste nebožtíkem! A kde je vaše pověst? Nenechte se prosit, sire Jste členem préríjního soudu!"

"Ne, děkuji, Mr Parnelle, ale řekl jsem, že ta věc se mě netýká. Budu jen poslouchat proti tomu doufám nic nemáte?"

"Jistěže ne," řekl stroze Parnell. "Jak chcete. Ostatně my s tím nebudeme dělat žádné cavyky. Go on!"

Spoutaní Komančové leželi nedaleko táborového ohně, pár kroků od místa, kde Parnell začal se svým procesním řízením. Zdálo se mi, že se už probrali z mdloby, lehké chvění kůže na víčkách mě o tom přesvědčovalo. Ale nebyl jsem si jist, musel jsem totiž dávat pozor hlavně na Parnella, který třemi větami odůvodnil rozsudek, jenž se dal uhádnout už předem. Komančové se odsuzují k smrti. Všichni členové tribunálu byli pro, jen Jos Hawley po kratším váhání hlasoval proti. Parnellovi to úplně stačilo rozhodl, aby Komančové byli zastřeleni ihned, bez průtahů, na místě. A hned také určil trojici k provedení rozsudku. Ted' se už nedalo váhat, ti tři se zvedali a prohlíželi si už zbraně.

"Hallo, Mr Parnelle," ozval jsem se, "počkejte ještě okamžik. Rád bych vám něco řekl."

Obrátil se ke mně, zjevně byl překvapen.

"Copak si přejete, sir"

"Dopustili jste se při tom préríjním soudu chyby. Rozsudek je neplatný."

"Ale jděte! Zase chyba? A jakápak?" "Dokonce nejedna, ale několik. Předně se řízení neúčastí ten, koho se nejvíce týkal"

"My jsme ale Mr Cuttera zvali. Sám nechtěl."

"Já nemyslím Mr Cuttera."

"A koho tedy?"

"Sebe!"

"Co říkáte?! Sebe... A vy se snad pokládáte za westmana?" "Za koho se pokládám, je docela lhostejné. Ale patřím též společnosti a mám nárok, aby v tak důležité věci byl slyšen i můj hlas i kdyby nebyly žádné další důvody."

"Sir, je mi líto, ale vy se pletete! Vy nepatříte k naší společnosti, nýbrž jste pod její ochranou. To je veliký rozdíl! nechť vás tady samotného, budete bezmocný jak malé dítě Musel jsem se tomu volky nevolky usmát."

"To je váš názor. Prosím, nebudu ho vyvracet, nechme mou osobu stranou. Ale je zde druhá věc: jestli se nemýlím, vynesl jste právě rozsudek."

"Ano."

"Jenže jste se obžalovaných nezeptal ani slovem, co a jak bylo. I podle préríjního soudu má každý obviněný právo, aby ho soud vyslechl. Bez výslechu přece nikoho nemůžete odsoudit k tomu ještě na smrt!"

"Ještě vyslyšet ty rudé darebáky, to by nám tak chybělo!"

"Prosím vás! A čím se tedy podle vás ti dva provinili?"

"Zbytečná otázka. Chtěli zabít Mr Cuttera."

"Jak to můžete tvrdit? Máte důkazy? Přiznali vám to? A víte vy, jestli jsou vůbec z kmene, který napadl Old Surehanda a Mr Cuttera?"

"Mají na tvářích válečné barvy!"

"To nic nedokazuje! A krom toho zajatec odjakživa patří tomu, kdo ho přemohl nebo zajal. Vy jste je přemohl? Sám jste vypravoval, že jste je našel jako hřiba v lese!"

"To jsou všechno řečičky. Komančové patří nám a nikdo mě o ničem jiném nepřesvědčí. Pořád se mluví o někom, kdo je přemohl, a ten někdo se ne a ne ukázat! Až tady bude, tak jsem ochoten s ním mluvit."

"Ale vždyť tady je. Vždyť s ním dokonce už hezkou chvíli mluvíte!"

Parnell jako by se zapotácel. Udělal krok zpět, rozhodil lehce rukama, vymrštil ukazovák proti mně.

"Bounce! To si mám myslet, že vy... že vám... že jste ty dva rudoušky zneškodnil?"

"Ano," řekl jsem klidně a nevzrušeně.

Vteřinu si mě prohlížel, pak se rozchechtal poněkud křečovitým smíchem:

"Sir, s touhle pohádkou si na mě nepřijdete. Takhle lehce těm indiánským chlapům nezachráníte život! Ano, připouštím, Old Shatterhand by něco takového svedl, jenže kdo jste vy, sir? Učenec, badatel! To byste mě musel nejdřív přesvědčit, že jste vůbec schopen se s někým chytit do křížku!"

"Proč ne?" zasmál jsem se, "mohu posloužit."

Bleskurychle jsem k němu přiskočil, uchopil ho za pás, vyzvedl si ho nad hlavu a několikrát jím otočil kolem jeho vlastní osy. Zamával rukama, zděšeně vykvikl, ba zaječel, a než se nadál, stál zase přede mnou, všecek brunátný ve tváři. Lapal po dechu a chvatně si upravoval pás a loveckou košili. Někdo z hloučku vykřikl:

"To je Old Shatterhand! Já to tuším!"

Než jsem na to mohl něco říci, uklouzlo nečekaně jednomu ze zajatých Indiánů:

"Uff! Slavný bílý lovec nás přemohl! Je to on!"

Nevšímal jsem si teď Parnella ani nikoho z lovců a obrátil jsem se k ležícímu spoutanému muži:

"Bojovník Komančů mě zná?"

"Ano."

"Viděl mě už někdy?"

"Spatřil jsem bledou tvář, když dlela v táboře Racurrohů. Pamatuji se, že bílý lovec měl v ruce život syna náčelníka Tokejchuna. Nevzal si ho však, nýbrž mu ho věnoval."

Usmál jsem se v duchu Komančovu květnatému vyjadřování navenek jsem ovšem zachovával vážnou tvář.

"Máš pravdu, bylo to tak. Vidím, že ovládáš řeč bílých lovců. Víš, co se zde před chvílí mluvilo? Rozuměl jsi všemu?"

"Ano."

"Víš tedy, že vás odsoudili na smrt?"

"Ano. Ale Old Shatterhand se nás zastal."

"Zastal jsem se práva, tak jako vždycky," odpověděl jsem. "Jsem přítelem rudých mužů, nemám nic proti nim, ale lituji, že se pustili do boje s bílými lovci. Jejich tomahavky mohou jednou nebo dvakrát zvítězit, ale nakonec podlehnou."

"Komančové jsou stateční bojovníci a nemají strach ze smrti."

Zajatec hrdě zvedl hlavu a podíval se mi zpřímá do očí. Dovedl jsem to ocenit, ale věděl jsem také, že to je součást přísné a neúprosné indiánské výchovy, jejich zvyků, jejich přesvědčení.

"Vím to dobře," řekl jsem uznale. "Ale připustíš přece, i že život je lepší než smrt. A ani byste z ní neměli žádnou slávu padli jste do zajetí bez nejmenšího odporu." Odmlčel jsem se. "Ale přesto se můžete se ctí zachránit. Záleží ovšem na tom, jak teď budete odpovídat. Jak se jmenuje náčelník vašeho kmene?"

"Vupa Umugi, Veliký hrom. Ještě ho nikdo nikdy nepřemohl," řekl hrdě Komanč.

"Kde stojí stany vaší vesnice?"

"Neřeknu."

"Vaši bojovníci vytáhli do boje. Kolik jich je?"

"Neprozradím."

"A kde jsou teď?"

"Nevím."

"A proti komu se vypravili?"

"Vím, ale neřeknu."

"Jsi mlčenlivý a statečný muž. Vidím, že radši obětuješ život, než bys uškodil svému kmeni," řekl jsem. "Toho si umím vážit." Sklonil jsem se k němu a uvolnil jsem jemu i jeho dosud mlčícímu druhovi pouta. "Jste propuštěni. Vraťte se ke svým bratrům a řekněte jim, že Old Shatterhand si dovede vážit statečnosti a věrnosti i u Komančů."

Oba muži vyskočili a nedůvěřivě na mě zírali. Poznal jsem na nich, že se obávají nějaké lsti, kdož ví, snad se báli, že budou potupně zastřeleni jakoby na útěku.

Potom se ozval druhý z nich:

"Old Shatterhand nám rozvázal pouta. Říká tím, že můžeme odejít? Říká tím, že jsme svobodni?"

"Ano."

"Že můžeme jít, kam se nám zlíbí?"

"Samozřejmě."

"Ale koně a zbraně musíme nechat tady?"

"Old Shatterhand není zloděj," řekl jsem důrazně a úmyslně trochu podrážděným tónem.

"To víme, to víme," vmísil se první z Komančů spěšně. "Ale půjdou bílí mužové po naší stopě, aby věděli, kam odjíždíme?"

"To by přece bylo jen pochopitelné," zasmál jsem se. "Ale přesto: slibuju ti, že se to nestane."

"Uff, Uff! Old Shatterhand nikdy neporušil, co slíbil. Je velmi šlechetný. Až se vrátíme, povíme to všem našim bojovníkům. Škoda že tak málo bílých tváří smýšlí jako Old Shatterhand..."

"Je velmi mnoho bílých lovců, kteří smýšlejí jako já," opravil jsem ho. "Ale o to se teď nebudeme přít. Tam jsou vaše zbraně a tam vaše zvířata. Můžete jet. Ale pozor! Jestli se vrátíte nebo jestli vás chytíme podruhé, čekají vás kulky! Tentokrát budeme hlídat jak ostříží!"

"Odejdemo a ani jednou se neohlédneme," řekl Komanč a dával si zřetelně záležet na tom, aby jeho slova zněla co nejdůstojněji.

"Howgh!" dotvrdil i jeho druh.

Fred Cutter stál opodál a mlčky sledoval mé jednání. Ani ostatní se neodvažovali do něho zasahovat. Jen Sam Parnell to už nebyl s to vydržet asi mu připadalo, že ho olupují o jeho vlastní kořist.

"Sir, to myslíte vážně?"

"Jako všechno, co dělám," odpověděl jsem.

"Vy je chcete pustit na svobodu?" téměř zakvílel.

"Už jsem to řekl."

"Ale taková hrozná chyba se musí..."

Přerušil jsem ho ostře:

"Mr Parnelle, být na vašem místě, nemluvil bych o žádných chybách. Znáte to přísloví o provaze v domě oběšencově?! Nezapomínejte, prosím, že nejsem žádný Mr Charley, ale někdo jiný."

"Vím, vím," zabrebtal Parnell, "jste Old Shatterhand, jistě, chtěl jsem jen upozornit, poněvadž jde o nás všechny..."

"To už jste všechno řekl. Beru na vědomí, děkuji za upozornění, ale poučovat se nedám. Zvlášť ne od někoho, kdo takového koně, jako je Hatátitlá, považuje za drožkářskou kobylu. To, co víte o Západě vy, znám určitě taky. A dost už!"

Otočil jsem se k němu zády a nechal ho stát s ústy dokořán. Bylo to možná ode mě trochu strohé, nepřívětivé, měl jsem však k tomu dobré důvody. Včera se mnou jednal příliš spatra, jako kdovíjaký vynikající zálesák, a k tomu mu moc a moc chybělo. Musel jsem mu udělit pořádnou lekci, zpražit ho před všemi, aby mu za chvíli zase neotrnuo a nechtěl se míchat do věcí, na které naprosto nemohl stačit. Měli jsme přece ještě kus společné cesty před sebou a jeho hrdopysné přesvědčení o vlastní zálesácké dokonalosti by nás mohlo stát leccjakou horkou chvíli.

Komančové už zatím sedli na koně, mlčky, pokynem ruky mi vzdali dík a zmizeli ve tmě mezi křovinatým porostem. Ostatní přítomné neuznali za hodná ani pohledu, jako bych zde byl s nimi na planince jen já sám. Patrně to zamrzelo i Old Wabble, mračil se najednou jako noc, přitočil se ke mně a zabručel tiše, aby to ostatní neslyšeli:

"Banda jedna křivonohá! Ani si takové zacházení nezaslouží. A my jako bychom pro ně ani nebyli!" Naklonil se ke mně ještě důvěrněji. "A sir, nebylo to přece jen moc... moc laskavé?"

Řekl laskavě, ale já jsem dobře věděl, žetím míní: neopatrné. Potřásl jsem hlavou:

"Ne, ne. Rozmyslel jsem se dobře."

"Nepochybuji," řekl král kovbojů, "jenom jste jim neměl slibovat, že za nimi nepojedeme. Musíme přece osvobodit Old Surehanda. A jak se dozvíme, kam ho zaveklí?"

"To já už vím, sir. Vyslechl jsem je, ještě než jsem je zneškodnil. Old Surehand je u Saskuankui, u Modré vody."

Old Wabble se uspokojil:

"Výborně. Ale víte, kde to je?"

"Byl jsem tam. Dvakrát nebo třikrát."

"Jenže ti dva nás prozradí...", namítl. "Komančové se na nás důkladně připraví, ještě než se objevíme. Its clear!"

Zavrtěl jsem hlavou:

"Právě naopak. Jestli jste si všiml, nepromluvil jsem celou tu dobu o Old Surehandovi ani slůvka. Úmyslně. Budou si totiž myslet, že o něj nemáme zájem." Fred Cutter pořád ještě nevypadal, že by byl úplně přesvědčen. Položil jsem mu ruku na rameno. "Buďte klidný, neudělali jsme žádnou chybu. A přitom jsme se zbavili dvou chlapů, které bychom jinak museli hlídat a vodit celou tu dobu s sebou. Přece jste sám nesouhlasil s tím Parnellovým rozsudkem..."

"To jistě," připustil starý. "Ale to bylo hlavně kvůli vám. No doufejme jenom, že i oni budou držet slovo. Aby se přece jen nevrátili..."

"Buďte bez starosti," řekl jsem. "Ale abyste byl docela klidný, můžeme uhasit oheň a přestěhovat tábor jinam. Třeba hned."

"Ano, to je rozumné," upokojil se Old Wabble. "Snad máte přece jen pravdu. Vysvětlím to Parnellovým lidem sám."

Přijali to samozřejmě. Ihned zašlapali oheň a beze slůvka nesouhlasu se s námi dali do hledání jiného místa k nočnímu odpočinku. Našlo se brzo, skoro stejně vhodné jako dřívější. Tentokrát jsme hned postavili dvě stráže, spíš pro upokojení Parnellových lidí, než že bych se obával návratu těch dvou. Ale do spánku jsme se stejně už nemohli pořádně zabrat. Sám jsem se dlouho převaloval a slyšel jsem, jak si ostatní mezi sebou ještě vzrušeně šušejí. Nebylo těžké si domyslet o čem. O Komančích, o Mr Charliem, z něhož se vyklubal zcela nečekaně Old Shatterhand, o králi kovbojů,

kteřý na to první přišel, a jistě taky o tom, jestli Old Shatterhandovo rozhodnutí bylo tak docela rozumné. Nebo že by byli všichni do jednoho tak skálopevně přesvědčeni o správnosti mého postupu?

Přemýšlel jsem o tom a v těch myšlenkách jsem nakonec přece jen usnul.

KOMANČOVÉ

Druhého dne jsme se probudili velmi časně a mou první starostí bylo zjistit, kdo z mužů bude ochoten jet s námi k Saskuankui, k Modré vodě. Přes noc se jim bezpochyby všechno rozleželo v hlavě, chtěli najednou jet všichni, každý z nich byl pojednou přesvědčen, že věci jsou v nejlepším pořádku. I Sam Parnell vypadal, jako by mezi námi včera nic nebylo, nadšeně mi vykládal, jak se na výpravu těší, a Jos Hawley mi dokonce poděkoval, že jsem zabránil rozsudku smrti. "Nelíbilo se mi to," řekl mi, "ale to víte, Jos Hawley není Old Shatterhand. Ale snad vám budu k užítku. Můžete se na mě spolehnout."

Jeli jsme podél potoka, na jehož břehu jsme včera měli svůj první tábor. Cesta byla svěží, příjemná, připadali jsme si málem jako na poklidné projížďce parkem. Teprve po hodině, když jsme se dostali k dolině, kde řečiště potoka se otáčelo nečekaně směrem k jihu, jsme objevili první stopy. Zdusaná, zvalená, sešlapaná tráva upoutala ihned naši pozornost. Král kovbojů sestoupil z koně, chystal se na důkladnou prohlídku.

"Nenamáhejte se, Mr Cuttere," řekl jsem. "Jednak je to zbytečné a za druhé je to proti slibu, který jsme dali."

"Jak to proti slibu?" namítl starý a lišácky se usmíval. "Jak mohu vědět, že právě tohle jsou stopy našich dvou Komančů?"

"Jsou to ony, jsou. Vy máte pochybnosti?"

Přikyvoval mi horlivě:

"Uvažte, že za celou tu dobu, co jedeme, jsme neviděli nejmenší řápotu. A najednou tohle."

"Nemohli jsme zatím na žádnou jejich stopu narazit," odpověděl jsem. "Od jejich odchodu už uplynula příliš dlouhá doba. Tráva se vzpamatovala a otisky zmizely."

"A tady?" namítl mi starý.

"Tady přenocovali," řekl jsem. "Proto je to tak zdupané a sešlapané. A proto se taky tráva ještě nevzpamatovala."

"Mhm..." Old Wabble se soukal opět nahoru do sedla. Pak se ke mně znova obrátil. "Ale takhle svůj slib nikdy nedodržíme, sir."

"Proč ne?"

"Ať chceme nebo nechceme, budeme se vždycky držet stop těch dvou. Nebo si zavážem oči?"

"Ani nápad," zasmál jsem se. "My se totiž jejich stop nebudeme vůbec držet."

"Kvůli tomu, že jsme to slíbili?"

Old Wabbleovi se to zřejmě moc nezamlouvalo.

"Nesmysl! Necháme Komanče, ať si jedou podél potoka, beztoho je to oklika. My se pustíme rovnou na východ a budeme u Modré vody dřív než oni. Co na to říkáte?"

Zašklíbil se na mě tentokrát přívětivě:

"Co bych na to říkal? Že nám to dává všechny trumfy do rukou. Its clear! A už mlčím jako ryba, sir. Ale ne, ještě otázku: není ta vaše cesta příliš obtížná? Kratší může být, ale přitom tak mizerná, že..."

"...že jízda potrvá stejně dlouho? Ne, ne, nebojte se. Skály, písek, ale většinou rovina. Jenom s vodou musíme šetřit až k Riu Pecos. Ale to se dá vydržet."

"U Ria Pecos mohou ovšem být Komančové."

"Vím, kudy se dostaneme k Saskuankui zcela nepozorovaně. Komančům se vyhneme, i kdyby tam byli."

"Už mlčím, teď už opravdu, sir. Jestli je to tak, jak říkáte, je to jasné. Its clear! I když jsem starší, povedete nás vy. A abyste věděl: tohle ještě Old Wabble nikdy a nikomu neřekl!"

"Díky, Mr Cuttere. Vaše důvěra mě těší. Rád bych si ji zasloužil. Není to samozřejmě jednoduchá záležitost, udržet pohromadě kupu zkušených zálesáků. Nejsme na vojně a westmani nejsou kmáni, aby stáli v pozoru před každou šarží! Koneckonců v takové společnosti, jako je naše, se musí vždycky počítat s tím, že lidi mají různé názory."

"Takže může dojít i k hádkám a podobným líbeznostem?"

Pokrčil jsem jen rameny.

"Samozřejmě. Ale mezi rozumnými lidmi je snad vždycky možná dohoda."

"A co když většina bude zastávat nerozumné stanovisko? I to se může stát."

"Jistě," řekl jsem. "Pak jim zkusím vysvětlit, že se mýlí, a kdyby to nepomohlo, tak odejdu a zařídím se podle svého. Než přesvědčovat deset hlupáků, to je rozumnější pokusit se vyřídit věc sám."

"Jinak řečeno," usoudil Old Wabble, "Old Shatterhand má patent na pravdu."

"Ale kdepak," zasmál jsem se. "Old Shatterhand jen věří, že se rozumní lidé vždycky mohou domluvit. Kdepak stojí psáno, že zrovna vy nepřijdete na mnohem lepší nápad než já? A byl bych pořádný hlupák, kdybych se toho svého držel jako klíště jen kvůli tomu, že ho zrodila má hlavička! Its clear!"

Starý se zasmál, pohodil hlavou, ale už neodpověděl.

Stoupali jsme vzhůru do svahu, vyšplhali se z údolí a do stali se až na rovinu, kde se koně pustili skoro sami od sebe do plného trysku. Starý Cutter se mi držel po boku a vedl si v sedle jako mladík. Nebylo na něm znát ani stínkem, že by byl unaven, dlouhé bílé vlasy jako hříva mu jen vlály, seděl zpřímá, očividně se velmi těšil z toho, že stačí našemu tempu. Až jsem se tomu divil, nejen pro jeho věk, ale i proto, že jako kovboj byl sice doma na širé prérii, ale pohybovat se v tak nevlídné divočině nebyl zvyklý.

Asi po hodině, krátce po poledni, jsme dorazili k místu, kde se skalnatá rovina poněkud proměnila: objevovala se místa s travnatým porostem, stále hustším a hustším, neklamně znamenají, že se už přibližujeme k přítoku Ria Pecos. Zanedlouho jsme dorazili k říčce, lemované bohatě skupinami keřů. Když jsme podél jejího břehu dorazili přímo až k Riu Pecos, chyběly do soumraku dvě, nejvýše tři hodiny. To znamenalo, že k Saskuankui zbývá ještě další hodina jízdy.

Modrá voda byla nepříliš velké jezero, opravdu spíš jezírko, napájené prameny ode dna: proud přebytečné vody odtékal do Ria Pecos. Jezerní hladina měla krásnou modrou barvu, přecházející do všech možných odstínů podle toho, v kterou denní hodinu jste ji pozorovali. Výstižnější jméno jezírko nemohlo dostat. Kolem dokola obrůstaly břehy husté sítiny rákosí, rozložitě pekanové ořechy a tu a tam nezvykle statné, vysoké duby.

Seskočil jsem z koně a rukou pokynul ostatním, aby zastavili.

"Konec jízdy!" řekl jsem.

Parnell a jeho druhové se tvářili vesměs překvapeně.

"Ještě je světlo, sire"

"Právě že je světlo!"

"To nepojedeme až k jezeru?"

"Nene," řekl jsem. "Teď ne. Až bude tma."

"Ale proč?"

"To je jednoduché: aby Komančové neměli příležitost si nás všimnout!"

Zdálo se, že moje vysvětlení Parnella uspokojilo. Sestoupil z koně a přidal se k nám, kdož jsme už začali připravovat místo k nočnímu táboření. Pracovali jsme tiše na lidi jako by padla tiseň z blízkosti Indiánů. Nebo spíš z nejistoty, kde asi jsou, kolik jich vlastně je, co mají za lubem. Když se začalo stmívat, nastal můj čas. Zvedl jsem se.

"Myslíte, že bychom mohli narazit na ty dva propuštěnce?" ozval se Old Wabble.

"Určitě ne tady, Mr Cuttere," řekl jsem. "Oni by jistě šli dolní cestou, přes brod, a z protějšího břehu nás nemohou zpozorovat. Proto jsem zvolil tohle místo. Ale máte pravdu, že opatrnosti nikdy nezbývá... Přece jen se porozhlédnu po okolí. Zbraně tu nechám, ale prosím vás, nikdo se nevzdalujte, dokud nezjistím, jak to vypadá," chystal jsem se k odchodu.

"Sir, neměl bych jít s vámi?" nabídl se Old Wabble.

Nebylo mi to zrovna dvakrát vhod.

"Upřímně řečeno, radši bych šel sám," odpověděl jsem.

Podíval se na mě po očku:

"Myslíte, že patřím do starého železa? Že bych vám byl jen na obtíž?"

"To rozhodně ne..."

"Tak vidíte! A co kdybyste potřeboval pomocnou ruku? Nevíte, co se může stát! A já tady budu sedět jak buchta na pekáči!"

"Ale tohle je nebezpečný podnik! Uděláte chybu a přijdete o krk!" snažil jsem se ho ještě na poslední chvíli odvrátit, i když jsem už viděl, že všechno rozmlouvání je marné.

"Budu opatrný, sire Můžete se spolehnout!"

"Já vím," odporoval jsem chabě. "Jako když jste se plížil k našemu táboru. Viděl jsem vaše vlasy skrz křoví dřív než vás!"

Na okamžik se zarazil, pak si bystře stočil vlasy do uzlíku a obtočil je šátkem.

"Člověk se od vás vždycky něco naučí," zahučel. "Teď mohu jít. Jsem připraven."

Povzdechl jsem si odevzdaně:

"Co s vámi mám dělat! Tak tedy pojďte. Dáme se do toho. Vy, Mr Parnelle, mi zatím dohlédněte na pušky."

Podal jsem mu své zbraně a potom jsme se ve vší tichosti

se starým vytratili. Křoví kolem břehů potoka, vytékajícího z jezera, bylo řídké, ale přece jen skýtalo jakýs takýs úkryt pro případ, že bychom se potřebovali uklidit před cizíma slídivýma očima. Old Wabble se kradl těsně vedle mě, nezdálo se mi však, že by si počínal zrovna zvlášť opatrně. Po chvíli se dotkl mého lokte.

"Jaká je ta Modrá voda?" šeptal.

"Jaká? Okrouhlé jezero," řekl jsem tichounce.

"Je hodně široké?" zajímal se král kovbojů.

"Potřebujete dvacet minut, abyste přeplaval napříč."

"Dvacet minut? To nic není pro dobrého plavce. A vy umíte dobře plavat, slyšel jsem. Jednou jste si tak prý zachránil život."

"Ne jenom jednou. A vy plavete?"

"Jako ryba."

"Hm... Tak to plavete lip než já!"

Bylo mi to divné kovbojové jsou doma spíš na prérii než ve vodě, moc důvěry jsem rozhodně k jeho tvrzení neměl. A že by tenhle kostnatý, šlachovitý chlapík plaval jako ryba... Ne, nechtělo se mi tomu věřit.

"Jsou tam nějaké ostrůvky?" vytrhl mě z úvah starý.

"Jeden. U severního břehu. Možná ho uvidíme. Přímě naproti němu je místo jako stvořené pro táboření. Křoví, stromy, bezvadná skrýš. Počítám, že tam někde jsou Komančové rozloženi."

"V téhle tmě nevidíme nic," bručel Old Wabble. "A jestli nezapálí oheň..."

"Zapálí. Nemají o nás přece ani tušení. Ale stejně se k nim budeme těžko dostávat."

"Proč?"

"Mezi břehem a křovinami není žádná tráva. To znamená, že odvedou všechny koně na naši stranu k lesíku. Tam je trávy víc než dost."

Z prémie se táhl k výtoku říčky z jezírka hustý lesík.

"Zounds! A ke koňům určité postaví hlídky!"

"Samozřejmě," řekl jsem. "Před sebou budeme mít tábor, za sebou koně a hlídky. To je nejhorší, protože indiánští koně bývají často ostražitější než jejich páni."

Starý měl už na rtech další otázku, ale já jsem si položil prst na ústa a naznačil mu, že je nejvyšší čas přestat s tímhle vyptáváním. Pochopil to a zmlkl. Nad našimi hlavami začaly matně jiskřit první hvězdy.

Měli jsme za sebou asi polovinu cesty, blížili jsme se k jezeru, a museli jsme teď být krajně opatrní. Každou chvíli jsme mohli narazit na hlídku a pak by s námi byl amen. Postupovali jsme se zvýšenou obezřetností, a to znamenalo velice pomalu. Nakonec jsme se dostali v pořádku až k místu, odkud vytékala voda z jezera. Tady také končil oblouk lesíka, táhnoucího se sem až z volné prémie.

"Pustili jsme se po jeho okraji, ale neurazili jsme snad dvacet třicet metrů, když se kdesi za našimi zády ozvaly hlasy.

"Pagu, hetešá enuka?" zaslechl jsem zřetelně. Kde jsi, Pagu, chtěl někdo vědět, a vzápětí mu odpovídal druhý hlas:

"Aive. Tady."

"Bájte omi, pojd' sem," ozval se opět první hlas.

"Saj katu lei, teď nemám čas," zněla odpověď a potom už bylo ticho.

Chvilí jsem vyčkával a potom, když se dál už nic nedělo, jsem zašeptal:

"Komančové... Jsou to ti, které hledáme. Rozuměl jste, co říkali?"

"Ano. Tohle nářečí náhodou ovládám," odpověděl mi také šeptem starý.

"Znamenitě. Koně máme teď před sebou, ten Pagu je bezpochyby hlídá. Pojd'te, zkusíme to, jestli se nedostaneme ještě dál. Ale opatrně."

Kradli jsme se těsně při kraji lesa, pomalu, co noha nohu mine. Ale štěstí nám přálo. Zanedlouho jsme mezi kmeny rozeznali menší mýtinu, mohla být od nás vzdálena tak šest set sedm set kroků. Hořel tam oheň, kolem něho vysedávalo několik Indiánů. Old Wabble pohnul hlavou:

"Hlídky koně, odhadl jste to dobře, sir!"

"Tábor bojovníků bude na druhé straně lesa, při jezeře," odpověděl jsem tichounce. "To je to místo, kde jsem byl párkrát přes noc. Ale teď musíme k zemi nebo si nás někdo všimne a bude zle."

Položili jsme se ke křoví na zem a zvolna se sunuli po čtyřech kupředu tak daleko, jak jen to šlo. Křovím vedla totiž úzká, dobře ušlapaná pěšinka, kterou zřejmě chodívali hlídači vracející se z tábora. Pustit se po ní, to nás ovšem nesmělo ani napadnout, to bychom si vyloženě zahrávali s osudem uhnuli jsme tedy směrem vpravo a prodírali se porostem, udržující přibližně rovnoběžný směr s pěšinou. Opatrnosti samozřejmě nezbyvalo, každé zapraskání větévky, každé zaševelení lístku nás mohlo prozradit, a tak nám ta naše pouť trvala mnohem déle, než jsem původně čekal. Ale nedalo se nic dělat, spěchat znamenalo v tomto případě totéž co pokoušet čerta.

Když jsme se konečně propracovali až k planince, našli jsme Komanče ve stavu bojových příprav. Už sám tábor svědčil o tom, že Indiáni nejsou na nevinné lovecké výpravě, nýbrž že se chystají střetnout se s nepřítelem. Především chyběly lovecké stany, za druhé vyzbroj mužů byla až příliš důkladná, a konečně sto padesát Komančů (tolik jsem jich odhadem napočítal kolem asi osmi hořících ohňů) se nevzdává na lov v jednom houfu. Na druhé straně s bezprostředním střetnutím zatím zřejmě nepočítali, s ohni si totiž nedělali velké starosti a zrovna nejtížeji si také nevedli. Snad to bylo tím, že se chystali právě k večeři, připravovali si maso, které bylo rozvěšeno v dlouhých tenkých řízcích na napjatých řemenech. Chtěl jsem starému kovbojovi vysvětlit, že to považují za neklamně znamení, že se chystají do nějaké pustiny, kde se nedá nic ulovit, jinak řečeno, že směřují do písčitého Liána Estacada, ale přemohl jsem se a mlčel jsem. Na vysvětlování teď nebyla nejvhodnější chvíle.

Abych byl upřímný, když jsem viděl kusy masa, které Komančové odřezávali z několika ulovených bizonů, jejichž mohutná těla ležela mezi ohni, dostával jsem náramnou chuť na pečínku. Vonělo to od ohňů strašně lákavě, Indiánům stejně jako mně, bylo na nich přímo vidět, že se na večeři jen třesou. Pouze několik jich sedělo zcela nečinně při dvou menších ohních, bohužel od sebe příliš vzdálených. Ano, bohužel, protože to znamenalo, že se budeme muset rozdělit, každý z nás bude nucen se připlížit k jednomu z nich, aby pochytil aspoň něco z toho, co si tam ti rudí chlapci povídají. Byli to zřejmě náčelníci, soudil jsem tak nejen proto, že se neúčastnili všeobecného zpracovávání a opékání bizoního masa, především proto, že pokuřovali veledůstojně dýmku, která šla z ruky slavnostní obřad, který si při sebemenší příležitosti neodpustí žádný indiánský náčelník.

Mou pozornost upoutávalo ovšem ještě cosi jiného. Na temné, černé skvrně při hladině jezera, která nemohla být ničím jiným než obrysem ostrůvku, o němž jsem hovořil s Old Wabblem, vyskočily drobné oranžové jazýčky, které vzápětí zmizely a na jejichž místě se objevil proužek tlumené záře. Odlesk plamenů hořících tady v táboře to být nemohl, zřejmě tedy i tam na ostrůvku zapálili oheň, ale proč, proč? Na to mohla být jen jediná rozumná odpověď: v celém táboře, ať jsem se díval sebepozorněji, nebyl nikdo jiný než Komančové. Old Wabble, ležící těsně vedle mě u divokého bavlníku, kladl si zřejmě tutéž otázku. Dotkl se rukou mého lokte a zašeptal, ukazuje bradou ke komančskému ležení:

"Sir, kde je? Samý Komanč, napočítal jsem jich už sto pětáctýřicet, ale po Old Surehandovi nikde ani stopy. Dawn!"

Naznačil rukou, co radši ani nechtěl vyslovit.

"Ne, ne, buďte bez starosti, je tady."

"Ale kde?"

"Vidíte tam ten proužek světla nad hladinou?"

"Něco tam rozeznávám."

"Ostrůvek, o kterém jsme mluvili."

"Bounce! A vy myslíte, že tam je?"

"Old Surehand? Určitě."

"Divím se, že si ho nenechali mezi sebou."

"Je tam víc v bezpečí než tady."

"Jak to? Tady ho hlídá sto padesát párů očí, kdežto tam...?"

"Mr Cuttere, tam ho hlídá bezpečně voda. Nezdá se vám?"

"Zdá," zašeptal s lehkým povzdachem. "Dokonce ho hlídá tak bezpečně, že nevím, jak ho odtamtud dostaneme."

"Pshaw! S tím si nedělám starosti, však uvidíte! Ale nejdřív bychom si měli pány Komanče poslechnout."

"Poslechnout?"

"Rád bych zjistil, co si vykládají tamti chlapi s těmi dýmkami."

"To vás tak zajímá?" podivil se. "Nebudeme se zbytečně vystavovat nebezpečí? Co se tam můžete dozvědět!"

"To ovšem nevím, sir. Obvykle jsem se ale v takových případech dověděl velice užitečné věci. Neznáte dost Indiány!"

Určitě si vykládají o svém zajatci a taky se asi budou bavit o dalších plánech. Dost věcí, kvůli kterým se už můžeme něčeho odvážit... Chci říci: mohu se něčeho odvážit..."

Old Wabble se naježil:

"Vynecháváte mě? Vy se do toho chcete pustit beze mne?"

"Upřímně řečeno bylo by mi to milejší."

Byl tak překvapen, že se dokonce zapomněl urazit.

"Proč?" vysoukal ze sebe jenom.

"Víte..., nevím, jestli byste to dokázal."

"Cože?! Copak jsem něco zkazil?"

"Zatím ne, zatím se vám nedá nic vytknout. Ale tenhle podnik bude mnohem nesnadnější než to, co zatím máme za sebou."

"Pshaw! To vím taky! Ale já to zvládnou, nebojte se."

"Opravdu?" Váhal jsem, na dlouhé dohadování však nebyl čas. Přikývl jsem tedy: "Dobrá, věřím vám. Musíme se dostat k těm dvěma ohňům vy k tomu nalevo, co je blíž k nám, já k tomu napravo, blíž ke břehu. Budete to mít o něco snazší, křoví vás bude krýt až skoro k ohni."

"Its clear!" zahučel "Ale velká čest to pro mě není, že mi dáváte lehčí úkol!"

"Prosím vás, copak jsme šlechtici v salónu, abychom si potrpěli na vzájemné komplimenty? Vyznám se tady o něco lip, byl jsem zde už, a mám s Komanči trochu víc zkušeností, to je všechno, a taky to stačí. Ale poslyšte, musíme se domluvit. Kdo se dřív vrátí, dá nenápadně znamení... počkejte, jaké: uměl byste napodobit žabí skřek? Ano? Tak výborně, to určitě nevzbudí pozornost."

"Kolikrát se má zakvátat?"

"Čtyřikrát. Potřetí a počtvrté rychle za sebou. Srozuměn?"

"Ano."

"A kdyby se něco přihodilo, kdyby vás načapali..."

"Jen žádné obavy!" skočil mi do řeči. "Já si dám moc dobrý pozor, abych se neprozradil!"

"Neříkejte, neříkejte! Při takovém podniku může šlápnout vedle i ten nejopatrnější zálesák! Radši si řekněme co a jak, kdybyste se něčím prozradil. Nejlip bude ztratit se co nejrychleji cestou přes křoviska. Prostě se snažte vrátit k našim, já už se tam nějak za vámi dostanu."

"A když se prozradíte vy?"

"To platí stejně pro mne jako pro vás. Máte ještě něco na srdci?"

"Všecko je jasné jako sluníčko. Jsem připraven."

"Dobře, dáme se do toho. Good luck!"

"Jdeme na to, sire Budete se mnou úplně spokojen, uvidíte!"

Přitiskl se k zemi a zmizel mi mezi křovím. Chvilí jsem se za ním díval a uvažoval, jestli se to všechno povede. Přece jen jsem se nemohl zbavit obav. Náhoda někdy zvrátí i nejpřesnější propočty a náš úkol byl nesnadný, i když Old Wabbleův přece jen o něco snadnější než můj. Oheň, k němuž jsem se musel propracovat já, byl totiž téměř u břehu, mezi mým nynějším stanovištěm a ohništěm nebylo takřka nic, co by mě krylo, a dostat se tam nepozorovaně byla věc skoro nemožná.

Ať jsem si ale lámal hlavu sebevíc, nepřišel jsem na nic jiného než na nepříjemnou, nesnadnou, nevábnou možnost:

přiblížit se ke Komančům přes vodu. Opravdu, nebylo tady co na výběr. Naštěstí břeh byl porostlý rákosím dost hustě, a jedno místo bylo skryto v tak hlubokém stínu, že jsem se tam mohl připlížit a připravit se na další cestu. Svlékl jsem se, vytáhl z kapes dva řemeny a lovecký tesák, ukryl šaty mezi rákosí a pak přeopatrně nařezal trs travin. Pomaloučku jsem se vsunul do vody a traviny jsem si umístil na hlavu tak, abych měl dobrý rozhled po okolí. Trochu času si tyhle přípravy ovšem vyžádaly, ale za daných okolností se věci nedaly uspěchat. Zamaskován jsem musel být dokonale. Teprve když jsem se ujistil, že trs, opřený o ramena, mi sedí pevně, pustil jsem se pomalu, opatrně dále.

Pohyboval jsem se ve vodě samozřejmě velice zvolna. Musel jsem stále počítat s tím, že některý z Komančů by mohl pohledem zabloudit k vodní hladině, a zde nic nesmělo vzbudit jeho pozornost. Musel mít dojem, že plovoucí trs trávy je hnán mírným větříkem, že se patrně někde poblíž odtrhl od břehu. A to znamenalo nejen pohybovat se volně, ale také udržovat travinu v přibližně stejné úrovni s křovinami na břehu.

Zpočátku jsem ani neplaval, vlekl jsem se po čtyřech bahnem, ale to nebylo o nic méně namáhavé, poněvadž jsem se musel prodírat hustým pobřežním porostem, jehož tenké listoví mělo okraje ostré jak šavle. Potom jsem se náhle ocitl v hluboké vodě, to už bylo lepší, pohodlnější, ale pomalé plavání mě vyčerpávalo. Odhadoval jsem, že vzdálenost, kterou mám překonat, může být tak šedesát pětadesát metrů, a když jsem byl asi v polovině, uběhlo jistě víc než půl hodiny. Bylo to k nepřekání, ale jinak se to nedalo dělat.

Ale potom se stalo něco, co mi další cestu ulehčilo. Strhl se jakýsi povyk, ozývaly se vzrušené hlasy, halekání, dupot. Koutkem oka jsem zahlédl, že z celého prostranství se sbíhají Komančové k jednomu místu na kraji ležení, kde se mezi křovím objevili nějakí dva muži hádal jsem, že by to mohli být ti dva, které jsem proti Parnellově vůli pustil na svobodu. Teď zde budili rozruch, dokonce i klidní náčelníci vyskočili od ohně, nedovedli potlačit zvědavost. To byla ovšem chvíle pro mě jako stvořená. Zabral jsem zprudka pažemi a v minutě jsem přeplaval celý úsek, který mě ještě odděloval od místa, kam jsem se chtěl dostat a kde jsem doufal vyslechnout, co mají ti rudí braši za lubem. Moc pohodlné to místo ovšem také nebylo. Bylo zde sice mělko, ale dno bylo bahnité když jsem se položil směrem k břehu, zapadl jsem do bahna skoro celý, voda mi sahala až po krk, přidržoval jsem se travin na břehu a přitom jsem musel pořád dbát o to, aby trs trávy, který mě kryl, zůstal mezi okolním porostem nenápadný. Málokdy jsem pocítil takové vnitřní napětí jako v tomto okamžiku, kdy jsem musel soustředit pozornost na ovládání každického svalu svého těla a současně bystřit sluch i zrak, poněvadž Komančové ano, byli to ti dva, kteří se bezúspěšně pokusili znovu zajmout Old Wabblea se už objevili při ohni náčelníků. Dva pohlavíři si je prohlíželi nepřiliš vlídně, a když je starší z nich oslovil, jen stěží potlačoval podrážděnost:

"Kam odložili bojovníci Komančů skalp bělocha, kterého měli chytit? Nevidím nic za jejich opasky! Nebo ztratili jeho stopu? Nebo si jejich koně polámali nohy a bílá psi tvář jim vyklouzla?"

Poslední slova zněla už velmi výsměšně. Bojovníci se tvářili provinile, jeden z nich v rozpacích upíral oči k zemi, druhý si teprve po chvíli dodal odvahy, pohlédl na náčelníka a odhodlal se k odpovědi:

"Ani to, ani to."

"A kde tedy máte skalp?"

Náčelník našel už zase klidnější, důstojnější tón. Naznačil pokynem ruky bojovníkům, že se mohou posadit.

"Bledá tvář si skalp zachovala."

"Ona žije"

"Ano."

"Vy jste si ji nechali ujet?"

V náčelníkových očích to opět zlověstně zablýsklo.

"Unikla nám."

Bojovník snášel klidně náčelníkův pohled, který jen metal hromy a blesky, nespokojený komančský pohlavár znovu vybuchl:

"Vy chromajzli, vy psi, vás tak někam poslat, nedohonili byste ani ropuchu, každá bezzubá bába by dokázala víc než vy, patříte mezi ně, nechci vás mezi bojovníky, jste zbabělci!"

Chrlil to ze sebe, až se zalykal, nakonec ve tváři všecek zrudl, z toho nesmírného vzteku jsem poznával, jak napevno počítal s kořistí, s tím, že utečence Old Wabblea přivedou zpátky. Když se ale na chvíli odmlčel, aby nabral dechu, ujal

se hned hbitě a pohotově slova napadeny komančský bojovník.

"Vupaumugi je naším náčelníkem," pronesl kupodivu pevným, klidným hlasem, "ale jestliže vydá rozkaz, který není možno vykonat, nesmí spílat těm, kdo se snažili ze všech sil, aby ho splnili. Nejsme chromajzli, nejsme psi, nejsme zbabělci, jinak by nás Vupaumugi neposílal za bledou tvář. Necht' nás náčelník nepřirovnává k bezzubým bábám, když ani neví, proč jsme bledé tváři nevzali skalp. Má náčelník jenom ústa, anebo také uši? Chce slyšet, co se stalo, nebo jen hodlá vynášet rozsudky, aniž zná důvody, proč jsme přišli s prázdnou?"

To byla velice odvážná řeč a indiánský chlapík se mi v tom okamžiku docela zamlouval, nebyl to rozhodně zbabělec, protože Vupaumugi, Veliký hrom, byl znám jako dost bezohledný, ba krutý muž, stejně tvrdý a nemilosrdný vůči nepřítelům jako k lidem vlastního kmene. Pro jeho statečnost i chytrost si ho Komančové vážili, ale doopravdy oblíben ani u nich nikdy nebyl. Sama o sobě by ovšem otevřenost, jakou projevil neúspěšný stíhač Old Wabblea, neznamenal nic mimořádného. Indiánský náčelník je u většiny kmenů vždy volen, není to samovládce, a ukáže li se, že si počíná špatně, zbrkle, hloupě, ustrašeně, prostě neprokáže li své schopnosti, může ho rada starších zbavit náčelnické hodnosti a potom je zas docela obyčejným bojovníkem, a někdy i mň než tím. To si konečně uvědomoval Vupaumugi víc než dobře, asi proto se po prvním výbuchu vzteku přinutil zas ke klidu a ovládl se, třeba by byl ze všeho nejraději toho příliš dovoleného bojovníka na místě potrestal. Co jiného mohl znamenat pohyb ruky, která se zastavila právě na místě, kde měl za pasem své dva lovecké nože? Svraštil husté obočí a naklonil se kupředu, blíž k planoucímu ohni, a zavrčel:

"Tak mluv! Ať se konečně dozvím, co se stalo! Ať vím, jestli tě mám dál počítat mezi bojovníky, nebo jestli jsi jen ustrašená squaw"

"Vupaumugi uslyší všechno," odpověděl důstojně Komanč a začal vyprávět. Vzal to po indiánsku na dlouhé lokte, popisoval cestu, zdůraznil, jak obezřetně sledoval stopu, líčil, jaký plán si sestavil a náčelníkovi to kupodivu zřejmě nevadilo, Indiáni rádi vypravují, ale také rádi poslouchají, a to i za okolností, kdy našinci připadá každá věta o víc než třech slovech nemožně dlouhá. Teprve když vylíčil, jak byli po mém úderu spoutáni a přivázáni ke stromu, vyjel náčelník zase tak hrozivě:

"A to jste se nechali přivázat ke stromu? Jak to, že jste se nebránili?"

"Jak by se mohl náčelník Racurrohů bránit proti nepříteli, kterého by neviděl?"

"Mluvíš nesmysly! Vupaumugi by uviděl včas každého nepřítele!"

"Tohoto by nebyl uviděl ani on."

"Jak to? Vy víte, kdo to byl?"

"Ano."

"Tak přece prozrad', kdo!"

"Old Shatterhand."

"uff, uff"

Náčelník vyskočil, ale rychle si zas sedl, jako by si uvědomil, že příliš nedůstojně dává najevo vlastní vzrušení. Ale kolem ohně se mezitím seskupili další muži, a ti rovněž zaslechli mé jméno, a podívovali se neméně než jejich pohlavár. Uff, uff znělo na několik okamžiků kolem dokola. Vupaumugi rozhodil sebevědomě rukama.

"Old Shatterhand," zaprskal, "ten bílý pes, s kterým mají Komančové tolik nevyřízených účtů! Tohle mi říkáš! Škoda že jsem tam nebyl místo vás!"

"Bylo by se ti stalo totéž co nám."

"Mlč! Jsem Vupaumugi a nepříhodilo se ještě, aby se ke mně nepřítel nepozorovaně přiblížil!"

"Však k nám se taky nepřiblížil," odpověděl musel jsem si přiznat, že vtipně komančský bojovník. "My sami jsme se k němu přiblížili."

"K čemu máte mozky?"

"Jak jsme mohli tušit, že Old Wabble se spojil s jinými bledými tvářemi a že je mezi nimi dokonce Old Shatterhand, kterého zatím nepřemohl žádný bojovník? Mohli jsme vědět, že nás chce překvapit ze zálohy?"

"Měli jste být opatrnější."

"Byli jsme dost opatrní," odmítl výtku. "Však kdyby ne

bylo Old Shatterhanda, byli bychom překvapili bledé tváře při ohni a přinesli skalp starého kovboje a možná i mnoho jiných. Ale jak se má člověk ubránit proti Old Shatterhandovým pěstím?"

Ta slova patřila zřejmě spíš ostatním bojovníkům, kteří postávali kolem ohně, než náčelníkovi. Dočkala se také ohlasu. "Hé hé, hé hé! Ano, ano!" zaznívalo souhlasně, takže Komanč se odvážil další řečnické otázky:

"Myslíte, že by se to někomu podařilo?"

"Aga, aga, aga! Ne, ne, ne!" zaznělo teď už plným sborem.

Ten chlapík se bránil výtečně, náčelník musel počítat s tím, co si o věci myslí jeho lidé, alespoň nejprudší nával hněvu musel zkotit, a tak raději pokynul rukou, aby Old Wabbleův pronásledovatel pokračoval.

Vylíčil všechno pravdivě, pokus o préríjní soud i můj zásah ve prospěch Komančů, ale na Vupaumugiho to neudělalo nejmenší dojem, jistě ten zásah přičítal mé nepochopitelné slabosti, nebo ještě mň vysvětlitelnému podivínství tím si ostatně ani v nejmenším nemínil lámat hlavu. Když Komanč dokončil, náčelník chvíli beze slova tiše seděl. Pak zvedl hlavu a rozhlédl se kolem sebe:

"Synové Komančů mají mnoho nepřátel. Bojovali s mnoha bledými tvářemi, ale kdyby se zmocnili Old Wabblea s Old Shatterhandem, bylo by slyšet v komančských vigvamech jásot z jednoho konce vesnice na druhý a nepřestal by ani po desetkrát deseti dnech. Vupaumugi na to myslí. Dnes Old Wabble unikl rukám komančských bojovníků, zítra se ho však Komančové zmocní a jemu se nepovede dobře."

"Veliký hrom za ním chce poslat celý oddíl?"

"Ne!"

"A jak se ho tedy Komančové zmocní?" ujelo zvědavému muži.

Náčelník ho zdrtil přezíravým pohledem:

"Můj bratr je obyčejným bojovníkem, nepřísluší mu tedy, aby kladl otázky náčelníkovi Racurrohů. Ale Vupaumugi mu odpoví. Za lovcem s bílými vlasy není třeba nikoho posílat. Přejde sem sám a vběhne nám rovnou do rukou."

"O tom pochybuji."

Nedovolil si komančský bojovník příliš mnoho? Před chvílí mu náčelník vyčínil, že by od něho pes kůrku nevzal, a on teď dokonce zapochyboval o správnosti jeho názorů!

Vupaumugi si však byl zcela jist svou věcí. Rozhodl se být chvíli shovívavý. Stihl muže jen útrpným úsměškem.

"Old Wabble nám vběhne rovnou do rukou," opakoval. "Našel pomoc, můj bratr sám řekl, že v táboře bylo deset zálesáků a Old Shatterhand. Old Wabble je jistě přemluví, aby mu pomohl osvobodit bledou tvář, kterou jsme odvedli v poutech."

"Leda by se pomátli na rozumu!" vyhrklo Komančovi neuctivě. "Je nás o mnoho víc!"

"Old Shatterhand se odváží všeho! Strhne ostatní bledé tváře s sebou."

"Nevědí však, kde táboříme."

"Vypátrají to."

"Jak?"

"Povědí jim to vaše stopy."

Bojovník potřásl pochybovačně hlavou:

"Old Shatterhand slíbil, že nás nebude stopovat."

Náčelník si s pohrdáním odfrkl:

"Pshaw!"

"Old Shatterhand nelže. Neslyšel jsem ještě, že by byl porušil dané slovo."

"Můj bratr by udělal lip, kdyby mlčel. Měl by pečlivě naslouchat, když promlouvají staří, zkušený bojovníci. Nebo snad chce měnit zvyklosti kmene?"

To byla další táfka ale Vupaumugi, jak jsem řekl, nebyl náčelníkem, který by se těšil oblibě svých lidí, a jak se zdálo, okolní bojovníci měli bezpochyby tak trochu škodolibou radost, jak mu mladý bojovník působí těžkosti. Nezasahovali do rozhovoru, ale jejich povzbuzující pohledy hovořily víc než jasně. Mladý Komanč to také cítil, už si nepřipadal sám, ta mlčenlivá podpora mu dodávala další odvahy.

"Vupaumugi ví, že ctím slávu starých, zkušených bojovníků. Jejich oči viděly desetkrát víc než můj mladý zrak a potrvá velmi dlouho, než se jim vyrovnám svými zkušenostmi. Avšak mezi bledými tvářemi jsme byli my dva a viděli jsme Old Shatterhanda a slyšeli jsme jeho slova. Nedovoluje se snad bojovníkům, aby řekli, co viděli a co si myslí, jen proto, že počet jejich jar je dosud malý?"

Odněkud z hloučku Indiánů povystoupil jakýsi nahrblý chlapík, tvář samá vráska, jistě nejstarší ze všech.

"Můj bratr na to má právo," řekl chraplavým, skřehotavým hlasem. "Jeli vykopána válečná sekyra, může prospět každá maličkost k tomu, abychom zničili nepřitele. Pustit se do křížku s Old Shatterhandem a Old Wabbleem však není žádná maličkost. Vupaumugi by se měl našeho mladého bojovníka pozorně vyptávat!"

Veliký hrom naprázdno zapolykal, v očích mu zablesklo hněvem, ale proti starému bojovníku se neodvážil zasáhnout. Zahučel podrážděně:

"Divím se, že jste neviděli ještě Vinnetou!" zahučel posměšně. "Kde je Old Shatterhand, tam přece bývá vždycky i Pimo, ten jeho zlotřilý pokrevní bratr!"

"Nebyl tam," řekl mladý bojovník.

"A co vám vůbec řekl Old Shatterhand? Co vám slíbil?"

Bojovník si dával s odpovědí načas.

"Řekl jsem: Bílí mužové půjdou po naší stopě, aby věděli, kam odjíždíme. Ale Old Shatterhand na to odpověděl: Slibuji ti, že se to nestane."

Vupaumugi pokyvoval neznatelně hlavou, lehce se ušklíbal, ale starý Indián se dal znovu slyšet:

"Jestli to Old Shatterhand řekl, platí to stejně, jako by ta slova dotvrdil kouř jeho dýmky. Dodrží slovo a nebude sledovat vaši stopu. Howgh! Mladí bratři se mohou nyní vzdálit, slyšeli jsme všechno, co bylo třeba."

Oba Komančové se beze slova zvedli a ztratili se mi z očí. Také ostatní bojovníci jeden po druhém odcházeli. Ted' teprve jsem si všiml, že při druhém ohni, kde se měl pokusit o štěstí Old Wabble, nikdo nezůstal. Mihla se mi hlavou obava, jestli se snad Fred Cutter nedopustil nějaké nepředloženosti. Obával jsem se, aby nechtěl podnikat něco na vlastní pěst. Ale snad přece ne! Odkudsi zaznělo čtveré žabí zaskřehotání, naše smluvené znamení. Vrátil se tedy zpět na stanoviště, držel se umluveného plánu. Oddechl jsem si.

Ale co já? Mám taky zmizet? Chvilka byla vhodná, Komančové se rozcházeli, jejich pozornost byla určitě rozptýlena, kdopak z nich by si všiml rákosí a travin při jezere, ke všemu tak bedlivě, aby postřehl, že s těmi chuchvalci travin není něco v pořádku! Jenomže mně se odtud právě ted' vůbec nechtělo, tušil jsem, že ted' bude hovor komančských náčelnických špiček nejzajímavější, ted' že se právě mohu dozvědět nejdůležitější zprávy. Koneckonců na zpáteční cestu budu mít snad dost času, až se Komančové sesednou k večeři, potom bude jejich pozornost ještě rozptýlenější, když Indián zasedne k jídlu, věnuje se mu cele, nevidí neslyší. A tak jsem se rozhodl, že zůstanu na místě, přesněji řečeno v protivném, slizkém, kluzkém bahně.

U ohně zatím Vupaumugi byl zlostí a vztekem bez sebe. Hněval se na starého Komanče a nebral si žádné ubrousky.

"Můj bratr má bílé vlasy, ale uvážil, co činí, když se zastal mladého bojovníka proti náčelníkovi?" zavyčítal prudce. "A

kdyby se hojen zastal! Jeho slova zněla jako urážky Velikého hroma! Můj bratr snížil úctu k vůdci kmene!"

"Nikdo nemůže snížit úctu k náčelníkovi víc než on sám," řekl starý. "Nezastával jsem se mínění mladého bojovníka, zastával jsem se mínění kmene. Synové Komančů považují Old Shatterhanda za svého nepřítele, ale vědí, že tento bojovník dodrží, co řekl. Jen ty jediný jsi s tím nesouhlasil."

"Protože toho padoucha známaž moc dobře!"

"Známe ho snad my všichni méně než ty?" zavrtěl hlavou starý Komanč. "Nedej se unášet hněvem, hněv je špatný rádce. Old Shatterhanda přemůžeš jen s chladnou hlavou."

"To vím," utrl se Veliký hrom. "Vím, že Old Shatterhand je nebezpečný protivník. Drží své slovo, je prohnanější než liška a dovede mluvit tak, že nezkušeného bojovníka zmátne! Když promluví, je to, jako by ses díval na ranní oblohu může následovat jasný den, může následovat bouře. Splní slib, ale tak, jak si to představuje on, a ne jak si to myslí ten druhý. Každá věta, kterou řekne, je jako hrst střelného prachu. Když se neopatrně přiblížíš, vybuchne ti v ruce."

"Teď mluvíš rozumněji," pochválil si starý. "Máš tedy dojem, že by se Old Shatterhandův slib dal vykládat jinak, než jak zní jeho slova na poslech?"

"Řekl, že nepůjde po stopě našich bojovníků. Neudělá to. Ale neslibil to proto, že věděl o lepším způsobu, jak vypátrat náš tábor?"

"Nemůže jej nijak vypátrat!"

"To tvrdí můj bratr. Já taky nevím, jak by ho mohl Old Shatterhand vypátrat. Nestalo se však často, že Old Shatterhand se objevil nenadále tam, kde ho nikdo neočekával? Že vypátral skryš i, kterou rudí bojovníci pokládali za tajnou a bezpečnou? Mám tušení, že bílý lovec ví o našem táboře při, Saskuankui."

"Nevěřím tomu," opakoval starý. "A i kdyby to Old Shatterhand věděl, neznamená to ještě, že sem přijde."

"Bude se snažit vysvobodit našeho zajatce. Tím si buď jist!"

"Proč by se o to snažil? Zná ho? Kouřil s ním dýmku přátelství?"

"To nevím. Ale nezapomeň, že Old Shatterhand vyrval z rukou rudých bojovníků už mnoho bledých tváří, které neznal. On si myslí, že musí chránit všechny."

"Slyšeli jsme, že s Old Shatterhandem jede jedenáct mužů. Troufne si na nás, kterých je desetkrát patnáct?"

Vupaumugi se shovívavě pousmál kdyby starého nepotřeboval získat na svou stranu, neodpustil by si patrně posměšnou poznámku o někom, kdo si nedohlédne na špičku nosu.

"Můj starý bratr jistě slyšel, že Old Shatterhand se nikdy neohlíží na to, kolik mužů má proti sobě. Nemusí se na to ani ohlížet má zbraně, které střelí za několik bojovníků. A nepoužívá také často lstí nebezpečnějších než jeho pušky? Old Shatterhand přijde k Saskuankui!" prohlásil už s naprostou rozhodností.

Starý Komanč zamyšleně a vážně pokyvoval šedovlasou hlavou. Uplynula hodná chvíle, než odpověděl:

"Slova Velikého hroma nemohou způsobit, aby se změnily moje myšlenky. Ale když je vykopána válečná sekyra, je třeba všechno desetkrát uvážit a připravit se i na to nejhorší. Tím líp, jestli k tomu nedojde. Já říkám, že Old Shatterhand nepřijde. Ty tvrdíš opak. Musíme tedy počítat s tím horším, jako by se zde měl určitě objevit. Nepřijde li, žádná škoda, že jsme si počínali opatrně. Horší by bylo, kdyby přišel, a my jsme s tím nepočítali, dali se překvapit."

"Můj bratr mluví nyní velice moudře. Ale zdá se mi, že se Old Shatterhanda bojí! Vupaumugi si však přeje, aby přišel. Vupaumugi by se ho rád zmocnil a rád by uviděl, jak on i lovec s bílými vlasy stojí před mučednickými kůly."

"Chceš chytit vítr mezi prsty?"

"Přirovnáváš Old Shatterhanda k větru? Synové Komančů ho již měli ve své moci!"

"Měli. Vím to. Ale než sevřeli pěst, aby ho rozdrtili, zmizel, jako mizí vítr!"

"Mně se to nestane. Vím, kdy přijde, a vím také, kde se ho zmocníme."

"Uff! Vupaumugi mluví odvážně!"

Veliký hrom se samolibě usmál a dotkl se významně rukou svých zbraní za pasem.

"Náčelník Racurrohů ví, co řekl. Naši bojovníci odešli od Old Shatterhanda v noci a on jistě vyrazil na cestu hned ráno. Protože oni dorazili dnes večer, bílý lovec se zde objeví zítra."

"Budeme ho zde očekávat se zbraní v ruce."

"Ne." Vupaumugi zavrtěl rázně hlavou. "Až sem nesmí přijít. Budeme ho čekat při Riu Pecos. Tam ho chytíme."

"Copak víš, kde se přebrodí?"

"Ano. Překročí řeku tam, kde je nejvýhodnější brod. Vupaumugi to místo zná, Old Shatterhand taky."

"A co když se Old Shatterhand brodu vyhne? Říká se o něm, že plave jako ondatra..."

"Rozestavím bojovníky Racurrohů podél řeky. Obsadí velice dlouhý úsek. Bílí lovci nám neuniknou. Škoda že zde už není i Nalemasiuv, Čtyři prsty se svými muži! Pak bychom obsadili ještě větší pás břehu a neunikla by nám ani myš."

"Avšak Nalemasiuv přijde až popozítí...", namítl starý Komanč.

"I tak sebledých tváří zmocníme," řekl s nezvratným přesvědčením Veliký hrom. "Ve vesnicích Racurrohů zavládne brzy veliká radost. K bílému obru na ostrůvku přibudou další zajatci!"

Rozhlédl se uspokojeně po svých mužích, těch se však v té chvíli zmocnil jakýsi nepokoj. Zvedlo se volání: "Yakha! Yakha! Maso! Maso!" Výkřiky se opakovaly a sílily. Komančové se zvedali se země a jeden přes druhého se hnali k ohňům, odkud lákavě voněla pečínka. V tom okamžiku neměl žádný z nich pomýšlení na nic jiného krom jídla. I Vupaumugi se zvedl jaksi rychleji, než by se na náčelníka slušelo, a spěchal si vybrat nejlepší díl.

To byla moje chvíle. Vysoukal jsem se z bahna, vrhl pohled na břeh, a když jsem se ujistil, že se nikdo ani v nejmenším nezajímá o to, co se děje na vodě, nastoupil jsem spěšně zpáteční cestu. Tentokrát jsem si dokonce mohl dovolit nedávat tak úzkostlivě pozor, cesta mi trvala také mnohem kratší dobu.

Old Wabblea jsem našel na smluveném místě, připlížil jsem se k němu, už zase oblečený, tak tiše, že mě ani nezpovozoval.

"Hell and damnation!" odplivl si upřímně, když jsem ho vzal za rameno. "Vy byste jednoho vylekal! Už jsem si myslel, že to je nějaký Komanč."

"To byste už asi měl nůž v zádech, příteli," řekl jsem.

"Co vás vede!" vzpouzel se starý kovboj. "Byl bych ho určitě předešel. Mám uši jako rys!"

"Ale mě jste neslyšel!"

"Poněvadž mám patentní uši," zahledbal se starý. "Jsou zařízeny především na Indiány."

"Oho!" zasmál jsem se. "To si tedy můžete gratulovat! Jste nejspíš jediný na celém Západě, komu dal Pánbůh něco takového. Ale být na vašem místě, nespolehal bych na to. Jednou vám vynechají a bude zle!"

"Obrátme list," řekl Old Wabble. "Jak jste dopadl? Zjistil jste něco?"

"Jsem docela spokojen."

"Já také, sir," pospíchal mě ujistit a zatvářil se velmi významně.

"Tak? A co jste vy zjistil?"

"Není toho moc, ale je to krajně důležité. Vím o Old Surehandovi. A střeží ho jen dva Indsmeni."

"A kde?"

"To byste rád věděl!"

"Samozřejmě!"

"Vidíte nebýt mě, kde jste byl?"

"Ale vždyť já vím, kde je Old Surehand!"

"Kde tedy?"

"Tam na tom ostrůvku."

"To už jste říkal. Jenže to je jen vaše domněnka. A člověk musí mít jistotu!"

"Já mám jistotu! Mám to z nejlepších pramenů. Přímou z úst náčelníka!"

"On o tom vykládal?"

"Tak jest."

"Taky mohl držet zobák za zuby! Zkazil mi radost! Chtěl jsem vám to říct sám! Už jsem se těšil, jak budete skákat nadšením, až vám řeknu, že jste hádal dobře."

Mr Cutter se zdál poněkud rozmrzen.

"Ale jděte!" řekl jsem konejšivě. "Radši mi řekněte co dál, co jste ještě vypátral?"

"Už nic. Jak jsem mohl pátrat, když se všichni chlapi od ohně sebrali a utekli poslouchat ty dva chlapíky, které jste pustil! Taková zvědavost! Kdybych já byl náčelníkem, nikdy bych takové věci netrpěl. Rozkaz je rozkaz! Musíš zůstat sedět, kde máš, i kdyby hrom práskal!"

"Takže jste se sebral a odplízl jste se zase zpátky?" řekl jsem.

"A co jsem měl podnikat?" odpověděl rozmrzele Old Wabble.

"Ne, to bylo v pořádku, za to vás chválím!"

"A co vy, co vy jste zjistil?"

"Počkejte, všechno vám povím, ale až za chvíli, musíme se vrátit!"

Zpáteční cesta nám šla už rychleji vraceli jsme se přesně těmi místy, jimiž jsme přišli. Ale obezřetnosti jsme museli dbát stejně: hvězdy, které se vyhouply na temnou oblohu, nám pomáhaly k rychlejšímu pohybu známým úsekem krajiny, zmožovaly však i nebezpečí náhodného prozrazení. Výskat jsme si ještě nemohli.

"Tak! To je dost, že už zas člověk může chodit po dvou a nemusí ze sebe dělat čtvernožce nebo plaza," oddechl si nahlas Old Wabble, když jsme byli dostatečně daleko od komančského ležení, takže jsme se už nemuseli plížit. "A kam teď, sire. Domů, k našim?"

"A kampak byste chtěl jinam?" řekl jsem. "Máte snad nějaký jiný návrh?"

Chtěl jsem mu trochu sáhnout na zoubek.

"No... možná že se mi vysmějete, ale já měl o naší výpravě trochu jiné představy!"

"Jaké?"

"Že přivedeme Old Surehanda rovnou s sebou!"

"To není zrovna skromné přání!"

"Já vím, sir. To je všechno tím, že je na tom ostrůvku. Hloupá, pitomá, zatracená věc! Byt tady na břehu, šlo to všechno ráz na ráz."

"Ráz na ráz? To mi není jasné! Jak tomu mám rozumět, Mr Cuttere?"

"Tak jak vám to povídám, stačilo by k němu proklouznout, přeříznout mu pouta, sebrat ho, proplazit se zpátky ke koňům a odevláat jak vítr!"

"Podle vás je to jako houska na krámě. Jestlipak se vám už něco podobného někdy podařilo?"

"Mně ne, ale vám! A kolikrát!"

"To s tím nemá co dělat. Takový podnik je vždycky hrozně riskantní věc, Mr Cuttere. Může vyjít, ale nemusí. Poprvé jako podesáté."

"Chápu, chápu, Mr Shatterhande. Ale přiznejte, že by to bylo báječné, kdybychom se přihnali rovnou s Old Surehandem. Parnell a ti druzí by jen mrkali!"

"Ohóó," zasmál jsem se. "Tak o to vám jde. Ohromit hned celou partu zálesáků, co?"

Old Wabble přimhouřil víčka:

"A proč ne?" řekl s lišáckým úsměvem. "Jenže mi sklaplo. Budeme se dělit o slávu se Samem Parnellem..."

"O slávu snad," řekl jsem. "Ale o práci ne."

"Tak to zas není jasné mně. Co tím chcete říci, Mr Shatterhande?"

"Že Old Surehanda z té kaše vytáhneme my dva."

"My dva? Bez Parnella? Bez Hawleyho? Bez zálesáků?"

"Docela bez nich ne..., ale budou nám jen krýt záda. Za zajatcem se vypravíme sami dva."

"Heavens!" Starý kovboj radostí div neposkakoval. "Vážně? Opravdu to provedeme jen my dva?"

"Když vám to povídám!"

"Wonderful! Báječné! Ani nevíte, jak mě to těší! Udělám všechno, co na mně budete chtít!"

"Ale spoléhám při tom na váš plavecký kumšt, Mr Cuttere!"

"Plavu jako ryba, sire" ujišťoval znova přehorlivě. "Its clear! Přeplovu vám třeba přes oceán, když to bude potřeba."

"Stačí na ten ostrůvek a zpátky. Troufáte si na to?"

"To je otázka! Říkám vám: třeba přes oceán!"

"All right!" řekl jsem. "Tak je všechno v pořádku. Přeploveme na ostrůvek, omráčíme hlídky, přeřízneme Old Surehandovi pouta, potřeseme mu rukou a přeploveme nazpět do tábora."

Old Wabble na mě vytřeštil oči. Varovně vztyčil ukazovák jako pan učitel nad ukvapeným žákem.

"Sir, nepředstavujete si to nějak lehce? Pěkně se to povídá, ale přeplovat, osvobodit, vrátit se... copak to je jako houska na krámě?"

"Ale vždyť jste sám prve říkal, že se to dá udělat ráz na ráz!"

"To bylo něco jiného, Mr Shatterhande! Tady musíme přece přes vodu! A víme vůbec, jestli umí Old Surehand plavat?"

"To byste měl vědět především vy, vždyť je to váš přítel!"

"Já ho nikdy ve vodě neviděl."

"Aby takový westman neuměl plavat?" namítl jsem.

"Well, ale musíte zvážít, že je kdovíjak dlouho spoután. To se potom těžko pohybuje rukama nohama! A pustit se

dokonce přes jezero!"

"U jiného bych si na něco takového netroufal," řekl jsem. "Ale Old Surehand? Takový obr, silák k pohledání!"

"To je, to jistě je..." Starý kovboj zrozpačitěl. "Ovšem nezapomínejte taky na hvězdy!"

"Na hvězdy?"

"Vy jste si nevšiml? Tváříte se nechápavě! Svítí čím dál tím jasněji!"

"To už tak bývá."

"To říkáte tak klidně? Podívejte se na jezero. Je jako zrcadlo!"

"To nám snad nemůže při plavání vadit?"

"Vyprosil bych si vtipy, sir!" Old Wabble se celý rozkymácel, jak mi před očima vzrušeně šermoval rukama. "Vždyť nás ta hladina musí prozradit!"

"Komu?"

"Přece hlídačům na ostrově! Good heaven, to mám vysvětlovat vám? Greenhorn by to pochopil!" lomil zoufale rukama starý kovboj. "Vždyť nás na té jasné hladině hned objeví, ztropí povyk, pustí se za námi a chytanou nás všechny tři! I kdybychom plavali jak delfini!"

"Ale vůbec ne! Nic neobjeví a žádný povyk nebude."

Měli jsme komančský tábor už dost daleko za sebou a nad našimi hlavami se blýskaly hvězdy jako namodralé drahokamy. Old Wabble se na okamžik zastavil, zvrátil hlavu a díval se nahoru na oblohu, jako by se chtěl přesvědčit, že noc je opravdu jasná a hvězdy svítí. Pak na mě znovu vrhl podezřívavý pohled a potřásl hlavou:

"Tak tomu už vůbec nerozumím, sir."

"Its clear!" usmál jsem se. "Trochu se zamaskujeme, a bude to."

"Vy chcete jít za harlekýna? Chystáme se na karneval?"

"Ale Mr Cuttere! Jde jenom o to, abychom trochu zmátli hlídače. Proto se zamaskujeme. Dáme si na hlavu pár chomáčeků trávy, a uvidíte, jak se taková maškaráda osvědčí. Právě jsem si to odzkoušel."

Pověděl jsem mu několika slovy, jak jsem se zamaskoval při dnešních výzvědách u Vupaumugiho, a viděl jsem mu na očích, že se mu to hned zalíbilo. Zamnul si ruce a okamžitě pro věc zahořel.

"Výborně, sire To se mi zamlouvá! A mám pro vás dokonce zlepšení. Podívejte, kdybychom plavali vedle sebe a každý měl takovou kupku trávy a rákosí na hlavě, bude to nápadné. Ale když bude jen jedna kupka, teprve nikoho nic nenapadne! Co kdybychom upletli jeden takový větší plovoucí trs? Pod tím bychom se oba docela dobře a nenápadně schovali!" A zamával vítězně rukama jak lopatkami větrného mlýna.

Líbilo se mi to.

"Skvělý nápad, Mr Cuttere," přisvědčil jsem bez váhání. "Jsem pro!"

Viděl jsem, že mu to nesmírně zalohodilo, v jeho tváři se objevil výraz sebevědomí, ale i starostlivosti. Zase zvedl ukazovák:

"Ale co až se svlékneme? Neprozradíme se? Víte, jak svítí bílá kůže ve tmě? To by mohlo být strážím nápadné! A tak velký trs, abychom se za něj schovali celí, se nedá udělat. Aby nebyl taky příliš nápadný..."

"Nedá se nic dělat," řekl jsem, "budeme muset do vody v šatech."

"Hni...!" odfrkl si. "Tak vy chcete plavat oblečený? V té studené vodě? Brrrr..."

"Vám to bude dělat těžkosti?"

"Ale ne... to ne! Jen se ptám, jak to zařídít, aby si hlídky nevšimly, že si to ten plovoucí trs trávy šine ke břehu a přistává... To by se na nás okamžitě vrhly!"

"Myslel jsem na to taky," řekl jsem. "Ale snad i to zvládneme! Poslyšte, Mr Cuttere, umíte se jistě trochu potápět..."

"Trochu? Jako žába, vážený sir! Its clear! Kam až chcete, třeba na dno!"

"Well, to je báječné. Dávejte pozor, jak si to představuju. Až se připlavíme docela blízko k ostrůvku, strážci si toho plovoucího trsu asi všimnou... Jsou to zvědaví chlapci, nedá jim to, aby se na to nepřišli podívat zblízka, půjdou až ke břehu..."

"...a v tom okamžiku jsme ztraceni!"

Vzal jsem ho pevně rukou za rameno:

"Právě naopak máme vyhráno, v té chvíli jsou oni ztraceni! Chápejte!"

"Nechápu!"

"Tak poslyšte! V tom okamžiku, kdy ti chlapi přiběhnou, opustíme náš vor, náš plovoucí trs! Chápejte potopíme se jako žáby! a poplaveme pod vodou. Naši chlapíci budou valit oči, co to plave po vodě, a my zatím budeme mít habaděj času, abychom se nepozorováni vynořili za jejich zády. Pak už to chce jen jedno: vyskočit na suchou zem, vrhnout se na ně, několika úderů je zbavit vědomí..."

"Its clear! Jenže co já?" vyhrkl. "Já nemám pěsti jako někdo!"

"Vy zatím musíte pracovat u zajatce. Přetřete mu pouta tak rychle, jak to půjde, protože se může stát, že některý z těch hlídačů přece způsobí povyk. Ale všechno musí jít jako na drátku. Teď už to je jasnější?"

"Docela jasné, sir. Spolehněte se, zařídím se podle toho, co jste říkal. Uvidíte, že jste si nemohl vybrat lepšího kumpána do party!"

"To doufám, to doufám," řekl jsem ustaraným hlasem. "Pořád říkám, přitom může jít o krk! Aby nám v té studené vodě nakonec nebylo pořádně horko!"

Mínil jsem to docela vážně. Stále jsem si totiž nebyl jist tím hlavním totiž plaveckým uměním Freda Cuttera. Plave skutečně jako ryba? Umí se potápět jako žába? Takové vytáhlé, kostnaté postavy jako on se obvykle necítí ve vodě příliš doma, ale že by zas mluvil tak docela do větru, že by se tak holedbal, kdyby ve skutečnosti svedl jen pár nejnějnějších temp? Chvilí jsem pochyboval, chvilí jsem se ujišťoval, že mé pochyby jsou zbytečné a nakonec jsem, jak už to bývá, stejně k ničemu rozumnému nedospěl. Ostatně jsme mezitím dorazili do tábora, kde nás Sam Parnell okamžitě zahrnul hotovou záplavou výčitek, kde prý se tak dlouho touláme, že už se nám chtěli vydat na pomoc, že se jich zmocňovaly obavy před přímým komančským nájezdem a tak dále a tak dále, jak už byl vzrušen a rozčilen. Několika slovy jsme vypověděli, jak se nám na výpravě dařilo, a protože se ihned vyptával, co bude dál, zasvětil jsem ho do našeho plánu. V jeho tváři se zračilo zklamání, on i Jos Hawley si zřejmě představovali, že přispějí k osvobození Old Surehanda onačejším způsobem. "Tak jenom zajišťovat váš podnik před nenadálým útokem Racurrohů? Neměl by aspoň jeden z nás pomáhat přímo na ostrůvku? Tři jsou víc než dva!" nabízel se Sam Parnell a Hawley mu přizvukoval. Ale ostatní se do podniku nijak nehrnuli, a byl jsem tomu rád, takto jsem aspoň mohl tvrdit, že zálesáci musí mít spolehlivé a rozvážné vedení, že musí bedlivě hlídat náš úsek při jezeře (to bylo ostatně pravda), a že tedy úkol těch, co zůstanou, je stejně odpovědný jako náš, na osvobozovací výpravě. Parnell nakonec přijal: zda také pochopil, nevím, ale popřál nám zdar a jel nás i kus cesty provodit.

Našli jsme si odlehlé, osamocené místo, chráněné téměř ze všech stran náspem a hustým porostem travin, keřů a blízko u vody i rákosových sítin. Ukryli jsme zde své koně a v klidu nařezali traviny a rákosí. Komančové tábořili na protilehlé straně, nikdo sem nemohl dohlédnout a ochraňoval nás i násep. Mohli jsme se na cestu připravit v klidu. Chvilí to trvalo, než jsme dohotovili neobvyklý vor z travin a rákosí, ale bylo to dílo, jak mi neopomenul do ouška pošeptat starý král kovbojů, "přímo mistrovské, jedinečné, nevidané, Its clear" Malý přírodní vůrek měl v přední části otvory pro naše hlavy, a dokonce i poutka, o která jsme si chtěli opřít po dobu plavby ramena. Mezi trsy porostu jsme ponechali nenápadné skuliny, abychom měli dobrý rozhled.

Když jsme byli hotovi, vyprázdnili jsme kapsy, ponechávající si jen to nejnějnější, ze zbraní pouze nože, a poplácali naposled naše koně. Zůstali jsme pouze v kalhotách a v košili.

Parnellovi bylo vidět tak říkajíc na nose, že by byl nejradši, kdyby mohl udělat totéž. Povzbudivě jsem se usmál, ale zálesákův obličej zůstával zachmuřený.

"Mr Shatterhande," pokusil se ještě jednou, "nešlo by to přece jenom lip ve třech?"

Věděl jsem, co si myslí, zdálo se mu, že to hlídání tady není nic proti nebezpečí, kterému budeme vystaveni my a které budeme musít zdolat. Chlapíci jako Parnell bývají ovšem tvrdohlaví, a když jsou jednou o něčem přesvědčení, dá práci vyhnat jim to z hlavy. Musel jsem na to jinak.

"To víte, že by to šlo," řekl jsem. "Ale to bych musel zůstat tady na břehu já."

"Proč vy?"

"Z jednoho důvodu. Ty, co zde zůstanou, může skupina, která se vypraví na ostrov, moc nutně potřebovat. A poskytnout pomoc dobře a včas, to chce zkušeného, srdnatého a chladnokrevného chlapa."

"Pomoc? V jakém případě?"

"V případě, že nás objeví a že nás začnou pronásledovat. Pak se nabojujete vy tady víc než my ve vodě."

"Myslíte, že vás budeme muset krýt střelbou?"

"Vidíte přesně tak! My poplaveme přímo sem, a vy budete muset Komanče zadržet. Tohleto se dá svěřit jen do zkušených rukou, nemyslíte, Mr Parnelle?"

Ted' zabral. Přikývl, stiskl nám každému pravici a řekl:

"Good luck! Go on! Přeju vám, abyste se vrátili v pořádku..."

Old Wabble už hořel netrpělivostí, popoháněl:

"Nechte už toho loučení, sir! Však nás ještě uvidíte, Parnelle! Nebudeme tam věčně. Aspoň já, starý Cutter, se tam nechci zdržet ani o minutku déle, než bude nutné."

Odtrhl se od Sama Parnella, rozkomíhal ruce i nohy a s lokty odtaženými od těla se ponořil do vody.

Já jsem ho následoval.

Odrazili jsme od břehu, pokynuli ještě jednou rukou Parnellovi a pomalu jsme tlačili svůj přírodní vůrek před sebou. Zatím nás nikdo nemohl spatřit, rozhodli jsme se tedy, že našeho ochranného vynálezu použijeme teprve blíž u břehu ostrůvku, kde už by nás komančská hlídka mohla zahlédnout, třeba i nešťastnou náhodou.

Tiše jsme se sunuli ve vodě kupředu, já jsem se čas od času převálil na záda a pozoroval chvíli modrojasné nebe poseté hvězdami a sledoval po očku Old Wabblea, zvědav na jeho plavecké umění. Zatím to bylo dost nadějně, dýchal sice namáhavě, ale naše volné tempo mu zřejmě vyhovovalo, držel se. Na druhé straně hořely ohně hlavního komančského tábora, jejich zář však byla příliš vzdálená, než aby nám mohla být nebezpečná, a ohníček na ostrůvku, kam jsme se pomalu přibližovali, jen tak lehce blikal za hradbičkou křovin slibná, povzbudivá okolnost, z které jsem se potají velice těšil. V jednu chvíli se Old Wabblea zmocnila ještě pochybnost:

"Tak! A víte, co mě právě napadlo, sir?"

"Ne."

"Že se nakonec stejně prozradíme! Přece si musí všimnout, že je klidno, větřík ani nefouká, hladina se nepohne, a tady najednou putuje po vodě nějaký trs z trávy a rákosí! Hloupého by to trklo!"

"Zbytečné obavy," zašeptal jsem. "Voda z jezera přece odtéká do Ria Pecos, to znamená, že zde je stálý, i když slabší proud. Podívejte, tam při břehu nepohybuje se tam nějaká větev?"

Old Wabble se poněkud vysunul z vody a přikývl:

"All right, už mlčím!"

Plavali jsme mlčky dál, teď už jsme nespouštěli ostrůvek z očí, byl stále blíž a blíž, rozeznávali jsme ve světle hvězd obrysy keřů, stromů. Přicházel okamžik, kdy jsme měli opustit náš malý vor a pokračovat plavbou pod vodou. Zdálo se mi, že starý kovboj dýchá nějak tíž, chvílemi mu to zachřelo v krku, jako by s námahou lapal po dechu.

"Nejste unaven?" zeptal jsem se tiše a s obavou, teď se však stejně nedalo dělat nic jiného než dovést podnik do konce, okamžitý návrat starého by všechno jen zkomplikoval. "Nějak chraptíte..."

"Nesmysl," zahučel. "Trochu mi zaskočilo, to je všechno."

"Ale teď nás čeká to nejtěžší," řekl jsem. "Musíme pod vor..."

Vycítil z mého hlasu obavu.

"Its clear! Když musíme, tak musíme... Myslíte hned?"

"Ne, hned ne, řeknu vám. Pomalu pustím vor po proudu, ale budeme se ho ještě zespodu přidržovat, než odrazíme směrem ke břehu. Dám včas znamení. Svedete to?"

"To jsou otázky! To už je má starost, nechte to na mně. Nebudete se mnou mít nejmenší obtíže!"

"Tím lip. A teď už ticho!"

Mlčky jsme se sunuli ještě několik metrů vodou.

Usoudil jsem, že teď nastala nejvhodnější chvíle, abychom zahájili vylodovací manévr. Otočil jsem hlavu k Fredu Cutterovi a pokynem brady naznačil, že musíme pod vodu. Odpověděl mi stejným gestem. Vklouzli jsme tiše pod vor, zavěsili se za poutka, musel jsem se sám pro sebe usmát, protože mi to najednou připadalo, jako bychom měli hodinu tělocviku a rozcvičovali se na kružích. Rákosový vor nás unášel krásně, lehce, stačil pohyb uvolněnou rukou nebo nohou, abychom seřídili směr podle potřeby. Pohybovali jsme se ovšem pomalu, nesmírně zvolna, a kdybychom byli na souši, řekl bych, co noha nohu mine.

"To je rychlost!" zahuhlal Old Wabble skrz rákosí ušklibuje se. "Ještěže tu nejsou aligátoři nebo podobná havěť... Vidíte něco, sir?"

"Psst, mluvte šepem," odpověděl jsem. "Něco rozeznávám."

"Já taky! Indiána!"

"Psst!" opakoval jsem důrazně.

"Aby nás tak uviděl..."

Než to dořekl, už se stalo.

Byli jsme od ostrůvku vzdušnou čarou tak asi padesát šedesát kroků. Břeh zde obkružoval pás nízkého křoví a vytvářel jakýsi přirozený plůtek v jedné mezeře jsme zahlédli strážný oheň a v jeho oranžových plamenech obrys komančského bojovníka. Prošel právě mezerou v křoví, přidřepł k jezeru a nabíral vodu. Pohledem přitom utkvěl na našem rychlém člunu. Zabrnělo mě na chvíli v údech, mimoděk se mi rozbušilo srdce. Komanč stál, zíral na vor, škrábal se rozpačitě na rameni, potom se zvedl a klidně, nevzrušeně odešel.

"To je chlap podle mého gusta," neodpustil si Old Wabble poznámku. "Nic s námi nechce mít."

"Buďte rád!" zašeptal jsem. "Doufám, že ho nenapadne se vrátit..."

Vyčkávali jsme několik okamžiků, minuty mýjely, ale Indián se neobjevoval.

A my jsme se přibližovali k ostrůvku.

Zbývalo nám už jenom čtyřicet, třicet, dvacet, deset metrů.

Rozhodující okamžik byl zde.

"Teď!" zašeptal jsem. "Já vpravo, vy vlevo, abychom si nepřekáželi. Až se vydrápeme na souš, budeme jim v týle. Držte se ještě v poutkách?"

"Ne."

"All right! Spustíme to!"

"Its clear!"

Lehce jsem se odrazil a ponořoval se do hloubky směrem k souši. Usoudil jsem podle vlny, kterou jsem ucítil, že Old Wabble učinil totéž, jen se trochu mocněji odrazil snad si toho prudčího zavření vody komančští strážci nepovšimli. Potřeboval jsem udělat jen několik málo temp, abych se dostal na písčinu a pak hned dál k houštím, které mi zakrývalo výhled ve směru, kde se měl dostat na ostrůvek Fred Cutter. Předpokládal jsem, že se mu to povedlo, ostatně jsem neměl čas se o to v téhle chvíli starat: především jsem se chtěl dostat co nejrychleji, a hlavně nepozorovaně k ohni. Křoví mě dobře krylo, ovšem plížit se v mokřých kalhotách bylo obtížnější než za obvyklých okolností.

Oheň byl malý, rozpadávalo se na něm šest sedm polínek, udržovali ho spíš z povinnosti, než že by se něčeho obávali, prostě si zde hověli docela podomácku, oba muži odložili zbraně stranou jak bezpeční se museli cítit, když udělali tohle. Jeden seděl zády ke mně a cosi dožvákával, druhému, po mé levici, poklesávala svěšená hlava na prsa, neměl daleko do límce. Zajatce položili stranou do stínu keře, jeho obličej byl zcela ponořen do tmy, nohy však byly ještě ozařovány plameny, rozeznával jsem dokonce i uzly, jimiž byly k sobě připoutány.

Vteřinku jsem ještě věnoval úvaze, jak dál, a potom jsem se rázem rozhodl. Kupředu! Go ahead!

Stačily mi dva skoky, abych se dostal k strážím. Nejdřív jsem ušetřil ránu do spánku tomu, co seděl zády ke mně, překotil jsem si ho a zasáhl ho naprosto přesně. Druhého chlapíka temné žuchnutí vytrhlo z poklímávání, vzpřímil se poděšeně, snad chtěl povstat, ale to už i jeho stihla má pravička a skácel se k zemi. Bylo to všechno dílem okamžiku. Leželi omráčení, bez sebe.

A já jsem náhle uslyšel tlumený zajatcův výkřik:

"Heavens! Běloch! Co se to.."

"Až potom!" vyrazil jsem ze sebe a vrhl se směrem ke křoví. Má pravička zajela popaměti za pás, přiklekl jsem k zajatci do trávy, sklonil se nad ním. Za mnou náhle něco zašramotilo, živý tvor tady na ostrůvku nebyl, bezpochyby se blížil Old Wabble.

"To jste vy, Mr Cuttere," řekl jsem a pootočil hlavu.

Kolem uší mi zasvištělo vzrušené:

"Uff! Uff! Uff!"

Vymrštil jsem se, jako by mě bodl a vytřeštil jsem oči. Předě mnou místo bělovlasého krále kovbojů stáli dva Komančové. Voda z nich jen chrčela, hotoví vodníci, svěšené ruce se dotýkaly stehů, z úst pootevřených údivem se na mě cenily zuby, chrčivé zvuky se jim draly z hrdel se stále větší silou. Učiněné příšery, jen se na mě vrhnout. Na vteřinu jsem ustrnul, ale vzápětí jsem si uvědomil, že musím předejít jejich útoku. Mohutným skokem jsem se vrhl k tomu, který stál blíž, levou rukou ho chytil pod krkem a pravou se rozmáchl k ráně. Zachroptěl, klesl k zemi, trvalo to všechno snad dvě tři vteřiny, ale to popřálo dost času druhému: vzpamatoval se, otočil se na patách a s divokým zaječením sebou plácl do vody. Brázdil hladinou mohutnými záběry paží a nepřestával přitom vydávat ten svůj vysoký, burcující jekot. Směřoval přímo k místu, kde Komančové měli svůj tábor.

Sklonil jsem se znovu k zajatci, rozčilením se mi chvěly trochu ruce, ale pouta jsem přerázl hned napodruhé. Zbývaly ještě řemeny, jimiž byl přivázán ke čtyřem kolíkům, zaraženým do země. Ani to netrvalo déle než minutu, snad ani ne celou. Viděl jsem, jak mě nedočkavě pozoruje, jak se mi snaží pomoci pohyby spoutaného těla. Teprve když byl volný a vyskočil, uvědomil jsem si jeho mohutnou postavu. Byl to doopravdy obr, pověst, jež ho předcházela, nelhala. Hned na první pohled jsem si všiml jeho mocných rukou, musel v nich mít strašlivou sílu. Nikdy předtím jsem ho neviděl, ale na představování teď rozhodně nebyl čas.

"Jak je vám, sire? Ruce, nohy v pořádku?" zadrmlil jsem.

Trochu se protáhl, pohlédl na své mohutné ruce, pak se sklonil k omráčenému Komančovi, vyprostil zpod jeho pasu nůž a napodiv klidným, nevzrušeným hlasem mi odpověděl:

"All right! Jsem připraven!"

"Výborně! Můžete plavat?"

"Plavat? Ano... Kam?"

"Na druhou stranu, čeká nás tam pár přátel."

Zablýsklo mu potěšením v očích. Netrpělivě hnul ramenem:

"Tak si pospěšme. Za chvíli tady může být Komančů jako kobylek."

Pohodil hlavou směrem přes vodu tam na protější straně už Racurrohoové tropili pekelný povyk. Ani ve světle hvězd jsme nemohli rozeznat jednotlivé postavy, ale vzrušený křik a šplouchání jezerní vody nás varovaly dostatečně výmluvně.

"Ano! Ale kde je Old Wabble?" vykřikl jsem a s rukama u úst jsem halekal jako na lesy: "Mister Cutter, kde jste? Mister Cutter!"

"Old Wabble je tady?"

"Ano, plaval se mnou, měl by zde být, ale zmizel..."

"A jsou s vámi na ostrově ještě jiní lovci?"

"Ne, připlavali jsme sami dva."

"Nechte ho být, já ho znám dobře, umí si poradit."

"Padne jim do rukou," vykřikl jsem rozčileně.

"Pochybuju," řekl klidně. "Ani čert ho nedostane. Ten staroch má za ušima, upláchne jim spíš než my. Pojďme, pojďme, nebo nás tady Komančové dopadnou!"

Stiskl mi rameno a bylo to, jako by je sevřel svěrák, a vlekl mě k jezeru. Byl bezpochyby opravdu nejvyšší čas. Hladina se přímo ježila indiánskými hlavami a ryk, který se nesl po vodě, zněl jako dunící, přibližující se bouře. Teď už jsme nemohli myslet na krále kovbojů, teď už šlo o krk nám dvěma.

"Do vody," vykřikl, a nečekaje na nic, vrhl se do jezera. Kolem něho to zavířilo, rozstříkly se kapky, a v následující minutě jsem už brázdil hladinu dlouhými, mocnými tempy i já. Říčení, křik, vytí, halekání Komančů sílilo, patrně nás spatřili, změnili směr plavby a pustili se do stíhání.

Pozoroval jsem obra po svém boku plaval jako zkušený plavec, ne překotně, zbytečně častými rozmachy, ale klidnými pravidelnými záběry, aby se příliš neunavil. Ve vodě byl tedy zřejmě doma, ale to mě nezabavovalo obav. Věděl jsem až příliš dobře, co dovedou indiánská pouta, jak se zařezávají do masa, jak ochromují údy a vyvolávají v nich i po sejmutí únavu při každém pohybu neřkuli při takové námaze, jako je plavání!

"Nejste unaven, sir!" zkoumal jsem po chvíli.

Vzdálenost mezi námi a stíhajícími Komanči se zatím ani nezmenšovala, ani nezvětšovala.

"Ne, ne," řekl, v hlase však bylo cítit, že se poněkud přemáhá. "Jen v nohách ztrácím nějak cit..., jako kdyby mě ochromovaly..."

"To jsou ta pouta. Vydržíte to ještě?"

"Doufám, doufám," zamumlal. "To všechno je nedostatek krevního oběhu, člověku nějak tuhne krev v žilách, když je takovou dobu bez pohybu. Zažil jste to někdy?"

"Zažil," přisvědčil jsem. "Nepříjemná věc! Nechcete, abych vám trochu pomohl?"

"Jak?"

"Položte se na mě... potáhnu vás!"

"Zkusím plavat naznak," odmítl. "Jsem pro vás moc těžký... Doplavali by nakonec vás i mě."

Převalil se na záda a zavesloval hned mohutně rukama.

Naši pronásledovatelé, zdálo se, poněkud ochabli, alespoň většina z nich. Měli za sebou přece jen delší úsek, a krom toho se neustále zbytečně vydávali ze sil tím, že křičeli jako stádo opic. Dodávali si tak odvahy, popouštěli uzdu svému vzteku a připravovali se o možnost nás dostihnout. Napočítal jsem ve svitu hvězd skupinu asi deseti patnácti bojovníků, kteří byli nejvytrvalejší a stále nám byli v patách, to je takových třicet čtyřicet metrů za námi.

Byli jsme asi ve třech čtvrtinách cesty, když se celá skupina Komančů smrškla na jednoho jediného muže. Ale ten byl zřejmě vynikajícím plavcem, protože se nám sice pomalu, ale viditelně přibližoval. Musel jsem přece jen přizpůsobit tempo unavenému druhu ke všemu plavoucímu nazznak, tedy pomaleji. Viděl jsem na něm, že se drží jen s krajním vypětím sil.

"Tak se mi zdá, že se s ním popadnem do křížku," křikl jsem. "Plávejte dál, já už si s ním poradím!"

"Pomohu vám... Aspoň nedejde na krveprolití!"

Naznačil jsem rukou, že toho nebude třeba.

"S tím si nedělejte starosti. Rána na spánek, a bude to v pořádku!"

"Rána na spánek? Leda byste byl Old Shatterhand, sire Ani já bych to jen tak nesvedl, a že mám sílu v rukách!"

"Síla není všechno," řekl jsem. "Opravdu se nemusíte starat! Kdyby to bylo třeba, určitě bych nepohrdl pomocí. A zvláště ne, když mi ji nabízí Old Surehand!"

"By Jove!" vykřikl. "Vy mě znáte a já vlastně ani nevím, kdo jste vy?"

"Za okamžik vám to povím, sire Ted', prosím vás, jenom rychle ke břehu!"

"Well good luck! Mnoho štěstí!" vykřikl. "Ale kdybyste potřeboval vrátím se! Křičte!"

Zabral pažemi, po několika vteřinách se otočil na záda, aby obhlédl situaci, a potom se rozvážnými tempy, prozrazujícími už značnou únavu, zase vzdaloval.

Mezitím Indián doplaval až skoro ke mně. Zarazil se, když viděl, že obracím a vyplouvám proti němu, pak se vztyčil a nad hladinou se zableskla čepel nože. Až dosud ze sebe vyrážel zlostné výkřiky, ale to, co jsem uslyšel nyní, byl skutečný skřek nebo chrochtavé zavytí, skoro zvířecí zvuk, při němž upřímně řečeno člověku stýdla krev v žilách.

"Tady je Vupaumugi, veliký náčelník Racurrohů," ozvalo se nad vodou. "Jeho nůž zadává všechny nepřátele. Pozře jednoho i druhého bílého psa!"

Tak tedy sám náčelník! Ve tmě jsem ho ani nepoznal, ale teď jsem se docela zaradoval, přišlo mi vhod, že se mi dostane pod ruku Veliký hrom osobně. Spustil jsem taky zvýšeným hlasem:

"A tady je Old Shatterhand! Říkal jsi svým bojovníkům, že se ho zmocníš! Chceš to zkusit?"

"Old Shatterhand! Old Shatterhand!"

Dvojitý výkřik opakoval moje jméno. Poprvé je ze sebe vychroptil Komanč, podruhé se ozvalo z druhé strany neklamně jsem poznal Old Surehandův hlas. Nebylo divu, že nás slyšel, i když už odplaval kus cesty, řvali jsme jako na lesy.

"Tak tys ten prašivý kojot," zasyčel Vupaumugi. "Konečně ses mi dostal do rukou! Zahyneš!"

Ponořil se bleskurychle pod vodu.

Vyvalily se vlny, zašumělo to, uvědomil jsem si, že nesmím ztratit ani jediný okamžik. Chce mě podplout, chce mě napadnout zdola, z hloubky. Bude to zápas na život a na smrt!

Přemetem jsem se i já vrhl do hlubiny a snažil jsem se dostat co nehlouběji. Asi tak v pěti metrech jsem otevřel oči vždycky jsem byl zvyklý plavat pod vodou s otevřenýma očima a zapátral jsem po protivníku. Jakýsi stín se mihnul těsně nade mnou, směřoval šikmo vzhůru a napřažená pravice s nožem byla připravena k smrtelnému útoku. Viděl jsem ho docela jasně v duchu jsem děkoval hvězdám za to, že svým jasným tak hluboko prosvěťovaly jezerní vodu.

Náčelník se pomalými tempy dostával nahoru k hladině. V okamžiku, kdy se měl už už vynořit, prudkým odrazem paží a nohou jsem se vyšvihl šikmo vzhůru, takže jsem vyplaval skoro současně s ním avšak za jeho zády!

To ostatní se už odehrálo v několika málo vteřinách. Bleskurychlý úder pěstí na spánek ze strany, tichý výkřik potom jsem musel racurrožského náčelníka chytit za pačesy, jinak by se mi byl v mráкотách utopil.

Obtočil jsem si jeho dlouhé černé vlasy kolem zápěstí a vlekl ho k břehu.

K mělčině se blížil i Old Surehand. Věru, už mu docházely síly, na plochý břeh se vydrápal doslova po čtyřech, pak klesl na kolena, chvíli lapal po dechu a chvíli si třel ochromené údy. Ale když mě uviděl, jak vleču Komanče za vlasy z vody, vzpřimil se a naráz všecek ožil.

"Old Shatterhand!" volal. "Ani se už nemusíte představovat! Všechno je jasné, viděl jsem vás, jak jste ho omráčil. Marvelous!"

Dovolil jsem si vtip:

"Omlouvám se, že jsem se vám nepředstavil, jak se sluší a patří."

"Ó ne," zasmál se Old Surehand, "lepší vizitku jste nemohl podat, sir. Jsem velmi rád, že vás poznávám, a chtěl bych..."

"A tak dále a tak dále," přerušil jsem ho. "Na to ještě bude čas. Teď musíme myslet na Komanče. Hleďme se ztratit! Co svaly? Už jsou v pořádku?"

"Jakžtakž," odpověděl.

"Dobrá, pojďme. Sam Parnell, to je náš přítel, je určitě hrozně netrpělivý. Ale nejdřív musím tady toho spoutat!"

Byl jsem s tím hotov ve dvou minutách. Potom jsme vyběhli po náspu k místu mezi křovinami, kde nás měl očekávat Parnell.

"Co je s vámi?" uvítal mě. "Slyším strašný povyk, už jsem myslel, že vás lapli... heavens, to není Old Wabble?!"

"Ne, to je prosím Old Surehand. Dovolte, abych vám ho představil," zavtipkoval jsem.

"Ale, ale... to je výborné!" rozzářil se Parnell. Hnal se k nám, tiskl pravici nejdříve mně, potom Old Surehandovi. "Skvělé! Jak jste to, drahý sir, dokázal? Všechno nám musíte vypovědět! Ale Komančové vás zpozorovali, že? Proto ten povyk! Musíme se okamžitě připravit, kdyby je napadlo tropit nějaké nesmysly! A kde je Old Wabble?"

Chrlil to ze sebe jako o překot, jen poslední otázku opakoval ještě jednou, starostlivým hlasem.

"Ten se mi bohužel ztratil," řekl jsem po pravdě.

Old Surehand vycítil, že mám o starého krále kovbojů stále velké obavy.

"Říkám vám, abyste si nedělali starosti! Toho starého čiperu dost dobře neznáte! Někde teď sedí, ždímá si fousy a směje se, že se o něj strachujete. A on mívá obyčejně z pekla štěstí! Ten nám ještě přitáhne nějakého Komanče!"

"Stačilo by, kdyby se objevil sám," zabručel jsem. "Ale bojím se spíš, že ho Komančové dostali..."

"Žádné neštěstí," řekl Old Surehand a ukázal na našeho zajatce. "I kdyby! Vyměníme ho za náčelníka..."

"Tak tedy žádná pomsta?" řekl jsem.

"Nemám to rád," zamračil se Old Surehand.

"Zasloužil by si ale kulku! Chtěli vás. přece umučit, či ne?" vyhrkl Parnell.

Old Surehand po něm vrhl nesouhlasný pohled.

"Nemám rád, když se prolévá zbytečně krev," řekl. "Co chtěli, to chtěli ale nepovedlo se jim to. Jestli bude s Old Wabbleem všechno v pořádku, nejraději bych ho pustil."

Parnell spráskl údivem ruce, já jsem obrovitému zálesáku poděkoval nejenom pohledem:

"Souhlasím s vámi a doufáme, že jste měl s Old Wabbleem pravdu."

Sotva jsem to dořekl, ozval se v křoví podezřelý šramot. Old Surehand se pootočil, Parnell uchopil ručnici a já jsem bezděky sáhl k sedlu, kde jsem nechal zbraně. Chvilí jsme naslouchali. Šramot se blížil, zaslechli jsme dusot kopyt. Zbystřil jsem sluch to vypadalo, že se blíží několik koní!

Podívali jsme se po sobě nechápavě, vtom však jsme zaslechli zpoza křoví tlumený výkřik:

"Dávej pozor, rudá příšero! Nebo si narazíš frňák! Its clear!"

Tak to tedy bylo jasné! Křoví se rozhrnulo a mezi větrovím se k našemu podivu objevil starý kovboj. A za ním kůň s Indiánem připoutaným k sedlu. A za ním další kůň! A ještě jeden! A se zavazadly! Nechtěl jsem věřit vlastním očím nezmohl jsem se taky ani na jedno jediné slůvko!

Zato starý Fred Cutter jen zářil a hlaholil naprosto rozjařeně:

"Good evening, gentlemen! Dobry večer! Tak už jsem zase mezi svými. Ah Mr Surehand se taky vrátil, vítám vás, vítám vás... Hned jsem si říkal, že u toho nemusím být, když se věci ujal Mr Shatterhand. Poohlédl jsem se tam zatím trochu na vlastní pěst, jak račte vidět, a vzal jsem s sebou nějakou tu maličkost."

"Good heaven," smál se Old Surehand, "kde jste vězel takovou dobu, Mr Cuttere? Mr Shatterhand nám tady schnul strachy!"

"Je to fakt, sir?" natřásal se důležitě starý král kovbojů. "Já se vám divím... copak jsem nemluvně, abych se nedokázal postarat sám o sebe? Dokonce nejen o sebe, jak račte vidět! Its clear!"

"Pozoruju," řekl jsem, "a blahopřeju..., ale jak se to stalo vy jste zřejmě vůbec na ostrov nedoplaval?"

"Úplně správně," přikývl. "Ani mě to nenapadlo."

"Ale proč?"

"Protože... protože jsem byl osel, zkrátka a dobře: už jsem sotva popadal dech po tom vandrování přes jezero, a vy jste na mně ještě chtěl, abych se potápěl a kdovíco dál! Už jsem se viděl, jak polykám andělíčky a soužím se co dušička někde pod hrnečky místního vodníka! Tak jsem si řekl, čerta starého, vor je vor, někam tě donese, chytil jsem se toho našeho skvělého poutkového vynálezu a plul dál..."

Údivem jsem jen zavrtěl hlavou a bezděky si tiše, sám pro sebe hvízdal. Old Surehand se na mě významně podíval, jako by chtěl říci, vidíte, co jsem tvrdil, ten starý se nikdy neztratí. A Fred Cutter si zálibně hladil náušničku na uchu.

"A potom?" zmohl jsem se na otázku.

"Potom jsem málem přišel o uši!" řekl starý. "Takový řev jsem ještě neslyšel, sir! Jako by všechny Komanče brali na vidličky! A víte, co jsem zjistil? Že takový povyk a rámus a blázinec mohou být taky na něco dobré! Když se totiž všechno tak hrnulo s rykem k vodě, napadlo mě, že by se toho zmatku dalo využít. Its clear! Vždyť tam u koní zůstal jediný Indsman! To víte, že jsem se dlouho nerozmýšlel! Zavesloval jsem s vorem ke břehu a připlížil se pěkně nepozorovaně zezadu k tomu hlídači. Klepl jsem ho pěstí do hlavy, jen to zadunělo. Ale provedení bylo dokonalé, sir! Lip byste to nedokázal ani vy! Svázal jsem ho řemínkem, jedním z těch, co se na nich sušilo maso. A když už jsem byl v ráži, chytil jsem si tři kobyly a naložil jim na hřbet maso, a teď se to může hodit, nemám pravdu? Šlo to jako po másle, a teď mě tady máte. I s masem, i s Indiánem. Maso spořádáme, ale co uděláme s tím komančským darebákem, to tedy nevím."

"Pustíme ho zítra na svobodu," řekl Old Surehand. "Jednoho Komanče máme až dost. A když je to ke všemu náčelník..."

Teprve teď si Old Wabble všiml naší kořisti. Rozkomíhal své dlouhé tělo a pohodil hlavou, až se mu jeho dlouhé, šedivé vlasy rozlétly do všech stran.

"Vy jste lapil náčelníka? Snad ne? To je Vupaumugi? Vážně jste ho dostal?"

"Já ne Old Shatterhand! Když nás honili Komančové po celém jezeře," odpověděl lovec. "Chytil se s ním do křížku ve vodě."

"Sir, to mi musíte vylíčit," vykřikl Old Wabble. "Jsem hrozně zvědav. Jak stará baba. Ale s tímhle chlapem musíme zatočit už bez milosti!"

"Bez milosti?" řekl Old Surehand.

"To se rozumí," rozhňoval se starý. "Patřilo by mu, aby visel! Vidím vám na nose, že byste ho nejradši taky pustil k jeho Racurrohům jako by vám byli vůbec nic neudělali! Ale pamatujte si: budete s ním dobře zacházet, a on vás bude pokládat za hlupáka, za slabocha. Já jsem nikdy nebyl žádným velkým přítelem Indiánů, a těchhle Racurrohů už teprve ne! Že se neutopili všichni v jezeře!"

"No, no, Mr Cuttere," ozval jsem se. "Nechtěl byste je všechny rovnou vyhladit?"

"A vůbec!" zasáhl Old Surehand. "Vupaumugiho přemohl Old Shatterhand, má tedy právo o něm rozhodnout on. A hlavně myslím, že bychom měli vyrazit dál! Nenechám přece na sebe čekat své přátele!"

Vděčně jsem se na obrovitého zálesáka podíval. Dostalo se mi podpory, kterou jsem po tom, co mu Komančové provedli, právě z jeho strany nečekal. Byl jsem rád, protože to, co říkal Old Wabble, se mi ani trochu nezamlouvalo.

Starý kovboj jen zvedl svá špičatá ramena a upravil si pás:

"Já říkám, že žádného Indiána není škoda. A myslíte si o tom co chcete, já od toho neustoupím. Ale nechme dohadování, ať nám Indiáni teď vlezou na záda! Mr Surehand má pravdu, měli bychom hlavně už vyrazit. A já si vykouřím dýmku! Zasloužím si za ten svůj úlovek pár baňů! Its clear!"

POSEL

Pás země mezi Texasem, Arizonou, Novým Mexikem a indiánským teritoriem, nebo, jak by to určil pečlivý zeměpisec, rozlehly úsek ohraničený výběžky pohoří Ozark a Sierra Guadalupe, prameny řek Red River, Brazos, Rio Conchos a Colorado a srázy hor lemujících horní toky Ria Pecos patří k nejnevídnějším, nejpustším místům Severní Ameriky, pravdu mají ti, kdo ten zastrčený kout země pojmenovali Sahara Spojených států.

Představte si pusté pláně suchého, žhnoucího písku střídající se se skupinami mohutných rozpálených skalisek, kde není podmínek pro život ani té nejskromnější květeny, nenajdeš tady jako v afrických pouštích aspoň osamoceny pahrbek, džebel, ani zelenající se stinné údolíčko, vádí, a tím méně ovšem bír, sporý pramének, dávající nicméně tušit blízkost osvěžující zelené oázy. Není zde ani step, kterou by pásmo pohorských lesů pozvolna přecházelo v tu divokou pustinu beze stop života. Hrůzná poušť začíná náraz, zaskočí cestovatele, přímo před ním se najednou vyloupne krajina smrti, neúprosná, úskočná, zákeřná. A ani když poutník přece jen objeví osaměle bující keř mezquity, ostatně podobny spíš kusu scvrklého řemení, nebo skupinu divokých kaktusů v trsech, neuvítá ho osvěžující zeleň, nýbrž našedivělá, nevýrazná hněd' a zpotvořené nelákavé útvary podobné přízračným zkamenělinám. A chudák kůň nebo mezek, kterého neopatrný nebo nezkušený jezdec! pustil do té kaktusové oázy! Bodliny ostré jak ocelové jehlice se zvířeti zaryjí do nohou tak, že už po několika skocích se nedokáže postavit na vlastní. A nechce-li jezdec, aby se kůň dlouho a nesmyslně trápil, nezbude mu nic jiného, než ho těch strašných bolestí okamžitě zbavit bez milosti ho utratit.

Taková hrůza zde číhá všude a přece přes všechno se člověk odvažuje až sem. A dokonce tudy vedou cesty! Nahoru do Santa Fé a k pevnosti Fort Union, na sever k Pasu del Norte a opačným směrem dolů k bohatě zavlažovaným texaským savanám a lesům. Často se tudy žene osaměle lovec nebo zlatokop, jindy zde táhne ubohý houfek zoufalců, kteří se vypravili s trochou chudého majetečku hledat štěstí na druhém břehu amerického kontinentu, potřetí tudy brousí družina Indiánů, o jejichž úmyslech si nelze myslet nic valného. Vedou tudy cesty. Ano, vedou, jenže to nejsou cesty, na jaké je zvyklý člověk z Francie nebo z Německa. To nejsou udržované vozovky libezné Champagne, ani rozježděné polní cesty braniborských rovin, a dokonce ani široké silnice nazdařbůh křižující žímou černozemí Ukrajiny. Tady jede každý sám a na svou pěst, každý jinam a jinak, jen se snaží udržovat jakžtakž všeobecný směr podle pár značek, které mu poskytuje nějaká vystupující skála nebo hlavně v té nejpustší části kůly zastrkané řídké do toho neutěšeného pískoviště bez konce. Ostatně právě tyto tyče jediná naděje, jediná opora pocestného, označující však spíš zvlášť nebezpečná místa než skutečnou cestu daly poušti pojmenování, které jí společně přisoudili angličtí i španělsky mluvící osadníci. Staked Plane. Liáno Estacado. Planina tyčí. Vyznačovaná pustina.

Tohle jsem napsal, když jsem kdysi vyprávěl o jedné divoké příhodě, kterou jsem prožil právě v těchto nehostinných končinách. Tehdy jsem se seznámil s Bloody Foxem, mladým, srdnatým mužem, jemuž strašný zážitek s tlupou nelidských pouštních lupičů určil další životní osud. Když později našel uprostřed mrtvého Liána Estacada malou oázu, učinil z ní svůj opěrný bod, svou baštu, svou skrýš, kterou si vybavil postupem času jako zásobárnu potravin i malou zbrojnicí a kde bydlel v tiché osamělosti se starou černoškou Sannou a jejím (ostatně, nepředstavitelně vášnivě milovaným) synem Bobem. Bloody Fox, Krvavá liška nebo spíš Krvavý lišák, znal poušť dokonale, projel ji nesčetněkrát křížem krážem, znal zde každičkou píď půdy. A všechn svůj čas věnoval tomu, aby pomáhal zachovat bezpečnost cest přes už tak zrádné Liáno: jinak řečeno slídl jako skutečný lišák po všech nepravostech a zločinných rejdech stakemanů, supů pouště, jak se říkávalo mezi zálesáky, oněch lupičských band, které si udělaly živnost z přepadávání pocestných.

A neměl to lehké on ani pocestní navíc ani s indiánskými kmeny. V těchhle končinách, západně od oázy, střetávají se totiž hranice komančského a apačského území, hranice nepřesné, nikdy nedomluvené, nikdy neuznané, předmět věčných sporů a šarváték i pravidelných válek mezi oběma mocnými kmeny. Apačové a Komančové se nenávidí jako pes a kočka a ještě hůř, vždyť každá Apačka vštepuje synu od nejtěplejšího mládí nenávist ke Komančům, a mladý Komanč je na oplátku veden stejně zarputile vůči Apačům k nepřátelství až doslova za hrob.

Po válečném tomahavku sahají oba kmeny téměř z nevyzpytatelných příčin, stačí malichernost a vypuká boj, krvavý, neúprosný, neznající slitování. Dokonce i v dobách, kdy válečná sekýra zůstávala zakopána, nebyl zde nikdy v pravém slova smyslu mír, neminul snad den bez drobné bitky, bez jednotlivého přepadu, bez menšího nájezdu na vlastní pěst. Lovci nazvali tuhle končinu výstižně the shears, nůžky pojmenování bezesporu velice případné, neboť hraniční pásma bez pevné, oběma stranami uznávané čáry se svírala a rozvírala jako nůžky, jako klepeta, a ten, kdo se z nich dokázal dostat se zdravou kůží (zvláště byl li to běloch), mohl mluvit vlastně o štěstí.

A protože se bitky strhávaly v tomto pomezi napořád, i byla poražená strana často nucena hledat spásu v ústupu do Liána Estacada. A rozumí se, že získat tu základnu, místo, kde si bojovníci mohli na chvíli oddychnout a znovu sebrat své síly (zatímco nepřítel by byl přesvědčen, že hynou žizní a žárem), byla hotová výhra. V tomto smyslu na tom byli lépe Apačové, kteří žili s bělochy na dobré noze, i když pochopitelně zdaleka nevítili každého s otevřenou náručí: nalézali takový vítaný úkryt v Bloody Foxově oáze. Říkal jsem si vždycky, že jejich odvůli nepřítel Komančové na to jednou musí přijít, a teď, když jsem si přečetl naléhavý Vinnetouův vzkaz, byl jsem skálopevně přesvědčen, že Komančové něco zjistili a teď se mstí. Ale jaký byl bezprostřední důvod toho, že se tak rozdráždili? Vyvolal jejich hněv něj jakým počinem sám Bloody Fox? Přišel jim na nějaké zločinné spády? Nebo se zamíchal do jejich záležitostí kvůli nějakému stakemanskému podniku? Otázek bylo bez konce, ale bylo asi zbytečné si jimi lámat hlavu zrovna teď. Ostatně důležitější bylo vypátrat, zda Vinnetou odjel přímo do Liána Estacada, nebo zda zvolil jinou cestu, jak mladíku pomoci. Ovšem, jak jsem náčelníka Apačů za léta našeho věrného přátelství poznal, určitě se nespokojil jen s pouhým varováním. Jistě myslil ihned i na to, jak přivést pomoc, nejspíš ozbrojený oddíl svých Apačů. Jenže to zase záviselo na okolnostech, na tom, měl li k něčemu takovému kdy, jet až k Mescalerům vyžadovalo poměrně hodně času, i a dost možná, že o osudu Bloody Foxe rozhodovala každá hodina.

Mohl to Vinnetou nějak zjistit? Snažil jsem se vmyslet do jeho postavení, kladl jsem si otázku, zda a jak vůbec si mohl zjednat jasno o tom, bude li třeba zasáhnout přímo v oáze, nebo co vůbec podniknout k záchraně našeho společného mladého kamaráda. Když jsem to ve vši střízlivosti a bez vzrušení uvážil, připadalo mi koneckonců přece jen nejpravděpodobnější, že Vinnetou se vydal za muži svého kmene. Za prvé měl možnost Komanče vyslechnout a přímo zjistit jejich záměry dovedl přece mistrovsky sledovat a stopovat nepřitele!, ale mohl usoudit stejně bezpečně i z jejich stop, že si dávají načas, že čekají ještě další posily. A Apačové jistě věděli, že Komančové vytáhli do pole s válečnou sekýrou, postavili bezesporu na hranici vlastního území hlídky, a stačilo tedy, aby se Vinnetou s některou z nich setkal a sám pak mohl zajet k oáze. To se mi zdálo nejpravděpodobnější, a poněvadž jsem byl přesvědčen, že apačský náčelník dojista počítal s tím, že najdu jeho vzkaz a pospíšim co nejbystřeji za Bloody Foxem, předpokládal jsem, že se v brzkou setkám s ním nebo s jeho poslem. Později se ukázalo, že jsem uvažoval správně. Ale to předbíhám, zatím jsme tak daleko nebyli, zatím jsme se zdržovali ve svém ležení na březích Saskuankui, Modré vody, a očekávali ranní rozbřesk. Přesněji řečeno, na březích Modré vody jsme noc netrávili, z opatrnosti jsme se odklidili dál do volné prerie, a samozřejmě jsme se střídali po celou noc v hlídkách. Komančové o nás věděli, mohli se pokusit i o noční přepad.

Nestalo se však nic, odpočinuli jsme si a Old Surehand, který měl poslední hlídku, mě ráno budil s povzbuzujícím úsměvem:

"Good morning, sir! Dobré ráno! Doufám, že jste se dobře vyspal! Nikde se za celou dobu nehnula ani myš. Až se tomu sám dívím..."

Noc byla chladná, udělal jsem tedy to, nač jsem byl už po léta zvyklý, totiž protáhl a rozehrál tělo několika náročnými cviky. Svěží jitřní vzduch mě omýval a rozproudňoval mi krev. Old Surehand mě pozoroval s mírným údivem, jistě ještě nikdy neviděl westmana, který by si takhle počínal.

"Teď je zde ještě otázka," řekl jsem, když jsem skončil s ranní rozcvičkou, "jestli to je dobré znamení, nebo špatné."

"To máte pravdu," řekl, rozhlížeje se po okolí, "ale to právě člověk nikdy nemůže říci jestli to, co se děje, je k jeho prospěchu, nebo ke škodě..."

Zvedl jsem lehce obočí:

"Zajímavá filosofická myšlenka. Docela rád bych si o ní pobesedoval, sir, ale bojím se, že tohle místo není aténské náměstí. A žádný z nás dvou není Sokrates! Budem nuceni přemýšlet o jiných věcech!"

Usmál jsem se, Old Surehand však zůstal vážný, jen pokynem ruky naznačil, že se mnou souhlasí.

"Mimochodem," pokračoval jsem. "Ještě jste mi ani nepověděl, kde jste se tady vůbec vzal?"

"Trochu jsem lovil a chtěl jsem si potom zajet i dolů k Mescalerům. Upřímně řečeno, doufal jsem, že se tam seznámím s Vinnetouem. Tolik jsem o něm slyšel..."

"Jestli vám šlo o tohle, není nic ztraceno. Možná že se s ním seznámíte dokonce velmi brzy, a nebudete ani muset až k Apačům."

"Jak to myslíte, sir. Vy snad máte s Vinnetouem schůzku?"

"Tak napůl," řekl jsem. "Vzkázal mi, že mám přijet na pomoc jemu a jednomu mladému muži v Liánu Estacadu. Jestli chcete, můžete jet se mnou!"

"Heighday! Že se vůbec ptáte! Budu jen rád, když mě vezmete s sebou!"

"My budeme rádi! Dojde asi na menší čtverylku s Komanči. A dobrý partner jako vy nám přijde jenom vhod. Thanks!"

"To budou ti od Modré vody?" zajímal se o podrobnosti.

"Nejenom ti. Vlastně byste měl vědět něco o tom, co mají za lubem! Nezaslechl jste něco? Nemívají ve zvyku se tajit se svými úmysly před zajatci..."

Old Surehand vrtěl hlavou:

"Něco si mezi sebou sice šuškali, pravda, ale mluvili tak tiše, že jsem dohromady ničemu pořádně nerozuměl. Škoda... aspoň by si člověk s nimi trochu vyrovnal účet. Taková hanba nechat se zajmout! Jako greenhorn Myslíte si asi o mně pěkně věci."

Byla to pro Old Surehanda velice hořká pilulka, nemohl a nemohl ji překousnout.

"Ale, ale, ale, sir... Jakápak hanba! Co bych musel říkat já? Nebo i Vinnetou? Kolikrát nás už naši nepřátelé lapili! To se stane i v nejlepších rodinách, jak se říká," smál jsem se, abych ho trochu povzbudil.

Tábor se probouzel. Sama Parnella vedly první kroky k našim indiánským zajatcům a Old Wabble, sotva se vychumlal z pokrývky, celý se rozkymácel, jak spěchal, aby užuž byl u nás. Aby snad o něco nepřišel!

"Hallo, meššúrs, jak jste ráčili strávit noc?" mával rukama a vyhlíželo to, jako by se točily lopatky větrného mlýna. "Báječně jsme si odpočinuli, Its clear, ale co teď? Co podnikneme dál?"

Old Surehand se na mě podíval, zřejmě předpokládal, že už jsem si nějaký plán připravil, bezpochyby v souvislosti se schůzkou domluvenou s apačským náčelníkem.

"Ano, co podnikneme teď," opakoval a na vteřinu se mi zazdalo, že to pronesl zvláštním nepřítomným hlasem, jen mechanicky, prostě proto, že ta slova právě před vteřinou zaslechl. Jako by si neuvědomoval, čeho se vlastně Old Wabbleův dotaz týká. K jeho obrovité, hromotlucce postavě se ten zasněný povzdech hodil jako pěst na oko.

"Nějakou představu bych o tom měl," řekl jsem.

"Aha, už vím, sire," blýskl po mně Old Wabble výbojným pohledem. "Stále stejně měkkosrdcatý! Komančům volnost a pro nás..."

"Ale uklidněte se, Mr Cuttere," zastavil jsem kovbojovu vyřídilku v samém zárodku, obáváje se, abychom zase nezačali s neplodnými rozhovory na věčné téma, jak nakládat co nejpřísněji s Indiány. "Samozřejmě že jsem pro to, aby Komančové dostali volnost. Ale za určitých podmínek!"

Old Wabble si založil ruce na prsou a zatvářil se o něco potěšeněji. Ale nadšen nebyl.

"Podmínky? Na to slyším, sir. Ale jde o to, jaké prosím, ven s nimi! Jsem zvědav jak stará bába!"

"Its clear!" dovolil jsem si vtip. "Jestli. proti tomu nic nenamítáte, navrhuji tohle: poslat toho vašeho Komanče do tábora, aby vyřídil, že jsme ochotni nechat běžet Vupaumugiho, jestli nám vrátí všechno, co náleží Old Surehandovi, především jeho zbraně. A jestli dají slib, že se za námi nepustí dřív než za... řekněme za dvě až tři hodiny."

"Stejně to nedodrží, znám je," řekl Old Wabble.

"Možná na ně bude trochu působit můj příklad," řekl jsem. "Ale máte pravdu, musíme s tím počítat. Ovšem když vyrazíme, hned jak se zbavíme Velikého hroma, nemyslím, že by nám to tak velmi vadilo. Dvě hodiny náskoku nám stačí. Jinak souhlasíte?"

Starý král kovbojů pokrčil beze slova rameny, jako by tím naznačoval, že za všechno přebírám odpovědnost já, Old Surehand dal souhlas tichým yes, Parnell, který se mezitím k nám přidal, měl sice na jazyku cosi víc, ale když se oba zálesáci vyjádřili tak stručně a jednoznačně, neodvážil se něco namítat. Old Wabble šel oznámit svému zajatci, na čem jsme se usnesli, a po svém zvyku mu přitom pohrozil, aby nepomýšlel na nějakou lest. Já jsem zatím jednal s Velikým hromem. Neztrácel se mnou příliš mnoho slov, odpovídal jen to nejnutnější, nejčastěji jediným slovem, a jeho záštiplný pohled nevěstil do budoucna nic dobrého až jsem v té chvíli na okamžik zapochyboval, jestli si počínám rozumně... Ale už se stalo, nakousnutý krajíc se musí dojíst!

Sotva Komanč vyslaný se vzkazem odcválal ke svým druhům, vytasil se Old Wabble s velice věčným návrhem:

"A teď, meššúrs, dovolte, abych vás pozval na důkladnou snídani. Nač myslíte, že jsem přivekl tolik masa? Potřebujeme se posílit na příští hodiny, Its clear. Namítá snad někdo něco? Ne? To bych si taky vyprosil! Račte se tedy podle vlastní chuti pohodlně uvelebit a nablábnout se pěkně dosyta! Máme dvě hodinky času, než se nám posel vrátí!"

K jídlu nás nemusel dvakrát pobízet. Snídaně, dokonce tak vydatná a z cizích zdrojů, to přece bylo něco! Společnost se rozdělila na skupinky a všichni se pustili víceméně hltavě do jídla. Chutnalo nám znamenitě a přiznám se, že jsem si zavdával se stejnou chutí jako ostatní. Jen Old Surehand, zdálo se mi, jedl málo, rozhodně mnohem méně, než by člověk při jeho obří, svalnaté postavě očekával. Potají jsem si ho při té ranní hostině prohlížel málokdy se člověk setkal i mezi zálesáky s takovou postavou. Snad jen Old Firehand byl stejný goliáš jako on! Ale co mě na něm nejvíc přitahovalo, nebyly mohutné silné paže i nohy, ani rozložitá hrud', kterou jen zpola pokrýval kožešinový kabát, ani nahnědlé, trochu se kadeřící vlasy, dlouze spadající přes uši až téměř k ramenům, ale jeho mírně podlouhlý obličej, vysoké čelo s dvěma výraznými čarami obočí, hranaté čelisti zdůrazňující celkový dojem mohutnosti a hlavně oči, podivné, nejasné barvy, oči hluboce posazené, co chvíli uplouvající pohledem někam do neznáma. Ne, takové zvláštní oči jsem neviděl snad ještě nikdy v životě...

Ukázalo se, že Old Wabble uhádl čas návratu komančských posílů téměř přesně uplynulo jen o málo víc než dvě hodiny, když se objevil náš, lépe řečeno Old Wabbleův zajatec i s doprovodem dalších dvou bojovníků, což byl počet, který stanovil starý kovboj jako další podmínku pro propuštění a zachování života Vupaumugiho. Jak se ukázalo, vyslanci přinesli Old Surehandovi všechno do poslední tretky zbraně, váček s prachem, několik řemenů, osobní věci, dokonce i klobouk, pořádný širák ozdobený stuhou, a samozřejmě přivedli také koně. Když potvrdil, že má všechno, že nepostrádá opravdu nic, dal jsem přivést spoutaného komančského náčelníka, zřejmě byl přesvědčen, že uzavřel nejvýhodnější ujednání svého života, nejenže se zachránil z postavení takřka nezachránitelného, ale navíc za cenu směšně, nepochopitelně, nepatrně nízkou. Dokonce si nás prohlížel dlouhým zpytavým pohledem, než nás ještě před odchodem naposled oslovil, hledal v našem počínání přece jen nějaký háček, ale přitom se delikátně vyhýbal skutečnosti, že vůbec byl naším zajatcem, že byl přemožen v boji muže proti muži.

"Vupaumugi odchází zpět ke svým bratrům. Bílí lovci za to dostávají všechno, co si přáli. Neříkali však, že válečná sekýra mezi nimi a Racurrohy má zůstat v zemi!"

"Ne, to jsme skutečně neříkali," potvrdil jsem.

"Bílí lovci si tedy nepřejí, aby mezi nimi a komančskými syny vládl mír?"

"Ale co tě napadá," zasmál jsem se. "Bílí lovci si to přejí, dokonce si to moc přejí, ale vědí, že rudí bojovníci smýšlejí jinak. V jejich rukou je přece rozhodnutí, zůstane-li válečná sekýra v zemi či ne. Dokud vy ji nezvednete proti nám, my to neuděláme!"

"Uff!" Vupaumugi o něčem horlivě přemítal. "Jak dlouho zůstanou bílí lovci v těchto končinách?"

"Moc dlouho ne. Jedeme velmi brzo dál."

"Kam?"

Musel jsem se až usmát tomu neohrabanému způsobu, jakým z nás vytahoval informace. Veliký hrom byl snad dobrý bojovník, ale určitě nebyl šikovný diplomat. Zvedl jsem pohled k nebi a rozhodil rukama:

"Ptáš se snad větru, kam bude zítra foukat? Kam ho napadne! Možná sem, možná tam... a s lovci a zálesáky to bývá stejné."

Komančovi se má odpověď ani trochu nelíbila:

"Old Shatterhand se vyhýbá mé otázce!"

"Odpovídám ti přesně tak, jak bys odpověděl ty mně kdybys byl ovšem na mém místě."

"Old Shatterhand se mylí. Vupaumugi by řekl pravdu. On vždycky říká, jak věci jsou."

"Tak?" podivil jsem se. "Naschvál tedy, zkusíme to: jak dlouho zůstanou rudí bratři u Modré vody?"

"Jen několik dní. Snad dva. Přišli jsme nalovit ryby a zas odtáhneme."

"Kam?"

"Očekávají nás ženy a děti ve vesnicích."

"A ty tvrdíš, že vždycky mluvíš pravdu? Teď taky?"

"Ano!"

"No dobře... doufám, že to tak je! Kvůli tobě doufám! Ona lež má krátké nohy, a nevyplácí se především tomu, kdo ji pouští do světa. A obelhávat Old Shatterhanda, to se už vůbec nevyplácí! Zapiš si to dobře za uši! A hled', abych ti to nikdy nemusel připomenout! Domluvil jsem, howgh!"

Veliký hrom to přijal zamračeně, neřekl však už ani slůvko, jen cosi naznačil rukou, snad to bylo gesto na rozloučenou, snad to mělo znamenat, že odmítá mé podezření. Potom se otočil a s důstojností, na niž si dával až příliš záležet, se bral ke svým třem Racurrohům. Vyhoupł se do sedla, ani se už neotočil, a zmizel nám z očí.

"Meššúrs," obrátil jsem se k našemu malému společenství, když všichni tři Indiáni už byli daleko z dohledu, "teď je na nás, abychom udělali totéž, co naši páni Komančové. Do sedel, a pryč odtud!"

"To je vážně tak naspěch?" divil se Parnell a upřímně řečeno podivil jsem se i já: totiž tomu, že se během našeho jednání s komančským náčelníkem vůbec nevmísil do rozpravy.

"Ovšem!" potvrdil jsem důrazně.

"A já tvrdím, že si moc rozmyslí něco si s námi znova začít," pohodil sebevědomě hlavou. "Právě dostali za vyučenou. Nemáme se čeho bát..."

"Nedejte se vysmát, Parnelle! Nás je tučec, jich je sto padesát! A Komančové nezapomínají!" varoval jsem.

"Ale s námi je Old Surehand, Old Wabble, Old"

"Old Shatterhand, já vím," přerušil jsem ho rychle. "To je možná na chvíli odradí, ale na chvíli, přáteli, jen na chvíli. Až si s chladným rozumem uvědomí, že jich je dvanáct na jednoho, začne je pokoušet čert. A potom jaký musí mít vztek, že přišli o tak vzácného zajatce, jako je Old Surehand!"

"Ale když ujedeme, ničemu tím nepomůžeme," namítl Parnell.

"Pomůžeme! Protože tady v téhle široširé rovině jsme vidět jako chlup na dlani. My si musíme najít místočko, kde bychom se s nimi mohli v nejhorším i vypořádat. A na to právě potřebujeme ty dvě hodiny náskoku!"

"Takže vy najisto počítáte s tím, že nás budou sledovat?" ozval se jeden ze zálesáků, jménem Wren, a z jeho hlasu jsem okamžitě postřehl, že má z nejbližších hodin a dní mírně řečeno poněkud nahnáno. Pravda, příliš valné mínění jsem o celé společnosti neměl, ale trochu jsem přece jen byl překvapen. Bezpečně jsem vychoval, že tenhle lovec, a asi nejen on, by uvítal, kdyby se naskytla příležitost přesunout se do bezpečnějších končin. A dát milému, obdivovanému Old Shatterhandovi radši vale. Rozhodl jsem se, že jim to umožním, potvrdí-li se můj dojem, a to při nejbližší vhodné příležitosti. V tom, co nás mohlo čekat, by pár mužů už teď ustrašených bylo sotva posilou, spíš věčnou starostí a přítěží. Nechat je, aby šli, kam se jim líbí, hned teď, to ovšem nešlo pustili bychom je vlastně rovnou do nepřátelských rukou. Ale zdržovat nás také příliš nesměli: bylo zde Liáno, Bloody Foxova oáza, a já jsem nechtěl, aby vešla ve všeobecnou známost.

"Podívejte se, meššúrs," odpověděl jsem. "Já nejsem jasnovidec, a povím vám jenom to, co by vám řekl asi každý druhý

zkušenější westman: pojedou za námi, aby zjistili, kam vůbec máme namířeno. Protože sami se potřebují dostat k Liánu Estacadu, daleko nás určitě sledovat nebudou. Zaručit se to samo sebou nedá. Zatím můžeme udělat jen jedno: co nejrychleji se odtud ztratit. Už tak maříme čas!"

Old Surehand a Old Wabble se ozvali, že "souhlasí, přidal se i Jos Hawley, ten si mě vůbec nějak oblíbil, a tak jsme, hojně zásobení masem, vyrazili na další cestu. Kam přesně, na to se nás nikdo nezeptal, zatím je uspokojilo, že v čele jedou Old Surehand a Old Shatterhand.

Překvapení se ovšem dostavilo zanedlouho. Vedli jsme skupinu směrem k brodu při Modré vodě, a když se celý náš houfek dostal na druhou stranu, seskočil jsem z koně, uvázal zvíře ke stromu a uvelebil se pohodlně na zemi. Byla tady v malém ukrytém svahu hned u břehu houština a několik mladých doubků. Old Surehand a Old Wabble mě následovali, zato ostatní seděli v sedlech jako přikovaní a prostě vyvalovali oči. Když už to trvalo chvíli, a my nic, oni nic, ozval se opět Sam Parnell:

"Sir... vy jste se... vy tady snad chcete zůstat?"

Old Wabble odpověděl tentokrát místo mě:

"Přesně tak! Vás to překvapuje?"

Parnell jen naprázdno polkl.

"Není to tak dávno, co jsme si poslechli přednášku o tom, že Komančů je sto padesát a nás..."

"All right!" přerušil Parnella starý kovboj. "Vy jste si však asi neuvědomili zřejmě ne, že jsme se pustili na západ místo na východ!"

"Nemáme v hlavě otruby, sire To je nám pochopitelné. Musíme Komanče obalamutit, nesmějí tušit, že chceme na východ, proto táhneme na opačnou stranu. Ale proč máme zůstat už tady? To tedy nevím!"

"Vy toho nevíte víc, Parnelle!" nafukoval se Old Wabble, upřímně řečeno, dost nesympaticky. "Hlavně nevíte, co chcete. Jednou se ne a ne hnout od Modré vody, když tam opravdu hrozí nebezpečí, podruhé zas dřepíte v sedle, jako by vás tam přilepil škrobem! Tady máme v těch křovích slušný úkryt, jak račte pozorovat!"

"A to zde máme čekat na Komanče?" uklouzlo Wrenovi, který se rozhlížel po okolí pramálo nadšeným pohledem.

"Už asi ano. Co říkáte, Mr Surehande, Mr Shatterhande?"

Oba jsme mlčky přisvědčili.

"Ale proč? Komančů je sto padesát a nás..."

"...jenom dvanáct nebo kolik," vpadl Old Wabble. "Ale snad si nemyslíte, že Vupaumugi se za námi vypraví hned se všemi? Vy jste ale chytrák! Radši se seberte a hleďte, ať neprosedíte tomu vašemu valachovi hřbet!"

Sam Parnell se cítil dotčen. Spustil se sice ze sedla, a po něm váhavě i ostatní, ale s velkým hudrováním. Tohleto mu nešlo pod vousy.

"...dash it all," brumlal si, "...tyhle móresy... poctivého lovce... jako školáka..."

"Nechte si to laskavě pro sebe, sir, ano? My víme, co děláme. Když už nechcete poslouchat Old Shatterhanda, tak nevím, komu byste se tady na Západě svěřil! Ale jestli se vám to s námi nezamlouvá, prosím, my vás nedržíme za šos! Dělejte, jak sám myslíte. Jedte si klidně jinam! Třeba hned!"

Parnell mlčel jak zařezaný. Zamračen odváděl koně ke stromu a tam ho uvazoval. Teprve za hodnou chvíli utrousil:

"Snad nemusí být kvůli pár větám tolik řečí, Mr Cuttere!"

"On řekne, nemusí být tolik řečí," spráskl ruce Old Wabble. "Měl byste být vděčný, že se s vámi se všemi tak babráme! Protože... protože... víte vůbec, kam jedeme?"

"K Liánu Estacadu," řekl Parnell.

"A máte představu o tom, co to je Liáno Estacado? Byl tam už někdo z vás někdy? Prosím, meššúrs, račte se

přihlásit..."

Ukázalo se, že tu strašnou poušť na vlastní oči neviděl zatím nikdo z nich a starý kovboj najednou se zjevným potěšením začal líčit Liáno tak barvitě a hrůzostrašně, že těm ubožákům doslova vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Trochu to přeháněl, drahý Fred Cutter, viditelně si tím pěstoval, jak se říká, svou vlastní svatozář ale v té chvíli jsem mu nebránil, zapadalo mi to do rozpočtu.

Byli jsme usazeni kousek od břehu řeky, tak abychom průhledem mezi větvemi křovin měli na očích přímo brod. Old Wabble si příhodné místo velice pochvaloval, názorně vypočítával všechny jeho přednosti, a že už byl jednou v ráži, vzpomněl si, že mu nějaký jeho známy vyprávěl o podobném místě, kde mu dobrý výhled na nepřítele víceméně zachránil život. Zajímalo mě to, protože jsem toho člověka kdysi potkal, a ještě víc mě zaujal sám Old Wabble svým líčením to se muselo nechat, Old Wabble dovedl vyprávět. Byl jsem překvapen, když se za nějakou chvíli Old Surehand dotkl mé paže a vzrušeně zašeptal:

"Myslím, že přišli, sir Podívejte se!"

Old Wabblea jako by píchl.

Všichni naráz jsme zapomněli na jeho zajímavý příběh, položili se k zemi a tiše a opatrně se vysunuli na násepek u břehu. Výhled byl znamenitý.

K brodu se blížilo poměrně volnou jízdou asi pětadvacet, nejvýš třicet Komančů, pomalovaných v tváři válečnými barvami. Sledovali naši stopu až k toku, tam se zastavili a na chvíli dali hlavy dohromady. Konečně se jejich velitel rozhodl a poslal dvě hlídky po dvou mužích prozkoumat terén na druhé straně břehu po proudu i proti němu chtěl se bezpochyby přesvědčit, jestli jsme nepodnikli nějaký zastírací manévř. Jezdci se zanedlouho vrátili, asi k spokojenosti velitelově, protože pobídl koně a začal se brodit, za ním jeden po druhém v husím pochodu se sunuli do řeky i ostatní.

"Zbrkllost!" procedil mezi zuby Old Wabble.

"Cože?" zašpital Parnell.

"Říkám zbrkllost," opakoval starý kovboj. "Hrnou se tam všichni, místo aby poslali jednoho napřed pořádně propátrat, do čeho se vlastně ženou! Vždyť nám tak vběhnou do rány!"

Viděl jsem, že už si chystá zbraň. Na nějakou hloupost byl ovšem horkokrevný až dost. Chytil jsem ho za loket:

"Počkat, sir, žádnou kanonádu zde nebudeme provozovat! Nečekáme na ně přece proto, abychom je poslali na onen svět, nýbrž abychom mohli v klidu pokračovat svou cestou!"

"Vy se s nimi chcete zase vybavovat?"

"Ztratit v pravou chvíli pár slov není nikdy na škodu!" řekl jsem. "Jestli dojdou k přesvědčení, že nemá cenu, aby nás pronásledovali, je to pro nás tisíckrát lepší, než kdybychom na ně spustili bubnovou palbu. Vezměte si je na mušku, prosím, jistota je jistota, ale žádnou střelbu, dokud nedám pokyn."

"Jak myslíte, sir," pohodil hlavou starý. "I když já osobně jsem přesvědčen, že jediná řeč, které tyhle rudé kůže rozumějí, jsou kuličky a olovo..."

Old Wabble byl zapřísáhlým nepřítelem Indiánů, Komanč nebo Sioux, Čejen nebo Navaj, to mu bylo jedno, ke všem pocíťoval stejnou nenávist, byl by je střílel málem na potkání, ale teď se podvolil, i když v duchu nesouhlasil. Poděkoval jsem mu pokynem hlavy a sledoval blížící se komančský oddíl. Když byl od nás vzdálen asi na deset koňských délek, dal jsem pokyn, a tu jsme se všichni naráz vztyčili s namířenými puškami.

Indiáni strnuli překvapením a vyrazili ze sebe jen prudké uff, uff, Uff! Zamával jsem na ně a vykřikl:

"Zůstaňte stát, kde jste! Na každého, kdo se pohne nebo se pokusí vzít do ruky zbraň, začneme střílet!"

Zůstali skutečně stát, byli ostatně na samém kraji toku, na mělčině, koně omývala voda sotva po kolena. Komančský vůdce zvedl ruku a rozvážně a důstojně mě oslovil:

"Uff! Old Shatterhand je zde? Nejel dál? Všichni jsme se to domnívali!"

"Tak vy jste se to domnívali!" řekl jsem. "A všichni! To jste se tedy nejspíš domnívali, že mám v hlavě piliny a ničeho se nedovtípím!"

"Čeho by se měl Old Shatterhand dovтіpit?"

"Že za mnou Vupaumugi pošle pár svých bojovníků na výzvědy!"

"Tím mіní Old Shatterhand nás?"

"Koho jiného!"

"Pak se bílý lovec mýlí!" Komančova tvář byla sám údiv. "My nejedeme za vámi!"

"A za kým pak tedy?"

"Za nikým. Vyjeli jsme na lov."

"A já jsem myslel, že jste chtěli u Modré vody rybařit?"

"Část bojovníků chytá ryby, část loví zvěř," odpověděl Komanč s obdivuhodným klidem. Byla to lež jako věž, už válečné barvy v obličejích ukazovaly na cosi zcela jiného.

"A vy jste tedy ti, co se vypravili za zvěř..."

"Ano."

Zvýšil jsem hlas:

"A tou zvěří jsme bezpochyby my?"

"Nikoliv! Jedeme lovit antilopy a bizony."

"Aha!" řekl jsem s nezakrývaným, ba zdůrazňovaným úsměškem. "A chcete je nejspíš důkladně poděsit proto jste si namalovali tváře válečnými barvami! Odkdy pak mají Komančové tenhle zvyk?"

"Odkdy odkdy," začal zmateně breptat a potom se rozzlobeně rozkřikl: "A odkdy mají zvyk odpovídat na otázky bledých tvářů?"

"Od těch dob, co je klade Old Shatterhand," řekl jsem chladně. "Já sice jsem přítelem rudých mužů, ale za předpokladu, že i oni se ke mně chovají jako přátelé. Vupaumugi to dobře ví. Řekl jsem mu to."

"Chceme se tak chovat. Nechceme nikoho napadnout. Nevím, proč to říkáš."

"All right! Tak otočte koně, a zpátky!"

Stáhl pohněvaně brvy:

"To neuděláme. Pojedem dál kolem vás."

"Jen si to zkuste!" řekl jsem tvrdě. "Za chvíli vás odtud odnese voda. Chci říci vaše mrtvá těla."

Kdo zde poroučí? Snad Old Shatterhand?"

"Docela určitě! Všimni si dobře těch pušek všechny míří na vás. Řeknu slovo a spustí, a moje zázračná puška taky. Dávám ti na rozmyšlenou dobu, které my, běloši, říkáme pět minut. Jestli do té doby neuvidím vaše záda, nevrátí se ani jeden z vás. Domluvil jsem! Howgh!"

Naznačil jsem pohybem ruky, že končím veškeré dohadování, a pozvedl výmluvně svou henryovku. Racurožský velitel se zlostně naklonil ke svým lidem a tlumeně si s nimi začal cosi vykládat. Po chvíli se obrátil zase k nám:

"Jak dlouho zde chce Old Shatterhand zůstat?"

"Dokud se nepřesvědčím, že komančští bojovníci nemají nic za lubem."

"O tom můžeš být přesvědčen už nyní."

"Ale co tě nemá," zasmál jsem se. "Přesvědčen o tom budu až někdy zítra touhle dobou. Víš co? Uděláme to takhle: vy odtáhnete, a to hned a co možno rychle, a my tady počkáme do zítřka. Jestli se do té doby neobjeví žádný komančský bojovník, přesvědčí nás to, že chcete doopravdy mír, a odejdeme protože koneckonců Old Shatterhand taky nechtěl nic než osvobodit Old Surehanda."

"Uff!" vyrazil ze sebe Komanč podrážděně. "Do zítřka je velice dlouhá doba!"

"To se ti zdá. My máme času dost."

Podíval se na mě zpod brv:

"A potom odjedete?"

"Potom už nás nevidíte. Víš, že říkám věci tak, jak jsou."

"Tys tedy přijel osvobodit Old Surehanda? Jenom proto jsi přijel?"

"To snad stačí, jaké jiné důvody bys ještě chtěl? K Saskuankui jsem přijel jen a jen proto."

Byla to pravda, když jsem se vypravil k Modré vodě, měl

jsem na mysli právě jen toto a nic jiného. Viděl jsem, že moje slova na chlapíka zapůsobila. Zase se ke svým lidem naklonil, zase s nimi chvíli šuškal, než se odhodlal znovu mě oslovit.

"Old Shatterhand nám nevěří," prohlásil. "Ale pojedeme li zpátky, nebude střílet?"

Vzal jsem mlčky svou henryovku, zalíčil jsem a začal uzavěrem. Suše jsem jenom dodal:

"Už jsme se bavili dost dlouho! Pět minut je pryč!"

Zvedl ruce nad hlavu a zuřivě jimi zatřepal:

"Uff, Uff! Počkej, počkej! Pojedeme zpět ale chceme tě také varovat! Poslyš dobře, co ti vzkazujeme: běda každé bledé tváři, až se po stanovené lhůtě vrátíme sem ke břehu! Budou s ní mluvit jen naše pušky! Howgh!"

Trhl uzdou, kůň zabalancoval na zadních, a Komanč pokynem ruky naznačil svým mužům, aby ho následovali. Jeden po druhém se za ním rovnali do řady, a aniž se jedinkrát ohlédl, mizeli nám z dohledu.

Sam Parnell vedle mě si spokojeně pomlaskával. Zato král kovbojů se mračil a poškleboval.

"Mr Cuttere, vy nejste spokojen?" zeptal jsem se ho rovnou. "Nemyslíte, že to je úspěch?"

"To si tedy vůbec nemyslím," řekl.

"Vždyť odjeli..."

"...a zas přijedou! Its clear!"

Potřásl jsem hlavou.

"Ani je nenapadne!"

"Slyšel jste ty vyhrůžky? Říkám vám, že zas přijedou. Přebrodí se na jiném místě!"

"Aby se dali postřílet?"

"Cože? Vy chcete, sir, držet celý břeh řeky až do zítřka?"

"Ani nápad! To byl strašák. Ale oni mu uvěřili proto

nepřijdou." ,""

"To tedy byli hloupí! Jak putna!"

"Hloupí nehlopí, uvidíte, že to dopadne tak, jak říkám. Oni jsou totiž přesvědčeni o tom, že jsem se zde objevil jen kvůli Old Surehandovi. Nemusíme se jich bát."

"Jen tak dlouho, než uplyne vaše lhůta. Budou pak přece pátrat. Zjistí, že jsme pryč. Pošlou své hlídky dál a už se vezeme, protože nás budou moci přepadnout v noci"

Po dlouhé době se ozval opět Old Surehand. Chtěl zřejmě dát najevo, že mi důvěřuje.

"Na to prostě musíme být připraveni," řekl.

"Nebude to ani třeba," zavrtěl jsem hlavou. "Můžeme si všechno spočítat na prstech jedné ruky. Teď je devět hodin asi tak za hodinu budou Komančové v táboře u Modré vody. Tam se budou přit a dohadovat co dál."

"Ano, to bude určitě na dlouhé lokte," zahučel tiše Old Surehand. "Dřív než za hodinu za dvě to neodbudou."

"Souhlasím," řekl jsem. "Pak se jich pár vrátí, možná že to vezmou pro jistotu oklikou, budou se snažit oťukat, kde máme stráž. Další vzácný čas pryč. Počítám, že tak někdy kolem páté odpoledne si budou jisti, že zde vůbec nejsme. Zase porada, dohadování, tahačky. Nakonec se patrně rozhodnou vypravit se po naší stopě, i když se, zvláště zpočátku, každou chvíli budou hledět přesvědčit, že uvažovali správně. Počítám-li střízlivě, máme v oné chvíli už náskok šesti sedmi hodin. Myslíte, že ho mohou nějak vyrovnat?"

"Pshaw!"

Jediné Old Surehandovo slovo říkalo vše. Pokračoval jsem:

"Tedy po naší stopě mohou jet nejvýš dvě hodiny. Potom už se setmí a ráno budou stopy hluché. Abychom je ale dokonale zmátli, pojedeme teď dvě hodiny na západ a teprve potom se pustíme našim pravým směrem. A to je dokonale utvrdí v tom, že nám šlo jen a jen o osvobození Old Surehanda. Uvažuju správně, Mr Surehande?"

Obrovitý lovec se dotkl lemu svého širáku.

"Naprosto správně," potvrdil. "Ledaže bychom vzbudili jejich podezření vlastní neopatrností."

"Například?"

"Například kdybychom teď napojili koně z toho by mohli usoudit, že se chystáme na nějakou jinou cestu, hodně dlouhou, kde také nemusí být dost vody..."

"Máte pravdu, sir," uznal jsem. "Ale z toho si nemusíme dělat vůbec hlavu. Naši cestu přetne ještě jedna říčka, a to dost brzo. To je v pořádku. A teď, meššúrs, konec zábavy a račte do sedel!"

Dali jsme se podél toku a snažili jsme se, abychom byli pokud možno kryti pobřežními křovinami. Porosty zde byly husté, jeli jsme jako za zelenou záclonou, a rozumí se, že jsme zvířata jaksepatří pobízeli ke spěchu. Za hodinku jsme dorazili k přítoku, o němž jsem mluvil, zabočili do jeho údolíčka a tam na vhodném místě dopřáli koňům, aby uhasili žízeň. Udržovali jsme stále západní směr, ačkoliv ve skutečnosti jsme měli namířeno na východ, k poušti.

Těšil jsem se, že si porozprávím s Old Surehandem, ale cestou to nebylo možné. Old Wabbleovo vyprávění o hrůzách Liána Estacada zapůsobilo, a tak naši zálesáci se kolem mě jen rojili a doráželi s otázkami. Co vím o Liánu, jeli tak nebezpečné, nepřeháněl-li Old Wabble, znám-li to tam skutečně dobře, s kým jsem tam byl, kolikrát jsem poušť projel, co všechno jsem tam zažil. Přišlo mi to znovu vhod, naznačoval jsem tedy, že Old Wabble vůbec nepřeháněl, že ta krajina je víc než nebezpečná, že tomu, kdo přes ni zrovna nevyhnutelně nemusí, bych vždycky radil, aby se jí vyhnul zopakoval jsem jim zkrátka jinými slovy, co už o této Sahaře Spojených států slyšeli, a viděl jsem jim na nose, že se jim do té písčité výhně ale vůbec nechce. Pohledy, které si mezi sebou vyměňovali, byly více než výmluvné.

Asi tak po dvou hodinách další jízdy jsem si řekl, že by snad byl už čas se s těmi lidmi rozloučit. Úmyslně jsem se začal trochu loudat, pozdržel jsem se vzadu, jen aby měli čas se mezi sebou domluvit. Však taky sestrkovali hlavy dohromady, jak jen zjistili, že už mezi nimi nejsem. Všichni mysleli na totéž, ale nikdo zatím neměl odvahu začít. Bylo jim trochu stydno.

Věděl jsem, že brzy přijedeme k dalšímu drobnému potůčku, kde bude nejvýhodnější změnit směr jízdy v korytu se bezpečně ukryjí stopy našich koní. Řekl jsem si, že to je hned dvojí výhoda, pro nás i pro naše zálesáky, a že jim rozhodování ulehčím. Přitáhl jsem Hatátitlovi uzdu a svolal si společnost k sobě.

"Meššúrs," oznámil jsem, "jedeme právě dvě hodiny. Od této chvíle už nemusíme nic zastírat. Teď tedy před sebou

máme úkol číslo dvě. Co o tom soudíte?"

"Well to je docela jednoduché," řekl Old Wabble. "Totéž co vy, sire"

Old Surehand mlčky přikývl, Sam Parnell a Jos Hawley se rovněž přidali.

Ale ostatní rozpačitě mlčeli, jeden strkal do druhého loktem, pokukovali po sobě i po nás, až konečně jeden sebral odvahu a zeptal se mě:

"Sir, byl jste už někdy v Pasu dél Norte?"

"Dokonce několikrát."

"A... jak dlouho by tam trvala cesta?"

"Odtud? Pět šest dní tomu, kdo zná cestu a má dobrého koně. Proč se ptáte, Mr Wrene?"

Milý pan Wren se ošíval, nechtělo se mu do odpovědi.

"Vy se na mě budete zlobit, když vám to řeknu. A nic dobrého si o mně... o nás... nebudete myslet!"

"Ale proč? Copak jste udělali něco špatného?"

"To ne... ale... chtěli bychom něco podniknout... a byli bychom neradi, kdybyste si to vykládali ve zlém..."

"Nač takové okolky, Mr Wrene," řekl jsem. "Ven s tím, a uvidíme! Žádná hrůza to snad nebude!"

Chlapík se zhluboka nadechl. Oči mu bloudily někde daleko u obzoru.

"To je tak, sir," začal rozpačitě vysvětlovat, "my jsme původně chtěli do Texasu, ale včera jsme mezi sebou znova mluvili..., a když jsme to všechno rozvážili, shodli jsme se, že... krátce, myslíme si, že spíš než v Texasu by nám mohla kvést pšenice v Pasu dél Norte. A co si myslíte vy!"

"Ale Wrene!" vykřikl Parnell. "Vždyť jste se vůbec nikdy o El Pasu nezmínili! Vám se nechce do Liána Estacada!"

Wren sebou trhl a upřel na mě úpěnlivý pohled. Jako by žádonil o pomoc.

"Jste přece svobodní muži," zasáhl jsem. "Můžete jet, kam chcete a s kým chcete."

"To je od vás... opravdu si to myslíte? Neměl byste nám za zlé, kdybychom se rozhodli..."

Ted' se ale k Parnellovi přidal i Jos Hawley, také se horšil:

"Vždyť jste slíbili, že nám pomůžete. Tomu se říká..."

Položil jsem mu ruku na rameno:

"...právo dělat, co chci a k čemu se sám rozhodnu. Jestliže pánové chtějí jet jinam, nemáme právo je zdržovat. Nechte to být, Hawley, Parnelle. Pánové chtějí do Pasa, musíme se tedy rozloučit. A rozdělit se s nimi o zásoby, samozřejmě."

"Rozdělit se o zásoby! To tak! Leda by nám přeskočilo v hlavě!" vykřikl Parnell.

"Klid, Parnelle, klid," ozval se k mému podivu Old Wabble. Tentokrát mu bylo jasno, oč mi běží. "Old Shatterhand má pravdu, a krom toho o kořisti rozhoduje vždycky ten, kdo ji získal, v tomto případě já. A já vám potvrzuju, že ty lidi na cestu zaopatřím, aby jim nakonec žaludky nezpívaly hladem! Its clear! Kdo jede do Pasa dél Norte, ať se přihlásí ať to máme jednou provždycky za sebou."

Ukázalo se, že ze staré party krom Sama Parnella a Jose Hawleyho se nechce do Liána Estacada ani jedinému. Upřímně řečeno, byl jsem s vývojem věci spokojen, než se věčně zdržovat a starat o lidi, na které se dá tak jako tak těžko spolehnout, je lépe těch pár pušek postrádat. Rozloučili jsme se tedy s lovci, ne zvlášť srdečně, ale také ne ve zlém. Dostali na cestu slušnou zásobu masa a my jsme se potom pustili svým směrem to je korytem potoka. Parnell ovšem stále nespokojeně hudroval nakonec jsem mu všechno musel vysvětlit tak říkajíc po lopatě. Teprve pak se uklidnil, ba dokonce se cítil povznesen, když jeho jsem přece neposlal pryč, on tedy nepatří k těm, kdo by byli zbytečnou přítěží, jemu důvěřuji, s ním počítám vážně i pro příští krušné dny a hodiny. Nadýmal se jako holub, a jestli něčeho litoval,

potom bezpochyby nejvíc toho, že už to neslyšeli jeho bývalí druhové.

Asi za hodinu jsme vystoupili po dost namáhavé jízdě z řečiště potoka na skalnatý břeh a po další čtvrt hodince se před námi rozevřela široká volná prairie. Pustili jsme koně a hnali se kupředu jak s větrem o závod. Před Komanči jsme si byli už jisti, nemohli nás v žádném případě dostihnout. Byl jsem spokojen, že se věci daří podle mých předpokladů, a asi to na mně bylo i vidět, aspoň Old Surehand jel na svém silném, svalnatém ryzáku, patrně španělského chovu si všiml, že si něco vesele pobrukuje mezi zuby.

"Máte dobrou náladu, sire," poznamenal, sám vážný jako vždycky.

"A budu mít dokonce výbornou jen co se setkáme s Vinnetouem!"

"Kdy to bude?"

"Přesně vám to nepovím. Jel do Liána už napřed, jak jsem řekl, ale počítám najisto s tím, že se dnes nebo zítra setkáme s jeho poslem."

"To máte umluveno?"

"Ne. Ale já už dovedu odhadnout, co asi za daných okolností Vinnetou udělá. Určitě pošle vzkaz."

"Ale jak může vědět kam?"

"Počítá s tím, že pojedou k oáze nejkratší cestou od Mistake Canyonu."

"A my už jsme na té cestě?"

"Ještě ne, až asi tak za hodinu. Je tam místo, kterému Apačové říkají Alčesečí. Jako stvořené pro nenápadný úkryt. Tam by mohl posel čekat."

"Jako stvořené pro úkryt," zamumlal Old Surehand. "Nějaké keře, stromy, háječek... mám pravdu? Aspoň soudím podle toho, že Alčesečí apačsky znamená Malý les."

"Yes," přisvědčil jsem, poněkud udiven. "Nevěděl jsem, že rozumíte apačsky."

"Jen trochu."

"Ale říkal jste, že jste mezi Apači nikdy nebyl?" "Míval jsem revír na sever od jejich sídlišť. Ale stýkal jsem se hodně s lovci, kteří s nimi obchodovali, a od nich jsem něco pochytil. Teď mi to může být dobré," pousmál se a dodal: "Velmi se na Vinnetoua těším."

Na chvíli jsem se odmlčel, pak mi to ale přece jen nedalo:

"A stejně se divím, sir, že jsme se zatím nikdy nesetkali. Probrouzdali jsme přece s Vinnetouem celý sever, až někam na samou hranici Států!"

"Já se tomu tak moc nedivím," řekl Old Surehand. "A až vám jednou budu víc vyprávět o svém životě, nebudete se divit také."

"Ó!" Potřásl jsem hlavou. "Napínáte mě. Nějaká tajemství?"

Řekl jsem to nazdařbůh, nemyslel jsem tím nic zlého. Ale Old Surehand se pojednou zamračil, jeho obličejem přelétl temný stín. Stáhl koutky úst, sraštil své výrazné obočí, napjal mohutné čelisti. Zdálo se mi, že celá jeho tvář nabyla bolestného výrazu.

"Ano a ne," řekl lakonicky. "Jak se to vezme. A nemluvme o tom."

Pobídl koně a vzdálil se mi. Jel teď přímo v čele skupinky, vlasy mu vlály na všechny strany, pohled upíral k zemi, ale to nemohlo být proto, že by pátral po stopách, v tom bylo něco jiného. Marně jsem si lámal hlavu co a znovu zavádět hovor na zřejmě ožehavé téma se mi přičilo. Vždycky jsem chápal, že jsou věci, které si člověk chce nechat jen pro sebe. A nikdo druhý nemá právo dokonce snad z pouhé zvědavosti! je z něho mermomocí páčit.

Asi po hodině jízdy to už jsme byli na čáře mého původního směru mezi oázou a Mistake Canyonem se Old Surehand zarazil. Seskočil z koně, přiklekl k zemi a mlčky začal zkoumat půdu. Následovali jsme jeho příkladu a hned jsme si

uvědomili, co ho tak zaujalo. Old Wabble se ozval první:

"Tak tedy, meššúrs, jak moje staré oči vidí, jeli tudy indiánští koně, a musel bych se moc mýlit, kdyby nebyli čtyři! Čtyři a uháněli směrem na východ a mohlo to být tak... před dvěma hodinami."

Old Surehand po mně mrkl uznalým pohledem, žádný zálesák nemohl číst ty stopy bystřeji a přesněji než starý king of the cowboys. Přisvědčil jsem mu také pohledem a sledoval starého. Zdál se být ve svém živlu. Nespouštěl oči ze stopy, připadal mi v té chvíli jako vzrušený větficí pes.

"No tak, meššúrs, co vy na to," dorážel. "Jste snad jiného mínění?"

"Naprosto ne, vidíte to přesně," ozval jsem se.

"Stopy ano, ty vidím, jenže stopy nejsou všechno. To ostatní mi není jasné. Například: kdopak to byl? Komančové, Apačové? Řekněte!"

"Vy to povídáte, jako byste na mně chtěl vědět, kolik je dvakrát dvě."

"Protože vím, že Old Shatterhand to rozluští jedna dvě."

"Hm, hm, děkuju za kompliment, ale... luštit nic nebudu, Mr Cuttere, zkusím rozumně a chladně uvažovat... Stopa vede na východ, směrem k Liánu Estacadu. Tam ovšem mají namířeno..."

"Komančové," doplnil starý.

Přikývl jsem.

"Mescalerové zde ještě nemohou být, a i kdyby vyslali zvědy, vedla by stopa bezpochyby mnohem severněji," řekl jsem. "Ale přesvědčit se musíme! Měl byste ještě prohlédnout stopu dál, jestli vede stále stejným směrem nebo jestli odbočuje... Stačí pět sedm minut jízdy."

"All right!"

Vyrazil po stopě jako vystřelený šíp, bílé vlasy se rozevlály, postava, kymácející se i v sedle, zmenšovala se nám takřka před očima. Pak se zase začala zvětšovat a po chvíli král kovbojů byl zase mezi námi. Mávl rukama přímo před sebe.

"Rovně, jako když bičem mrskne!"

"Takže teď vím, odkud ti čtyři přijeli."

"Od Saskuankui!" vykřikl Old Wabble. "Od Modré vody!"

"Souhlasí. Vupaumugi poslal čtyři muže jako zvědy. Musíme za nimi."

"Ale proč?" zarazil se starý. "Mně se dokonce zdá, že bychom v tom případě udělali chybu."

"Dovolte, abych teď zase já řekl: ale proč?"

"Nejste přece zabiják," řekl udiveně Old Wabble, "a co jiného vám zbude než je poslat do věčných lovišť, když je už jednou dohoníte? Přece je nenecháte, aby se vrátili a oznámili laskavě Velikému hromu, že Old Shatterhand nejel na západ, jak prohlašoval, ale někam úplně jinam! Its clear! Mám pravdu?"

"Máte a nemáte, jak se to vezme," odpověděl jsem. "Uvažte jedno: podle stop jedou k Alčesečí. Tam na mě se vši pravděpodobností čeká Vinnetuův posel. A tady jsou dvě možnosti: buď si ničeho nevšimnou a pojedou dál, a potom se já výzvědné komančské hlídce ani neukážu. Nebo přijdou na jeho stopu a určitě ho zajmou. Jeden proti čtyřem! Doufám, že ho jenom zajmou a v tom případě, bude li naživu, musím ho z té kaše dostat. Už proto, že jde o Apače, o Vinnetuova posla."

"Chápu, sir, teď chápu," zabručel Old Wabble. "Ale v tom případě..."

"...žádné velké zdržování, a jedeme dál!" dořekl jsem a pobídl Hatátitlu. Ostatní se rozcválali za mnou. Věci se pěkně zamotávaly, děkoval jsem v duchu Pánubohu, že jsme se rozzehnali s našimi bývalými spolejzci teď, kdy bylo třeba rychlého, nebojácného rozhodování, by nám byli skutečně jen na obtíž.

Naše zvířata se činila, bohužel brzy se ukázalo, že Parnellův a Hawleyův kůň našim zdaleka nestačí. Zdržovat jsme se proto ovšem nemohli, dohovořil jsem se tedy s oběma zálesáky, že pojedou co nejbystřeji po naší stopě, zatímco my využijeme větší rychlosti našich zvířat. Ale i tak se brzy ukázalo, že můj původní plán bude asi prakticky neproveditelný. Stopy nás poučily o tom, že i Komančové zvýšili rychlost, a to nám při jejich téměř dvouhodinovém náskoku neponechávalo skoro žádnou naději. Před Alčesečí je nedostihneme, a objet je půlkruhem a předstihnout před cílem, na to už vůbec nebylo pomyslení. Znepokojovalo mě to, probíral jsem si v duchu neustále, jaké možnosti nám zbývají, a spoléhal jsem hlavně na to, že Malý les důvěrně znám.

Asi po dvou hodinách to už jsme museli dopřát koním oddych a zmírnit tempo se ukázal při obzoru malý, temný bod.

Obrátil jsem se ke svým přátelům a upozornil je:

"Gentlemen, blížíme se k cíli. Tamta skvrna před námi je Alčesečí. Přímou vzdušnou čarou je to odtud čtvrt hodiny jízdy, ne víc."

"Jenomže my si nemůžeme dovolit jet tam jenom tak rovnou za nosem," ozval se Old Wabble.

"To jistě ne," přisvědčil jsem. "Dá se čekat, že Komančové zůstali v Alčesečí. Ukázat se jim zčistajasna by nebylo moc moudré. Ale to mi nedělá takové starosti. Vyznám se tu, a dovedu vás k lesu bezpečně menší oklikou. Tudy vpravo, na jih."

Pustili jsme se dál, ale Old Wabbleovu tvář neopouštěl znepokojený výraz. Old Surehand mlčel, jeho rysy nabývaly na přísnosti, na neústupnosti, nemiloval dlouhé rozprávky, spoléhal na čin, k němuž se plně a vši vnitřní silou soustřeďoval. Zato Old Wabble dorážel s dalšími dotazy:

"Opravdu nás nemohou zpozorovat?" staral se.

"Ne, buďte klidný. Západní a východní okraj Alčesečí je řídký až k jezírku, které leží v jakési mírné prohlubni."

"Je velké?"

"Průměr asi tak padesát kroků, ale vody má dost, proto kolem vyrostl ten lesík. Ostatně na jižní straně je zřejmě bohatší závlaha, tam tvoří porost takovou houštinu, že se taktak proderete! Tak tomu aspoň bylo před třemi lety..."

"To je dost dlouhá doba," mínil nespokojeně i znepokojeně starý kovboj. "Spoléháme na to, a jde nám přitom o kejhák!"

"Je to jediná možnost, jak se tam nepozorovaně dostat. V té houštině se Komančové rozhodně neusídlí, a nám to přijde vhod. Přijedeme naprosto nenápadně. A můžeme pak podniknout, co uznáme za dobré."

"Jen aby nás nepřivítala nějaká kulka," zabrumlal starý. "To se stalo už i v nejlepších rodinách... Nevím, nevím!"

Chystal jsem se odpovědět, tentokrát mě však předešel Old Surehand. Snad i proto, že chtěl učinit přítrž našemu domlouvání on nerad znovu a znovu rozbíral situaci, když se jednou k něčemu rozhodl a když se na věci stejně nedalo nic měnit.

"Je to jediná možnost, souhlasím s Old Shatterhandem," řekl. "Jestli máte strach, Mr Cuttere, počkejte na nás někde tady, než to vyřídíme..."

"Strach, strach!" zavřískl Old Wabble dotčeně. "Kdo tady mluví něco o strachu? Jedu přece s vámi! Go on!"

Popohnal svého koně, hnál se s ním co nejrychleji, aby dokázal, že je ochoten se vrhnout spolu s námi do boje třeba hned teď.

Měkká, travnatá půda tlumila údery kopyt, letěli jsme jako po zeleném, jemném koberci a přitom bedlivě pozorovali okraj lesa, aby nám neuniklo nic jen sebemeně podezřelého. Ale všude byl pokoj, klid, ticho, jen les před námi rostl a rostl, až jsme stanuli u prvních kmenů, obklopených divokou houštinou křovisek.

Old Surehand mi hodil uzdu:

"Podržte mi ho!"

"Kam chcete jít?"

"Porozhlédnout se... Nebojte se, vyznám se v tom."

Neodvážil jsem se nabídnout mu doprovod byl bych ho tím jistě těžce urazil. Nedalo se dělat nic než čekat, až se vrátí. Ostatně zmizel v houštině, než jsem se zmohl na jedinou větu námitky.

Čekali jsme na jeho návrat hezkou chvíli.

Konečně se křoví před námi rozvlnilo. Old Surehand si otíral rukou čelo.

"Jsou tam, v lese," zachraptěl. "Měli jsme z pekla štěstí. Nevědí o nás..."

"Vy jste je viděli?" řekl jsem.

"Ne ale stopy vedou jen do lesa, ven nic. Musí tam tedy být. Měli bychom se poradit, kdo z nás se vypraví až za nimi."

"Jeden musí zůstat u koní," řekl Old Wabble. "Kdo to bude, Mr Shatterhand?"

"Vy," předešel mě Old Surehand.

"Ani mě nenapadne!" rozkohoutil se starý. "Budu zas poslouchat řeči o tom, že má někdo strach! To tak!"

Zlobil se doopravdy, dalo se to čekat. Položil jsem mu ruku na rameno, abych ho ukonejšil:

"Žádné řeči o strachu nebudou. Snad taky víme, kdo jste

my přece vůbec nepochybujeme o vaší srdnatosti, vždyť jste ji už tolikrát dokázal! Ale upřímně řečeno, Mr Cuttere, jako kovboj jste doma na savaně, a les to je zas jiný soudek, ten byste měl přenechat zálesákům. Zůstaňte tady, ohromně nám tím prospějete."

Starý se tvářil dost nevrle, potrhával špičatými rameny, shrnoval si z čela dlouhé bílé vlasy.

"Jak chcete," přijal posléze. "Ale dělám to hlavně proto, abychom se věčně nedohadovali. Moudřejší ustoupí... Ale jestli vás ti komančtí chlapi postřílejí, tak mi nechodte na oči, meššúrs, to si to u mě skutečně rozlejte!"

Vzal naše koně za uzdy a bradou nás pobídl, abychom tedy radši už vyrazili. Dali jsme mu do náruče ještě pušky ty by nám byly jen překážky a vrhli jsme se k zemi. Pěkně po čtyřech jsme se pomaloučku sunuli do hloubi lesa. Byl dosud bílý den, Komančové si mohli při troše pozornosti všimnout podezřelých záchvěvů větví, museli jsme si tedy počínat s krajní obezřetností. Musím přiznat, že jsem Old Surehanda sledoval s vyslovenou rozkoší. Plížil se první. Opatrně a přitom podivuhodně pohotově hledal nejvhodnější cestu ke středu lesíka, před každým krokem pozorně prošetřil půdu kolem, zajistil se před nečekaným šramotem a přitom to všechno prováděl tak zručně, rychle, pohotově, že to vypadalo jen jako opakování stokrát prozkoušeného cviku. A vlastně to i něco takového bylo. Po cestě jsme zaslechli tiché zafunění koně to nás zdrželo: museli jsme vyčkat, mohlo to být totiž stejně dobře náhodné frknutí jako tiché znamení dobře vycvičeného zvířete. Zaslechli jsme také lidské hlasy, nerozeznávali jsme však zatím nic přesnějšího. Teprve když jsme zdolali další úsek, dostali jsme se tak blízko, že jsme nejen mohli zřetelně zaslechnout hovor, nýbrž rozeznat i jednotlivé muže.

A pohled, který se nám naskytl, nás prostě omráčil. Před námi se odehrávalo poslední dějství préríjního soudu.

Na břehu jezírka se popásali čtyři koně a opodál, uvázan u stromu, osaměle postával pátý. Dva Komančové, sedící dost blízko sebe, upírali oči směrem k mladému dubu, k jehož kmenu byl připoután zády k nám mladý indiánský bojovník. Do tváře jsme mu neviděli, musel však být vyčerpan a utrpěl zřejmě těžší zranění pod jeho podklesávajícíma nohama se rozlévala kaluž krve. Opodál, blíž k jezírku, ležela dvě bezvládná těla komančských bojovníků. Old Surehand na mě vrhl tichý pohled, já jsem jej opětoval. A následující chvíle jen potvrdili. Co jsme si pověděli jen těmi rychle vyměněnými pohledy"

Spoutaný muž vztyčil špatným úsilím hlavu a přes celé prostranství se přenesl jeho zvukný, ani na okamžik se nezachvívající hlas:

"Komančtí psi mě zabijí ale nepřinutí mě, abych mluvil. Pešendatseh se jim směje" Komančové byli čtyři a Dlouhý nůž proti nim byl sám! Dva z nich zabil, než ho přesilou přemohli! Bojovník Apačů nepohne ani brvou, až ho budou mučít, a až ho zavolá Manitou do věčných lovišť, bude zpívat válečné písně. Duše zabitých Komančů mu tam budou sloužit!"

Pešendatseh! Dlouhý nůž! On byl nade vši pochybnost oním Vinnetuovým poslem, hádal jsem dobře, když jsem se domýšlel, že apačský náčelník se rozjel přímo za Bloody Foxem a ke svým Apačům poslal hlídku, s kterou se setkal podle všeho na pomezí apačských lovišť. A že poslal Pešendatseha, to byla výtečná volba! Dlouhý nůž patřil k

nejednatnější a nejrychlejší muž svého kmene, nikdy se něčeho nezalekl, se vším si dokázal poradit a vynikal zvláště jako stopař a zvěd. Ostatně mu Vinnetou často svěřoval samostatné velitelské úkoly. Komančové mohli být tedy se svou kořistí spokojeni kdyby nebylo dvou životů, jimiž za vítězný boj zaplatili jejich druhové. To také bezpochyby rozběšňovalo mluvčího, který křečovitě svíral pěstě a vřeštěl, jako by se vůbec nemusel starat o to, jestli ho někdo v okolí uslyší.

"Dlouhý nůž zapáchá jako kus shnilého masa. Jeho duše se nebude ve věčných lovištích těšit z něčeho a nikdo jí nebude sloužit, poněvadž mu vezmeme skalp a budeme ho mučit tak, že bude v úzkostech škemrat o slitování. Ať se nevychloubá, že bojoval proti čtyřem mužům! Počínal si jako zbabělý préríjní pes! Schoval se před námi, ale kdyby se nám byl ihned ukázal, netekla by krev Komančů, nýbrž jeho!"

"Pche Komančští psi se odváží na apačského bojovníka jen proto, že osm rukou je víc než dvě paže! Jinak by se rozběhli jako kojoti do všech stran a vyli by přitom strachem! Posílají mě do věčných lovišť, ale tam se Pešendatseh potká jen se statečnými. Bojovníky Apačů, tam není místo pro zbabělce, jako jsou Komančové! Tohle jsou pro mne Komančové, podívej se tóhle tohle!"

Apač napjal krk a s veškerým úsilím, jehož byl schopen, mohutně třikrát po sobě plivl Komančovi k nohám. Ten jenom zadupal zlostí.

"Mluvíš, mluvíš, ale sssvými ssslovy chceš jen zakrýt sssvůj ssstrach," syčel nenávistně. "Čtu ti v očích, jak se obáváš chvíle, kdy tě přivážeme k mučednickému kůlu! Za každou ránu, kterou jsi dal našim bojovníkům, ti jich odvedeme deset!" Na okamžik se odmlčel. "Ale přesto, že si to nezasloužíš, ti dáme možnost, abys zemřel rychle. Musíš však odpovědět na všechny otázky, které ti položím."

Dlouhý nůž pohodil hlavou, sežehl Komanče opovrhlivým pohledem, pak se však ovládl, přivřel víčka a odpověděl mírnějším tónem:

"Ptej se."

"Vytáhli apačští muži do boje proti Komančům?"

"Ne."

"Mluvíš pravdu?"

"Ano."

"Nevěřím ti."

"Můžeš mi věřit. Silného medvěda ani nenapadne, aby se zahazoval bojem s hejnem pištících krysl!"

"Uff!"

Komanč se zalykal vzteky, ale přemáhal se, seč mohl.

"Jestli nás budeš urážet, nedostaneš milost! Ovládej radši svůj jazyk a pověz, kde jsou teď Mescalerové!"

"Doma. Ve svých vigvamech."

"Kde je Vinnetou?"

"Nahoře na severu. Mezi Hadími muži."

Chápal jsem, proč to říká. Chtěl vzbudit dojem, že se nemají čeho obávat, když vrchní náčelník Apačů je tak vzdálen.

Ale Komanč prudce zavrtěl hlavou:

"Zase lžeš! Vinnetou je tady."

"Není."

"Viděli jsme Old Shatterhanda a tam, kde je on, je vždycky také Vinnetou. Nebo to chceš popírat?"

Pozoroval jsem, že Dlouhý nůž má co dělat, aby potlačil výkřik překvapení. Svěsil hlavu, zavrtěl jí a ztišil hlas, aby

nebylo poznat, že pojednou se mu maličko chvěje:

"Ty mě chceš obelhat! Old Shatterhand je daleko za Velkou vodou. Odešel tam k mužům svého kmene a vrátí se, až uplynou dvě nebo tři zimy. Sám to říkal."

"Mýlíš se!" zavřískl Komanč vítězně. "Old Shatterhand je zde! Přišel do našeho tábora, my jsme ho chytili a chystáme teď pro něj mučednický kůl!"

Apač se už opět zcela ovládal. Rozchechtal se na celé kolo, jen aby ještě víc podnítil Komančův vztek.

"Old Shatterhand a mučednický kůl!" zahýkal posměšně. "Ty jsi dobrý! Chytit Old Shatterhanda! Ani všichni Komančové dohromady by to nedokázali! Ani kdyby uletí vám, protože ani deset tisíc vrabců nemůže nikdy uhlídat jednoho orla! Nevěřím ti!"

"Nevěř ale přesvědčíš se sám, až tě budeme mučit u kůlu smrti dohromady s ním!"

"To mě čeká ještě dlouhý život!" vysmíval se Pešendatseh. "Vykládáš povídačky pro staré baby! Nemáte nikoho!"

"Máme! A nejen Old Shatterhanda. V našich rukou je ještě několik slavných lovců!"

"Uff! Řekni jména!"

"Old Wabble, starý zabiják, který nenávidí rudé muže!"

"Uff!"

"Old Surehand, bílý obr!"

"Uff, Uff! Ještě někdo?"

"To ti nestačí?"

"Stačí. Jestli jste skutečně zajali tyto tři lovce, teprve se nemusím obávat smrti! Oni se osvobodí a vezmou mě s sebou. Old Shatterhand vás omráčí svou pěstí, Old Surehand sám dokáže zadávat šest Komančů najednou a Old Wabble, který se prohání po prérii jako vichřice..."

"...zdechne jako všichni ostatní!" rozkřikl se Komanč. "Nikdo z vás se nezachrání. Zemřete všichni u kůlu, jen Old Wabble, ten starý smrdutý prašivec, ten zbabělý pes, chcípne..."

Najednou se uprostřed své tirády zarazil. Rozevřel ústa, čelisti se mu naprázdno pohnuly nahoru dolů, vyvalené bulvy strnuly v pohledu utkvívajícím na jediném místě mezi porostem po naší pravici. Otočili jsme hlavy v tu stranu a zkoprněli rovněž. Rozhrnulo se křoví a mezi větvemi se zabělaly dlouhé stříbrné vlasy krále kovbojů. Pohněvaný hlas jen burácel:

"Cos to řekl? Starý smrdutý prašivec? Zbabělý pes? Ty kojote, ty préríjní strašáku, s tebou si to vyřídím! Ruce nahoru! A ani hnout, sice tu začnou fičet kuličky! Já ti ukážu, kdo chcípne! Jen dočkej času!"

Old Wabble se vydrápal z houští s puškou u líce a ověšený našimi zbraněmi jako vánoční stromek cukrovím. Náušnice v uchu se mu leskly a v tváři se mu rozhostil výraz dokonalého uspokojení. Neplazil se těžce a klopotně křovisky jako my, nýbrž klidně obešel řídký les z východní strany jako předtím Komančové a hle, vyšlo mu to!

Kymácivým krokem prst stále na spoušti se blížil k ohromeným Indiánům. Ti už zatím poslušně zvedli ruce nad hlavu.

"Tak vás mám v pytlí, rudé kůže!" houkl rozjařeně. "A znovu upozorňuju jeden pohyb a začnou hvízdát kuličky! Víte, že si v těchhle věcech nepotrpím na vtipy... Tak já jsem podle vás smrdutý prašivec? A vy jste mě polapili?! A taky Old Shatterhanda a Old Surehanda!! Je to tak? Ty!"

Pohnul puškou, Komanč se však neměl k odpovědi.

"Aha! Došel ti najednou dech, co? Počkej, hned přijdeš k sobě! Ukážu ti pár kamarádů, budeš skákat radostí, až je uvidíš! Kdepak je jenom máme?"

Rozhlížel se kolem, hledal očima, v které tak asi houštině jsme schováni, ale přitom nespouštěl mušku z komančské dvojice. Čekal, že mu vyrazíme na pomoc.

Upřímně řečeno, moc spokojen jsem s jeho kouskem nebyl, i když jsem si musel přiznat, že to neprovedl špatně. Jenže tímhle způsobem se na Západě postupovat nedá, jednou bylo dohodnuto, že zůstane při našich koních, měl tedy hlídat tam. Tentokrát se mu hazardní podnik na vlastní pěst podařil, podruhé bychom však mohli na něco podobného ošklivě doplatit. Rozhodl jsem se, že mu to povím pěkně od plic, ne ovšem teď, nyní potřeboval, abychom zakročili. Dorozuměli jsme se s Old Surehandem jediným pohledem a rozhrnuli před sebou křoví.

"Tak prosím!" vykřikl vítězně král kovbojů.

"Old Shatterhand!" zvolal Apač u stromu.

"Old Surehand!" zděsil se Komanč.

Zvedl jsem revolver a zamířil jsem na Komanče:

"Ano, ano, jsme to my. A volní a svobodní, jak vidíš, v žádném komančském zajetí! Mr Cuttere, odeberte jim zbraně! A Apačovi sundejte pouta!"

Byli z toho celí zkoprnělí, nezmohli se na nic, ani na větičku... Ani ve snu by je nenapadlo, že by se karta mohla obrátit v jejich neprospěch tak dokonale. A jak to často u Indiánů bývá, najednou propadli naprosté odevzdanosti.

Fred Cutter zatím už na můj pokyn zprošťoval zajatce pout. Pešendatseh jimi nedočkavě trhal, a sotva cítil, že jich je zbaven, vrhl se jak smyslů zbavený vpřed. Sebral se země jeden z odhozených tomahavků, a než jsem si stačil pořádně uvědomit, co se děje, přiskočil ke Komančům a jednomu i druhému uštědřil tomahavkem pořádnou ránu. Vrhл jsem se k němu a chytil ho za ruku, bylo však už pozdě. V obou lebkách zela dlouhá, hluboká rána a krev se z nich valila a zalévala obličej obou bezvládně ležících mužů. Zatočila se mi z toho hlava. Jako bych to byl neměl předpokládat!

"Co to udělal můj rudý bratr?" vykřikl jsem. "Potřeboval jsem s těmi lidmi mluvit! Je synem Vinnetouova kmene, nebo ho ovládá duch lupičů?"

Dosud upíral nenávislný pohled na své nepřátele. Zatřásl jsem jím vší silou, až mu vypadl tomahavk z ruky. Teprve v tom okamžiku se poněkud vzpamatoval.

"Můj slavný bílý bratr nechť mi odpustí," zamumlal. "Vím, že nerad prolévá krev ale tam, kde je vykopána válečná sekera, platí: život za život, krev za krev." Ukázal na svou obnaženou hrud'. "A moje krev dosud nezaschla."

"Vidím."

V duchu zásad neúprosného kmenového boje jednal Apač zcela po právu a tak, jak by jednal každý Komanč, Kiowa nebo Čejen. Ano, ten zákon bratrovražedného boje, který jen ještě víc oslaboval nebohé indiánské plemeno! Bylo mi těžko a smutno. Avšak byť jsem věděl, že už nic nespravím, mlčet jsem nesměl.

"Bereš li život, ber ho v boji. Nebo tomu, koho jsi sám přemohl... Ale tito muži patřili nám. Mně, Old Surehandovi, Old Wabbleovi! A odkdy zabíjejí Apačové cizí zajatce? Ztratili snad všechnu hrdost bojovníků, že se chtějí ozdobovat skalpy mužů, které přemohli jiní?"

Pešendatseh sklopil hlavu a mlčel.

"Urazili mě," šeptl po chvíli.

"A smí jen proto dělat poctivy bojovník, co se mu zlíbí?" řekl jsem. "Zapomínáš, že i Old Shatterhand je náčelníkem Apačů. Co řekne Vinnetou, až mu povím, co učinil muž, kterého počítal k nejrozzvážnějším z kmene?"

Apač se zahanbeně sklonil.

"Jednal jsem unáhleně. Může mi Old Shatterhand odpustit?" vypravil ze sebe, ale věděl jsem, že mé pokárání ho trápí víc než usmrcení Komančové.

"Co se stalo, nedá se odeslat," řekl jsem. "Pešendatseh na tom nemůže už nic změnit. Měl by si však dobře zapamatovat, co se udalo. Nikdy se z něho nestane velký náčelník, bude li si počínat jako dnes."

"Pešendatseh si to již uvědomil. Přisáhá při své krvi, že si vzal k srdci Old Shatterhandova slova. Ví, že Vinnetou by mu řekl totéž."

"Ano," přisvědčil jsem. "A teď ukaž svou ránu... Je hluboká? Bolí?"

Zavrtěl hlavou:

"Smrtelná není."

Měl pravdu. Nůž sice vnikl do prsou, čepel však projela jen kůží a svezla se po žeburu, dál nepronikla. S horečkou se ovšem muselo počítat nebezpečí zánětu trvalo, ale pro otrlého, na bolest zvyklého Indiána to nebylo zranění, které by nepřestál. Obvázal jsem ho, a než jsem byl hotov, doplnila se naše společnost o Sama Parnella a Jose Hawleyho. Sledovali naše stopy, ty je dovedly až sem a oni teď vyvalovali oči nad tím, co všechno se zde za jejich nepřítomnosti zběhlo. Old Wabble byl ve svém živlu, vykládal o tom, jak zaskočil Komanče a jak jim nahnal strach, rozparádil se ve svém líčení tak, až jsem mu musel důrazně připomenout, že se vlastně dopustil trestuhodné neopatrnosti: stačilo, aby Komančové projevili trochu víc duchapřítomnosti, a mohlo dojít ke krvavé bitce a bůhví kdo z nás a čím by ji byl zaplatil. Samozřejmě že o tom nechtěl ani slyšet, ohrazoval se, že všechno dobře dopadlo, že mezi westmeny žádné kdyby neplatí. Řekl jsem mu rozhodně, že se s ním o tom nemíním dohadovat, ale máme-li si v příštích dnech uchovat naději na úspěch, bez kázně se neobejdeme, nebude-li bezpodmínečně každý z nás plnit dohodnutý úkol jsme předem poraženi. Přijal to se stařeckým vzdorem, uražen, že mu to připomínám, jako by se byl proti zásadám života na prérii ani v nejmenším neprohřešil.

Mezitím se začalo smrákat. Parnell a Hawley se nabídli, že obstarají oheň, ovšem to jsem odmítl, les byl sice dosti hustý, ale přesto nás dým mohl prozradit, a já jsem chtěl být co nejopatrnější. Dohodli jsme pořadí hlídek, Sam Parnell se přihlásil o první a já jsem to vděčně přijal. Nešťastně Komanče jsme odtáhli stranou a potom jsem si vzal na paškál Pešendatseha, musel jsem se konečně dozvědět podrobnosti o úmyslech a plánech mého přítele Vinnetoua. Věděl jsem, že to bude na dlouhé lokte. Když už Indián začne jednou odpovídat na otázky a vypravovat, pak to stojí za to, pak to bývá učiněná lavina toho nejzevrubnějšího, nejpodrobnějšího a nejzdlouhavějšího líčení do posledních maličkostí.

Nejdřív mi Pešendatseh vysvětlil, že Apačové se doslechli, že Komančové se chystají podniknout proti nim nájezd. Vinnetou prý vyslal dva vyzvědače, aby vyšetřili, kam Komančové táhnou, jedním z nich byl i Dlouhý nůž. Doufali, že najdou nepřítele někde v povodí Ria Pecos, ale našli jejich stopy při Modré vodě byli však rozptýleni, lovili po okolí zvíř. Pešendatseh i jeho druh nechali koně v úkrytu a za tmy se přikradli ke komančskému táboru.

"A vyslechli jste, co si povídají? Dozvěděli jste se něco?"

To mě zajímalo nejvíc ze všeho.

"Ne! Ať mi to nemá můj bílý bratr za zlé ale třebaže jsme se snažili, vrátili jsme se s nepořízenou. Nestane se to někdy i nejslavnějšímu bojovníku?"

"Ale ovšem! Jistě jste dělali, co se dalo. Ostatně takové věci se nemají lámat přes koleno. Co se nepovede jeden den, může se podařit den na to."

"To jsme si také mysleli. Ale druhého dne, když jsme se chystali připlížit k Saskuankui, nás navštívil Vinnetou."

"Navštívil? Snad objevil!"

"Ano. A řekl, abychom se nevystavovali dalšímu nebezpečí, nýbrž abychom šli s ním. Vyprávěl mnoho věcí, které Old Shatterhanda budou zájmat."

"Tak ven s nimi!"

"Ve velké poušti, kterou bledé tváře nazývají Liáno Estacado, je krásný zelený ostrov a malá jasná voda, u které rostou stromy, keře a květiny. Je tam také dům a v něm bydlí černá žena a její syn a mladý bílý lovec. Jmenuje se Dilmejech a Vinnetou s ním vykouřil dýmku míru."

"Dilmejech čili Bloody Fox, Krvavý lišák," přisvědčil

jsem. "Znám ho dobře. A dům v poušti taky. I cestu, která k němu vede."

"Uff!" Dlouhý nůž se upřímně podívil. "To mi Vinnetou nesdělil."

"Asi to nepovažoval za nutné."

"Ano, on nikdy nepřenesl ani slovo víc, než je nutné. Pro Old Shatterhanda zanechal vzkaz." Odmlčel se, aby zvýšil

napětí z očekávaného poselství tohle Indiáni milují jako nic jiného." Náčelník Apačů vypátral, kam táhnou komančští psi. Šibabig, Železné srdce, jejich mladý náčelník, je chce zavést k zelenému ostrovu uprostřed pouště. Byl kdysi hostem u mladého lovce."

"Náhodou jsem u toho tehdy byl taky," potvrdil jsem. "Ale proč tam Komančové táhnou? To Vinnetou nezjistil?"

"Náčelník Apačů to vypátral. Dilmejech vyšel z pouště lovit zvěř a stalo se, že narazil na skupinu Komančů. Rudí bojovníci se na něho vrhli a strhl se tvrdý zápas. Krvavý lišák se bránil, poněvadž nechtěl, aby ho zajali. Uprchl jim, avšak několik Komančů zůstalo ležet s kulkou uprostřed čela. Teprve podle toho poznali, s kým se střetli..."

"...a rozhodli se, že své bojovníky pomstí," doplnil jsem. "To si člověk může spočítat na prstech."

"Vinnetou se dozvěděl, že chtějí mladého lovce zabít, jeho dům zapálit a zelený ostrov zničit, aby na jeho místě byla jen poušť a písek."

"Ale počkej!" zarazil jsem Apače. "Tohle ovšem musel Vinnetou vypátrat už dávno... O tom mi podával zprávu už na Sieře Madre..."

Dlouhý nůž důležitě přikyvoval:

"Ano, ano. Setkal se s dvěma Komanči a ti mu to všechno pověřili. Vydával se před nimi za Kiowu."

"Tak to museli být padlí na hlavu,, ti dva Komančové," zamumlal jsem. "Považovat Vinnetou za Kiowu! Je to vůbec možné? Ale mluv dál..."

"Od Sierry Madre spěchal Vinnetou za lovcem jménem Dilmejech. Protože však po cestě narazil na stopy Komančů, odbočil až k Modré vodě a tam se setkal s námi. Vyslechl Komanče a nám uložil úkoly. Bojovník, který jel se mnou, odjel ihned k apačským vigvám, aby přivedl tři sta bojovníků k Nargolehtsilu, k Dešťové hoře, kde mají čekat na Old Shatterhanda. Pešendatseh pak odjel s Vinnetouem k Alčesečí, tam měl vyčkat na bílého lovce a oznámit mu, že u Dešťové hory na něho čeká tři sta bojovníků, aby s ním odjeli do Liána Estacada."

"Tak takhle to tedy je! Nargolehtsil... To je ovšem výborně volené místo, gentlemen, tam se najde úkryt ne pro tři sta lidí, ale pro celý pluk. A není odtud ani tak příliš vzdálené. Při svižné jízdě tam můžeme být během půldne... Teď ještě bych rád věděl, kdo vlastně vede Komanče."

"To mohu Old Shatterhandovi pověřit," řekl Dlouhý nůž. "Pešendatseh vypočetl Komanče, když byl v jejich rukou. Ví, že je vede šibabig, Železné srdce."

"To už jsi říkal..., ale já pochybuji o tom, že by on byl vrchním velitelem výpravy. Je na to přece jenom příliš mladý. Nezapomeň, že oddílů při Saskuankui velí Vupaumugi. Veliký hrom nebude poslouchat mladšího náčelníka. A krom toho sem táhne ještě Nalemasiuv, a to je také takový starý a hrdý pohlavár."

"Uff! Nalemasiuv, muž se čtyřmi prsty na každé ruce? Ten?"

"Ten. Přivede sto mužů."

"Odkud to Old Shatterhand ví?"

"To jsem si zase já vypočetl při Modré vodě," řekl jsem. "A tihle dva budou horší než celý Šibabig. Ten mladík je mi totiž zavázán za jistou službu, s ním bych se možná dohodl, aniž by hned došlo na nože a pušky. Ale ti dva... A konečně máš možná pravdu. Šibabigův otec býval kdysi nejvyšším komančským náčelníkem, a někdy se stává, že se takhle hodnost přenesla z otce na syna. Uvidíme... Dozvěděl ses od Komančů ještě něco?"

"Až se zmocní mladého lovce a černé ženy, odvedou je do osady jménem Kaamkulano. Pešendatseh však neví, kde to místo je."

"I ví... Ovšem tyje znáš pod jménem Kačonastla, Zaječí údolí."

Toto údolí, kde měl hlavní sídlo kmen Velikého hroma,

dostalo jméno podle zdejšího druhu zajíců, tak řečeného zajíce texaského, což je zvíře o něco větší nežli náš ušák, také s většími slechy, a houfně se vyskytující na celém Západě. Lovci si jich příliš nevšíмали, bylo-li třeba ukojit hlad, dávali přednost jiné zvěři, především bizonům, bylo mi to divné, já sám jsem vždycky zaječí maso shledával neobyčejně chutným. Kolem říčky Buffalo Spring, jež protékala údolím Kačonastla čili komančským Kaamkulano, pobíhalo ušáků

skutečně nepočítaně. Bezpochyby to bylo tím, že se tady celý rok zelenala svěží travička a ta těm ušatým labužníkům chutnala jako nic jiného.

Apač po mých slovech všecek ožil.

"Kačonastla? To není daleko odtud! Den cesty na sever. Míni Old Shatterhand skutečně toto místo?"

"Ovšemže."

"První zajatec psích Komančů je tedy docela blízko!"

"Co říkáš? Jaký první zajatec?"

"Černý muž ze zeleného ostrova v poušti."

"Co to vykládáš? Černoch z oázy? Myslíš tím Bloody Foxova... víš, jak se jmenuje?"

"Pešendatseh si nemůže vzpomenout."

"Bob?"

"Ano, Bob. Bob. Tak mu říkali."

"A jak se octl v jejich rukách?"

"Doprovázel svého pána, když Dilmejeh vyjel na lov. Mladý lovec Komančům unikl, ale černá tvář zůstala v komančských drápech. Dopravili ho na místo, o němž mi Old Shatterhand vysvětlil, že to je Kačonastla."

"Goodheaven! Tak chudák Bob to odnesl! A to je mi líto! Meššúrs, to nemůžeme nechat jen tak. Čím dřív jim ho vyrveme, tím líp!"

Řekl jsem to poněkud vzrušeněji, asi to nečekali, nedávám se přece tak snadno vyvést z rovnováhy. Ale já jsem měl Boba opravdu rád, něco jsem s ním už zažil, získal si mě svou upřímnou, otevřenou povahou a také vroucí oddaností k dvěma nejdražším bytostem, které měl: k matce a Bloody Foxovi.

V Apačových očích jsem mohl přímo číst údiv a Old Wabble, do té doby mlčenlivý jak ryba, se dokonce uchechtl:

"Aby se vám něco nestalo, sir! Prosím vás, o jednoho negra víc nebo míň! Mně by mohli být ukradeni všichni!"

"To přede mnou radši neříkejte! Mám hrozně nerad lidi, co jsou pyšní na to, jakou barvu má jejich pokožka. Tím dokazují jenom jedno: že stojí níž... než třeba ti černoši!"

"To říkáte vážně?"

"úplně vážně. Samozřejmě."

"Vidíte a já zas mám hrozně nerad lidi, co mají názory jako vy. Ono jde totiž o to: taková černá kůže..."

"...je úplně ze stejného těsta jako ta vaše bílá, sir. Nebo si myslíte, že jste stvořen z něčeho lepšího? To se tedy šeredně mýlíte. Víte, Mr Cuttere, znám trochu svět a potkal jsem už pár lidí s různou barvou kůže a musím vám říci, že jsem mezi černochy a vůbec mezi barevnými našel spoustu skvělých lidí!"

"Tak jste měl štěstí! Já jsem ještě skvělého negra nepotkal. Ani jednoho!"

"Jestli se k nim chováte tak, jak o nich mluvíte, tak se ani nedivím. Vy neuznáváte, že to jsou lidé jako kdokoliv z nás a ani to nechcete uznat! Škoda! Jste snad jinak docela dobrý chlap, ale v tomhle, nezlobte se, s vámi nepůjdu. Vlastně ne v tomhle budu stát vždycky proti vám. Raději poctivý černoch než darebák běloch! Tak to vidím já!"

Old Wabble složil ruce na prsou a mocně vrtěl hlavou, aby naznačil, že právě vyslechl krajně politováníhodné názory.

"Já taky říkám: Škoda! Škoda, že se z vás stal westman!"

"Proč?"

"Protože misionáři přišli o báječný přírůstek do svaté rodiny. Taky kazatelna by pro vás byla jako udělaná..."

"Podívejte se, Mr Cuttere, westmanem jsem vždycky jen příležitostně. Především jsem ale člověk a jako člověk chci taky vždycky jednat. Když vidím, že je někdo v tísní nebo v nebezpečí, neptám se, jestli je černý nebo zelený, a jdu! A taky tentokrát půjdu. Nenechám Boba v rukou Komančů!"

Old Wabble rozhodil rukama a roztáhl rty do mírně křečovitého úsměvu.

"Ale pro mě za mě! Já vám přece nebudu překážet jsem dokonce ochoten vám pomoci... Až bude čas."

"Čas je už teď," odsekl jsem suše.

"A co Nargoletetsil, Dešťová hora?" vyrazil s námitkou.

"Počká, Mr Cuttere. Nalemasiuv dorazí k Modré vodě teprve pozítří k večeru. Za tu dobu můžeme pro Boba klidně něco udělat."

Král kovbojů krčil svými špičatými rameny, chystal se k odpovědi, ale najednou se ozval Old Surehand:

"Pojedu s vámi, sir. Myslím, že máte pravdu. Kdy byste chtěl vyrazit?"

Řekl to tlumeným hlasem, nicméně velmi rozhodně.

"Časně ráno," odpověděl jsem.

"Není to pozdě?"

"Neřekl bych. Do Kaamkulana to je den cesty, a já jsem v zdejších končinách jako doma. Přijedeme tam před večerem, to bude dobré."

"All right. A jak se setmí, pustíme se do práce," přikývl Old Surehand. "Musíme Boba těm Komančům vyrvat z drápů. Myslíte, že jich tam bude hodně?"

"Těžko povědět," pokrčil jsem rameny. "Je to jednou osada Vupaumugiho, zůstali tam nejspíš většinou ženy, staří bojovníci a mládež..."

"Válčit s babama..." zabručel nespokojeně Old Surehand. "Čeho se člověk dožije!"

"Nebojte se, Vupaumugi tam určitě nechal i nějaké bojovníky, aby hlídali. Dlouhá chvíle nám určitě nebude. Za to vám ručím."

Old Wabble si nás po očku prohlížel. Bylo mu vidět na nose, jak ho mrzí, že se o tomhle podniku domlouváme, a vůbec s ním jaksi nepočítáme.

"Ale co koně?" staral se Old Surehand. "Vydrží to?"

"Hatátitlá? Určitě a co ten váš?" zeptal jsem se udiveně.

"Ten taky..., ale myslil jsem na ostatní... pojedeme snad všichni, ne?"

"A já jsem zase myslel, že pojedeme jen my dva," řekl

jsem. "Parnellův a Hawleyův kůň by tu vypravu asi sotva zvládli. S jejich zvířaty se nedá počítat. Uděláme to takhle: Pešendatseh je odvede k Dešťové hoře a oni tam na nás počkají. To je podle mého názoru nejlepší..."

"A nevzali byste mě přece jen s sebou," ozval se Jos Hawley. "Koně by mi třeba půjčil Mr Cutter..."

Do Old Wabblea jako když píchne. Najednou se celý načepýřil:

"Ani nápad!" zamával rukama a pohodil hlavou, až se mu vlasy rozlétly na všechny strany. "Já jedu taky s vámi, za Bobem..."

"Snad abyste se neobtěžoval! Kvůli negroví..., " poznamenal jsem uštěpačně.

"Pshaw! Pojedu docela rád!"

"Před chvílí jste říkal něco jiného..."

"Před chvílí, před chvílí! Mám být upřímný, Mr Shatterhande?"

"Samozřejmě."

"Já uznávám, sir, že na tom, co jste prve říkal, něco je. Ale nebudeme se o tom dál bavit, já prostě беру na vědomí, že Bob je pořádný chlap a že si zaslouží, aby dřepěl mezi těmi komančskými šeredami co nejkratší dobu. Vemte mě s sebou!"

"To se vám řekne, Mr Cuttere! Ale já musím mít s sebou lidi, na které je spolehnutí!"

"Cože!" vybuchl starý kovboj. "A na mě snad není?"

"Lituji ale není!"

"To mi ještě nikdo nikdy neřekl, sire"

"Tak vám to říkám já. Vzpomeňte si na svůj dnešní kousek... Copak myslíte, že bez kázně můžeme unést ze samého prostředka indiánské vesnice zajatého člověka? To nebude dětská hračka! Půjde přitom o krk, vážený!"

"Vy si asi myslíte, že se strachy třesu?"

"To ne. Ale máte příliš horkou krev. Něco nečekaného provedete, a doplatíme na to všichni tři. Vzpomeňte si, že dnes..."

"...jsem měl zůstat na hlídce u koní, já vím. Sir, беру výtku na vědomí, jednou se to stalo, ale taky naposledy, moje ruka na to. Slibuju! Ale... vezměte mne s sebou!" zažadonil.

Co jsem s ním měl dělat? Měl jsem ho odmrštit jako nezralého zelenáče? Byl bych ho strašně ranil a stejně bych si nebyl jist, neprovede li za naší nepřítomnosti zas něco nepředloženého. Rozhodl jsem se proto, že radši přivolím.

"Well, zkusíme to tedy," přikývl jsem. "Ale nezapomeňte na svůj slib!"

Old Wabbleovi se rozzářily oči. Narovnal se sebevědomě a dupl si, až se obří kolečka jeho ostruh rozzvonila. Pousmál jsem se a obrátil se k Old Surehandovi. Toho už zajímaly další podrobnosti chystaného podniku.

"A co ostatní, sire Pojedou k Dešťové hoře?"

"Pešendatseh zná cestu," vmísil se Apač. "On souhlasí s plánem Old Shatterhanda."

"Počkejte ještě! A co tam s těmi?" ozval se Sam Parnell a ukázal na těla mrtvých Komančů.

Pravda, na ty jsem zatím nepomyslel.

"Tady zůstat nemohou," zamumlal Old Surehand.

"Smí rudý bojovník podat návrh svým zkušenějším bílým náčelníkům?"

"Proč ne? Jen mluv!" pobídl jsem Apače.

"Přivážeme těla Komančů na jejich koně a odvezem je s sebou k Dešťové hoře. Tam je pohřbíme," zněl jeho návrh.

"Znameníť nápad," souhlasil jsem ihned. "Nenapadá mě, jak líp to zařídit. Můj bratr Apač nechť si tu věc vezme na starost!"

"Howgh!" prohlásil spokojeně i Old Wabble a začali jsme se chystat k nočnímu odpočinku. Před zítřejší namáhavou cestou a obtížným úkolem jsme ho měli věru zapotřebí. Sam Parnell, Jos Hawley a Pešendatseh se nabídli, že převezmou stráž, abychom mohli načerpat co nejvíce sil. Přijali jsme to s povděkem a spali jsme celou noc, jako když nás do vody hodi.

SETKÁNÍ S VINNETOUEM

K údolí jsme dorazili ještě před večerem, asi dvě hodiny před soumrakem, tak jak jsme předpokládali. Nebylo zrovna nejbezpečnější přijet ještě za denního světla, mohli jsme v okolí indiánského ležení snadno narazit na hlídku, na některého z bojovníků, podle mého odhadu jich Vupaumugi nechal ve vesnici aspoň patnáct dvacet. Ale my jsme neměli na vybranou, museli jsme se aspoň trochu porozhlédnout po Kaamkulaně, Zaječí dolině, a připravit si plán. Ostatně jsme se spoléhali na to, že Komančové nic netuší a že v osadě se chystají poklidně ke spánku.

Když jsme si našli jakýs takýs úkryt při břehu říčky, dopřáli jsme trochu odpočinku sobě i koním a potom jsme se posilnili vydatnou večeří. Protože jsem tyhle končiny znal jen já, navrhl jsem, že oťukám situaci a potom že se domluvíme, co podnikneme dál. "Jen abyste se brzo vrátil!" neopomenul poznamenat Old Wabble a kladl mi na srdce, abych byl opatrný a byl si vědom toho, že mi kdykoliv mohou přispěchat na pomoc. Ujistil jsem ho, že toho nebude zapotřebí, a ztratil jsem se v klikaticím se údolí říčky.

Svahy, které ji svíraly, byly dost vysoké a hustě porostlé vysokou trávou, vytvořil se zde hotový travnatý val, ostatně jediné místo, které mohlo přichozímu poskytnout úkryt. Jinak nerostl nikde ani stromek, ani křovisko. Vyšplhal jsem se po svahu nahoru a plížil se pak podél té přirozené hradby k vesnici. S potěšením jsem zjišťoval, že daleko široko není lidská noha, vypadalo to, že zbylí Komančové, většinou ženy, děti a staří bojovníci, se opravdu chystají na noční odpočinek.

Dokonce ani při ústí do vlastní Zaječí kotliny jsem nenarazil na ozbrojenou stráž, tak si byli jisti naprostým bezpečím místa. Vzpomínal jsem si, že komančská vesnice je asi tak někde uprostřed kotliny, dlouhé přibližně půl hodinu ostré chůze. Mohl jsem jít rychle, pás vysoké trávy mě dokonale kryl, a tak skutečně netrvalo dlouho a objevily se přede mnou první stany. Byly to lehké stany, ne zimní, a odhadoval jsem, že jich může být něco ke stovce. Míhaly se mezi nimi nějaké postavy většinou ženy a děti, mužů pořádku, Vupaumugi nejspíš vzal na výpravu víceméně každého, kdo unesl kopí a pušku. V mé domněnce mě utvrzovalo i to, že za stany se popásalo jen několik málo koní, co by člověk spočítal na prstech jedné ruky. Veliký hrom vsadil všechno na jednu kartu.

Ze všeho nejdřív jsem hodlal vypátrat, kam schovali nešťastného Boba. Dost brzy jsem objevil, že před jedním stanem polehávají dva bojovníci, zřejmě stráž, a či stráž by to mohla být neli Bloody Foxova ubohého černocha? Nedaleko tohoto stanu stál jiný, větší, daleko ozdobnější, s dvěma tyčemi ověšenými nejrůznějšími podivnými předměty před vchodem. Ty trety byly zřejmě náčelníkovy "medicíny", ony posvátné a nedotknutelné předměty, které každý Indián opatruje jako oko v hlavě a které jsou viditelným důkazem jeho cti, statečnosti, velikosti, důstojnosti a já nevím čeho všeho ještě. A o které hlavně nikdy a za žádných okolností nesmí přijít. Napadlo mě ihned, že by nebylo špatné zmocnit se nějak těch posvátných předmětů, které zřejmě patřily Velikému hromu, usnadnilo by to pozdější jednání s Komanči. Ani jsem se příliš nezamýšlel nad tím, že náčelník vystavuje medicíny na odív, a začal jsem rovnou spřádat plány. Všechno k tomu vybízelo, ke všemu jsem totiž ještě objevil, že za náčelníkovým stanem se pase urostlý hnědáček. Radostí jsem si div nevýskl, již jsem se chtěl pustit dolů do údolí, ale tu najednou zcela blízko za mnou zapraskalo křoví. Otočil jsem se, jako by mě někdo bodl, zvedl jsem instinktivně pěst, užuž přichystán zasadit neznámému nepříteli ránu na spánek ale v následující vteřině má ruka zase poklesla. Přede mnou totiž stála Indiánka, nikoliv Indián! Ale můj chystaný úder nezastavilo to, že se proti mně tak nečekaně vynořila žena i žena může ohrozit vaše bezpečí a pak se nesmíte bát vztáhnout ruku ani na ni.

Jenže tohle nebyla obyčejná žena! Jak podivně na mě jen upírala své oči! Ano, ten její pohled, ten pohled to bylo něco zcela zvláštního, pronikavého a řekl bych uhrančivého...

Nebyla už mladá, měla neobyčejně vysokou postavu, urostlou, zahalenou do namodralých splývavých šatů s mnoha záhyby. Rozpuštěné, rozčuchané prošedivělé vlasy jí spadaly až hluboko na ramena. V rysech jejího obličeje mě upoutalo cosi zvláštního, na vteřinu jsem zavzpomínal, kde jenom jsem podobný typ už viděl, a pak jsem se upamatoval: na Kavkazu, tam jsem potkával ženy podobných rysů! Ale ne to čelo zbrázděné četnými vráskami, vpadlé líce, důraznou bradu to všechno jsem viděl nedávno, ale kde jenom, kde? A znovu jsem se jí zahleděl do očí upíraly se na mě nehybně, jiskřily něčím temným, zlověstným, výhružným, potom z nich vyšlehl záblesk jasu, jejich lesk se zmínil, znězněl, na bezkrevných rtech se objevil náznak mdlého úsměvu. Ze záhybů šatů vyplula kostnatá ruka a pokynem prstu mě zvala, abych přistoupil blíž. Ne, vzpíral jsem se té myšlence, a přece mě znovu a znovu napadala nebyla snad ta žena šílená...?

"Pojď blíž, musím se tě na něco zeptat," zašeptala.

Byla mezi námi vzdálenost asi na tři kroky. Váhavě jsem postoupil, ale i ona vykročila, vzala mě pevně a rozhodně za rameno, a cítil jsem, jak mi je rázně, křečovitě stiskává.

"Ty jsi бледá tvář!" spíš prohlásila, než se zeptala.

Mluvila šeptem, sotva jsem jí rozuměl, ale přizpůsobil jsem se a stejně tichounce jsem zašeptal:

"Ano. A kdo jsi ty?"

"Tiboveteelen," zašeptala teď s jistým důrazem, jako by mi svěřovala tajemství.

Nebyl jsem z toho moudrý. Věť znamená žena, to jsem věděl, ale druhá dvě slůvka jsem neznal, nikdy jsem je neslyšel, nevyskytovala se v žádném z běžných indiánských nářečí a já jsem jich ovládal poměrně hodně!

"Máš muže?" pokusil jsem se dozvědět něco víc.

"Jmenuje se Tibotaka," odpověděla.

Nebyl jsem z toho moudřejší. Jistě, taká je muž ale co znamená u všech všudy zase to záhadné tibo?

"Kde je?"

Naklonila se mi až k uchu, téměř se dotýkala mého boltce:

"Je medicinmanem, proto šel s muži kmene do pouště. Vypravili se za mladým lovcem."

Tedy za Bloody Foxem. Nepochyboval jsem už, že ta žena to nemá v hlavě v pořádku, něco takového by normální Indiánka nikomu neprozradila, natož dokonce neznámému bělochu!

Ucítil jsem, že mě znovu uchopila, tentokrát za ruku.

"Znal jsi vavu Dericka?"

Potřásl jsem hlavou vava je bratr, ale co zas proboha je to za jméno to Derick? Vypadalo to na anglické jméno, ale copak Indiánka mohla mít bratra Angličana?

"Ty jsi bleďá tvář, copak ho neznáš?" naléhala. "Jen si dobře vzpomeň! Určitě ho znáš! Chci mu něco vzkázat, vyřídíš to?"

Ulomila z keříku dlouhou větvičku, stočila ji do kruhu, oba konce spolu svázala a ten malý jednoduchý věneček si položila na hlavu. Na tváři se jí rozhostil spokojený úsměv.

"Můj myrtlewreath, můj myrtlewreath. Jak se ti líbí?"

Byl jsem z toho čím dál tím zmatenější. Myrtlewreath! Myrtový věneček! Jak mohla těchto slov použít Indiánka! Co mohla vědět o těchto anglických zvycích? A byla to vůbec nakonec Indiánka? Dotkl jsem se lehce jejího ramene:

"Pověz mi, jsi z indiánské krve?"

Vytryskl z ní tichý, uštěpačný smích:

"Myslíš, že jsem běloška? Snad proto, že jsem krásná? Nebo že nosím myrtlewreath? Nedívej se mi do očí, sice tě sežehne touha, jako sežehla mě! Pálí to, pálí to, pálí to... Ale znal jsi vavu Dericka, vid'? Pojd', ukážu ti stan, kde bydlím, pojd', ale musíš opatrně, protože naši bojovníci by zabili každého bílého muže, kterého by zde našli! Ale já jsem ráda, že jsem tě uviděla, neprozradím tě nikomu. Jenom musíš udělat, oč tě poprosím!"

"Ano, ano, udělám. Jen si řekni."

Opatrně sundala věneček z vlasů a řekla:

"Až uvidíš vavu Dericka, dáš mu můj věneček. Slibuješ?"

"Slibuji. Ale musíš mi povědět, kde je..."

Přejela si čelo hřbetem kostnaté ruky. Její hlas zněl velmi smutně:

"Můj bratr vava Derick... On je... Ach, zapoměla jsem, já jsem to zapoměla... Ale ty ho stejně najdeš, vid', že ho najdeš?"

"Najdu, jistě, neboj se," pokusil jsem se ji utěšit. Smutek v ní viditelně začal vzbuzovat nepokoj, který mi mohl být nebezpečný. Můj slib ji, zdálo se, aspoň trochu uklidnil.

"Ach, to jsem ráda... A musíš mu říci, že... ne, nic mu neříkej, jenom mu ukaž myrtlewreath, on sám už bude vědět všechno. A teď se podívej dolů vidíš ten stan, před kterým jsou ozdoby medicinmana?"

Prisvědčil jsem.

"Tam bydlí Tibotaka. A já, Tiboveteelen. Nezapomeneš?"

"Neboj se. A kdo bydlí v tom velkém stanu kus dál, tam, kde jsou ty dva kůly?"

"Vupaumugi, náš náčelník." "Ten je pryč. Ale kdo je tam teď?" "Jeho žena a jeho dcera." "Nikdo jiný? Ani stráž?" "Ne"

"A v tom stanu, který hlídají ti dva bojovníci?"

"Tam je náš zajatec. Černý muž, kterého umučíme. Až přivedeme mladého lovce z oázy."

"Hm, hm... ale příliš velkou stráž u něho nemáte."

"Všichni muži od nás odešli, jedni šli lovit zvěř, druzí bojovat s naším nepřítelem. Ale zítra nebo pozítří se vrátí." Najednou se znepokojila. "Máš ještě můj věneček? Musíš na něj dávat pozor, moc veliký pozor! Vid', že ho odevzdáš vavovi Derickovi?"

"Jistě, jen co ho najdu," řekl jsem.

"Najdeš ho!"

Zahleděla se na mě, pak mě najednou objala, položila si hlavu na mé rameno a nakonec mi k mému nesmírnému překvapení vtiskla na rty polibek.

"Musíš ho za mě políbit," šeptla. "A odpusť, že už musím odejít. A ty běž také pryč a nikomu neříkej, že jsi se mnou mluvil. Já budu také mlčet! Jako hrob!"

"Jako hrob?" opakoval jsem. "Opravdu?"

"Mám přísahat? Ne, ty mi věříš a já tobě taky. Jen vava Derick se o tom smí dozvědět! Sbohem, sbohem..."

Stiskla mi silně ruku, maličko mi ještě pokynula a potom zmizela v houštině. Sestupovala rychle dolů do vesnice. Poslední, co jsem zahlédl mezi stromy, byly její šedivé vlasy. Potom jsem už stál sám, s podivným vnitřním pocitem, pln nejistot, s kým jsem se to vlastně setkal. Opravdu to byla Indiánka? Nebylo možné, že by to byla běloška? A kdo je onen vava Derick? Výplod choré obrazotvornosti, anebo skutečný člověk? Indián, běloch? A co má společného s tím vším myrtový věneček? Souvisí s duševním vyšinutím té záhadné ženy? Není v tom nějaká souvislost s jakýmsi dávnými událostmi, dokonce příčina duševní poruchy?

Dohady se divoce honily hlavou, až jsem se z jejich koloběhu musel násilím vytrhnout. Nesměl jsem pro ně zapomenout na možné nebezpečí koneckonců, byl tady medicinman, snad se s ním na výpravě ještě setkám, snad z něho dostanu něco, co mi pomůže vyjasnit znepokojující záhadu Tiboveteelen. Rozhodně ta žena nebyla obyčejný tvor. Čínsi mě znepokojovala: vyzařovala z ní i zvláštní důstojnost až vznešenost. Tak rád bych o ní něco bližšího vypátral ale dal jsem slovo, a to jsem chtěl rozhodně dodržet...

Když jsem se vrátil mezi své, padla na údolí už téměř tma. Zdržel jsem se na výzvědách déle, než jsem předpokládal, a moji druzi se začali znepokojovat.

"Konečně, že už jdete," uvítal mě král kovbojů, když jsem k nim přisedl. "Měli jsme nahnáno, co s vámi je. Takovou dobu pryč!"

"Dělal jsem, co se dalo."

"All right! A co jste objevil? Je tam ten... jak se jmenuje... Bob?"

"Ano."

"Víte kde?"

"Vím," prisvědčil jsem. "Máme neuvěřitelné štěstí, hlídají ho jen dva muži. Ale musíme si dobře rozmyslet, jak na to."

Abychom neprovedli hloupost!"

"Neprovedem! S vámi ne!"

Zvedl jsem hlavu a zadíval jsem se na Old Surehanda. Seděl v trávě, skloněn mírně před sebe, a zdálo se, že je zahloubán do vlastních myšlenek. Řekl ty dvě věty tiše, ale rozhodně, jak bylo jeho zvykem, a zase upadl do svého polosnění. V ruce držel zlomek stébla a lehce jím ryl do země, jako kdyby si něco kreslil. Poslední zbytek večerního světla mu padal do obličeje a ta tvář, podlouhlá, s vysokým čelem a silně zdůrazněným obočím, měla v sobě zvláštní výraz smutku, dojetí, malomyslnosti, či co já vím čeho. Na chvíli mě napadla podivná myšlenka, že něco z toho výrazu jsem uviděl právě docela nedávno, když jsem stál na kraji komančské vesnice v Kaamkulaně, ale hned jsem tu myšlenku zahnal, byla to bezpochyby rozdrážděná obrazotvornost: ta Indiánka mi nešla z mysli a namlouval jsem si teď něco, co vůbec neodpovídalo pravdě. Old Surehand byl prostě unaven, jaký div po tom, co jsme už měli za sebou a co on měl za sebou, byl přece zajat Komanči. Ne, ne, to se mi jen pletou věci, které k sobě nepatří...

A přece stačilo málo, stačilo, abych se byl zmínil o svém setkání, a pozdější průběh věcí mohl být jiný, docela jiný. Jak by mi byla asi Tiboveteelen děkovala, kolika lidem bych byl pomohl! Ale o tom jsem tehdy nemohl mít ani potuchy, a potom, byl zde můj slib a měl jsem právo jej porušit jen proto, že jsem jej dal ženě, jejíž mysl byla podle všech známek nemocná?

"Tak co, sir? Už jste se rozmyslel?" vytrhl mě z myšlenek Old Wabble. "Čas letí!"

"Ano, ano, ovšem..., ale musíme ještě počkat, Mr Cuttere. Můžeme se do toho pustit, teprve až vesnice usne. Vím, kde je stan s Bobem. Musíme se k němu nepozorovaně dostat, zneškodnit strážce..."

"...chcete říci poslat je na onen svět?"

"Postačí, když je omráčíme," opravil jsem starého kovboje.

"Tak to musíte udělat vy, to je vaše specialita," řekl starý. "A pak hurá pryč i s Bobem, že?!"

"Ne, ještě musíme zajít k náčelníkovu stanu. Má tam medicíny jak na výstavě. A mám takový návrh: na nějakou dobu si je vypůjčíme."

"Thunderstorm!" Starý se rozzářil jak měsíček v úplňku. "To se chudák náčelník zblázní, až na to přijde! Odkopnou ho jako psa, jeho vážení soukmenovci!"

"Neodkopnou!"

"Sir, znám snad taky indiánské zvyky! Přijít o medicínu, když je dokonce člověk náčelníkem, to je..."

"On o ni ale nepřijde..."

"To mě podržte, tomu tedy nerozumím! Ani za mák."

"Nechte mě domluvit! On o ni nepřijde, jestli udělá, co po něm budu chtít."

"Aha," zašklebil se starý a vychytrale zamrkal očima. "A co to bude?"

"Nic nespílitelného. Bude muset uzavřít mír s Apači a slíbit, že Bloody Foxe nechá na pokoji."

"Mr Shatterhande, ta myšlenka se mi líbí. A bohužel, náčelník vám na to asi skočí!"

"Bohužel?"

"Bohužel, pro mě bohužel," zahuhlal kovboj. "Protože přijdeme o docela pěknou střílečku. A já o příležitost poslat zas pár těch rudých divochů do jejich vytoužených věčných lovišť!"

"Víte, že se mi vůbec nelíbí, když takhle mluvíte?"

"Lituju, ale jiný už na stará kolena nebudu."

Vtom zvedl Old Surehand hlavu:

"Mr Shatterhande, ale zapomínáte teď na druhé náčelníky. Šibabig, Nalemasiuv, ti nemusí souhlasit, co je jim do

náčelníkových medicín! Ti se mohou pustit do boje..."

Old Wabbleovi to zahrálo do noty. Ihned zas vpadl:

"Ten mladík Šibabig má dokonce plné zuby Velikého hroma, je to ctižádostivý mládenec. Bude koukat, aby z neštěstí svého tajného soka vytřískal pro sebe, co se dá!"

Radoval se v sladké vidině, že nakonec přece jen dojde na pušky a tomahavky.

Musel jsem zchladit jeho čerstvé nadšení.

"Šibabig je mi zavázán, Mr Cuttere! Ten si ode mne dá určitě říci! Na to dám krk."

"Já bych na to zavázání moc nevěřil, Mr Shatterhande! Už jste viděl Indiána, aby dodržel slovo?"

"Pshaw! Vykouřil jsem s ním dýmku míru, a dokonce dýmku přátelství, protože jsem mu kdysi zachránil život. A to si Indián moc dobře pamatuje."

"Hm, hm... to je něco jiného," připustil Old Wabble a bylo mu zřejmě náramně líto, že nemůže moc počítat ani s bojechtivostí mladého Šibabiga. "Its clear!" dodal s hlubokým povzdechem.

"Its clear," opakoval po něm i Old Surehand.

Ale Old Wabble žmoulal naprázdno svou dýmku a varhánky vrásek na jeho čele svědčily o tom, že mu přece jen není všechno jasné. Hned se taky ještě jednou ozval:

"A přece jste, Mr Shatterhande, na něco zapomněl!"

"A to?"

"Jak odvedeme Boba? Přece vedle nás nepoběží až k Dešťové hoře? A kde pro něho máte koně?"

"Ale mám, Mr Cuttere. Hned za náčelníkovým stanem! Pěkné zvíře, Vupaumugi je moudře nechal doma. Aby mu je někdo v boji nezahubil kuličkou."

"A vy si myslíte, že černoch dokáže zvládnout indiánského koně?"

"Bob ne, ale Mr Shatterhand ano," zavtipkoval jsem.

"Ohóóó!" zachechtl se kovboj. "Jenomže až všechno slavně provedeme, ztropí vám ta náčelnická kobyla takový rámus, že vzburcuje všechny Komanče na sto mil kolem! Kůň, který nenesl na hřbetě bělocha, dokáže udělat cirkus! To znám!"

"Já taky."

"Bude s vámi tancovat jak na posvícení!"

"To jistě."

"A nebude chtít poslouchat!"

"Ale bude!"

"Thunderstorm! To jste tedy zázrak! Já znám jen jednoho jezdce, který by to dokázal!"

"A to?"

"Neuhádnete? Víte, že mi říkali king of the cowboys? Tak tedy Old Wabble nebo Fred Cutter, jak chcete, ten to zvládne: není koně, kterého bych nedokázal zkrotit. Troufnete si vy na něco takového?"

"Troufnu." Poplácal jsem starého po rameni. "Poslouchejte, jak na to půjdeme: Nejdřív musíme osvobodit Boba a zmocnit se medicín. Medicíny si vezme na starost Old Surehand, Boba vy. Doběhnete ke koním, sednete do sedel..."

"Bob pojede na vašem černém krasavci?"

"Hatátitlá ho už nesl, jsou staří známí."

"Well, a co dál?"

"Vy odjedete, a teprv potom začnu já cvičit s náčelníkovým koníčkem."

"Good heaven, uprostřed indiánského tábora, máte rozum, sire To zvíře se bude vzpínat, lítat zběsile sem tam, bude se chtít válet po zemi, tábor se seběhne, a i když tam jsou jen baby a nějakí mličňáci, náhodná kulka vás může trefit jedna dvě, sir, vy namouduši nemáte všech pět pohromadě..."

"Ale Mr Cuttere, přestaňte mě už strašit," řekl jsem. "Uvidíte, že to dobře dopadne..."

Starý se urazil, že беру jeho starost na lehkou váhu.

"Jak chcete, sir. Kdo chce kam, pomozme mu tam. Štěstí, že moje hlava nesedí na vašem krku. Jestli vyváznete s přeraženými hnáty, budete moci mluvit o velikém štěstí!"

Pootočil se ke mně zády a vztekle se zahryzl do dýmky. Old Surehand mi najednou položil ruku na rameno:

"Mr Cutter má o vás strach, sir, ale já si myslím, že to dopadne dobře. Podnikáte nebezpečný kousek ale ne nemožný. Mohu vám něco navrhnout?"

"Jsem vděčný za každou radu."

"Jak dlouhá je ta kotlina?"

"Hodinka chůze, ale ostré."

"A odtud ke kotlině je asi čtvrt hodiny. Nezdá se vám, že to je příliš daleko, než abychom tam šli pěšky? Co kdybychom vzali koně s sebou až ke Kaamkulanu?"

Přikývl jsem:

"Máte pravdu."

"Děkuji, sir. Myslím, že bude pomalu deset hodin, to už jistě budou v táboře všichni spát. Nemyslíte, že bychom mohli vyrazit?"

Opět jsem přikývl:

"Souhlasím s vámi, Mr Surehande. Do půlnoci čekat nemůžeme. Pustíme se do toho!"

"Dobrá!"

Přehodili jsme si pušky přes rameno, vzali koně za uzdy a všichni tři se vydali k údolí.

Ke svahu nad Kaamkulanem jsme dorazili bez zvláštních příhod. Všude vládlo naprosté ticho, nezahlédli jsme ani plamének ohně. Ve vesnici bezpochyby všechno spalo, kolem nás nikde živá noha. Přivázali jsme koně ke kolíkům ty nosivá každý zkušenější zálesák s sebou, neví, kdy se mu hodí a rozhodli jsme se, že dál už půjdeme pěšky.

Hvězdy nám zářily nad hlavami, jejich sporé světlo poblikávalo, a my jsme aspoň viděli na cestu, jak jsme sestupovali do údolí po svahu na jeho pravém boku.

Mířili jsme k Bobovu stanu ale hned odtud jsme se z opatrnosti plížili při zemi. I když nikde nebylo vidět živáčka, bylo třeba počítat s náhodou. Pohodlné to moc nebylo, pušky jsme vzali samozřejmě s sebou, a ty nám plížení jaksepatří ztěžovaly.

V čele pracoval Old Surehand. Nedal si to vzít, prohlásil, že já jsem si vzal nejnebezpečnější úkol před soumrakem, když jsem pátral předběžně ve vesnici, a teď tedy že je řada na něm. Těžko jsem mu v tom mohl bránit, vypadalo by to možná i jako nedůvěra, a k té jsem věru neměl nejmenší důvod. Tak jsem se tedy plížil za ním a výpravu uzavíral Old Wabble. Poblíž Bobova stanu se lovec zarazil chtěl mě upozornit na stráž před Bobovou nedobrovolnou rezidencí.

"Sir, vidíte je? Spí jako dudci! Mám vám pomoci, nebo je vyřídíte vlastnoručně?" šeptal.

"Nechte to na mně! Až uslyšíte, jak to dvakrát zaduní, můžete přijít za mnou."

Pomalů, velice opatrně jsem se sunul ke strážcům. Leželi dost daleko od sebe, nehýbali se, tím lehčí úloha pro mě. Prvnímu jsem stiskl krk a současně mu zasadil pravičkou ránu na spánek. Trhl sebou, zaškubalo mu to celým tělem, až zůstal ležet bez dechu s roztaženýma rukama. Byl omráčen, byl zneškodněn. Druhému se nevedlo o nic lépe, nevydal ze sebe také ani hlásku. Musel patrně spát hodně hluboce, když ho z limbu nevytrhla má operace s jeho spolustrážcem a sousedem.

Old Surehandovi a Old Wabbleovi jsem ani nemusel dávat znamení, že je všechno v pořádku. Zaslechli dva tupé údery a objevili se mi po boku, sotva jsem byl se svým zásahem hotov.

"Dejte na ně pozor, sedněte si každý k jednomu," zašeptal jsem. "Aby nám náhodou nevzbouřili osadu!"

"Jsou omráčení!" namítal Old Wabble.

"Právě! A mohli by se vzpamatovat... Kdyby něco, musíte se o ně postarat! Znovu omráčit nebojím pohrozit nožem!"

Odsunul jsem závěs u stanu a vkradl se opatrně dovnitř.

Uslyšel jsem spokojené, hluboké oddychování.

"Bobe!" zašeptal jsem.

Neslyšel. Vzal jsem ho za nohu a jemně za ni zatahal.

"Bobe!"

Konečně se pohnul.

"Bobe to jsi ty?"

"Co je to? Kdo je to?" zašeptal rozespalým hlasem.

"Prosím tě, probud' se a odpovídej! Jsi zde sám?"

"Ano, zde Bob být sám, kdo tahat master Boba za nohu?"

Vída, neodpustil si svou oblíbenou titulaturu! Nu ovšem, Bob byl master, záleželo mu na tom, aby byl pro každého pan Bob stejně jako uděloval těm, které měl obzvláště rád, titul massa.

"Poslouchej, já ti to hned řeknu, ale musíš být ohromně zticha. Chci tě odtud odvést!"

"Odvést master Boba od Indiánů? To je náramně pěkné," zaradoval se. "Ale kdo to udělat, kdo s master Bobem mluvit?"

"Budeš mít radost, až se to dozvíš. Ale musíš slíbit, že mi tady potom nebudeš povykovat!"

"Bob být tak ticho jako malá myška. Ale kdo mluvit já poznat známý hlas. To být massa Bloody Fox?"

"Ne, ne..."

"Tak massa Old Shatterhand!"

"Správně, jsem to já."

"óóóóóóóóóh!" Jenom to vydechl, ale zaslechl jsem, jak pohotově zaskřípal zuby, určitě je tak pevně stiskl proto, aby se udržel, aby se snad samou radostí nezapomněl a nezavýskl si. Zatřepal tedy aspoň svázanýma nohama až jsem se musel rychle uhnout, byl by mě zasáhl. A Bob nebyl žádná křehotinka, držet od něho ránu bylo totéž jako dostat palici!

"Ticho, ticho," klidnil jsem ho, "ten tělocvik si schovej, až budeme za horama... Jak jsi svázán?"

"Nohy dohromady být spoutané, ruce přivázané ke stanové tyči a kolem těla Bobovi dát Indsmen ještě řemen."

Hned jsem se pustil do vyprošťování a přitom jsem se dál vyptával:

"Jak s tebou zacházeli?"

"Óóóóó strašně hrubě moc, Bob dostat rány velice silné a Indsmen taky nedávat master Bobovi jíst skoro nic."

"To se správi, teď dostaneš najíst, co budeš chtít. Jen buď ještě chvíli trpělivý! Počkej, ty řemeny si chci vzít, budou se hodit."

"Řemeny tady být ještě víc," upozorňoval Bob. "Viset vzadu ve stanu na kolíku!"

"Znamenitě! Těmi svážeme stráže! Poslyš, Bobe, pojedíš odtud na mém koni. Poradíš si s tím?"

"Bob moci jet na Hatátitlovi? Óóóóó! Bob být velký přítel s Hatátitlou, oni si moc dobře rozumět oba, nikdy ho vraník neshodit na zem!"

"Dobrá teď ještě ty řemeny, a ostatní si řekneme až potom!"

Za několik málo vteřin jsme vyklouzli ven ze stanu. Bob se zběžně věnoval bezvládně ležícím Komančům. Znovu zaskřípěl zuby, teď vztekem a zlobou.

"Bob poznává rudé psy, co ho kopat a mlátit a bít! Massa Shatterhand jim dát ránu na lebku? Oni nebýt při vědomí?"

"Ano," zašeptal jsem. "Teď je musíme svázat. Můžeš se toho ujmout, pomůžeš nám."

Bob se do věci vrhl s nadšením a hned. Snad utahoval řemeny tak pevně, že Komančové se začali probírat z mrákot. Několik cárů narychlo urvaných z jejich vlastní košile jim zacpalo ústa a ztlumilo tiché steny. Potom jsme je odvedli dovnitř do stanu a připoutali je pevně k tyčím.

Na chvíli jsme si tedy mohli oddychnout první část plánu jsme měli šťastně za sebou, teď zbývala ta druhá: zmocnit se medicín. Dohodli jsme se, že Bob a Old Wabble počkají na místě, zatímco my s Old Surehandem se pokusíme o úlovek.

Osada byla klidná, tichá, nikde se nic nepohnulo. Neměli ani tušení, co se děje.

Štěstí nám přálo vskutku neuvěřitelně.

A za několik minut jsme se dokonce vraceli s vzácnými náčelnickými medicínami. Převázali jsme je několikrát řemenem, zhotovili uzlíček a svěřili ho do péče Old Wabbleovi. Král kovbojů měl ale starosti, co bude dál.

"Sir, vás teďka čeká to nejhorší! Trochu se bojím, jak to dopadne... Kde je ten kůň? Daleko?"

"Ne. Za náčelnickým stanem."

"Neměli bychom se na něj podívat společně?"

"Chcete vědět, co je to zač?"

"Vy byste si ho měl především blíž prohlídnout, přece vy na něm pojedete!"

"Konečně, máte pravdu, půjdeme se podívat. Ale moc blízko nesmíme, aby se nepoplašil!"

Pustili jsme se stále zachovávající nejvyšší opatrnost za náčelníkův stan, už po dvaceti krocích jsme však zjistili, že kůň zvedá hlavu a jeví nepokoj. Pokusili jsme se postoupit ještě o další tři kroky ale to už kůň vyskočil na všechny čtyři a trhal lasem a začal se vzpínat na zadních. Chytil jsem starého Cuttera za rukáv:

"Pojďte radši pryč! Sice nám ještě začne ržát. Má znamenitou školu, jak to vypadá..."

"Hell and damnation! Má znamenitou školu, vy se nad tím div nerozplynete, a přitom vás to může stát hlavu! Prosím vás, sir, neměl byste si to ještě rozmyslet?"

"Ne, ne."

"Vždyť to je tady všechno ve stínu, na krok nevidíte! Až začne s vámi tancovat, sletíte a zlomíte si vaz!"

"Do rána na světlo čekat nemohu..."

"Nechte vtípů," zlobil se potichu Old Wabble. "Jde o vážné věci. Já přece mám pro strach uděláno, ale tohle je vyložený hazard. Znova říkám rozmyslete si to!"

Došli jsme nazpět ke svým přátelům. Old Surehand byl už nespávající, vítal nás netrpělivými gesty. Z posledních Old Wabbleových slov si ihned domyslel, oč jde. Rázně vpadl starému kovbojovi do řeči:

"Nechte řečiček, Mr Cutter! Už jsme se jednou rozhodli, a teď nebudeme nic měnit. Chytněte Boba za rukáv a jdeme! Já nesu medicínu a tempo, prosím, tempo!"

"Pro mě za mě! Ale já si myju ruce jsem zvědav, jak to dopadne!" urazil se Old Wabble a beze slůvka zmizel i s Bobem a Old Surehandem ve tmě.

Mne teď čekala nejtěžší část úkolu. Zatím se nám všechno dařilo, ale odvést z tábora indiánského koně není žádná hračka, je to dokonce jedna z nejtěžších věcí, kterou dokáže jen ten nejzkušenější z nejzkušenějších. Samozřejmě že mě ani nenapadlo, abych věc provedl způsobem, o němž jsem mluvil s Old Wabblem. Uvědomoval jsem si od počátku, že teď v noci a za daných okolností by podobný postup mohl volit jenom blázen nebo opravdu vyložený hazardér. To zvíře bylo zřejmě ušlechtilého chovu, proto je také nechal Vupaumugi doma, bylo i velmi citlivé na bělocha, jehož bezpečně poznávalo po pachu, a i kdybych se mu nějak dostal na hřbet a udržel se (vždyť ke všemu neměl sedlo ani uzdu), pěkně by se mnou zametl. Určitě by se stalo, čeho se právem starý king of the cowboys obával. Divoce by se vzpínal, vyhazoval, pokusil by se válet se mnou po zemi, jen aby mě setřásl a já bych klidně mohl skončit s polámanými údý, ne-li dokonce se zlomeným vazem. A celá vesnice by zatím byla vzhůru!

Ne, na to jsem musel jinak, podle Vinnetouovy školy, ano, byl to můj drahý přítel, kdo mi kdysi prozradil, jak jedinečně se dá v tomto případě oklamat indiánský kůň.

Ba právě oklamat, to byla ta jediná cesta, jak se mohl člověk zvířete zmocnit, oklamat ho, napálit ho, přelstít jeho jemný čich tak, aby mě považoval za Indiána, snad za někoho z této vesnice.

Ze všeho nejdříve jsem se obrátil ke stráni, kde v celých záhonech rostla mateřídouška. Všiml jsem si toho už při prvních výzvědech ve vesnici, ucítil jsem ji, voněla totiž silně a prudce, mnohem výrazněji, než vonívá u nás, ve staré Evropě. A ta její vůně mi měla právě teď pomoci. Vrhel jsem se do porostu, důkladně jsem se v něm proválel a důkladně se potřel po rukou, po tvářích, po kalhotách. Načichl jsem její prudkou, omamnou vůni tak dokonale, že ani nejbystřejší koňsky čich by teď nerozpoznal, přibližuje-li se k němu běloch nebo Indián.

Druhá věc, která mi měla posloužit, byly indiánské pokrývky, rozvěšené, jak to velmi často bývá, před jednotlivými stany. Strhl jsem před nejbližším stanem opatrně jednu z nich, odřízl z ní dost široký pruh a zachumlal se do zbytku, jako to dělávají Indiáni, když přijdou chladné noci. Pod tuhle houni jsem si schoval i klobouk (také jeho zápach by mě mohl prozradit!) a připravil si odříznutý pruh, abych jím převázal koni oči. Potom jsem se pustil pomalým, opatrným krokem ke zvířeti.

Zvěřil mě, když jsem byl od něho zase těch dvacet kroků, vtáhl do nozder vzduch, zachvěl se, pohlédl na mě. Ale a to bylo nejdůležitější zůstal dál ležet! Tiše jsem se zaradoval, že napůl mám vyhráno, kůň mě považuje za Indiána. Přiblížil jsem se až k němu a položil mu něžně ruku na šíji. "Omí enokh, omí enokh buď klidný," zašeptal jsem a pohladil ho lehce po hřívě. Kůň vděčně přijímal mé laskání. Po chvíli jsem se pokusil nasadit mu jakousi nouzovou uzdu, kterou jsem si narychlo udělal ze svého lasa, z druhého jsem připravil cosi jako ohlávku. Tiše a vytrvale jsem přitom zvíře konejšil dal si oboje klidně nasadit, nevzpínal se ani v nejmenším. Nyní jsem se nad ním rozkročmo postavil a pobídl ho šeptem:

"Naba, nabal Vstaň!"

Uposlechl ihned, zvedl se a mne na hřbetě s sebou. Zkusil jsem několik obrátů, napravo, nalevo, znovu napravo, šel podle mých pokynů jako panenka, teď už jsem si byl jist, že všechno dobře dopadne, že ho přinejmenším v klidu a tichu vyvedu z vesnice. Co se stane potom, až přijde na to, kdo vlastně se mu usadil na hřbetě, jsem nevěděl, a taky jsem si tím zatím nijak nelámal hlavu. Na zápas s ním jsem byl připraven, ovšem za příznivějších okolností, než pro mě byly zde a nyní.

Pobídl jsem ho a vyjel nejkratší cestou z vesnice.

Byl pořád tichý jako pěna, sotva se při běhu dotýkal kopyty země, byl skvěle vycvičen.

A což potom, když jsme se dostali na rovinu a když jsem ho pobídl k prudkému cvalu! Vyrázil jako šíp, hnál se se mnou z údolí do otevřené prerie opravdu s větrem o závod. Byla hotová rozkoš pozorovat jeho stejnoměrný, lehký, vytrvalý běh. Pádil tak půl hodiny a bylo to, jako by tančil, ani stopa po únavě nebo po sebemenším ochabnutí. Dostihl jsem

svě druhý ještě dříve, než jsem očekával a málem že se nepříhodilo neštěstí. Old Wabble, zmýlený mou indiánskou příkrývkou, do které jsem se halil, užuž strhával pušku z ramene. Opravdu v poslední chvíli si uvědomil, že na něj volá Old Shatterhand!

"Zounds! Málem bych vám provrtal kožich, sire Vlastně houni nebo co to máte na sobě! Vám je zima?"

"Ani ne, spíš mi bylo jaksepatří horko, Mr Cuttere!"

"A co to máte za koníka? To přece není ta bláznivá kobylo, co jste si ji vyhlížel?"

"Ale ano, jen se pořádně podívejte!"

"Namouduši, vypadá tak," Fred Cutter se točil na svém koni kolem mne a nedůvěřivě vrtěl hlavou. "Ale jak jste ho mohl tak rychle zkrátit?"

"Nekrotit jsem."

"Toho bulíka věste na nos někomu jinému, Mr Shatterhande! Zná trochu koně..."

"Sire! Přece byste ale na něm poznal, že jsme se spolu chytli! Podle chodu, podle pěny u tlamy..."

"Máte pravdu, sir. V tom případě jste ovšem hotový kouzelník. Ne, ne... pořád tomu nemohu uvěřit. Počkejte, přesvědčím se trochu..."

Natáhl ruku, aby se zvířete dotkl, snad se chtěl pouze přesvědčit, nakolik je zpocen. Ale kůň hned mohutně odfrkl a začal tancovat na zadních.

"Nemá bělochy rád!" vykřikl jsem. "Radši ho nechte!"

"Prosím vás, vy snad nejste běloch?"

Old Wabble nás stále objížděl na svém oři kolem dokola a byl velmi rozčilen.

"Jsem ale jemu to ještě nedošlo. Trochu jsem si s ním zašpásoval. Jedna pravá indiánská pokrývka a pár hrstí ostře vonící mateřidoušky splete i nejchytřejšího hřebce!"

"A proto ta maškaráda!" Old Wabble se udeřil do čela. "To se vám povedlo, sir. To je váš vynález?"

"Kdepak! Starý trik, a vůbec ne můj! Prozradil mi ho Vinnetou... má ovšem jednu nevýhodu, to uvidíte za několik hodin sám. Až mateřidouška vyprchá a shodím houni, bude vyvádět jak ďábel! Ale to už bude ve dne a na širé prérii..."

"Nestačím otvírat oči," přiznal Old Wabble. "A jsem zvědav, až se s ním popadnete do křížku! Už se těším! To bude bitva!"

"Nebude to tak zlé... potřebuju jen trochu volného místa, a o to nebude nouze. Ale nechme teď řeči, podívejte se, je pořád neklidný. Pojedu první, ať jsme už co nejdál od Kaamkulana!"

Seřadili jsme se za sebou, já, Bob, Old Surehand a Old Wabble, a pustili se dál po prérii. Naši koně si vedli skvěle. Běželi jako antilopy, půda se jim pod kopyty jen míhala, ani po čtyřech hodinách plného cvalu se nezdáli být ještě příliš unaveni. Ale my sami jsme jim raději poskytli odpočinek. Kaamkulano jsme měli už dávno za sebou, a k Nargoletsehtsilu byl ještě den jízdy, museli jsme tedy hospodařit se silami co nejrozumněji. Uvázali jsme koně za lasa ke kolíkům, ale volně, aby se mohli popásat, mého nového hřebce trochu stranou, nesnášel se ještě s těmi ostatními a plašil se. Pochválil jsem taky několika slovy Boba, opravdu od těch dob, co kdysi jezdíval, křečovité se drže hřívky a brouzdaje svým dlouhým nohama po zemi, se v jezdeckém umění viditelně zdokonalil. S Hatátitlou si dobře rozuměli, už nikdo by mu teď nemohl přišít někdejší přezdívku Sliding Bob... Měl z mé pochvaly nesmírnou radost, nadýmal se jak páv a hned toho využil, aby na sebe i dál poutal pozornost:

"Massa Shatterhand se nezajímá, jak Indiáni lapit master Boba?"

"Ale to víš, že se o to zajímám, samozřejmě," přisvědčil jsem. Věděl jsem, že nedá pokoj, dokud se ze svých zážitků nevypráví, ovšem moc jsem si od jeho vyprávění nesliboval. Bob žádným vynikajícím pozorovatelem nebyl. "Ale stejně se divím, že tě Bloody Fox nechal v kaši," poznamenal jsem.

"Bloody Fox nechal master Boba v kaši? Tomu se diví massa Old Shatterhand?"

"Přirozeně..."

"Bob se tomu nedivít vůbec."

"Ne? Copak jste nelovili spolu?"

"Ano, být spolu Bob a Bloody Fox."

"A potom tě Komančové drapsli a Bloody Fox jim upláchl..."

"Yes!"

"A on se vážně nepokusil tě z toho vytáhnout?"

"No."

"Vidíš: tomu se divím. Kolik bylo těch Komančů?"

"Deset a deset a ještě deset."

"Toho že by se Bloody Fox zalekl? Třicet Komančů takovému chlapíkovi nenažene strach! To se mně nechce věřit! Aspoň stopovat vás mohl, aby se dozvěděl co a jak."

"Možná že to massa Bloody Fox udělal."

"To by ti o sobě dal nějak vědět."

"Bob nic neviděl."

"Třeba sis nevšiml!"

"Bloody Fox nemoci dávat znamení!"

"Proč?"

"Massa Bloody Fox nic nevědět!"

"U všech všudy! S tebou je řeč jako rozprávka! Proč to nevyklopiš všechno hned? Jak to, že nic nevěděl? Vždyť jste šli lovit spolu!"

"Massa Bloody Fox nebýt při master Bob, a master Bob nebýt při massa Fox, když se objevit Indiáni."

"Počkej! Chceš říct, že vy dva jste se prostě rozdělili?"

"Yes! My velice jsme se rozdělili, my jsme chodit dlouhý čas bez jednoho zastřeleného zvířete, a potom jsme přijít ke kopci, co se jmenuje Dešťová hora."

"Ach, Nargolehtsil! Tam máme právě namířeno."

"Tam my zastřelit dva bizony, moc masa, moc masa, moc masa mít a master Bob pak řezat maso bizona na kusy a massa Fox jít ještě se dívat na další bizony. Bob pracovat a také jít hledat a najednou před ním, kde se vzala, tu se vzala, stát Indiáni! Master Bob se bránit velice mnoho, ale být přemožen nakonec. Tři Indiáni jít potom s ním do vesnice a ostatní jít hledat massa Bloody Fox."

"Ah tak, konečně ti rozumím. Ta komančská četa se pak střetla s Bloody Foxem ale protože tě Bloody Fox mezi nimi neviděl, měl za to, že ses vrátil domů, do oázy, k matce Sanně..."

"To jistě myslel massa Fox! Bob by mohl přísahat!"

"A teprve když tě nenašel ve svém sídle, domyslel si, jak to všechno bylo. A teprve pak začal něco podnikat..."

Bob horlivě přikyvoval a cenil své bílé zuby.

"A teď se sejít massa Fox se svým Bobem a ohromně se zaradovat! Massa Shatterhand zavést master Bob k massa Fox! óóóóóh, wonderful! A Sanna uvidět master Boba! óóóóóh, marvelous!"

"To víš, že se s nimi uvidíš! A možná dřív, než si myslíš. Komančové totiž vykopali válečnou sekuru a vypravili se proti vaší oáze! Chtějí vás všechny zničit!"

Bob sebou trhl:

"Zničit? I massa Fox? I matka Sanna? Náš zelený ostrov? Bob to nedovolit! Bob rozmačkat všechny! Bob každého Komanče rozšlapat na kaši!"

Rozohnil se do běla, skřípal zuby, koulel očima a hrozil neviditelným nepřítelům pěstni až z toho přecházel mráz po zádech. Nebyl bych přál v té chvíli žádnému Komančovi, aby ho Bob dostal do svých obřích pěstí.

"Všechny rozšlapat na kaši!" opakoval a nepřestával hrozit na všechny strany. "Protože oni master Bob nedávat jíst a bít ho, a ještě chtějí přepadnout pokojné lidi! Surovost! Když Bob mít hlad, jemu se Indiáni jen smát a nedat mu ani kousek jídla! Teď nemít zas Bob slitování!"

"Tak se na to posilni," přerušil jsem černochovu tirádu. "Tam v Hatátitlově sedle máš masa, co hrdlo ráčí, tak si to aspoň vynahradíš!"

Věděl jsem dobře, co na Boba platí. Vyvalil na mě oči, rozběhl se k Hatátitlovi, potom jsme uslyšeli výkřiky nadšení a pak jsme už viděli Boba, jak se doslova prohýbá pod hromadou masa, které si vybral z mých zásob. S rozzářeným obličejem se posadil a začal se živit. Porce za porcí mizela v jeho žaludku, polykal s takovou neuvěřitelnou rychlostí, že jiný by se těmi sousty určitě zadusil. Ale Bob byl v tomto směru přeborníkem, spořádal ten nášup, než jsme se nadáli, a protože byl při chuti, šel si, s mým přivolením, ještě pro další chod a pak si přinesl ještě další dávku, až nakonec vyprázdnil mou zásobárnu na dno. A to všechno za neustálého líčení muk, jaká zažil v komančském zajetí, když ho nechávali o hladu marně jsme se pokoušeli z něho dostat něco jiného, nějakou zprávu o záměrech Komančů, která by stála za řeč a podstatně nám pomohla. Pro Boba prostě neexistovalo nic, jen jeho žaludek. A člověk se na něho přitom ani nemohl zlobit. Byl to dobrák od kosti, upřímná a otevřená duše, ovšem zálesácké krve v něm nebyl ani květník...

Pak přišlo jitro, nádherné, svěží, okouzující prérijní jitro, a před námi byl další úsek cesty k Nargoletsehtsilu. Old Wabble se vrtěl ve své houni už od samého rozbřesku a všechny nás probouzel, jako by měl strach, abychom nezaspali.

"Ranní ptáče dál doskáče," hlaholil vesele, ale brzo jsem pochopil, co mu vlastně nedalo dospat. Ani Komančové, ani starost o jízdu, ale moje včerejší kořist z Kaamkulana. Sotva jsem se trochu probral, a jak bylo mým nikdy nezanedbávaným zvykem, trochu si i zacvičil, začal dorážet:

"Tak jsem zvědav, sir, jak to zvládnete! Dneska to bude horší, dneska už se ta kobyłka nedá tak lehce vodit za nos. Leda byste se zase vyválel v mateřidoušce!"

"Uvidíme!"

Přehodil jsem si přes sebe indiánskou příkrývku a šel ke koni. Byl nedůvěřivý, nepokojný, odfrkával si a trhal lasem. Pach mateřidoušky už vyvanul, ale pořád ho ještě zřejmě mýlila má příkrývka. Vytáhl jsem kolík, odvázal laso a svinul ho jako obvykle. Král kovbojů, Old Surehand a Bob mě sledovali napjatě zpovzdálí, věděli, že teď budu potřebovat místo, a vůbec nebylo dost bezpečné přibližovat se v tomto okamžiku k hřebci. "Naba, nabal" zašeptal jsem a kůň mě po kratším zaváhání poslechl. Vyhoup! jsem se mu v nžiku na hřbet a v té chvíli jsem pocítil, jak jeho tělem projel ostrý záchvěv, jako by řízl břitvou. Věděl jsem, co to znamená. Teď mám ještě vteřinku času, a potom nastane zápas kdo s koho! Odhodil jsem bleskurychle příkrývku (Old Wabble ji pohotově zachytil), narazil si na hlavu klobouk, do té chvíle pod ní schovaný, a přitáhl rukou uzdu. Kůň pohodil hlavou, ohlédl se po mně, nejdřív plaše, pak zlostně a divoce, a zaržal. V tom okamžiku také vysoko vyhodil předníma zahrabal do vzduchu. Přitáhl jsem uzdu a stiskl co nejpevněji stehny jeho boky. V pravý okamžik! Protože ryzák se napřímil ještě víc, mocně zatřásl celým tělem, chtěje mě naráz shodit ze hřbetu. Stačilo o málo méně pozornosti a bylo by se mu to podařilo. Zaryl jsem mu prudce botami do slabin, a on vyrazil jako střelený, chtěl se hnát dopředu, já ho však přitom rval stranou tak silně, že se začal točit okolo vlastní osy. Pak najednou klesl na kolena a současně prudce vyhodil zadkem. Ale byl jsem připraven, svíral jsem mu boky pevně. Zkusil okamžitě něco jiného, odrazil se všema čtyřma a zaryl kopyta do půdy a strnul najednou jako zkameněly. Ale to mě jenom chtělo oklamat, a já jsem číhal, co udělá teď. Najednou sebou s divokým zaržáním trhl na bok, jenže já jsem nesletěl na druhou stranu, ale přitáhl mu uzdu, až bolestí zaryčel. Pěna mu šla od tlamy, oči divoce blýskaly, na srsti vyrážely kapky potu. Ale i já jsem toho měl dost a supěl jsem jako horolezec, který se vysoukal na vysokou neschůdnou skálu.

"Bravo!" povzbuzoval mě Old Wabble. "Držíte se báječně, jen co je pravda! Ten ryzák ale má čerta v těle, buďte opatrný!"

"Přijdou horší věci!" vykřikl jsem víc už jsem nestačil zavolat, protože kůň se náhle vrhl k zemi. Začal sebou bít, kopal, trhal sebou, divoce hrabal všema čtyřma. Podařilo se mi dopadnout do trávy na nohy to bylo nejdůležitější, jinak bych byl v téhle chvíli už ztracen, dokonale poražen. Udržoval jsem si svou výhodu, ať ryzák dělal cokoliv, vždycky jsem se snažil, abych svíral a obepínal jeho tělo nohama. Jak snadno se to vysloví a jak hrozně nesnadno se to provádí! Musíte dávat pozor na hlavní koňovu zbraň, na jeho kopyta, musíte mít i jistý cit pro to, kam asi se zvíře v příštím okamžiku vrhne, musíte i vytušit, kdy vyskočí, aby vás neodmrštil daleko od sebe! Ryzák se pokoušel o všechny tyhle figle. Ale já jsem se ho držel jako klišť a uzdou i stehny jsem mu neustále vštěpoval, že přes všechno, co provádí, na něm sedím, že jsem jeho pánem.

"Báječně, báječně!" řval zatím starý kovboj jako pominutý a samým nadšením se bušil do stehen. "Old Wabble by to líp nedokázal! Namouduši!"

Ryzák zatím zkoušel zopakovat, co předtím nepřineslo výsledek. Vztyčil se na předních, tancoval kolem vlastní osy,

snažil se mě vymrštit náhlým trhnutím do strany. Nic, nic, nic... seděl jsem jako přikovaný. V duchu jsem pečlivě odhadoval, zda si už mohu troufnout na konečné změření sil. Tady už nezáleželo jen na obratnosti, nýbrž také na síle. Vyčíhal jsem si vhodný okamžik a posunul se ryzákovi hodně blízko k šíji a současně přitlačil ze všech sil stehna k jeho bokům. Zvíře ztuhlo, stálo jak socha. Nastražil jsem uši a čekal, ozve li se zvuk, hluboké, bolestné zasténání až ze samé hloubky plic. Vteřinu, dvě, pět jsem vyčkával, sám bez dechu. Pak se to najednou ozvalo, vyvřelo mu to z jeho plic jako strašný nářek, a já jsem si v tom okamžiku uvědomil, že ho přemohu, budu li mít teď dost síly a výdrž. Kůň sebou trhal, pocítil jsem, jak se mu napjaly svaly, chystal se mě vyhodit. Stiskl jsem ještě pevněji a držel jsem ze všech sil. Jeho svaly se napínaly, ale můj pevný stisk ho připravoval o dech, pojednou nebyl schopen prudkého pohybu. Jeho tělo se zvolna pokrývalo potem a od tlamy mu začala ukapávat pěna. Uběhla minuta, druhá, třetí, čtvrtá. Někde daleko řval Old Wabble: "Skvěle, báječně, jedinečně!", ale já jsem jeho nadšený pokřik skoro nevnímal. Už i mně docházely síly. Pot se mi z celého těla jen řinul, zdálo se mi, že se mně rozskočí prsa, jak divoce mi bušilo srdce.

Pak udělal ryzák ještě jeden, poslední pokus. Zvedl hlavu a ze vši síly se pokusil vzepřít na zadních. Sebral jsem poslední zbytky energie a sevřel jeho hrud' jako v kleštích. Úzkostlivě zařičel, zatřásl hlavou a potom prudce oddychuje klesl na kolena.

Lidská vůle zvítězila.

"Nádhera, nádhera!" Král kovbojů byl nadšením bez sebe. "By Jove, to se hned tak nevidí! Sir, smekám před vámi klobouk, jste pan jezdec!"

Bob mu přizvukoval, i on vyrážel výkřiky obdivu, zatímco Old Surehand jen stál a s rozsvícenýma očima sledoval boj.

"A teď dávejte pozor!" vykřikl jsem.

Stál jsem nad ryzákem zešíroka rozkročen a držel uzdu v ruce. Kůň chvíli oddychoval, pak se zvedl a vyzdvihl samozřejmě i mne. Zarazil se, potom jako když ho bodne, vyrazil zprudka kupředu a letěl a letěl opravdu jako vystřelený šíp... Nechal jsem ho, staral jsem se jen o to, aby běžel přibližně ve směru naší cesty. Old Wabble, Old Surehand a Bob se vzápětí vyhoupli na svá zvířata a hnali se za mnou. Po chvíli se ryzák zarazil, otočil se kolem své osy a běžecký kousek zopakoval, nebránil jsem mu v tom, kůň se tím unavoval víc než já, a přitom si už na mě zvykal. Stačilo, abych ho vzal stehny do lisu, když se pokusil opakovat komedii počtvrté, a zhroutil se k zemi. Teď byl s konečnou platností můj, uznal mě za svého velitele a pána. Mohl jsem seskočit a počkat, až se trochu vzpomátuje.

Old Wabble všichni tři nás dojeli se mírně zděsil:

"Sir, pozor, pustil jste uzdu z ruky! Uteče vám!"

"Neuteče, teď už ne, Mr Cuttere," řekl jsem "Bude poslouchat jak hodiny!"

"Čert věř té bestii! Víte, jaká by to byla škoda, kdybyste o toho ryzáčka přišel? Když jste se s ním tak namordoval!"

"Bud'te klidný, znám indiánskou drezúru. Hled'te!" Položil jsem ryzákovi ruku na hlavu a řekl zostrá: "Naba, nabal"

Ihned vyskočil.

Poodešel jsem několik kroků stranou a zavolal:

"Eta, eta! Pojd'!"

Šel za mnou bez jediného zaváhání nejdřív vpravo, pak vlevo, zase napravo, kam jsem se postavil. Poslouchal opravdu jako hodiny. Či lépe jako dobře vycvičený chytrý psík.

"Skvostné! Nádherné! Velkolepé!" rozplýval se Old Wabble. "Kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych tomu nevěřil!"

"Bude už poslouchat," opakoval jsem se zadostiučiněním, stíraje si pot. Dal mi co proto, byl bych si s chutí na chvíli odpočinul, bylo však třeba myslet na další cestu. "Víte, hlavní je, vyznat se v indiánské škole, Mr Cuttere. Nebýt Vinnetoua, sotva bych si s ním poradil!"

Old Surehand zůstal mlčenlivý a málomluvný jako vždy, ale určitě neměl k mému výkonu menší respekt než starý král kovbojů.

"Děkuju vám za ukázkou, jak se to má vlastně dělat," řekl prostě a byla to tečka za touhle ranní rozcvičkou. Četl mi z očí, že další pochvaly by mně byly už víceméně nepříjemné, a sám zavedl rozhovor na téma, které mi leželo na srdci:

"Pojedeme přes Rio Pecos?"

Prisvědčil jsem.

"Oklika, gentlemen, oklika," čepýřil se Old Wabble. "Zajedeme si!"

Old Surehand se na mě tázavě podíval a zavrtěl hlavou:

"Snad, Mr Cuttere, musíme však počítat s tím, že by se Komančové mohli dozvědět, co se stalo u Alčesečí. Mr Shatterhand prostě chce zabít dvě mouchy jednou ranou."

"Podívejme se!" Old Wabble nestačil údivem sklapnout ústa. "Dvě mouchy jednou ranou, říkáte! Well! A co je ta první moucha, kterou chcete trefit?"

"Naše stopy, sir!"

"Myslíte... kdyby se ztratily?"

"Yes."

"A druhá?"

"Nalemasiuv, Čtyři prsty. Měl přijít se svou stovkou bojovníků do tří dnů, a dnes je právě ten třetí."

"Egad! Svatá pravda, Mr Surehande! Budeme se snažit najít jeho stopy, ne? Co říkáte, Mr Shatterhande?"

"Nemám, co bych dodal," řekl jsem. "Jenom snad to, že bychom měli vyrazit opravdu co nejrychleji. Čekám, že hned po příchodu Nalemasiuva potáhnou Komančové do Liána. A to bychom si právě měli včas zjistit a zařídit se podle toho. Go on, gentlemen!"

"Gentlemen!" vypískl Bob. "Bob nejte s massa Shatterhand?"

"Co to meleš, proč bys nejel?" podivil jsem se. "Počítám s tebou."

"Massa Shatterhand tedy říkat master Bobovi gentleman?"

"Pravda."

"Óóóóh! Bob být tedy gentleman? Bob se z toho velice těšit! Bob ukázat, že se nebát a umět bojovat, on být westman s tmavou kůží jenom! Jenomže jak Bob bojovat, když mu chybět puška?"

"Pušku dostaneš! Jen se neboj, že tě vynecháme! Ještě se ukáže, co v tobě je!"

Bob zasmívil potěšeně bělmem svých očí a natřásl se na Hatátitlovi jako poručík, kterého jmenovali rovnou maršálem.

"Eta, eta!" zavolal jsem na ryzáka, vlídně ho poplácal a vyšvihl se mu opět na hřbet. Pobídl jsem ho, chtěl jsem být raději už na cestě, znal jsem Boba, věděl jsem, co dovede za podobných okolností. Byl by schopen nás ještě hodinu zdržovat ujišťováním o své srdnosti i vyhrůzkami Komančům. Ostatní mě následovali. Prérie se jen míhala pod

kopyty našich koní...

Schylovalo se už k večeru, když jsme dorazili k břehům Ria Pecos. Bylo to asi jednu míli od místa, kde do Ria ústí přítok pramenící z vod Saskuankui. Přeplavili jsme se zde na druhou stranu, protože jen tím způsobem jsme mohli obejít Modrou vodu. Netrvalo však dlouho a narazili jsme na čerstvé stopy.

"Hallo!" vzrušil se Old Wabble. "Jde nám to jako po másle... Nalemasiuv!"

Old Surehand byl opatrnější. Prohlížel si otisky pozorně a důkladně a nakonec překvapen zvedl své výrazné obočí.

"To se mi nezdá."

"Cože se vám nezdá?" reptal Old Wabble. "To mi povězte, co se vám na těch řápotách nelíbí! Jel tudy Nalemasiuv se svými Indsmeny, a basta!"

"Mělo jich být sto," namítl obrovitý lovec. "A tahle stopa ukazuje, že jich tudy jelo nejvýš dvacet třicet! Mám pravdu, Mr Shatterhande?"

"Máte."

"Nejspíš hlídka," mýnil Old Surehand a hned se po těch slovech zarazil. "Jestli to je ale hlídka, pak... pak přijdou brzy ostatní a naše stopy nás prozradí!"

"Myslím, že z toho nemusíme mít tak velký strach," řekl jsem. "Jak vidíte, ti Komančové nejeli za sebou, určitě jsou tedy přesvědčeni, že zde je daleko široko čistý vzduch. Hlavní voj bude teprve spoléhat na ty vpředu, a ostatně, je večer, za chvíli se setmí, a do rána naše stopy zmizí. Pojďme dál, aspoň zjistíme, co těch dvacet chlapíků má za lubem."

Pustili jsme se po stopě a objevili poměrně brzy místo,

kde jezdcí zřejmě odpočívali. Ale o mnoho moudřejší jsme z těch dalších otisků nebyli.

"Něco mi zde nehraje," ozval se náhle Old Surehand. "Proč by měl Nalemasiuv posílat nějakou hlídku napřed? To se přece dělá, když hrozí bezprostřední srážka s nepřítelem, ale ti chlapci, jak je vidět, si byli podezřele jisti... Jeli si jak na výletě!"

"Taky se mně zdá," přizvukoval jsem lovcí. Četl stopy znamenitě a usuzoval přesně jako já jenomže já jsem si zatím všechno nechával pro sebe.

"Něco mě napadá, sir," řekl zas po chvíli. "Nemohl by to být mladý Šibabig? Ten má přece také namířeno k Modré vodě, taky chce táhnout jako Vupaumugi na Liáno Estacado!"

Podle mého mínění to byla správná úvaha.

"Vypadá to pravděpodobně," souhlasil jsem.

"Takže co teď? Půjdeme po té stopě dál?"

"Proč, Mr Surehande? Přece je jasné, že jedou k Saskuankui a víc zatím nepotřebujeme vědět. Radši se vraťme k brodu a držme se dál původního směru, to bude rozumnější."

Obrátili jsme koně, ale brzy jsme se dočkali překvapení.

Ještě než jsme dorazili zpět k brodu, ucítili jsme skoro všichni tři současně ostrý, štiplavý závan. Dým! Někdo tady v okolí zapálil oheň! Okamžitě jsme se zastavili a dohodli se, že se s Old Surehandem pokusíme vypátrat, s kým máme tu čest. Old Wabble a Bob převzali péči o naše koně a pušky a my jsme se pustili na výzkum. Pach dýmu byl stále pronikavější a vedl nás směrem k říčnímu brodu.

Oheň hořel téměř při řece, ale pohled zakrývala vzrostlá skupina keřů. Musili jsme se ovšem dostat co nejbliž, jestliže jsme chtěli bezpečně zjistit, kdo se zde vlastně rozložil. Proplížili jsme se až těsně k houštině a mezi křovím jsme uviděli dva Indiány, podle všech známek Komanče. Co tady chtějí? Proč ten oheň? Zarazilo nás to, avšak jen na chvíli, hned jsme si uvědomili, že odpověď na tyhle otázky není vlastně tak obtížná.

"Nalemasiuv zde ještě není," zašeptal tichounce Old Surehand.

"Čekají, až přijde. Aby mu ukázali cestu," odpověděl jsem. "Nalemasiuv je z jiného komančského kmene, jeho loviště jsou daleko odtud, a ve zdejší krajině se tak nevyzná. Možná že o brodu ani neví. Proto zapálili oheň."

"Nejspíš. Kdyby tak o nás věděli! Zůstaneme zde chvíli?"

"Rád bych."

"Dřepí tam jako dřevění panáci, ale snad se rozpovídají."

"Doufám," řekl jsem. "Ten vpravo totiž je vynikající bojovník. Komančský hodnostář."

"Vy ho snad znáte?"

Old Surehand byl překvapen.

"Mám ten dojem. Jestli se nemýlím, seděl s náčelníkem u Saskuankui... Pssst!"

Zdalo se, že Komanč nepatrně pohnul rty. Skutečně, cosi řekl, i když jsme nezachytili co ale všimli jsme si, že i rty druhého bojovníka se začaly lehce pohybovat. Chvíli jsme sledovali tuto němohru, aniž se nám podařilo z rozhovoru zachytit byť i jen slůvko. Old Surehand mi dokonce se zoufalým gestem naznačil, že bychom měli zkusit poslouchat s uchem u země. Sotva jsme se však dotkli půdy pod sebou, lovec mi prudce stiskl loket. Přikývl jsem: zaslechl jsem to také. Dunění, temné, zvolna se přibližující dunění, jako by někdo v dálce zakopával o pařezy.

"Naši?" šeptl Old Surehand.

"To jde z druhé strany," zavrtěl jsem hlavou. "Možná Komančové... Ale netuší, že se zde setkají se svými lidmi!"

"Jsem zvědav, kdo to bude!"

"Já taky. Až si všimnou ohně, zastaví se a pokusí se přiblížit. Odsuňme se dál do křoví..."

Odklidili jsme se přeopatrně k houštině a vyčkávali. Několik minut se nic nedělo nám to však připadalo jako celá věčnost! Znovu jsme přitiskli uši k zemi dunění už přestalo, Indiáni nepochybně zvěřili zápach dýmu.

Najednou se ozval pronikavý, ostrý jekot.

"Hííííí!"

Naši dva muži se vymrštili, obrátili se ke křoví, v němž jsme se skrývali my, a hotovili se zmizet. Ale vtom se rozkymácelo křoví naproti nám a ozval se další výkřik:

"Vupa! Vupa!"

Komančové se na svém úprku zarazili, pohlédli na sebe a jeden z nich vykřikl:

"Umugi! Umugi!"

Z toho, jak pokojně a s klidnými tvářemi se vraceli, bylo patrné, že náčelníkovo jméno bylo domluvené bojové heslo. Oba muži se znovu pohodlně uvelebili při ohni, s oním ledovým klidem, s onou vznešenou vyrovnaností a chladnokrevností, na níž si všichni Indiáni tak nesmírně zakládají.

V následujících vteřinách se objevili dva noví příchozí. Byli to Komančové a oba se okázale snažili zachovávat kamennou tvář a dávat najevo, že považují setkání za cosi samozřejmého a vůbec nic vzrušujícího. Bez jediného slůvka došli až k ohni, přidřepili si k naší dvojici a zadívali se jakýmsi skelným pohledem před sebe. Teď následovala přesně podle indiánské etikety chvíle mlčení, pro nás ovšem k nepřecházení dlouhá. Potom se konečně ozval muž, jehož jsem si zapamatoval od Modré vody.

"Moji rudí bratři jsou očekáváni. Vupaumugi je již netrpělivý."

"Ctností bojovníků je trpělivost," odpověděl jeden z příchozích rozvážně a nevzrušeně, jako by zahajoval odtazitou filosofickou rozpravu.

"Vupaumugi zná tuto ctnost. Kdy přijde Nalemasiuv? Ještě dnes?"

"Ani dnes, ani zítra."

"Uff, Uff! Můj bratr žertuje."

"Nikoliv! Povedou nás mí bratři, aby se Vupaumugi dozvěděl poselství, které přinášíme od Nalemasiuvu?"

"Vy přinášíte poselství? Vy nejste přední hlídka?"

Komančovi se přece jen maličko zachvěl hlas:

"Znamená to snad, že Nalemasiuv nemůže přijít? Jestli je tomu tak, řekni všechno, co víš, abychom mohli náčelníka připravit na takovou špatnou zprávu!"

Poslové se po sobě nejistě podívali. Nakonec se jeden z nich přece jen rozkýval k odpovědi:

"Vím, že náš bratr je ucho i jazyk svého náčelníka. Povíme mu proto, co má uslyšet Vupaumugi. Poslouchej: Nalemasiuv nemůže přijít se svými bojovníky, protože musel bojovat s bledými tvářemi!"

"Uff, Uff! Ony jsou někde nablízku?"

"Ne. Naši bojovníci narazili na vojáky nedaleko místa, kterému bledé tváře říkají Mistake Canyon. Vojáci však na ně zaútočili, a protože jich bylo mnoho, musili naši bojovníci ustoupit. Oči našich bojovníků už dlouho nespátily tolik vojáků bojovali s nimi statečně a mnoho jich bylo zraněno a někteří odešli do věčných lovišť. Když přišel večer, počítal Nalemasiuv své muže, a viděl, že jich chybí pětkrát deset!"

"Uff, uff, Uff! Až se to Vupaumugi dozví, odloží výpravu do pouště a vyjede s vámi, aby potrestal vojáky bledých tváří a pomstil padlé!"

"Nalemasiuv mu však vzkazuje, aby to nedělal! Kdyby se teď vrátil a napadl je, stačilo by, aby unikl jeden jediný, a ten by přivedl z pevnosti desetkrát deset vojáků, a snad ještě víc, a těm by synové Komančů neodolali. Nalemasiuv míní, že je třeba zničit vojáky bledých tváří tak, aby se nevrátil ani jediný."

"To by synové Komančů uvítali! Avšak má Nalemasiuv plán, jak to udělat?"

"Ano. Sdělím ho později náčelníkovi."

"Mně ne? Moje uši dychtí slyšet, jak náčelník Čtyři prsty hodlá pomstít naše bratry!"

"Řeknu to tedy i tobě. Nalemasiuv vláká vojáky do pouště, aby tam zahynuli hladem a žízni! Neujde ani jeden!"

"Uff! Ta myšlenka se Vupaumugimu velmi zalíbí!"

Indián rozkoší lehce pomlaskával. Posel projevil více smyslu pro věčnost.

"Vupaumugi nechť hlavně neodkládá výpravu proti mladému lovcí jménem Bloody Fox. Komančové se musí dostat k vodě, při níž žije bledá tvář, teprve potom mohou vlákat vojáky do Liána Estacada bez nebezpečí, že by sami zahynuli žízni a hladem. Až budou pány zeleného ostrova, vlákají je do pouště a určí hodinu jejich smrti."

"Víš jak?"

"Nejdřív nechť mi můj bratr poví, zda přišel k Saskuankui náčelník Šibabig se svými bojovníky?"

"Po poledni přišel on i dvacet mužů."

"Šibabig zná cestu k vodě a k zelenému ostrovu v poušti. Vupaumugi mu dá své bojovníky, aby mohl táhnout do Liána Estacada a zmocnit se Bloody Foxe a jeho sídla. Sám zatím vyčká, až přijde Nalemasiuv."

"Ano, ano, ale kdy to bude?"

"Nalemasiuv neztratil zbytečně ani minutu. Vyslal už ke svým vigvamům posly, aby přivedli sto bojovníků, ale ti se k němu nepřipojí hned, nýbrž budou vyčkávat. Nalemasiuv pak znovu napadne vojáky, nebude však s nimi bojovat, nýbrž rychle ustoupí k Saskuankui, kde se spojí s vašimi bojovníky. Vojáci bledých tváří je budou pronásledovat. Synové Komančů musí potom ustupovat tak obratně, aby je vlákali do pouště. Potom bude Vupaumugi před nimi a sto čerstvých mužů přivolaných Nalemasiuvem za nimi."

"Rozumím! Mé srdce se chvěje radostí. Budou v kleštích a naši bojovníci je potom napadnou a snadno zničí!"

"Nikoliv! Budou dál ustupovat, až se dostanou velmi daleko, doprostřed písečné pustiny. Komančové budou mít vodu a zelený ostrov a nebudou muset ani zvednout své zbraně, poněvadž vojáci bledých tváří i tak zahynou do posledního muže. Porazí je slunce a žízeň."

Komanč se nedokázal zdržet radostného výkřiku:

"Uff, Uff! Tvá ústa vypustila velmi mnoho krásných slov! Nalemasiuv vymyslel skvostný plán. Syny Komančů potká už brzy mnoho radosti!"

"Myslí si můj bratr, že Vupaumugi přijme můj plán?"

"Jeho duše se nesmírně zaraduje," ujistoval Komanč, kterého přichází poctil titulem ucho a jazyk náčelníka. "A také všichni starší kmene budou souhlasit, až se dozvědí, jakým způsobem hodlá Nalemasiuv oklamat bílé psy."

"Tak tedy se vydejme ihned k Saskuankui. Musím se rychle ještě vrátit, neboť Nalemasiuv čeká netrpělivě odpověď náčelníka Racurroho."

"Můj bratr měj ještě chvíli strpení. Jeho plán je výborný, má však jeden háček."

"Můj bratr nechť se vyjádří přesněji."

"Šibabig zná cestu k ostrovu Bloody Foxe a povede bojovníky, aby se ho zmocnili. Avšak jak najdeme cestu my?"

"Šibabig se vrátí," zněla odpověď. "A povede vás."

Ale Komanč měl ještě další pochybnosti:

"A jestli ho něco zdrží?"

"Nalemasiuv myslil i na to. Šibabig mu vyprávěl už velmi dávno o místu na samém okraji písčité pustiny, které se jmenuje Suks malestavi, Sto stromů. Tam je ještě dost vody a mnozí z Komančů to místo dobře znají."

"Znám je také. Podobá se malému lesíku."

Komanč spokojeně přikývl.

"Šibabig se bude ubírat touto cestou do pouště. U Suks malestavi se zastaví, nařeže větve a potom jimi vyznačí cestu k zelenému ostrovu Bloody Foxe. To dělají i bledé tváře."

"Nalemasiuv promyslel všechno! Půjdeme potom podle tyčí jako podle značek, až najdeme své rudé bratry... Uff!" Zarazil se. "Ale nepůjdou potom v našich stopách i bledé tváře a neobjeví i ony zelený ostrov, a Bloody Foxe?"

"Nikoliv! Mí bratři si budou počínat jako muži, kterým se říká supové pouště nebo stakemen. Slyšel někdy můj bratr, co dělají?"

"Vytahují kůly, aby lidé zabloudili a upadli do záhuby! Už rozumím, už rozumím!" zajásal. "Synové Komančů učiní totéž!"

"Správně jsi to řekl," zachichotal se tiše posel. "Má snad můj bratr ještě nějaké pochyby?"

"Ne. Náčelník Vupaumugi jistě udělá to, co mu navrhuje Nalemasiuv. Howgh!"

"Měli bychom si tedy pospíšet! Nalemasiuv čeká na zprávu od náčelníka Racurroho. Zhasněme oheň a sedněme na koně! Howgh!"

Dvojí howgh tedy stvrdilo uspokojení celé čtveřice. Před očima už viděli bohatou kořist, a soudě podle spěchu, s jakým ušlapávali oheň a potom se vrhli k brodu, nemohli se jí už dočkat. Za chvíli jsme slyšeli dupot kopyt a šplouchání vody, jak postupovali brodem k druhému břehu. I my jsme se mohli pustit na zpáteční cestu.

"Tak co tomu říkáte?" mudroval Old Surehand, zjevně na výsost znepokojen tím, co jsme vyslechli. "Taková podlost! Myslíte, že jim vojáci sednou na vějičku?"

"Bohužel se toho obávám... Ten jejich kapitán si myslí, že spolkl všechnu moudrost světa. To je ten nejhorší typ velitelů. Naletí na to!"

"Čili podle vás Komanči si vymyslili dokonalý plán?"

"To jsem neřekl. Být na jejich místě, počínal bych si trochu jinak a vy jistě taky. To ovšem neznamená, že by se měly věci brát na lehkou váhu."

"Jistě. Taky nejde o jednoho nafoukaného důstojníka, ale o životy spousty lidí. Neměli bychom zajet ještě k Modré vodě, sir? Zjistit, jestli se Komančové zařídí podle Nalemasiua?"

"Řekl bych, že to je zbytečné. Vupaumugi se do toho podniku určitě pustí a jinak bychom se stejně nedozvěděli nic, co už nevíme. A pak taky nemáme čas. Musíme co nejrychleji k Dešťové hoře, zjistit, jestli už nedorazili naši Apačové. A od Nargoletsi, až si drobet odpočineme, musíme bystře do Liána. Nezapomínejte, že Šibabig se vypraví ke Sto stromům nejpozději zítra ráno."

"Well, máte pravdu," souhlasil živě. "Vy to doufám u těch Sta stromů taky znáte?"

"Ale ovšem. Zastavovával jsem se tam, když jsem jezdil za Bloody Foxem... Gutesnontihkhaj se to jmenuje apačsky, což znamená totéž, taky Sto stromů. Ale les to žádný není, kdoví jestli těch stromů je padesát, a k tomu nějaké to divoké křoví. Ovšem pár kolíků, jak o tom mluvil Komanč, se tam nařezat dá..."

Následující hodiny nám uběhly klidně, bez zvláštních vzrušivých příhod. Našli jsme v pořádku Old Wabblea i černého Boba a později k půlnoci na Nargoletsi i Sama Parnella a Jose Hawleyho. A ovšem i silný apačsky oddíl, jehož vedení svěřil Vinnetou jednomu ze svých oblíbených a nadaných podnáčelníků jménem Enčarko, Velký oheň. Byl to srdnatý, chytrý a rozvázný bojovník a jeho pevnou a prozíravou ruku bylo znát i na mužích, jimž velel. Kázeň zde byla jak v dragounském oddíle a vybavení k boji (včetně zásob jídla) vzorné. Old Surehand jen vyvaloval oči, když uviděl například několik měchů z gazelí kůže, v nichž si Apačové s sebou vezli vodu. Jeho touha seznámit se s Vinnetouem a jeho obdiv k němu jen vzrostly, když jsem mu řekl, že to všechno je dílem mladého inteligentního Apače. "Už se těším, až se s ním seznámím," opakoval několikrát a apačský náčelník v něm měl příznivce a přítele ještě dřív, než mu vůbec mohl poprvé stisknout ruku.

Po klidné noci na Dešťové hoře jsme se vydali k Suks malestavi, čili, jak říkali teď naši Apačové, ke Gutesnontihkhaj, a po krátké zastávce v tomhle ani ne hájku, když jsme si doplnili v měších zásoby vody, vjeli jsme přímo do horké pece Liána Estacada.

Jemný, světle žlutý písek nás brzy obklopil ze všech stran, připadali jsme si jako lodníci na nepatrné bárce obklopené kolem dokola věčně stejným oceánem. Jediným kompasem nám bylo slunce, ten žhnoucí, do žlutá roztavený kotouč nám pomáhal určovat východní směr jízdy k zelené oáze Bloody Foxe.

Čekala nás však ještě noc uprostřed písečné pouště.

Neměli jsme se sice v této chvíli čeho obávat, ale přesto jsme rozestavili stráže, dali potom koním kukuřici a uložili se k zaslouženému odpočinku. Noc byla poměrně teplá, pec pouště vychládala jen velmi zvolna, ale přesto jsme se ráno cítili svěží, posílnění na další pouť.

Nejbližší úsek cesty vedl kolem kaktusových polí, a to byl jeden z nejnebezpečnějších úseků, kde bylo třeba dávat veliký pozor, aby si některé ze zvířat nepřivodilo v porostu zranění. Kaktusová pole zde zaujímají značnou rozlohu, tu a tam s volnými prostranstvími pro jezdce, ale jinde ponechávají jen uzounké uličky, v nichž je nutno si počínat krajně obezřetně. Podobá se to nepřehlednému ostnatému bludišti, těsné uličky vedou jezdce jednou sem, jednou tam, a neznalý člověk se může snadno zmást a zabloudit, a krom toho hrozí koni na každém kroku zranění, a zůstat zde trčet bez zvířete znamená neodvratnou smrt žízni.

I já, ačkoliv jsem tu cestu jel už několikrát, měl jsem co dělat, abych se vyznal. Polední a potom odpolední slunce páliło, pražilo, žhnulo, přitom fičel prudký víchř, zvedající v mohutných sloupech celá mračna prachu, takže nebylo pořádně vidět na pár kroků. A věděl jsem ovšem, že kaktusová pole snadno a často měnívali podobu tam, kde byla ještě přednedávnem nepropustná houština, může být pískový přesyp, a na místech někdejší písečné duny najednou narazíš na pás kaktusových útvarů. Podle toho, co jsem si pamatoval ze svých návštěv u Bloody Foxe, měli jsme mít jeho sídlo v těchto chvílích už na dohled ale zatím kde nic tu nic, ono známé místo, kde skupina obrovsky vzrostlých kaktusů otevírala úzkou pěšinou přístup k oáze, jako by se propadlo do země a to mě mátl a znepokojovalo.

Zavolal jsem si Boba a podrobil ho křížovému výslechu, i když jsem si byl vědom, že nemá příliš velký smysl pro orientaci a že s Bloody Foxem jezdil do oázy prostě naslepo, spoléhaje na svého pána. Nakonec jsem však z něho

vypáčil, že Bloody Fox nechal kvůli bezpečí cestu, kterou jsem hledal, zarůst, využil možnost zavlažovat vodou z oázy a rozšířil kaktusový porost, takže nyní vytvářel kolem celého sídla jakousi živou, ostnatou kruhovou hradbu. Prostě Bloody Fox zrušil a zahradil dosavadní přístupové cesty od severu a od západu, o nichž Komančové už něco věděli nebo tušili, a namísto nich si udělal novou cestu, úzkou a klikatou, vedoucí od východní strany. To ovšem byl celý Bob! Mohl bych zde zmateně bloudit snad do soudného dne, ale on by se ani slovem nezmínil protože jsem se prostě nezeptal.

Rozhodl jsem se, že Apače nechám v kaktusovém poli a k Bloody Foxovi že se vypravím po tajné stezce jen sám, přesněji řečeno sám s Bobem, který se už ani nemohl dočkat těšil se hlavně na matku Sannu. V každém případě čím méně lidí bude mít povědomí o přístupu k oáze, tím líp, musel jsem brát největší možný ohled na zájmy Bloody Foxe.

Uháněli jsme s Bobem podél východní hranice kaktusového pole téměř hodinu, než jsme narazili na vytouženou stezku. Klikatila se všelijak a trmáceli jsme se ještě drahnou chvíli, než jsme uviděli mezi vzrostlými kaktusy první stromy, s větvemi pokrytými našedlým prachem, a posléze i Foxův dům. Na zápraží pobíhala nějaká žena, čile něco sbírala a odnášela a v následující chvíli vzlykajíc si ležela s mým černým průvodcem v náručí.

"Mother Sanna," volal srdceryvně její synáček, dobře o půldruhé hlavy vyšší než ona, "tvůj Bob přijít, Sanna, on vrátit se zpátky, poněvadž massa Shatterhand ho osvobodit! Malý Bob být zase tady, těšit se s matkou, těšit se na ni moc a velmi!"

Bobův pokřik ovšem měl své důsledky. V okamžiku se rozlétly dveře a v nich se objevil muž s ručnicí v pravici. Stačila mu vteřina, aby se přesně obeznámil s tím, co se zde děje. Přelétl pohledem bouřlivě se vítající dvojici, pak upřel oči na mě ale tvář zůstávala klidná, vyrovnaná. Jako by už dávno čekal, že se tady musím objevit.

Byl to Vinnetou, náčelník Apačů.

Dlouhé modročerné vlasy měl vysoko vyčesány, ale silný pramen sklouzával až dolů na ramena. Ani nejmenší ozdoba, ani nejmenší odznak náčelnické hodnosti, ani jediné orlí pero. Kožené kalhoty a kabát se podobaly těm, které jsem měl já, jen kolem krku se mu pohupoval váček s medicínou, trofeje dobyté s nasazením vlastního života totiž trojnásobný řetěz z medvědích drápů a zubů a konečně nápadná, překrásně vyřezávaná dýmka míru a přátelství. V ostrých, přísných rysech jeho tváře maličko zdůrazněny vystupovaly lícní kosti, snad ještě zvýrazněné bronzově se lesknoucí kůží. Vypadal jako Říman a měl v sobě cosi podmanivého, vznešeného, v nejkrásnějším slova smyslu oduševnělého.

Když mě uviděl, mandlové oči se mu maličko rozšířily, v obličeji se však nepohnul jediný sval. Zvolna proti mně napřáhl obě ruce jako by rozevřel náruč a udělal mi vstříc několik kroků. Seskočil jsem z koně a sevřel ho pevně v náručí. Pak mi Vinnetou stiskl ruku:

"Můj bratr Šarlí přišel a je to, jako by se květina napila svěží rosy. Našel Old Shatterhand vzkaz, který jsem mu ponechal u místa jménem Clear Brook?"

"Můj bratr Vinnetou je pro mě totéž co paprsek světla, který zaskví nemocnému nad lůžkem. Jsem tak rád, že ho zas vidím po tak dlouhém čase! Byl jsem v Sieře Madre, našel jsem lístek. A jsem tady a se mnou tvůj udatný podnáčelník Enčarko se třemi sty Apači. Dovol, abych ti je odevzdal pod velení. A nesu i jiné zprávy však uslyšíš! Nejdřív mi však pověz: je Bloody Fox doma?"

"Vyjíždí několikrát denně, aby obhlédl háj kaktusů. Brzy ho spatříš, očekává tě..."

Apač nadořekl, jenom se maličko pousmál a jemným, nepatrným pokynem hlavy naznačil, abych se otočil.

Cestou, kterou jsme před chvílí přijeli s Bobem, blížila se celá skupina jezdců. Bloody Fox v čele, Old Surehand, Old Wabble, Sam Parnell, Jos Hawley, Enčarko.

Také Bloody Fox mě už spatřil. Naráz pobídl koně a řítil se mi vstříc doslova s větrem o závod. Vypadal na tom pádicím zvířeti nádherně. Mexický oděv, celý z bizoní kůže, pevně obepínal jeho mladé tělo, kolem boků mu vlála široká červená stuha, za pasem se leskly dvě stříbrem vykládané pistole a hrozivý tesák. Na hlavě sedělo pevně sombrero se širokou střešou, kalhoty i rukávy se třpytily ve švech bohatým třepením a po obou stranách sedla přikrývaly obě nohy podle mexického způsobu kožené chrániče, skutečně pravé štíty zabezpečující nositele před šípky a oštěpy Indiánů. A na klíně těžká, mohutná kentucká dvojka byl to dokonalý a typický vaquero.

Trochu zmužněl od dob, kdy se proháněl pouští jako duch Liána Estacada, snad to dělal ten vous, který si dal narůst, ale jeho oči byly stále tak mladistvé, veselé, upřímné ten mladík by nebyl s to ublížit ani kuřeti!

Docválal až těsně ke mně, sesunul se dolů ze sedla jediným brilantním smykem (dal si na tom záležet!) a nabídl mi pravici. Lehce se mi přitom uklonil a současně se obrátil k Vinnetouovi:

"Už jsem se dočkal, konečně je vedu! Ale náčelník Apačů neuvítá jen své bojovníky, velmi se podiví, kdo všechno přijel s Old Shatterhandem!"

Bloody Fox si zřejmě nechtěl dát vzít tu radost, že to bude on, kdo představí zálesáky Vínnetouovi. S úsměvem jsem mu tu věc přenechal.

"To je Old Surehand, známý lovec náčelník Apačů o něm bezpochyby již slyšel. Velmi si přál, aby se mohl seznámit s Vínnetouem."

Old Surehand vypadal, jako by pojednou upadl do velkých rozpaků, Vínnetou ho však vysvobodil:

"Old Surehand je slavný lovec a náčelník Apačů je rád, že ho poznává. Mnoho o něm slyšel. Teď bude svědkem jeho činů."

Stiskli si ruce a Bloody Fox už představoval krále kovbojů:

"Fred Cutter je znám jako Old Wabble, pomáhal Old Shatterhandovi vyrvat Boba z komančského zajetí!"

Vínnetou přikývl a podal i starému pravici.

"Náčelník Apačů slyšel o králi kovbojů. Old Wabble je chytrý jako liška, jezdí jako čert a miluje kouř cikáro"

Old Wabble se potěšeně rozhlížel, jen po těch posledních slovech se zakabonil:

"cikáro? Náčelník Apačů miní cigarety? My word, pochutnám si na nich docela rád! Jenže jsem neměl v ústech pořádnou retku, už ani nepamatuju. Kde by se taky vzala tady, kde lišky dávají dobrou noc."

Vínnetou i Bloody Fox se usmívali a mladý domácí pán, když představil ještě Parnella a Hawleyho, nás zval dál:

"Gentlemen, smím prosit a nabídnout vám malé pohoštění? Bude skrovné, ale všechno, co mám, vám nabídnú rád, takoví hosté jako vy si to zaslouží! Bobe, Sanno, postarejte se o koně my si zatím popovídáme o Komančích. Posadíme se tady venku, bude to příjemnější. Stůl je sice jen obyčejný, z hoblovaných prken, a lavice také není vypolštářovaná, ale konečně pozval jsem zálesáky, ne partu zhýčkaných mladíků ze salónu. Hned zařídím něco na posilněnou!"

Zmizel v domě a my jsme se zatím porozhlíželi kolem. Old Surehand, king of the cowboys, Parnell a Hawley, kteří zde byli poprvé, měli samozřejmě oči navrch hlavy. Po tom trmácení pouští, kterou jsme se vlekli k nepřechkání dlouho, jim tehle koutek země připadal jako učiněný ráj. Viděli jsme na malé, kruhové jezírko asi osmdesát kroků v průměru, jehož voda se v slunečních paprscích třpytila, jako by někdo po hladině rozházel hrsti diamantů. Na březích se svěže zelenala travička naši koně ji právě s náramnou rozkoší okoušeli. Stín palem se odrážel v hladině a jejich odraz čeřily drobné vlnky. Za palmovým se vysoko zvedaly pně a koruny cypřišů a fikovníků. To byly staré stromy, rostly zde od pradávna, ještě v době, kdy o drobné oáze neměla žádná lidská bytost nejmenší potuchy. Ale kaštanovníky, mandlovníky a pomerančovníky už byly výsledkem péče lidské ruky, plodem starostlivé příčinnosti Bloody Foxe, který zvelebil celý ten kousek boží země důvtipným systémem zavodňovacích kanálů. A protože tam nad vodou bzučel drobný hmyz, poněkud vodní vážky, zatímco mezi větvemi poletovali drobní kolibříci a celá hejna drobných papoušků, vypadalo to opravdu jako v rájské zahradě. Čím unavenější jsme se cítili po cestě, tím nádhernější nám to všechno připadalo.

Když se Bloody Fox vrátil, dostalo se mu tolik obdivných slov, že nevěděl, kam s očima. Zejména Old Surehandova pochvala mu způsobila nelíbenou radost. Mlčenlivý lovec býval skoupý na projevy uznání, ale mladík se mu bezpochyby velice zalíbil ostatně svou chválu opakoval, když nás potom Bloody Fox ještě provedl i domem: to jest jedinou velikou, avšak čistě a úhledně uspořádanou místností se stolkem a s několika skříňkami a truhlicemi, všechno vlastnoruční výroby. Rákosové stěny byly omítnuty hlinkou vzatou z jezírka a měly na třech stranách okna na čtvrté stál hliněný krb, nad ním byl zavěšen velký železný kotel. Celou podlahu si domácí pán vystlal vydělanými kůžemi a místo postelí používal tři visutých lůžek, přesněji řečeno to byly řemeny vyložené medvědími kůžemi a zavěšené a upevněné nahoře ke stropu. A to hned vedle několika kusů uzeného masa a celé sady zbraní.

Když jsme se opět usadili u stolu na zápraží, čekalo na Old Wabblea největší překvapení. Bloody Fox před něj položil krabičku, a dívaje se po očku na Vínnetoua, nenuceně starého pobídl:

"Poslužte si, Mr Cuttere! Jsem vždycky rád, když se u mne lidi cítí jako doma, když jim nic neschází..."

Old Wabble si shrnul z čela spadávající šedivé vlasy, sáhl po krabičce a prohlížel si ji ze všech stran zvědavě, ba skoro nedůvěřivě:

"A kdo říkal, že mi něco chybí? Cítím se tady docela dobře, dokonce báječně. Its clear!"

"Jen se podívejte dovnitř!"

"Nepovíte mi, co tam je?"

"Podívejte se," opakoval s úsměvem Bloody Fox.

Kovboj pokrčil lehce rameny, znovu si odhrnul vlasy spadající do čela a naklonil se nad stůl.

Potom se ozval výkřik:

"Thunderstorm! Cigarety! Ale opravdové cigarety, jak se sluší a patří. A to jsou... ty snad jsou pro mě?"

"Sure, sir!"

"Ale vždyť jich je nejméně padesátka! Nebo stovka? To všechno mi dáváte? To jste tedy zlatý člověk, mladý muži! Zasloužil jste se neskonale o mé blaho, poněvadž já jsem neměl v ústech pořádnou cigaretu, ani nepamatuju! Pojd'te na má prsa!"

Objal ho srdečně a upřímně, dal mu dokonce polibek mlasklo to tak, že to museli slyšet i Apačové v kaktusovém háji. A ihned si samozřejmě jednu cigaretu zapálil. Když vdechl první doušek kouře, rozhostil se po jeho svraštělé tváři takový výraz blaženosti, že to vypadalo, jako by se byl právě dozvěděl, že zdědil přinejmenším milión.

Vinnetouovou tvář přelétl jakýsi lehce shovívavý úsměv.

Rozuměl jsem mu.

Tohle totiž náčelník Apačů nedovedl pochopit. Takový starý slavný lovec, dokonce king of the cowboys, a přímo upadá do vytržení nad takovou bezvýznamnou maličkostí! Můj vzácný přítel to pokládal za neuvěřitelnou slabost. Lovec podle jeho představ musel za všech okolností pevně ovládat své city. Avšak ve Vinnetouově úsměvu nebylo pohrdání, spíš shovívavý soucit, protože nejen Vinnetou, ale žádný Apač by kvůli něčemu takovému ani nepohnul brvou. Byla to jedna ze záhad, jimž indiánský náčelník nerozuměl, které ho však přesvědčovaly o tom, že ani běloši nemají vždycky a ve všem vrch.

PAST

Ten večer byl plný klidu a smíru.

Horký pouštní vítr se už uklidnil, usadil se i zvířený písek, vzduch zprůzračněl a slunce, teď už narudlé a ve vyčištěném vzduchu jasně viditelné, blížilo se k obzoru jako obrovský pomeranč.

Všechno lákalo k odpočinku, k zapomenutí, k oddychu. Jako by nebyli žádní Komančové, jako by nebyl Vupaumugi, ani Šibabig, ani Nalemasiuv, jako bychom si vyjeli jen na návštěvu k starému, dobrému kamarádovi a hodlali s ním strávit příjemný večer...

Jenže to všechno bylo právě jen jako by na chvíli jsme se nechali ukolébat kouzlem večera, potom se však zase začaly hlásit znepokojivé myšlenky, co bude zítra, co udělají Komančové, jak se na ně co nejlíp připravit...

Musel jsem Vinnetouovi samozřejmě dopodrobna vyprávět zážitky minulých dní. Poslouchal mě, jak bylo jeho zvykem, pozorně a téměř bez přerušování, jen tu a tam se krátce zeptal na nějakou podrobnost. Když jsem skončil, řekl prostě:

"Bojovníci Komančů přijdou s třikrát sto muži. S mým bílým bratrem přijeli bojovníci Apačů a je jich rovněž třikrát sto. Naše síly jsou tedy vyrovnány."

"Cože? Naše síly že jsou vyrovnány?" vpadl mu do řeči Old Wabble. "Podívejte se přece na Apače, jejich výzbroj se nedá srovnat s výzbrojí Komančů! A co Old Surehand a Old Shatterhand? Ti vydají za celou kumpanii Komančů! Jenom ať si něco zkusí postřílíme je jako zajíce! Desetina se jich vrátí zpátky do vigvamů."

Viděl jsem na Vinnetouovi, jak se ho to dotklo. Sevřel rty, koutky úst se mu neznatelně stáhly.

"Říká se, že můj starší bratr považuje rudé muže za své úhlavní nepřátele. Myslí si, že jsou všichni zločinci a zloději a vrazi. Běda rudému bojovníku, který padne Old Wabbleovi do ruky nemůže čekat slitování! Pomyslí však Old Wabble na to, že rudý muž bere zbraň do ruky proto, aby bránil svou půdu? Bledé tváře mu ji berou, bledé tváře mu ji křivdí! Old

Wabble teď doprovází Vinnetou a Old Shatterhanda: chce li však s nimi zůstat, nesmí se poddávat své nenávisti. Náčelník Apačů i jeho bílý bratr Šarlí neprojevují k nikomu nenávist jen proto, že jeho kůže má tu nebo onu barvu. A jestli jsou nuceni bojovat, bojují vždy tak, aby nebyla zbytečně prolita ani jediná kapka krve. Můj bratr pravil, že postřílí Komanče jako zajíce. Avšak Vinnetou nepřijel, aby se účastnil honu na lidi. Je můj bratr Old Shatterhand stejného názoru?"

"Naprosto," přisvědčil jsem důrazně. Přes všechny ostré a oprávněné výtky byl Old Wabble zřejmě Vinnetouovi aspoň něčím sympatický jinak by se byl Apač neodhodlal k takovému přímo řečnickému výkonu. Starý kovboj samo sebou nespokojeně potrhával rameny:

"To jsem tedy zvědav, jak to chcete navléknout, gentlemen! Blody Fox má být podle všech pravidel přepaden, my ho chceme bránit, a přitom pomalu nebudeme smět položit prst na spoušť!"

"Není všechno v prstech na spoušti, Mr Cuttere," řekl jsem. "Vinnetou by vám mohl vysvětlit, že se na to dá jít i jinak..."

"Jinak? Ovšem s nějakou boudou, to je vaše!" ulétlo starému tak trochu posměšně.

Ten tón se mi už vyloženě nelíbil. Dal jsem to taky ihned najevo.

"Proč ty úšklebky?" zvýšil jsem hlas. "Nejsem na něco takového zvyklý, Nebudu asistovat při jatkách jen proto, že jsme nebo budeme v převaze! V tomhle punktu, že jsme silnější, s vámi náhodou souhlasím. Ale to není proto, že bychom byli já nebo Old Surehand kdovíjakí zázrační bojovníci, zdaleka ne! Předem není nic vyhráno nikdy, my máme zatím jenom tu nepopíratelnou výhodu, že nás je přes tři sta a že jsme zde najednou a pohromadě. Zatímco Komančové budou přicházet postupně."

Old Wabble se zmocnila zvědavost:

"A vy si představujete..."

"...že je budeme postupně odzbrojovat a zneškodňovat," dokončil jsem.

"Můj bratr Šarlí má pravdu." Vinnetou se zas vložil do rozhovoru. "Až přijde šibabig, nebude mít víc než pětkrát deset mužů. Bojovníci Apačů jej obklíčí a Komanč bude nucen přiznat, že boj by byl marný."

"Obklíčit!" zahuhlal Old Wabble. "Jenomže obklíčit je nebude tak jednoduché."

"Ale také ne neproveditelné!" řekl jsem. "Musíme si prostě vybrat příznivou chvíli. Až budou mít z jedné strany kaktusové pole, obstoupíme je v půlkruhu a pak už, doufejme, uznají, že by v boji neměli nejmenší vyhlídky."

"A když to neuznají?" zavrčel starý.

"Pak si s nimi o tom promluvím. Vážně, moc vážně."

"Vážně? A vy jste přesvědčen, že mezi nimi někdo bude schopen vážně uvažovat?"

"Ale ano. Aspoň jeden člověk."

"Kdopak?"

"Šibabig. Zachránili jsme mu kdysi život, zrovna tady v oáze, a slíbil, že na to nikdy nezapomene. Ted' mu to připomenu."

"Abyste se v něm nezklamal! Kdy ho zde asi očekáváte?"

"Zítra před večerem už bude v Liánu."

"A my ho obklíčíme ještě v noci?"

"Možná že už ve dne. Čím dřív tím líp."

"To tedy budeme muset vyslat někoho na výzvědy. Abychom zjistili, jestli už se blíží..."

"To rozhodně ne, sire To by byla chyba Komančové by si mohli všimnout stop a hned by si začali dávat mimořádný

pozor!"

"No dobře, ale jak chcete poznat, že ten Šibabig už přitřhl?"

"Můj starý bratr je vzrušen: ze všeho nejdřív ať se uklidní," ozval se opět Vinnetou. "Šibabig může přijet pouze od Gutesnontinkhaj, ne odjinud. Bojovníci Apačů mu vyjedou velikým obloukem vstříc, ale budou ho následovat jen zdáli, až uvidí, že dorazil ke kaktusovému porostu. Potom se moji bojovníci přiblíží a stane se, co řekl Old Shatterhand. Představoval si to tak můj bratr Šarlí?"

Mlčky jsem přikývl, teď však se vytasil s námitkou Bloody Fox

"A kam potom, meššúrs, ty zajaté Komanče odvedeme?"

"Určitě ne sem!" Chtěl jsem ho uklidnit v jeho nevyslovených, leč zřetelných obavách. "Neukážeme přece padesáti lidem novou cestu kaktusovým polem! Prostě je svážeme a necháme je v poušti, dokud nebude po všem. Pak se vrátíme k tyčím a vyznačujeme cestu pro Vupaumugih. Jenže trošičku jinou rovnou nám do náručí! Musíme zase najít, samozřejmě, vhodné místo k obklíčení."

"Já o jednom vím," vykřikl Bloody Fox. "Mohu k tomu něco navrhnout, Mr Shatterhande?"

"Poslouchám, poslouchám."

"Asi den cesty na jihovýchod je divoké kaktusové pole. Vstupuje se do něho takovým písčitým, širokým pruhem, je to jazyk, který se pořád úží a úží, až se nakonec mezi porostem docela ztrácí. Báječné místo, hotová slepá ulička!"

"A jak dlouho trvá, než se dojede na konec toho písčitého pruhu?"

"Při pomalejší jízdě dvě hodiny..."

"A kaktusy jsou uschlé, nebo zelené?"

"Uschlé i živé. A je jich tam hodně, rostou hustě vedle sebe."

"Co o tom soudí můj bratr Vinnetou?"

"Totéž co můj bratr Šarlí. Zazeneme Komanče v kaktusech do slepé uličky, tak jak navrhuje náš mladý bratr Dilmejah."

"Mně se Bloody Foxův návrh zamlouvá," řekl jsem. "Ale teď už je opravdu večer, neměli bychom si trochu odpočinout? Meššúrs, je čas jít na kutě, jak říkávala maminka, dokud jsme byli malí. Matka Sanna je netrpělivá a jestli se nepletu, jak zase říkával můj přítel Sam Hawkens, připravila nám uvnitř lůžka. Hotel to sice není, ale vyspíme se zde určitě královsky. Go on!"

Postarali jsme se ještě o koně a za chvíli jsme se už, porozkládání různě po místnosti, zachumlávali do pokrývek a houní. Old Wabble se dohadoval o čemsi s Parnellem, zaslechl jsem i pošpítávání Boba a jeho šťastné matky Sanny, pár slov si vyměnili v opačném koutě světnice Old Surehand a Jos Hawley.

Jenom Vinnetou a domácí pán Bloody Fox se chvíli omeškali. Zaslechl jsem jejich hlasy zvenčí od jezírka, kde Apačové nabírali čerstvou vodu a přiváděli své koně, aby se osvěžili a posílili před zítřejší cestou. Byl jsem v jakémsi polospánku, když Vinnetou konečně uleh po mém boku. Ostatní byli v limbu už dávno, ale já jsem pořád ze všech sil přemáhal únavu a ospalost a čekal na apačského náčelníka. Chtěl jsem si s ním pohovořit o zítřku, o plánu našeho boje. Ale nemluvili jsme jen o tom. Vinnetou mi ještě dlouho vyprávěl, co zažil od chvíle, kdy jsme se naposled viděli, o svých Mescalerech, o lovcích, s nimiž se za tu dobu setkal, a vůbec o novinkách na Dalekém západě. A taky já jsem mu musel vypravovat o cestách po staré Evropě a po zemích Blízkého východu, o cestě do Ameriky, o velkých městech bílých mužů. A opravdu nevím, kdo z nás dvou byl pozornějším a dychtivějším posluchačem...

Když jsem se potom ráno probudil, stál Vinnetou už při jezeře a pilně se umýval v jakémsi zvláštním umývadle totiž v duté nádobě, vyřezané z veliké tykve. Ostatní sice ještě polehávali, byli však už vesměs vzhůru, probudila je nejspíš matka Sanna, která čile pobíhala sem a tam, přičemž se snažila přímo úzkostlivě, aby nepůsobila zbytečný hluk. Vůně mi prozradila, že se chystá snídaně, a proužky dýmu stoupající nad porost kolem domu svědčily o tom, že i Apačové se začínají starat o žaludky. Ostatně se zase střídali u jezírka jako karavana koně museli ráno před namáhavou cestou dostat napít.

Posnídali jsme rychle. Dohodli jsme se, že ponecháme menší oddíl Apačů na stráž u domu a s hlavním vojem že vyrazíme směrem na západ. Cesty, jak jsem řekl, zde nebyly, a tak jsme jen odhadovali, kudy asi Šibabigovi Komančové

pojedu. Sami jsme se snažili držet rovnoběžně asi v kilometrové vzdálenosti od předpokládaného směru jejich jízdy, tedy v dohledu. Old Wabble vyslovil obavy, nevystavujeme li se tak přílišnému nebezpečí, můžeme li spatřit my je, mohou prý spatřit i oni nás, jenže my jsme měli přece jenom nespornou výhodu, krom jiného v tom, že jsme měli dalekohledy, a těch jsme samozřejmě využívali. Přesto jsme se přidržovali starého dobrého přísloví, že opatrnost je matka moudrosti, a postupovali jsme rozptýleně nejbliž k předpokládané čáře jízdy našich protivníků se zdržoval pouze Vinnetou, Old Surehand, starý král kovbojů a já. A i my jsme udržovali radši větší rozestupy, co by se dva nejbliž jedoucí jezdci stačili dorozumět nepříliš hlasitým výkřikem (průzračně jasny vzduch nám to dovoloval). Počítali jsme krátce a dobře i s nejnepříznivější náhodou co kdyby Komančové odbočili od svého směru, co kdyby zabloudili, co kdyby se proti očekávání objevili někde v naší bezprostřední blízkosti! Nebylo to ovšem příliš pravděpodobné a i v tomto případě nám dál zůstávala naděje, že se nám podaří Šibabiga s jeho bojovníky obklíčit, náš plán mohl spíš ohrozit, myslil jsem si, jednotlivý Komanč, osamělá hlídka, v poušti jako ztracená, by mohla poměrně snadno uniknout naší pozornosti, a kdyby takový jezdec včas upláchl a podal zprávu, bylo by nám ouvej. Prostě náš plán musel vyjít do puntíku, jediný uprchlík mohl upozornit Velikého hroma, a pak by ze všeho zůstávalo jen zbožné přání.

Bylo už asi hodinu po poledni, když se po dlouhé klidné jízdě ozval Vinnetouův varovný výkřik. Apač dával znamení rukou a nepřestával přitom sledovat dalekohledem obzor. Při severní čáře horizontu se dělo cosi podezřelého.

"Vinnetou uviděl na severním obzoru jezdce," oznámil nám, sotva jsme k němu spolu s Old Surehandem dorazili.

"Komanč?" vysypal ze sebe Old Surehand nedočkavě.

"Nevím... Rozezná to snad můj bratr?"

Vinnetou podal Old Surehandovi přístroj, v mohutných lovcových tlapách vypadal titěrně jako dětská hračka, ale bylo hned vidět, že s ním umí dobře zacházet. Chvilí zkoumal místo označené Apačem, posléze mu však dalekohled vrátil.

"Oči si mohu vykoukat, a přitom ne a ne poznat, kdo to tam cválá... Jestli Indián, nebo běloch..."

"To bude Indián," vložil jsem se do hovoru. Také já jsem sledoval dalekohledem podezřelý úsek při obzoru.

"Bezpochyby Komanč z Šibabigova oddílu, a dokonce bych se odvážil tvrdit, že je to sám Šibabig."

Vyslovil jsem to s takovým přesvědčením, že Vinnetou ze sebe vyrazil tlumené uff a honem honem zas přiložil dalekohled k očím.

Old Surehand nedůvěřivě zvedl obočí:

"Jak to můžete poznat, sir! To hádáte!"

"Ať se můj bratr Vinnetou dívá hodně pozorně," řekl jsem. "Nalevo od místa, kde spatřil jezdce, uvidí ještě několik dalších postav. Jsou to jezdci a u nich se pohybují ještě další menší postavičky. Ti muži jdou určitě pěšky."

"Uff! Můj bratr Old Shatterhand se skutečně nemýlí. Pohybují se tam nějací muži bez koní... přecházejí sem a tam... a zastrkávají tyče do písku!"

"Správně!" přikývl jsem. "To mohou být jediné Komančové. A poněvadž pouze jeden z nich zná cestu přes Liáno Estacado, musí být ten jezdec v čele sám Šibabig. Pravda, Mr Surehande?"

"Sure," zabručel lovec, "vychází vám to..."

"Oni pokračují!" vykřikl opět Vinnetou. "Zapíchli tyče a spěchají zase dál!"

V jeho hlase bylo znát lehké vzrušení, snažil se je ovšem potlačit, ale já, který jsem ho tak dobře znal, jsem je stačil bezpečně postřehnout.

"Dá se spočítat, kolik jich je?" ozval se opět Old Surehand.

Potřásl jsem hlavou.

"Na hlup přesně vám to nepovím ale zdá se, že to bude tak kolem té očekávané padesátky."

"Jak na to půjdeme teď?"

"Pro jistotu bych pokračoval ještě chvíli naším směrem a potom bychom se měli obrátit k severu. Dostaneme se jim do

tylu a potom... no, potom už vítě!"

"Ano," řekl Old Surehand, "potom už půjde jen o to, najít nejvýhodnější okamžik, kdy bychom je měli stisknout pod krkem."

"All right!" řekl jsem. "A teď počkáme, meššúrs, na ostatní a řekneme jim, co jsme zjistili. Půjde do tuhého!"

Když jsme se znovu srazili do houfu, vysvětlil jsem všem několika slovy, co a jak si představuji dál, naši přátelé byli rádi, že už konečně stojíme protivníkovi tváří v tvář nejistota je vždycky horší než i ta nejhorší skutečnost, vyjádřil se poněkud vzletně Jos Hawley, a já jsem s ním souhlasil, ačkoliv jsem jeho poznámku tak úplně doslova nebral. Ale nešlo o úvahy, šlo o přípravu na boj. Za čtvrt hodinky jsme ostatně uviděli stopy Komančů na vlastní oči.

Byly tak zřetelné, že by si jich byl musel všimnout i slepý. Nebyly zde jen lidské tlapoty, ale i výrazné, hluboké brázdy způsobené tyčemi, jak je Komančové vlekli za sebou, přivázané zajeden konec k sedlům. Podle hloubky brázd i podle početnosti rýh jsme mohli usuzovat na to, jak velké množství tyčí s sebou vlekli. Nařezali jich u Suks malestavi opravdu hodně. Sto stromů, a možná sto tyčí...

Sledovali jsme nyní stopu dost rychle, rytmus jízdy jsme určovali my dva, já s Vinnetouem, podle postupu Komančů. Apač sledoval dalekohledem obzor, a jakmile se mu v hledí objevili Šibabigovi muži, zvolňovali jsme tempo, udržující se v bezpečné vzdálenosti, přesně řečeno v takové vzdálenosti, aby nás oni nemohli upozorovat. Z rychlosti, jakou kladli tyče, dalo se vyvodit, kdy asi se dostanou ke kaktusovému poli hádal jsem, že někdy k večeru. Šibabig se patrně rozhodl pro noční přepad, i když padesát Komančů si samozřejmě mohlo troufnout i na denní útok. Přece se nemohli bát jediného bělocha, Bloody Foxe, když o nás ovšem neměli nejmenší potuchy!

Od zadního voje, kde klusal Old Wabble spolu s Parnellem a Hawleym, ozýval se hovor. Old Wabble jako obvykle runcal a reptal, jeho boječtivá krev se už vařila, nejrádši by byl vyrazil na Komanče hned. Ostatně to rovnou prohlásil, a nic mu nevadilo, že dokonce i Parnell a Hawley mu domlouvají, aby spolehl na nás, kdo známe Liáno Estacado. A protože neustále dorážel s dotazy, co a jak bude, ale přesně a podrobně, řekl jsem mu o tom na uklidněnou aspoň pár slov:

"Vinnetou zná nedaleko odtud údolí, tudy musí Komančové na cestě k oáze projet. Je dost hluboké a dlouhé, ten, kdo jím jede, nevidí, co se děje v poušti. Vinnetou toho chce využít v náš prospěch. Pustíme Komanče sice dovnitř ale ne pak už dál."

"Než uplyne hodina, zamkneme Komanče v údolí Písku," potvrdil Vinnetou. "Ale můj bratr Šárlí mi přisuzuje příliš mnoho zásluh. Nemluvil i on o tomto místě včera večer, nežli se uložil ke spánku?"

"Ano, ale až po Vinnetouovi."

"Měl však přesto tytéž myšlenky jako vždycky, protože Old Shatterhand a Vinnetou jsou bratři, protože jejich myšlenky se ubírají stejnými stezkami. Stane se, co nyní pravil můj bílý bratr."

Old Wabble zkontroloval. Měl jsem tiché podezření, že jeho neustálé reptání pochází hlavně z toho, že chce být věčně brán na potaz, že mu jde prostě o vojevůdcovskou pověst. On, Old Wabble, nesmí nikdy zůstat stranou. Ostatně jsem ho při jeho věku do jisté míry i chápal a leccos jsem z toho důvodu i spolkl. Ani teď si neodpustil aspoň poznámku:

"A tam jim zatneme tipec, sir!" ulevil si.

"Nejdřív bych si s nimi rád trochu popovídal," opravil jsem starého, dívaje se přitom významně na Vinnetoua.

Apáčův pohled přece jen vyjadřoval jistý údiv:

"Můj bratr Šárlí chce hovořit s Šibabigem?"

"Ano."

"Poví však Železné srdce Old Shatterhandovi, co chce můj bratr vědět?"

"Ano."

"Šibabig je mladý bojovník, avšak velmi chytrý. Old Shatterhand bude muset klást otázky, jako by pokládal past, do níž se má polapit prohnaná liška. Vinnetou i tak myslí, že Železné srdce bude raději mlčet a nepoví ani slovo."

"Možná že se Vinnetou přece jen mýlí. Přijdu k němu jako náhodou, jako přítel, nebude o vás nic tušit."

"Uff." vyrazil Vinnetou. "Jak to Old Shatterhand provede?"

"Odpojím se teď od vás a objedu Komanče obloukem tak, abych na ně narazil z druhé strany. Šibabig si určitě bude myslet, že přijíždím z oázy, od Bloody Foxe. Čili z toho usoudí, že jsem dosud neviděl jeho stopy, že tedy samozřejmě nevím, ba ani netuším, co má za lubem. Chci ho v tom utvrdit, jak jen to půjde, a teprve až ho ukolébám, budu se vyptávat. Určitě z něho dostanu, co potřebujeme vědět."

"Avšak nás Komančové spatří a budou potom Old Shatterhanda považovat za svého zajatce. Použijí ho jako rukojmí!"

"Mohli by to udělat," připustil jsem, "jenže já mám proti tomu dokonalou ochranu."

"Kdo ji Šárlímu poskytne?"

"Sám šibabig."

"Uff, Uff!" vyrazil ze sebe apačský náčelník a vzápětí rychlým pohybem ruky naznačil, že už se domýšlí, jak asi hodlám věci navléknout. "Vidím, že můj bratr nepotřebuje, aby ho někdo varoval. V kterém okamžiku mu pomůžeme svou přítomností?"

"Právě jsem o tom chtěl mluvit. údolí se táhne od západu k Východu.. Až do něho Komančové vstoupí, musíte se rychle rozdělit do čtyř skupin, z nichž každá obsadí jednu stranu údolí. Old Surehand si vezme s jedním oddílem na starost jižní část, Enčarko severní a náčelník Apačů východní. Západní vstup do údolí bude jistit Old Wabble. Musíte to provést rychle, ale svrchovaně opatrně, aby vás Komančové náhodou neobjevili. Potom prostě počkáte, až dám znamení. Vystřelím z medvědobijky, je hlučná a údolí roznese tu ránu do všech stran. V tom okamžiku byste měli vyrazit a tryskem se přitíit. Souhlasí můj rudý bratr?"

Vinnetou sice přikývl, teď však zas Old Surehand projevil obavu o mou bezpečnost.

"Sir, váš plán je sice znamenitý, všecka čest, ale co když vám ho něco překazí? Nechci malovat čerta na zeď, ale znám trochu Indiány, něco jim přelítne přes nos, a kulku zpátky do hlavně už nikdo nenaláduje."

Snažil se to říci co nejohleduplněji, až jsem z toho byl na rozpacích, jak odpovědět, naštěstí mě jich zbavil sám Vinnetou.

Položil pravici na Old Surehandovo rameno a konejšivě řekl:

"Můj bílý bratr ať Old Shatterhandovi v ničem nebrání. Čtyři oči budou bdít nad jeho bezpečím: Vinnetouovy a Old Surehandovy"

"A moje! Sestery! Its clear!" nedal si ujít příležitost starý král kovbojů. "Jestli někdo na Old Shatterhanda vztáhne ruku..."

"Děkuju, Mr Cuttere," zasáhl jsem, měl jsem obavu, že se zde ozývá zase staříkova bojechtivá krev. "Myslíte to dobře, jenom prosím nezapomínejte, že takhle bychom brzy náš plán pohřbili. Každý má svůj úkol a od vás především čekám jedno že se přijene jako vítr i se svými muži, až zaslechnete prásknout medvědobijku. To je pro vás úkol číslo jedna!"

"A ten taky splním!" nafoukl se starý. Pohodil hlavou, až se mu dlouhé šedé vlasy rozlétly na všechny strany. "Do puntíku, meššúrs! Nejsem přece žádný zelenáč, aby se mi věci musely dávat po lopatě. Rozumím a provedu! I když si myslím mezi námi, že bych stačil na jiné věci!"

"O tom nikdo nepochybuje. Ale teď už musím jet tak tedy good luck!" vykřikl jsem a raději jsem už pobídl Hatátitlu.

Za okamžik jsem přátelům zmizel z dohledu...

Stačila půlhodina ostré jízdy, abych se dostal k východnímu ústí údolí. Vjel jsem dovnitř, nikde nic podezřelého. Ostatně jsem byl zcela klidný, spíš se mě začínala zmocňovat nedočkavost. A taky jsem byl trochu zvědav na to, jak se asi zatváří Šibabig, až se zde se mnou z něčeho nic setká. Podle mých časových propočtů sem musel dorazit už zanedlouho.

Nemýlil jsem se. Byl jsem asi uprostřed údolí, když se Komančové vynořili, přímo proti mně, na koních, v čele s Šibabigem. Jeli poměrně ostrým tempem, údolí chtěli nejspíš projet svižně, co nejrychleji, tady se ani nezdržovali zarážením tyčí, zde to podle nich bylo zbytečné. Sotva mě spatřili, zarazili koně, a já jsem na nich okamžitě poznal, že údivem přímo strnuli. Vzal jsem pušku, viděl jsem, že sahají po zbraních, chtěl jsem je tedy předejít. Rychle jsem zalícil a

vykřikl:

"Stůjte! Ani krok dál! Na každého, kdo se ke mně pokusí přiblížit, začnu střílet! Co tady hledáte?"

Muž v čele průvodu zvedl ruku:

"Uff, Uff! Slyším a vidím Old Shatterhanda. Je to možné?"

Předstíral jsem ovšem, že jsem náčelníka poznal teprve nyní:

"A já slyším a vidím Šibabiga, Železné srdce, udatného mladého náčelníka Komančů! Nebo se snad mýlím?"

"Old Shatterhand se nemýlí. Ale kde se zde bere bílý lovec? Přinesl ho snad duch prerie? Komančtí bojovníci slyšeli, že Old Shatterhand se zdržuje daleko na západě..."

Mluvil rozpačitě, zřejmě nevěděl, jak se ke mně chovat bývali jsme přátelé, já jsem měl právo se tohoto přátelského vztahu dovolávat i dnes, naproti tomu on mě v dané situaci ovšem musel považovat za protivníka, který mu dělá čáru přes rozpočet už svou pouhou přítomností...

"A kdopak namluvil mému mladému bratru, že jsem na západě? To někdo sleduje tak pozorně každý můj krůček?"

Zavrtěl sebou v sedle, nechtělo se mu s pravdou ven, nemohl mi přece říci, že mu to pověděl Vupaumugi, Veliký hrom, a tak jen vyhýbavě prohlásil:

"Jeden bílý lovec se o tom zmiňoval u ohně Komančů. Prý sám viděl odcházet Old Shatterhanda směrem, kde zapadá sluneční kotouč."

Samozřejmě že to byla lež jako věž, vytáčka dosti nešikovná, já jsem však na sobě nedal nic znát a klidně jsem sklouzl dolů ze sedla. Zatvářil jsem se naprosto samozřejmě, jako bych vůbec nevnímal podmačené, hrozivě zakaboněné tváře ostatních komančských bojovníků. A jako bych už od Saskuankui nevěděl, jaká hra se tady má sehrát. Posadil jsem se do trávy a pokynem ruky pozval komančského náčelníka k sobě.

"Vykouřil jsem se Šibabigem dýmku míru a moje srdce se velmi těší z toho, že se zase po dlouhé době setkáváme. Měli bychom si ty staré dobré časy připomenout. Ať můj rudý bratr sestoupí z koně, ať se posadí vedle mě. Chci, abychom se pozdravili, jak se to podle starých zvyků sluší a patří!"

Pohledy Komančů byly chvíli od chvíle záštiplnější, zlobnější. Nejraději by se byli na mě vrhli, museli však být poslušní náčelníka, a ten jim zatím rukou naznačoval, že se mají držet v klidu. Ovšem malý záblesk v Šibabigových očích mi prozradil, že mladý náčelník asi právě na něco přišel dovítit jsem se, že počítá s tím, nač jsem hrál i já: Získat čerstvé zprávy!

"Old Shatterhand má pravdu," řekl najednou velice vlídně. "Slavní náčelníci se musí pozdravit podle starých zvyků. I Šibabig je potěšen, že opět vidí slavného bílého lovce."

Seskočil a přisedl si ke mně. Sotva to udělal, začali nás Komančové obstupovat, jako by se chtěli kolem nás sesednout ze všech stran. Rozpřáhl jsem honem ruce a hlasitě je oslovil:

"Synové Komančů jsou tak bázlívi, že se neodvažují dívat Old Shatterhandovi do tváře? Nebo se snad nepovažují za tak dobré bojovníky, aby s námi mohli sedět jako rovný s rovným? To by se mi nelíbilo, to nemohu připustit! A krom toho jsem zdvořilý člověk, nerad sedím zády k slavným bojovníkům. A Komančové jsou pro mě velmi slavní lovci!"

Následovaly rozpačité pohledy, bručení, pošťuchování. Ale nakonec pod dojmem té hlasité poznámky se přece jenom začali uvelebovat proti nám. Nejspíš si řekli, že tu sedím proti nim tak jako tak sám, jediný, a že jim, kdyby na to přišlo, nemohu nijak a nikdy uniknout. A jistě jim i zalichotila má slova.

Já už jsem zatím sundal přes hlavu dýmku, která mi visela na kožené šňůrce kolem krku, a tvářil jsem se, že ji chci nacpat.

"Vykouří se mnou můj bratr Šibabig dýmku míru?" navrhl jsem. "Utvrdíme kouřem míru naše přátelství!"

Komanč váhal, zvedl pomalu ruku:

"Šibabig byl kdysi velmi hrdý na to, že smí nazývat Old Shatterhanda svým přítelem. Zachoval mu však i bílý lovec náklonnost?"

"Ty pochybuješ?"

Upřel jsem na Komanče pohoršený pohled. Šibabig uhnul očima stranou, potom nezřetelně zamumlal:

"Pochybuji."

"Ale proč?"

"Old Shatterhand se mezitím stal nepřítelem Komančů."

"Kdo ti tohle napovídal?! Bud' je to lhář, nebo neví, co mluví!"

"Hovořily důkazy!"

"Dokonce důkazy! Může mi můj mladý bratr povědět, o jaké důkazy šlo?"

"Ano. Nebyl snad Old Shatterhand při jezeře, které se jmenuje Saskuankui, Modrá voda?"

"To ano u Modré vody jsem byl."

"Co tam hledal Old Shatterhand?"

"Co bych tam hledal? Měl jsem tamtudy cestu, a protože je to příhodné místo, odpočal jsem si tam a ráno jsem zas vyrazil dál za svými záležitostmi."

"Nic víc Old Shatterhand u Modré vody nedělal?"

"Dělal, dělal," připustil jsem samozřejmě. "Přišel jsem tam na jednoho bělocha, kterého rudí bojovníci zajali, a toho jsem osvobodil."

"Víš, kteří rudí bojovníci to byli?"

"Naiinové. Řekl mi to ten běloch."

"A kdo dal Old Shatterhandovi právo, aby bral bojovníkům z kmene Naiinů jejich zajatce?"

"Poslyš, ten běloch Komančům nic neudělal. Byl bych zrovna tak osvobodil komančského bojovníka, kdyby ho neprávem drželi bílí lovci! Old Shatterhand je přítelem všech dobrých lidí, ať mají jakoukoliv barvu, Šibabig to ví! Neptá se na barvu kůže, má-li poskytnout pomoc."

"Nešlo o pomoc. Old Shatterhand na sebe přivolal hněv a pomstu všech Komančů."

"Ne! Neříkej!"

"Ano!"

"V tom případě dovol, abych ti odporoval. Znáš doufám náčelníka jménem Vupaumugi? Mluvil jsem s ním druhý den poté byl totiž v mých rukou, zajal jsem ho. A nakonec jsem mu dal volnost a uzavřel jsem s ním přátelství."

"Uff! A zjistil jsi, co Komanče přivedlo do těchto končin?"

"Nic jsem nezjišťoval, neptal jsem se. Ale myslím si, že si nejspíš vyjeli na lov... Nebo možná chtěli rybařit..."

"A víš, kde jsou nyní?"

"Ty máš otázky!" potřásl jsem hlavou. "Já se jen domýšlím, že patrně jeli k Mistake Canyonu za svými druhy. Tam prý je ohrožují bílí vojáci slyšel jsem to aspoň."

"Uff!"

Komančský náčelník se sebevědomě pousmál a zašilhal nenápadně po svých bojovnících. Ty vzájemné pohledy si potvrzovaly, že jsem tentokrát moc filipa neprojevil, že jsem jim zkrátka prvotřídně sedl na lep.

"A byli tam s tebou ještě jiní mužové?" pokračoval v dotazech mladý náčelník.

"Bylo tam ještě několik lovců s těmi jsme se ale později rozloučili, jeli někam na západ. Prý měli namířeno k Pasu dél Norte."

"A jak je možné, že ty ses dostal až tak daleko na východ od Saskuankui?"

"Vždyť jsem ti to vlastně už pověděl. Slyšel jsem, že došlo k nepřátelství mezi vojáky a komančskými bojovníky. Jako běloch bych přirozeně musel pomáhat vojákům. Jenže já bych rád zůstal přítelem rudých mužů, nehodlám se míchat do sporů a rozbrojů, o kterých nic nevím. Chápe mě Šibabig? Chápe, proč jsem raději odešel na východ?"

"Zase zpět k Saskuankui?"

Ovšem! Pro komančského náčelníka bylo navýsost důležité vyzvědět, jestli jsem se k Modré vodě vrátil, nebo ne. Zatvářil jsem se opět nesmírně udiveně.

"Zpět k Saskuankui? To vůbec ne... Jel jsem se podívat za svým mladým přítelem Bloody Foxem. Vlastně za svým starým přítelem," zasmál jsem se. "Šibabig ho přece taky dávno zná, kdysi u něho rovněž byl. Jestli se nemýlím, vykoupili jsme právě u něho naši dýmku přátelství."

"Jel jsi sám, nebo jsi vzal někoho s sebou?"

"Abych mu prozradil tajemství oázy? Ty jsi dobrý! Slíbil jsem Bloody Foxovi, že o jeho sídlu nepovím nikomu ani slovíčko tys to ostatně slíbil taky!"

"Bloody Fox byl doma?"

"Ano."

"A kde je teď?"

"Zase doma."

"On nechtěl, aby u něho Old Shatterhand zůstal?"

"Vrátím se k němu."

"Proč jsi ho tedy opouštěl?"

"Ty se ptáš? Nevíš, že Bloody Fox střeží Liáno Estacado před supy pouště?"

"Ano, Šibabig to ví. A ty mu v tom stále pomáháš?"

"Tak jako když jsme se u něho kdysi setkali poprvé. Jsem rád, že si to pamatuješ. Ale teď už jsem ti odpověděl na všechno, cos chtěl vědět, měli bychom konečně vykoupit dýmku přátelství..."

"Počkej ještě!"

Dovolil jsem mu, aby se mě vyptával, jako se vyptávají malého chlapce ve škole. Šibabigovo sebevědomí nebetyčně stoupalo, sledoval jsem jeho vítězoslavné pohledy, které znovu a znovu vrhal po svých mužích, jako by jim říkal, jen se podívejte, jak dovedu zatočit s celým tím slavným Old Shatterhandem. Krátce a dobře, byl si jist, že nade mnou dokonale triumfuje. Ostatně mi to hned v následujících větách, pronesených k mému tichému rozveselení až skoro panovačně, také sdělil:

"Od dob, kdy jsme se poprvé setkali, uplynulo mnoho času, mnohokrát vyšlo slunce i měsíc a změnilo se mnoho věcí. Z dětí se stali bojovníci a moudří lidé zdětinštěli. I Old Shatterhand se proměnil stal se z obezřetného lovce dítětem."

"Já?!"

"Ano, ty! Old Shatterhand se dal vyslýchat jako chlapec, který se vrátil pozdě z lovu, nebo jako stará squaw, která rozzlobila náčelníka. Jeho oči zeslábly, jeho sluch se otupil, jeho mozek vyschl. Nedopřává mu už myšlenek. Old Shatterhand netuší, proč se setkal s Šibabigem, a neví, kam táhne náčelník Komančů a za jakým cílem."

Snažil jsem se, abych vypadal náležitě pohoršeně.

"Uff, Uff!" dovolil jsem si po indiánsku. "Copak takovým způsobem se mluví s člověkem, s kterým jsme vykourili dýmku míru?"

"Ta už dávno ztratila svou moc!" oznámil Šibabig s potutelným úsměvem. "Z mladého bojovníka se stal slavný náčelník, a ten už není přítelem Old Shatterhanda. A také bílý lovec se stal nepřítelem Šibabiga!"

"To by musel náčelník Komančů dokázat!" vykřikl jsem.

"Vzal jsi nám zajatce!"

"Patříš snad ke kmeni Naiinů?"

"Naiinové jsou moji bratři a jejich nepřátelé jsou i mými nepřáteli. Jenom dvakrát deset z těch bojovníků, které zde vidíš, patří ke kmeni Železného srdce, ostatní jsou Naiinové. Byli u Suskuankui, když ses tam přikradl! Znájí tě! A my všichni jsme vykopali válečnou sekuru, každá bledá tvář je od této chvíle naším nepřítelem. Víš, co to znamená? Víš, co teď bude následovat?"

Poslední slova vyřkl zvlášť důrazně.

"Vím," odpověděl jsem.

"Tak pověz!"

"Sednu si na koně a odjedu odtud."

"Uff! Old Shatterhand zdětinštěl ještě mnohem víc, než jsem si myslel. Stane se něco úplně jiného: zemřeš při mučednickém křlu!"

"Nejsem tvůj zajatec a umřu, až mě k sobě zavolá Manitou!" odpověděl jsem s ledovým klidem a seděl jsem pokojně bez hnutí dál, jako by se zohla nic zvláštního nedělo.

Viděl jsem, že na Komanče to zapůsobilo. Co si vlastně představovali? Že snad propuknu v křik, že vyrazím rovnou s prosíkem? Nebo že se hned pokusím vzít nohy na ramena, aniž bych vteřinku uvažoval? Rozhodně je mátko, že se nehýbám a že se dokonce ani nepokousím sáhnout po zbraní. Cívěli na mě a přitom jim přece uniklo, že přes ten svůj ledový klid sleduji jako ostříž každický jejich pohyb, že se chystám k protiútok.

Náčelník si byl svou převahou dokonce tak jist, že vyloudil na tvář shovívavý úsměv:

"Old Shatterhand nám chce snad vzdorovat? Je nás pětkrát deset, a on je sám!"

"Nepočítal jsem nikdy své nepřátele. Šibabig to ví."

"Old Shatterhand ztratil rozum. Nebo snad spoléhá na svou zázračnou pušku?"

Pootočil se s úsměvem ke svým bojovníkům a já jsem toho okamžiku, na který jsem čekal, ihned využil. Chopil jsem henryovku a jedním skokem jsem se ocitl za Hatátitlou.

"Ano, spoléhám! A mám vás teď na mušce!" vykřikl jsem. "Nikdo se ani nehne, kdo jen natáhne ruku po zbraní, dostane kulku! A víte moc dobře, že má puška střílí bez přestání!"

Všechno se to odehrálo ve zlomku vteřiny a ten nenadálý zvrát ohromil Komanče do té míry, že nebyli schopni se pohnout. Jen jeden z nich se pokusil nenápadně hmatnout po ručnici, kterou měl za zády, ale stačil můj jediný varovný výkřik: "Vidím tě!", aby honem honem trhl zase rukou nazpět. Strach před zázračnou zbraní působil, mohl jsem si být teď jist, že se nikdo o nic nepokusí. Ale začnou to ovšem zkoušet jinak sliby nebo hrozbami, jen abych zas svou henryovku odložil. To bylo dobré, z toho se dalo něco vyzískat.

Teď už jsem byl zcela klidný. Mohl jsem spoléhat nejen na pověst své zbraně, ale taky na Apače, už jistě shromážděné ze všech stran za písečnými svahy údolí. Takže krok, k němuž jsem se odhodlal, nebyl nakonec ani tak příliš odvážný. Chtělo to jen zkušenost a správný odhad, kdy se do protiakce pustit.

čekal jsem, že mladý náčelník se hned ohradí a nemýlil jsem se. Železné srdce se vzpamatoval, a především se pokusil dodat trochu sebedůvěry svým bojovníkům.

"Techcek! Nesmysl!" vykřikl. "Tvoje puška střílí bez přestání, to víme, ale nemůže vystřelit najednou na pětkrát deset mužů! Zabiješ pět nebo šest bojovníků, avšak ostatní ti vyrvou zbraň z ruky a budeš opět v naší moci."

"Zkuste to!" zněla má strohá odpověď.

Zarazil se.

"Nemusíme nic zkoušet, jsme v převaze. A je nás ještě víc, než si myslíš. I kdybys nám utekl, narazíš na další bojovníky!"

"Pshaw! Bloody Fox mi vždycky poskytne ochranu!"

Řekl jsem to hodně posměvačně, jen abych ho rozdráždil, jestli se mi to podaří a přestane se ovládat, prozradí mi všechno.

"Bloody Fox!" vybuchl. "Na toho spoléháš? To se ti povedlo! Jsme na cestě k němu, celé jeho hnízdo srovnáme se zemí!"

"Dá se utíkat taky na západ," dráždil jsem ho dál.

"K Saskuankui? Tam narazíš na Vupaumugiho! Padneš mu přímo do rukou!"

"Veliký hrom má přijít až za tři dny!"

"Velice se mylíš! Bude tam už zítra večer!"

"Až večer? Tak vidíš, přece jen mu upláchnu! Za tmy se dovedu plížit tak, že mě ani rys nezpozoruje!"

"I kdyby se ti to povedlo, nebylo by ti to nic platné! Pak tě polapí Nalemasiuv. Je už na cestě, přijde jen o půlden později."

"Pshaw! Uniknu!"

"Šlíš! Jak chceš uniknout v rovině tolika bojovníků? Jestli ti úplně nevyschl rozum, tak se mi vzdáš! Možná že ti potom darujeme život."

"Vzdáš se, vzdáš se, pořád ta stejná písnička! Old Shatterhand se nevzdává, pamatuj si to už jednou! A teprve se nevzdává chlapci a vlastně: jsi ty vůbec chlapec? Nejsi nakonec ubohá rozbrečená squaw, která by se měla držet ve vesnici, poněvadž jí ani nepřísluší společnost zkušených bojovníků?"

Přirovnat indiánského bojovníka ke squaw, dokonce rozbrečené, to je nesmírná, potupná urážka, která každého rudého muže přivede ihned a spolehlivě do stavu zuřivosti. Počítal jsem s tím, a jak se hned ukázalo, počítal jsem dobře. Šibabig vydal zvuk podobný psímu zavytí, vyskočil a začal vřískat, jako by ho napichoval na vidle.

"Ty pse, ty pse všech psů, mám tě na místě skolit? Víš, že stačí, abych dal znamení, a moji muži se na tebe vrhnou a rozšlapou tě?"

"A víš, že stačí, abych já dal znamení, a objeví se tolik bojovníků, že ztuhnete do jednoho strachy a budete skuhrat o milost?"

Blýskl po mně posměšně očima:

"Můžeš dát takové znamení? Tak ho dej!"

"Jestli to řekneš ještě jednou, tak to udělám!"

"Udělej, udělej! Moji muži se třesou strachy už teď," posmíval se a dodával si tím odvahy. "Jsme všichni zvědaví, kdo ti přijde na pomoc..."

"Tak dobře dávej pozor!" t

Stiskl jsem kohoutek a rána z medvědobijky se rozburácela přes celé údolí. Vzápětí se za protilehlým písečným svahem vynořily hlavy asi sedmdesáti Apačů. Enčarkovi muži se k nám hnali s příšerným válečným řevem. Z levé strany se řítíl se svými muži Vinnetu a z pravé se přibližoval s neméně divokým pokřikem Old Wabbleův oddíl. Pro Komanče to bylo

něco tak naprosto neočekávaného, že doslova nebyli s to pohnout jediným svalem.

"Odzbrojit a svázat!" rozlehl se Vinnetouův rozkaz.

Apači pracovali opravdu bleskurychle.

Neuplynulo snad ani pět minut od chvíle, kdy Šibabig si tak posměšně řekl o tenhle případ, a komančští bojovníci zde leželi zcela bezmocní, do jednoho odzbrojeni, v pevných poutech. Když se jakžtakž vzpamatovali, bylo už příliš pozdě, křečovitě trhání řemeny nepomáhalo, a tím méně zuřivé kletby a šťavnaté nadávky.

"Sir, doufám pevně, že jste spokojen. Čistá práce, Its clear," liboval si Old Wabble, přecházel podél zajatců a dohlížel, aby je Apačové poskládali pěkně vedle sebe jako zboží připravené pro odvoz.

Údolíčko se teď skoro zcela zaplnilo lidmi i zvířaty. Chvíli to trvalo, než jsme všechno uspořádali, aby se zde vůbec dalo jakžtakž tábořit. Potom jsem zašel k Šibabigovi, kterého na můj pokyn položili stranou ostatních zajatců. Náčelník ležel s křečovitě semknutými víčky a předstíral, že můj příchod nepozoruje. Posadil jsem se k němu a požádal, aby nás nechal nějakou chvíli o samotě.

"Myslí si Šibabig ještě stále, že je velkým a zkušeným bojovníkem?" oslovil jsem ho.

Neodpověděl, ale viděl jsem, jak mu to zacukalo víčky.

Potřásl jsem hlavou:

"A myslí si ještě dosud, že Old Shatterhand zdětinštěl?"

Opět mlčení.

"Otec mého mladého přítele se jmenoval Tevuašohe, Ohnivá hvězda. Byl také přítelem Old Shatterhanda, velkým přítelem! A Old Shatterhand ho měl upřímně rád."

Šibabig pootevřel víčka a na okamžik mi pohlédl do očí. Ale nepromluvil.

"Tevuašohe zemřel rukou bílých vrahů a moje srdce krvácelo, když jsem se o tom dozvěděl. Pomstil jsem pak po zásluze jeho smrt. A tak jako jsem měl rád jeho, měl jsem potom rád i jeho syna." Šibabig mě sledoval už s otevřenými očima. A já jsem pokračoval ještě tišším hlasem: "Šibabig byl tehdy ještě malý chlapec, kterého nikdo neznal, ale Old Shatterhandovo jméno se vyslovovalo s úctou u všech táborových ohňů a u všech kmenů. Old Shatterhand se chlapce ujal, poněvadž si přál, aby syn byl jako jeho otec: aby měl jasný rozum a silnou pěst. Vedl ho tehdy pustinou Liána Estacada, pomohl mu v boji proti jeho nepřítelům a seznámil ho s Bloody Foxem a s jeho domovem v zeleném ostrově pouště. Daroval mu pak mnoho dní, když ho učil všemu, co znají a ovládají nejlepší lovci. Old Shatterhand s ním hovořil často a rád, když slyšel jeho hlas, zdálo se mu, že slyší mluvit náčelníka Ohnivou hvězdu. Tehdy i Šibabig měl místo v srdci pro svého přítele."

Ze rtů mladého Komanče splynulo tiché Uff! Stiskl pevněji rty a odvrátil hlavu stranou.

"Ano, tehdy jsem naplnil posvátný kalumet a kouř přátelství nás oba omýval a já jsem vyprávěl Šibabigovi o Manitouovi, který je otcem Komančů i bílých tváří. Old Shatterhandovým i Šibabigovým. Myslí jsem si, že mladý muž mi porozuměl a že ze semene, které jsem zašil do jeho srdce, vzejde krásný květ." Povzdychl jsem si a potřásl hlavou. "Ale to semeno zřejmě uschlo nebo zahynulo..."

"Aga, aga, ne, ne," zašeptal mladý Komanč. Pohnul rty, snad chtěl ještě něco říci, ale svěsil jen hlavu a tiše si povzdychl.

"Uveh, uveh, ano, ano," řekl jsem. "Je to tak, jak jsem řekl. Sám Šibabig mě o tom přesvědčil. Neprohlásil, že je mým nepřítelem, že už neplatí kouř přátelství, nevysmíval se mi, nesliboval mi smrt u mučednického kůlu? Nebo mě po celou tu dobu klamal sluch? Je mi z toho smutno viděl jsem v Šibabigovi stále syna svého velkého komančského přítele Tevuašoheho. A nepřestávám se ptát sám sebe: co se přihodilo, že můj někdejší přítel tak změnil své smýšlení? Neudělal jsem mu přece nic, čím bych si zasloužil smrt u mučednického kůlu! Řekni mi opravdu upřímně skutečně byste mi přichystali takovou smrt?"

Mladý náčelník zvedl víčka, zatěkal očima, než ulpěl pohledem někde v neznámu. Pak tiše přisvědčil:

"Uveh, uveh..."

"Ačkoliv jsem vám vůbec nic zlého neudělal? Víš, co teď čeká tebe a tvé bojovníky?"

Napřiml se a odhodlaně se na mne podíval. Jako by se už předem smířil s tvrdým rozsudkem a záleželo mu jenom na tom, aby zachoval důstojnost.

"Pověz, jak se nám pomstíte! Pověz, co mě čeká!" řekl.

Zavrtěl jsem hlavou:

"Železné srdce zná málo Old Shatterhanda. To ani neví, že Old Shatterhand se nikdy nemstí?"

"Chceš říci, že mě nebudeš mučit?"

"Ne."

"Ani mi nevezmete život?"

"Ne."

"Co mi tedy uděláte?"

"Nic," řekl jsem. "Několik dní pojeděš s námi jako rukojmí a potom tě pustíme na svobodu."

Napětí vzprímeného těla povolilo. Šibabig se schoulil do sebe, ale z očí mu vystřelovaly plaménky.

"Old Shatterhand se domnívá, že komančský náčelník se ptal z obav a strachu před mučením?"

"Ale vůbec ne," mávl jsem rukou. "Šibabig by se smál všem útrapám a mukám, o tom jsem přesvědčen. Jenže jsou horší muka než ta, která způsobí šíp nebo střela z pušky. Železné srdce hovořil prve jazykem svého nitra."

"Old Shatterhand má pravdu," přiznal se zaváháním.

"A ještě něco povím svému mladému příteli. Snad mi porozumí... Domníval se, že ze mě chytře vylákal všechna má tajemství, že mě přelstil. A nezpozoroval, že zatím jsem já na něm vyzvěděl všechno, co jsem potřeboval. Řeknu to Šibabigovi rovnou: Vyslechl jsem Naiiny dole při Saskuankui, a dozvěděl jsem se také, co zamýšlí Nalemasiuv. Ale to, co jsem zatím nevěděl, mi prozradil až Šibabig. On sám mi řekl, kdy přesně přijdou další oddíly Komančů. Vupaumugi zítra a Nalemasiuv o den později. Měl bych mu vlastně poděkovat."

"Uff, Uff!"

"Vím dávno, že chcete přepadnout Bloody Foxe, vím to od Vinnetoua, který se za ním vypravil až do Liána Estacada, aby ho varoval a aby mu pomohl."

"Uff, Uff! Proto se tady objevili apačští psi!"

"Neříkej psi těm, kdo jsou mými přáteli!" okřikl jsem ho.

"Snad jsou tvými přáteli, ale nikoliv našimi! Mnohokrát prolili krev Komančů! Máme je snad za to objímat?"

"A vy jste neprolili ani kapku jejich krve? Kolikrát jste vy. napadli Apače, určitě to bylo víckrát než naopak. Je mi z toho smutno, dovol, abych ti to znovu opakoval: nepochopili jste ještě, že těmi svými vzájemnými spory a válkami škodíte nejvíc sami sobě! Nevidí to snad váš Manitou? Asi ne, vždyť vás nakonec čeká i po smrti ve věčných lovištích totéž, budete tam věčně sloužit těm, kdo vás tady na zemi přemohli... Nemyslíš, že je spravedlivější náš Manitou, Manitou bílých lidí, který měří všem stejně, nerozeznává své děti podle barvy pleti a přikazuje všem bez rozdílu, aby se řídili jeho příkázáními?"

"Jakými příkázáními?"

"Měj rád každého člověka, jako si vážíš a máš rád sám sebe."

"Podle toho bych si měl vážit i svých nepřátel?!" vykřikl Železné srdce. "To bych měl mít v účtě snad i Apače? Nevím, jestli se všechny bledé tváře chovají podle toho, co jim přikazuje jejich Manitou avšak rudí muži nikdy nemohou milovat svého nepřítele. Z nepřítele se nikdy nemůže stát bratr!"

"Jsi si tím tak jist? Vinnetou a Old Shatterhand byli kdysi nepřátelé na život a na smrt, a nakonec se stali pokrevními bratry. To přece sám víš. A neřekl jsem ti před okamžikem i já, že se nechceme mstít, že vás propustíme a tobě, který jsi mi sliboval mučení u kůlu, že dám zase volnost a svobodu? A neudělal totéž už mnohokrát Vinnetou? Byl bych rád, kdyby Šibabig přemýšlel o tom, co jsem mu řekl. Byl bych rád, kdyby se z něho stal jednou takový muž, jako je nejvyšší náčelník Apačů."

Železné srdce si přitiskl ruce k spánkům, zvrátil hlavu a zadíval se kamsi do prázdna. Teprve po chvíli mě s povzdechem oslovil:

"Old Shatterhand žádá, abych byl jako Vinnetou, jehož srdce mu náleží. Šibabig ví, že Vinnetou je veliký bojovník, ale jak může cítit jeho srdcem a mluvit jeho jazykem? Necht' Old Shatterhand popřeje komančskému náčelníku chvíli klidu. Bude o všem přemýšlet. Odpoví mu potom na to, co řekl."

odhadoval jsem, jaký krutý zápas se teď odehrává v nitru toho mladého Komanče, a chápal jsem také, proč chce zůstat sám, jenom se svými myšlenkami. Mlčky jsem pokynul hlavou na souhlas a vrátil se nazpět ke svým druhům. Vinnetou a Enčarko stáli v jedné skupině s lovci a o čemsi se dohadovali. Domyslí jsem si, o čem jde: o to, jak teď postupovat dál.

"Samozřejmě že se musíme vrátit do oázy," přispěl jsem svou troškou do mlýna, když mě Vinnetou i Old Surehand požádali, abych se vyjádřil k jejich návrhům. "Ne ovšem všichni. Část nás musí zajet k tyčím, které Komančové napíchali cestou sem, a musí je přesadit." Usmál jsem se. "Jako sazenice. Aby dovedly další pány Komanče místo k oáze k tomu divokému kaktusovému porostu, o kterém mluvil náš mladý Bloody Fox."

"To navrhuje i Vinnetou," řekl se zřejmým uspokojením Apač. "Vezme si padesát mužů a ihned odjede, aby neztrácel zbytečně čas."

"Nemohl bych ten úkol převzít já? Nebo se aspoň zúčastnit výpravy, třeba společně s Parnellem a Hawleym?" ozval se král kovbojů. "Přimluvte se za mě, sir," dorážel na Old Surehand, zatímco Vinnetou si už svolával vybrané jezdce.

Lovec byl v rozpacích, já rovněž, zachránil nás však Vinnetou, položil starému ruku na rameno a vážně prohlásil:

"Old Wabble je znamenitý bojovník, nemůže však jet s Apači. Kdyby náhodou objevil Vupaumugi naši stopu, poznal by podle otisků bělocha a zmocnilo by se ho podezření. Můj starý bělovlasý bratr to pochopí."

"To se rozumí, že to pochopí," zabručel Old Wabble. "Its clear! Mr Cutterovi se nemusí nic sáhodlouze vysvětlovat! Jenže co zbude na nás, sir?"

Počkal jsem si s odpovědí, až Vinnetou se svými padesáti muži odcválal.

"Vás čeká cesta zpátky k oáze. Budete hlídat zajatce, což není, uznáte, maličkost. A počkáte na mě," uložil jsem mu.

"Vy tedy s námi nepojedete?"

"Ne. Chci se vypravit ke Gutesnontinkhaj. Zastihnuli tam Komanče, pokusím se zjistit, jestli jde všechno podle plánů jejich i našich."

"To chcete jet sám?"

"S Old Surehandem," řekl jsem a vrhl přitom tázavý pohled po lovci. Souhlasil stejně mlčky, jako jsem se beze slova já otázal. Old Wabble se ovšem čepýřil jako krocan.

"To zas mám zůstat na ocet?" Přešel do prosebného tónu. "Sir, copak jsem se vám už neosvědčil? Nemohl bych jet taky? Uvažte to. Já vám slibuju, že provedu každý rozkaz na puntík přesně. Žádné tanečky na vlastní pěst!"

Musel jsem se usmát, žadonil jako malý kluk. Bylo to sice hezké, jenže já jsem v jeho sliby valnou důvěru už nemohl mít. Najednou se mu v té jeho staré hlavě něco vylhne, nějaký bláznivý nápad, a potom všechny sliby sbohem! Provede svou. Ale na druhé straně jsem si říkal, že snad bude líp mít starého na očích a tak říkajíc pod dohledem. Mávl jsem srozuměně rukou:

"Well! Ale beru vás vážně za slovo, Mr Cuttere! Žádné tanečky na vlastní pěst! Sice vás neznám a rozejdeme se. Navždycky."

Zatvářil se slavnostně, ale to už jsem se vracel zpět k Šibabigovi. Ještě jsem se potočil:

"A sundejte si ty své ostruhy! Tím byste v písku prozradil každý svůj krok i slepému. Půjčte si mokašiny, jestli má

někdo něco tak velkého..."

Otočil jsem se a zamířil k mladému Komančovi.

Šibabig mě zřejmě očekával, viděl ostatně, jak jsme Komanče vybídli, aby nasedli na koně, samozřejmě stále v poutech to aby je zbytečně nepokoušely myšlenky na útěk. Domníval se možná, že chci pokračovat v našem hovoru, ale já jsem měl teď na srdci cosi jiného. Zastavil jsem se nad zajatcem a znovu ho oslovil.

"Old Shatterhand ví, že Šibabig je poctivý bojovník. Nechce ho pokořit, nechce ho proto dát spoutat. Slíbí mu však komančský náčelník, že cestou k oáze se nepokusí o útěk?"

"Šibabig je v rukou bílého lovce," zněla šalamounská odpověď.

Usmál jsem se té prostoduché vytáčke:

"Ptal jsem se tě ovšem na něco jiného."

"Nestačí, co jsem řekl?"

"Nestačí. To, co jsi řekl, vím i bez tebe. Jenže já chci vědět, jestli se nepokusíš uprchnout, sejmuli ti pouta!"

"Chcete zajmout bojovníky Komančů. Kdyby se mi podařilo je varovat, nedostanete ani jediného."

Upřeně jsem se na něj zadíval:

"Vidím, že jsi upřímný muž. Dovedu to ocenit... Ale přesto tě nebudu trápit řemeny!"

"Uff!"

"Nedám tě svázat..."

"Nic jsem ti neslíbil! Uteču!" vykřikl.

"Pshaw! Nech mě domluvit! Nedám tě svázat, poněvadž i mám účinnější pouta než řemeny."

Zvědavě na mě vypouklil oči.

"Ale ovšem," řekl jsem. "Vypůjčím si na nějakou dobu tvé medicíny. Jistě mi je svěříš a jistě si je nenecháš dlouho u mne v úschově! Představ si, kdyby ses i nakrásně objevil před Komanči jenže bez medicínového váčku!"

Poslední větu jsem řekl úmyslně hodně důrazně. Bylo dost pochybné, zda šibabig věří v kouzlo medicín, spíš bych! řekl, že ne, ovšem z jiného těsta byli obyčejní komančští bojovníci. Bylo prostě nemyslitelné, aby mezi sebe přijali, dokonce jako náčelníka, někoho, kdo přišel o tento vele důležitý předmět. Ať už tak, nebo onak.

Zdálo se, že Šibabig uvažuje podobně. Záblesk v jeho! očích mi prozradil, že na vteřinku vážil i možnost vzdát se medicíny, nechat mi ji v rukách. Nemohl ovšem nemyslet na ostatní. S povzdechem tedy sklopil hlavu.

"Nech mi mé medicíny," zašeptal. "Slibuju ti, že neopustím koně, na kterého mě posadíš."

Od této chvíle jsem mohl na jeho slovo spoléhat ostatně! jsem nepředpokládal, že zůstane tak docela bez dozoru. Během jízdy k Bloody Foxově oáze bude všem až příliš na očích a v sídle samém bude jako náčelník dokonce středem pozornosti...

Když jsme se přihnali ke kaktusům a přivolali Blody Foxe, spráskl mladý muž úžasem ruce nad hlavou. Ta ková tlupa Komančů! A Šibabig s nimi! Je to možné Na dlouhé vysvětlování ovšem nebyl čas, zajatce jsme svěřili do péče zkušeného náčelníka Enčarka, Bloody Foxovi jsme jen v krátkosti vypověděli, co se událo, a seznámili ho zároveň s dalšími plány. Poprosil jsem ho, aby jel v ústrety Vínnetouovi a ukázal mu pro jistotu cestu k písečné úžině. Nabídl se, že s sebou vezme i vodu pro Apače, vlastně mi svým návrhem, jak se říká, vzal slova z úst. Přitom mě napadlo, že celý náš plán by se dal ještě podstatně zlepšit, kdybychom nejeli ke Gutesnontinkhaj jen sami s Old Wablem a Old Surehandem, nýbrž s oddílem řekněme takových šedesáti apačských mužů.

"Tolik lidí na výzvědy?" podivil se upřímně mému nápadu Old Surehand. Z očí jsem mu četl svrchovaný údiv. Nebo snad obavu, že se mi ze všeho něco popletlo v hlavě?

"Právě že nejenom na výzvědy," odpověděl jsem. "Mám dojem, že by se z toho mohlo vybarvit něco daleko lepšího. Sledujte mě, Mr Surehande, jestli se někde nedopouštím nějakého omylu. Víme tohle: ke Gutesnontinkhaj přijede první Vupaumugi, to bude zítra večer. Zůstane tam přes noc, pak bude pokračovat vyznačkovanou cestou podle tyčí, které mezitím Vinnetou přestaví. Za Velikým hromem někdy kolem poledne dorazí na to místo kdo?"

"Ti kavaleristé," řekl Old Surehand. "To jsme už zjistili, to už nám prozradili poslové Nalemasiuv..."

All right! Uvažujme dál! Potom následuje podle komančského plánu Nalemasiuv, přímo v patách vojska... S tím jsme počítali, Its clear, řekl by náš starý Mr Cutter. Ted' ale pozor! My jsme až dosud počítali s tím, že všechny tři skupiny necháme postupovat, až se nám octnou v pasti..."

"Nic chytřejšího se nedá vymyslet," mnil Old Surehand.

Mně už se to tak nejchytřejší nezdálo. Zatřepal jsem ukazovákem ve vzduchu.

"Právě že dá," řekl jsem důrazně. "Myslíte, že se dokážeme vypořádat s dvěma oddíly Komančů najednou? V takovém případě se bojím zmatků, a hlavně krveprolití. Napadlo mě něco jiného. Co když s sebou vezmeme Apače, šedesát úplně stačí, a milého Nalemasiuvu k naší pasti mezi kaktusy nenecháme vůbec dojet? Vyřídíme si to s ním a s jeho bojovníky hned u Gutesnontinkhaj."

"Šedesát mužů proti stovce?" zapochyboval Bloody Fox.

"Ale Mr Foxi, vy zapomínáte na kavaleristy!" vykřikl najednou Old Surehand. Nic víc už jsem nemusel dodávat, viděl jsem, že pochopil můj plán. "Ti se budou bit s námi! Máte pravdu, Mr Shatterhande, pustíme se do toho tak, jak navrhuje. Pojedou li s námi Enčarkovi Apači..."

O to nebyl žádný strach. Enčarko ve mně ctil apačského náčelníka, a ostatně když oznámil svým mužům, o čem jde, hlásilo se mu víc dobrovolníků než těch šedesát, které jsme potřebovali. Byli vlastně nedočkavější než my, divže nám dovolili aspoň se pořádně před tou noční poutí navečeřet. Pak se vyhoupl nad krajinu úzký srpek měsíce, rozžaly se hvězdy a náš oddíl vyrázil.

Byla to krásná, jemná, závrtná noc. Kolem dokola v podivném žlutavém osvětlení se rýsovaly písečné duny, obzor se ztrácel v jakémsi mlhavém oparu, obloha nad našimi hlavami se modrala a propadala do nekonečna, do neznámých, vzdálených hloubek, které hrozily, lákaly, opájely, slibovaly, vznášely člověka k sobě a opět ho srážely dolů, zněly neznámou hudbou, utěšovaly tetelící se srdce, přiváděly člověka do stavu závratí nad vším, co je kolem něho, nad ním i v něm. Krásná, jemná, omamná noc! Mimoděk jsem pustil uzdu a sepal ruce, najednou mě přepadl zvláštní pocit štěstí nad tím, že jedu tou nocí, že dovedu tohle všechno chápat a cítit. Jel jsem a jel, oddávaje se ne myšlenkám, spíše neurčitým, blahým pocitům, pádíl jsem daleko vpředu před ostatními, aniž bych si byl vědom něčeho kolem sebe, soustředěn jen k sobě, k tomu nádhernému zážitku noci. A ten pocit jakési zázračné závratí ve mně stále sílil, vzpomněl jsem si, jak mne potkalo něco podobného daleko, daleko odtud, když jsem kdysi putoval africkou saharskou pouští, kdy nekonečné moře písku, sahající do nedohledna k obzoru na všech stranách, tísnivě svíralo mou duši a zároveň ji uvádělo v úžas nad mnohotvárností vesmíru i lidského nitra se všemi jejich tajemnými hloubkami. A stále silněji rostla ve mně pokora i vděk k té nám nepochopitelné, všeobjímající lásce, pro niž člověk přes nezměrné bohatství lidských jazyků nalézá vždy jen jedno jediné pojmenování: Bůh Bůh Bůh...

Kéž by mi byla dána schopnost popsat zážitek takové noční jízdy poustinou a vyjádřit plně sílu, kterou poskytuje věřícímu lidskému srdci tato jistota boží lásky. Neboť v té chvíli si uvědomuje, že má nejpevnější oporu, která je odepřena tomu, kdo ztratil víru v Boha a kdo se podobá jezdcí, bloudícímu v beznaději nehostinnou písečnou pouští. V písku, v písku a opět v písku utkvívá cesta takového nešťastníka, v písečnou poustinu se proměňuje jeho nitro, v chladný kámen tuhne jeho srdce. Kéž by takovému nešťastníkovi pomohla alespoň modlitba, když jinak už mu nelze pomoci...

Ale skutečně nelze? Skutečně nelze učinit nic než se modlit?

Přemítal jsem usilovně o těchto vážných věcech a mé rozjímání se proměňovalo jakoby v prosbu o pomoc, jako o ni prosíme při bohoslužbě v kostele ostatně není snad příroda vlastně jen největším velechrámem?

Nevím, kolik času uplynulo, když mne najednou vytrhl z myšlenek hlas starého krále kovbojů:

"Sir, prosím vás, co se vám děje? Kam uháníte? A vezměte si tu uzdu do ruky, než si někde přerazíte vaz!"

Cítil jsem se jako člověk, jemuž někdo odtrhává bezohledným způsobem přímo od úst osvěžující, léčivý nápoj. Odpověděl jsem zhurta, podrážděně:

"Chcete mi dávat lekce z jízdy na koni? A o můj krk se nebojte, tomu se nic nestane!"

"Dobře, dobře, nemusíte se hned čertit pro každé slovíčko! Stejně vám řeknu neviděl jsem ještě nikoho v životě sedět takhle v sedle. Vypadáte, jako byste se na tom koni modlil!"

"Máte docela pravdu," odpověděl jsem.

"Cože! To je nějaký omyl!" vypískl. "Myslí jsem, že jedu s westmanem. A zatím jeptiška? Nebo mnišek?"

"To má být vtip?" řekl jsem chladně.

"Omlouvám se, sir, žádný vtip ale výraz nejvyššího údivu. A vy se divíte? Ještě jsem totiž nepotkal zálesáka, aby si pletl prérí nebo písečnou poušť s kapličkou. Víte lidé, jako jsou oni, jako jsem já, se v životě moc nenamodlili."

"Cožpak vy sám jste se nikdy v životě nemodlil?" Ne."

[Ani jako dítě?]

Mávl jen rukou a pobaveně rozšklebil tvář.

"Jenže my jsme dospělí muži," řekl. "Z nás už pánbičkáře nikdo neudělá!"

"Čili já jsem podle vás pánbičkář?"

Zvedl svá úzká, špičatá ramena:

"Nerad bych vás urazil, sir, ale upřímně řečeno, vedete někdy řeči jako farář. A co s tím tady, v takových zapomenutých krajích, kde dávají lišky dobrou noc? Tady musí člověk věřit spíš na nůž a na flintu než na bibli... Nebo na nějaká boží přikázání..."

"Cožpak vy vůbec nevěříte v Boha?"

"Ne."

"Vy nevěříte, že existuje nejvyšší bytost, která na nás shlíží a váží a jednou bude vážit všechny naše skutky?"

"Prosím vás! Bez takových představ se klidně obejdu!"

Pocítil jsem po jeho slovech nejdříve podráždění, které však v zápětí vystřídal jakýsi zármutek. Così ve mně přinutilo mě zvolnit chod koně. Naklonil jsem se k bělovlasému starci a zlehka ho objal při jízdě kolem ramene.

"Mr Cuttere, je mi líto, že se tak lehce vzdáváte největší opory, kterou může mít lidský tvor. A která může člověku určit, koná li na této zemi dobro, anebo zlo."

"K tomu, sir, nepotřebuju věřit ani v peklo, ani v nebeskou blaženost. Stačí se poctivě držet zákonů. Což dělám."

"Ale jakých zákonů, Mr Cuttere?"

"Třeba zákonů téhle země, Spojených států amerických. A opakuju vám o to se snažím po celý život. Řekl bych poctivě."

"A nemyslíte, že člověk by se měl řídit nějakými vyššími zásadami? Nemůže si dělat, co chce, jak se mu to právě hodí do krámu, ať to pro ostatní znamená cokoliv! Říkáte zákony! Ale lidské zákony bývají, jak víte, někdy velice děravé!"

"Já to vidím jednodušeji, Mr Shatterhande! Narodil jsem se to je fakt! Mám takovou povahu, jakou mám to je druhý fakt. A nemůžu za to, že jsem se narodil zrovna tady a s takovou povahou to je třetí fakt. Všechno ostatní je pro mě víceméně nesmysl a plané povídačky."

"Víceméně!" usmál jsem se. "Jenže vaše logika kulhá na obě nohy."

"Tak ji nechte kulhat. Mne už nepředěláte, Its clear Prokulhal jsem se s ní zatím životem a proklepu to s ní už nějak až do smrti. Já věřím jen na jedno, sir: na fakta. Ale aby mě někdo přesvědčoval medovými slovy na to už jsem moc starý. Nestojí mi za to, abych se tím vůbec zabýval."

"Hm! A vy se zřejmě domníváte, že fakt je jenom to, nač si můžete sáhnout prstem."

Mávl jen rukou.

"Zbytečně se namáháte, už jsem vám to řekl. Ze mě poslušnou ovečku z vašeho stáda neuděláte! A nechte toho být... Nechtěl jsem vás rušit v rozjímání," poušklíbl se při těch slovech, "měl jsem o vás jen strach, jestli jste nám náhodou neusnul v sedle. To je všechno. No ale když vás hlídá sám Pánbůh, tak to bude jistě v pořádku. Howgh!" dodal ještě posměšně.

Pak přidržel koni uzdu a nechal mě zas samotného.

Ale kouzlo noci bylo už totam, vrátil jsem se jakoby z daleké cesty nazpět do nevlídné písečné pustiny, začal jsem jak by patrně řekl starý king of the cowboys chodit zas nohama po téhle zemi...

První ze značkovacích tyčí jsme spatřili na druhý den před poledním. Asi o kilometr dál jsme narazili na další a i ostatní byly potom zastrkány do písku v pravidelných, asi kilometrových vzdálenostech. Dovedly nás spolehlivě až k místu, jemuž Komančové říkali Suks malestavi a Apačové Gutesnontinkhaj, totiž Sto stromů.

Hranice mezi životem a smrtí, mezi zelení a pískem Liána neprobíhá v těchto místech ostře a výrazně. Travnaté části se zde zakusují do písčiny, ale na jiném místě se zas zatíná poušť hluboko do zeleně, ovšem jen sporé a nesmělé. Sto stromů je prostě výběžek v podobě podkovy, mírně zalesněny, sklánějící se k poušti, lákající však především svým vodním pramenem. Vytéká zde mezi stromy a vytváří jakousi okrouhlou mísu o průměru asi dvaceti kroků a potom se ztrácí nedaleko odtud ve věčně žíznivém písku. Zde tedy bylo místo, kde si Šibabig opatřil ke svému nekalému záměru tyče dokonce zde ještě ležely jednotlivé pohozené větve, které Komančové už neupotřebili.

Napojili jsme u pramene koně, zahnali jsme žížeň i my sami, a pak jsme pustili zvířata na pastvu. Sami jsme se uklidili stranou pod stromy, abychom si dopřáli trochu odpočinku, jen jednoho Apače jsem vyslal na hlídku pro ty dvě tři hodiny to podle mého soudu dostačovalo. Stejně jsem to udělal spíš pro klid ostatních, neobával jsem se vůbec nenadálého příchodu druhého komančského útvaru.

Místo, kde jsem si chtěl na Komanče počíhat, bylo od Suks malestavi vzdáleno ještě asi další tři kilometry. Byla zde malá písečná úžlabinka, dost podobná té, kde jsme lapili Šibabiga, a Komančům jistě nemohlo ani přijít na mysl, že by se zde v písku vůbec někdo utábořil. Krom toho mělo údolíčko tu výhodu, že nás do poslední chvíle ukrývalo před cizími zraky, ten, kdo by nás chtěl objevit, musel přijet až k jeho samému kraji.

Čekal jsem Komanče k večeru (a dost jsem se obával, jak to v písku vydržíme), ale slunce stálo ještě dost vysoko nad obzorem, když Apač na hlídce spustil tlumený povyk:

"Uff, Uff! Naiini peniyil! Naiinové jsou tady!"

Vzal jsem dalekohled a vyškrabal jsem se spolu s Old Surehandem až na kraj úžlabiny. Sledovali jsme je raději zleže. Komančové sice byli ještě dosti daleko, chtěl jsem však mít naprostou jistotu, že nás nezpozorují. Jeli ostatně v neuspořádaném houfu, nikoliv jeden za druhým, jak je u Indiánů nepsaným válečným pravidlem.

"Ti si jedou bezstarostně!" zabručel Old Surehand. "Neposlali před sebou ani hlídku!"

"Nepočítají s žádným nebezpečím," řekl jsem.

"Ale mohou si povšimnout našich stop tam u Sta stromů, jen co se přiblíží..."

"Proto jsem trval na tom, abychom si všichni obuli mokasíny," řekl jsem. "I když zahlédnou nějaké otisky, mávnou nad nimi nejspíš rukou. Budou přesvědčeni, že je to stará stopa po někom ze Šibabigova oddílu."

Promenovali se kolem nás ovšem v dostatečně bezpečné vzdálenosti jako na korze, dokonce jsme tu a tam zaslechli jejich rozjařené výkřiky, jak se vzájemně povzbuzovali a taky už bezpochyby těšili na budoucí triumf. Potom nám zmizeli mezi stromy Suks malestavi, jako když zapadnou do vody...

Čekali jsme až do soumraku, neobjevil se však nikdo. Uvelebili se bezstarostně v lesíku a zřejmě považovali za zbytečné propátrat byť i jen trochu okolí.

Old Wabble hořel jako vždy bojechtivostí:

"Sir, teď bychom ale měli uspořádat taneček! Co říkáte? Taková příležitost se hned tak nenaskytne. Vrhne se na ně a všechno je pobijeme!" navrhoval.

"Už zase začínáte, Mr Cuttere? Mluvíte, jako kdyby postřílet pár desítek lidí byla posvícenská zábava!"

"Pár desítek darebáků!"

"Darebáků, nedarebáků krev mají stejnou jako my. Ostatně já mám jiný plán. Jen co se dozvím, kdy potáhnou dál."

"To vám neřeknou!" zapitvořil se starý. "Oni jsou hrozně do sebe!"

"Nemusíte mít strach. Dojdu si pro zprávy sám."

"Sám? Vyloučeno! Potřebujete doprovod!"

"Máte pravdu. Mr Surehand půjde se mnou."

"Já ne?"

"Ne."

"Proč? Smím vědět?"

"Podívejte se, Mr Cuttere..."

"... protože máte k Mr Surehandovi víc důvěry?! Že je to tak?"

"Víc nebo míň, na tom teď nezáleží, o tom nebudeme rozprávět rozhovory. Prostě zde zůstaňte! Nemůže jít na výzvědy každý z nás, to je vám snad jasné!"

Ale spíš mu to jasné nebylo. Zatvářil se uraženě, viděl jsem mu na nose, že se chystá něco mi odseknout, potom si to však rozmyslel, zvedl svá špičatá ramena, zaseje spustil, cosi zahuhlal, vytáhl okázale z pasu dýmku a odklátil se svým šmaťhavým krokem stranou.

My jsme se zatím chystali s Old Surehandem na noční výzvědy.

Šlo nám to pomalu, plížili jsme se přeopatrně, jak jsme se jen dostali do vzdálenosti, odkud by nás Komančové mohli zahlédnout. Byli jsme však zřejmě papežštější nežli papež. Nikde žádná hlídka, nikde žádná stráž. Vupaumugi, Veliký hrom, se tu cítil bezpečný jako ve své vlastní vesnici.

Seděl se skupinou nejstarších bojovníků u ohně zapáleného nedaleko pramene. Naštěstí zde rostlo kolem dost vysokých křovin, takže jsme si mohli dovolit proplížít se až do těsné blízkosti mužů u ohně. Podobali se však v té chvíli spíš řadě soch než skupině živých lidí. Dřepěli u plamenů a zírali do nich upřeně bez jediného hnutí snad jen že tu a tam někdo pohnul rukou a přihodil větev nebo prohrábl žhavicí se ohniště. Trčeli jsme ve svém krytu určitě aspoň půl hodiny, a pořád se nic nedělo. Old Surehand už ztrácel naději, že bychom se mohli něco dozvědět, a lehkými dotyky mi dával najevo, že bychom snad nejlíp udělali, kdybychom se prostě vrátili. Už jsem chtěl přikývnout na souhlas, když se najednou kdesi v dálce strhl křik. Dupot a volání sílily, znělo to odněkud směrem z pouště, vypadalo to, jako by tam někoho honili.

Po očku jsme se na sebe s Old Surehandem podívali a on zašeptal:

"Snad někoho nechytli...?"

Ale to už jsme viděli, jak Vupaumugi vyskočil, a z pravé strany se ozýval teď velmi blízko u nás rozradostněný výkřik:

"Šuká taká! Jeden muž!"

A vzápětí nato zleva:

"Šuka kava! Jeden kůň!"

Potom nastalo ticho, někde vpravo od nás zapraskaly suché větve, ozvalo se prudké supění, jakési táhlé zasténání, dusot, přitlumené zaržání koně.

Po několika okamžicích jsme ustrnuli nad pohledem, který se naskytl našim očím: tři, čtyři pět Komančů vleklo od křovisek po naši pravici spoutaného Old Wabblea! A dva či tři další jim v patách přivlékali i kovbojova koně. Zatočila

se mi z toho pohledu hlava. Podařený king of the cowboys Nejenže nestojí ve slově, ale dokonce se vydá na výzvědy koňmo! Jak jen ho vůbec tak bláznivá myšlenka mohla napadnout? Teď tam sebou házel a mrskal se jak chycený kapr v čerenu, ale řemeny samozřejmě držely pevně. Jeho zbraně jeden z Komančů vítězně vyzdvihoval vysoko nad hlavu.

Ten nám tedy zavařil! Ve vteřině jsem si uvědomil, a soudě podle tlumeného povzdachu stejně se mnou i Old Surehand, že jsme prakticky prozrazeni. Komanče přece hned napadne, že starý se tady nepotuluje jen tak sám, tak na hlavu padlí nejsou. Rozešlou hlídky po okolí a budou se pít po zajatcových společnicích. Máme se sebrat a vrátit se? Zase jen pohledem jsme se s Old Surehandem srozuměli, že nikoli. Teď už musíme zůstat, snad aspoň něco vyzvíme, budou-li starého vyslýchat.. Doufejme, že bude mít dost filipa a že pověsí Komančům na noc něco, čemu by aspoň na chvíli uvěřili.

"Našli jsme ho v trávě! Ležel na břiše a plížil se k nám jako kojot, když vyjde na lup. Naši koně však ucítily cizí zápach, a my jsme našli jeho zvíře. A pak i jeho!" hlásil vítězně jeden z Komančů a samým uspokojením přitom vyrážel vzduch nosem.

Vupaumugi mohl oči nechat na bělovlasém kovbojovi. Pásl se rozkoší nad jeho bezmocí a Old Wabble mu ji ještě zmožoval tím, že neustále nesmyslně trhal řemeny, jimiž byl spoután.

"Bránil se?" obrátil se posléze Vupaumugi ke svým úspěšným bojovníkům.

"Pshaw!" Mluví se jen natřásal. "Chtěl nám upláchnout, my jsme však po něm skočili a chytili jsme ho jako prašivého kojota."

"Byl tedy sám?"

"Sám."

"Opravdu jste už nespátřili žádnou jinou bledou tvář?"

"Ne."

"Běžte pátrat! Starý bělovlasý lovec zde není sám!"

Velitelsky pokynul rukou na znamení, že chce zůstat se zajatcem o samotě, a Komančové se poslušně vzdálili. Zaslechli jsme, jak se mezi sebou domlouvají, kam se vypravit na výzvědy, ale nás teď zajímal především náčelník. Prohlížel si Old Wabblea od hlavy k patě, pak pokynul rukou kmenovým hodnostářům po pravici i po levici, konečně si dřepnul na zem, vytrhl prudce nůž z opasku a mocným rozmachem jej zabodl přímo před sebou do země.

"Toto je nůž výslechu!" zvolal. "Poslouchej dobře: může ti přinést smrt, může ti však také poskytnout život. Záleží jen na tobě. Jestli budeš mluvit pravdu, zachrániš se!"

Old Wabbleův pohled zalétl směrem ke křoví, náhodou právě k místům, kde jsme se ukrývali. Až jsem se lehce zachvěl! Náhoda co kdyby však náčelníka napadlo, že zajatec ví o nějakých svých společnicích, a dal prohledat křoviska! Naštěstí starý kovboj jako by tušil možné nebezpečí strhl vzápětí pohled stranou a vzdorovitě jej zkrížil s náčelníkovým.

"Kde máš ostatní?" vyštěkl Veliký hrom.

"Ostatní? Jaké ostatní? Jsem sám!"

"Ty že jsi sám? Lžeš!"

"Nelžu!"

"Dokážeme ti, že lžeš! Najdeme všechny, a o to víc muk pak budeš muset snášet!"

"Nenajdete nikoho!"

Vupaumugi se nadechl a posměšně přimhouřil oči:

"Old Wabble si tedy vyšel jen tak sám na procházku? Na kraj písečné pustiny? Snad zde nechtěl lovit?"

"Old Wabble není hlupák a nebude se vymlouvat jako malý chlapec. Ale tys to pověděl za něho. Přišel jsem lovit!"

"Sem? Běhají zde snad jeleni? Nebo tuční bizoni?"

"Ani jeleni, ani bizoni ale zato Indiáni!"

"Uff!"

Komančovi ta drzá odpověď vzala dech.

"Ano uff, uff" dráždil ho dál starý. "Přišel jsem lovit Indiány!"

Pohlavár svraštil čelo a zaječel:

"Old Wabble nechť si dá dobrý pozor! Bude litovat, jestli vyvolá můj hněv!"

"Vupaumugi se ptal, já jsem jenom odpovídal. Chtěl jsi slyšet pravdu, nebo ne?"

"Jenže ty lžeš!"

Vupaumugi skutečně hřměl jako hrom. Old Wabble však vzdoroval:

"Dokaž to, dokaž to!"

"Uff, ty pse! Jsi v našich rukách, mohu tě rozdrtit, kdykoliv se mi zachce, a ty po mně žádáš nějaké důkazy? Tvoje vlastní řeč je důkazem! Říkáš, že jsi sám cožpak může jeden člověk ohrozit dvakrát patnáct bojovníků?"

"To nemůže."

"Vidíš!" zajásal Veliký hrom. "A ty jsi tvrdil, že jsi sem přišel kvůli tomu."

"Ano, to jsem řekl. Jenže já jsem sám proto, že jsem na výzvědách. Ale za mnou přijdou jiní, a běda ti, jestli mi jenom zkřívíš jediný šedivý vlasek! Stihne tě krvavá pomsta!"

Ohromeny náčelník otevřel ústa dokořán.

"Uff, Uff! Slyším dobře? Kojot je zavřen v kleci, a štěká! Ty se mi ještě odvažuješ vyhrožovat?!"

"Vyhrožovat?" Old Wabble ze sebe vyloudil posupné zachechtnutí. "Tomu ty říkáš vyhrožovat? Já tomu říkám varovat! Já tě chci upozornit, co by tě mohlo potkat! Aby se ti nevedlo jako tvým soukmenovcům! Ačkoliv bych to vlastně dělat neměl..."

"Štěkáš, ale nekoušeš!"

Old Wabble, to jsem musel přiznat, hrál svou roli docela dobře. Zdvihl špičatá ramena do výšky, pak je jaksi lítostivě spustil a potřásl hlavou:

"Znáš náčelníka Nalemasiuva?"

"Ovšemže ho znám!"

"Odvážil se napadnout bílé jezdce a byl na hlavu poražen."

"Uff..."

Vupaumugi si nedůvěřivě prohlížel kovboje, který pokračoval ve výstupu se svrchovaností dokonalého herce:

"Už ano! Chtěl ti o tom podat zprávu a vyslal posly. Avšak vojáci zachytili jejich stopu a teď se ženou za vámi."

"Uff!"

"Už ano," opakoval Old Wabble. "U Saskuankui vás nenašli, ale to nic neznamená, budou zde stejně co nevidět a umíš si představit, co to je, bojovat proti vycvičeným a báječně vyzbrojeným vojákům! Mne poslali na výzvědy, vy jste mě při tom přistihli. Dobrá, nic se neděje. Musíte mě tak jako tak pustit, jinak odtud ani jeden z vás neodjede s hlavou na vlastním krku."

Za ten výkon bych Old Wabbleovi s uznáním poklepal na rameno. Sesumíroval si tu výmluvu docela dobře a mluvil přitom tak samozřejmě, že přesvědčivěji už mluvit věru nemohl. Ani kdyby to bylo tak, jak to náčelníkovi líčil.

Komančovi to všechno vrtalo hlavou, ale nakonec mávl rázně pravicí:

"Old Wabble nechť se ničím neutěšuje! Synové Komančů ho neušetří! On nikdy nedaroval život žádnému z rudých bojovníků a my ho nepustíme ani neušetříme jeho krve. Zemře u kůlu a bude mučen tak, aby byla pomstěna krev všech našich bratrů!"

Old Wabble nehnul ani brvou.

"Doufám, že Vupaumugi mě hodlá postavit k mučednickému kůlu ještě dnes! Zítřka už na to nebude mít kdy!"

"Pse! Nech těch drzých řečí!" zasyčel komančský náčelník. "Myslíš, žeš nám pověděl něco nového? Víme už dávno, že jízda bílých vojáků bojovala s Nalemasiuvem! Porazili ho, ale nad jejich vítězstvím brzy zapadne slunce! Nalemasiuv poslal do své vesnice pro sto mužů!"

Zachechtal se a vyvalil na zajatce vítězně oči. Ale Old Wabble hned v následující vteřině zahrál mistrovsky údiv:

"Co říkáš? Opravdu?!"

"Divíš se? Budeš se divit ještě víc! My víme, že ti bílí psi sledují naši stopu, nepověděl jsi nám nic nového. Jedou však po ní jen proto, že jsme to dovolili. Přáli jsme si, aby šli za námi! Vlákáme je totiž do pouště a tam všichni bídne zahynou!"

Veliký hrom se cítil pánem situace a jako každý druhý Indián v podobném postavení prostě neodolal, aby se nepochlubil svým velkolepým strategickým plánem.

Old Wabbleovi se teď dokonce mírně roztřásl hlas:

"Ty mi chceš nahnat strach! Vymýšlíš si!"

"Uff! Mohl bych ti přísahat! Bílí vojáci zajdou bídne jako krysy!"

"Ne! Budou bojovat! Všechny vás porazí!"

Vupaumugi se rozchechtal na celé kolo:

"Budou bojovat? Kdy? Kde? Vůbec nebudou bojovat! Zajdou hladem a žízni, říkám ti! Nebudeme se muset ani dotknout kohoutků našich pušek!"

"Thunderstorm! Hromy a blesky!"

"Teď se ti roztřásla kolena strachem? Nemůžeš nabrat dech? Už jsi tedy konečně pochopil, že jste všichni ztraceni?"

Old Wabble se jakoby vzchopil k poslednímu protiútku:

"Nic takového se vám nepovede! Nevěřím tomu, co vykládáš! Sami byste zahynuli bez vody žízni!"

"Domnívá se Old Wabble, že bojovníci Komančů mají v hlavě drtiny? Mladý náčelník Šibabig v tuto chvíli již prošel pískem pouště a vyznačil nám cestu k zelenému ostrovu, kde si opatříme dostatek vody pro sebe i pro naše koně. Potom však přestavíme tyče v jiném směru a zavedeme vojáky do míst, kde je spálí slunce. A kdyby se chtěli vrátit, uvítá je olovo našich zbraní! Ale žízeň je stejně zadává dřív! Vupaumugi všechno promyslel. Jeho nepřátelé jsou zasvěceni smrti!"

Komanč si kovboje zálibně prohlížel, chystal se pokračovat v řeči, ale v té chvíli se vynořili mezi stromy dva muži na koních. Náčelník se přerušil a nedočkavě se vrhl k příchozím:

"Přinášíte zprávy? Objevili jste někoho?"

Komančská hlídka náčelníka příliš nepotěšila, zato my jsme si (aspoň pro tuto chvíli) poněkud oddychli.

"Ne. Bledá tvář se patrně odvážila do tábora Komančů sama," ohlásil příchozí. "Nenašli jsme nikde nikoho."

Vupaumugi zklamaně trhl rameny, něco si zamručel, ale nakonec jen mávl rukou. Byl především spokojen s dnešním úlovkem a raději vychutnával svůj triumf, než aby si lámal hlavu s dalšími plány. Obrátil se znovu ke starému:

"Old Wabble zaplatí svou odvahu životem. Pět mužů ho bude hlídat a všichni za něho ručí svými hlavami. Přesto bude svázán také na nohách, aby ho nenapadly myšlenky na útěk. Necht' nyní už přemýšlí o písničkách, které zazpívá při mučednickém kůlu, jestliže chce zemřít jako bojovník a muž. Synové Komančů s ním nebudou mít slitování. Howgh!"

STO STROMŮ

"Tak co tomu říkáte, sir?"

Old Surehand se doopravdy zlobil. Dostali jsme se šťastně z dosahu Komančů, proplekli jsme se křovinami a vyhnuli se strážím, které Vupaumugi přikázal postavit. Vraceli jsme se domů plni znepokojujících myšlenek. Přímé nebezpečí nám pro tento okamžik nehrozilo, otázka ovšem byla, jak se budou věci vyvíjet dál.

"Nezasluhoval by výprask? Jako malý kluk?" dorážel Old Surehand. "Takhle nás vypeče, a ještě čeká, že ho vytáhneme z kaše, kterou si sám navařil."

"Na holičkách ho nenecháme," mínil jsem, "ale rozhodně se taky kvůli jeho hloupému kousku neprozradíme! Víte, lidi, jako je Mr Cutter, napášou často ze samého nadšení větší škody než poslední greenhorn."

"Je to tak," broukl Old Surehand. "Myslíte, že mu hrozí bezprostřední nebezpečí? Že ho Komanči budou mučit?"

Potřásl jsem pochybovačně hlavou:

"Neřekl bych. Zatím ne. Trochu strachu si ještě užije, ale to mu půjde jen k duhu. Ovšem takové sousto, jako je Old Wabble, si Vupaumugi nenechá jen pro sebe. Bude se chtít předvést všem Komančům a vytlouct z toho, co se dá."

Old Surehand byl neklidný. Spěchali jsme, abychom co nejdřív oznámili nepříjemnou zprávu ostatním a abychom se poradili o dalším postupu, a on mě neustále pobízel k většímu spěchu a pobrumlával:

"Starý zkušený chlap, a počíná si jako dítě! Pořád mi to nejde do hlavy. Jak ho mohlo napadnout vyjet si na výzvědy na koni! Rovnou si mohl vzít kočár!"

"Stalo se, stalo, Mr Surehand. Nemá smysl, abychom ronili slzy nad rozlitém mlékem. Aspoň jsme se dozvěděli od náčelníka, že se drží dál původního plánu."

"Tím dáváte Old Wabbleovi rozřešení, sir"

"Vůbec ne! Upřímně vám řeknu, že už jsem se spálil několikrát a nemám chuť s tímhle člověkem ještě něco podnikat. To je hotová sebevražda. Rozhodně nepřipustím, aby nás příště ohrožoval podobnými kousky."

"A to znamená?"

"To znamená, že až ho z té kaše, jak jste řekl, vytáhneme, dáme si sbohem. My si půjdeme po svých, on si půjde taky po svých."

Řekl jsem to tak dopáleně, že Old Surehand jen vyvaloval oči. Byl u mě zvyklý na to, že mluvím klidně a bez zbytečného vzrušení jenže já jsem toho měl tentokrát opravdu už po krk a nemínil jsem dál ztrácet čas s tím zřejmě nepoučitelným staříkem.

Opakoval jsem to stejně rozhodně i před Apači, když jsme konečně dorazili k naší kotlince. Omlouvali se, že Starý bílý vlas, jak Old Wabble nazval jeden z nich, zmizel, ale nikomu prý se ani nezmínil o tom, co má za lubem. Myslili, že jede na obhlídku jen do nejbližšího okolí, a proto mu nebránili. Uklidnil jsem je, že to nebyla jejich chyba, i kdyby byli bránili tvrdohlavému králi kovbojů sebevíc, provedl by si jistě tak jako tak svou. A od Indiánů, byť našich spojenců a přátel, by si teprve už nedal říci.

Celý zbytek večera jsem už nestál za nic, a ani spánek mě pořádně neosvěžil, usnul jsem až pozdě k ránu a vstával jsem jako přelámán. Teprve když jsme se přesvědčili, že Komančové se vydali na pochod od Suks malestavi ve směru vyznačeném tyčemi, a že Vupaumugi se tedy spokojil s povrchním průzkumem ze včerejška a nenařídil další pátrání, nálada se mi poněkud pozvedla. Snad to přece jenom všechno vyjde! Přinejmenším putuje Veliký hrom tam, kam potřebujeme ačkoliv bude mít do posledního okamžiku za to, že jde v Šibabigových stopách. Tohle jsme si za použití dalekohledu ověřili a potom jsme se oddali napjatému očekávání, kdy se objeví vojáci.

Počkali jsme si na ně ještě hodnou dobu! Trvalo to pět a půl hodiny, než se konečně při západním obzoru objevila skupina asi pěti jezdců, mířících k Suks malestavi. Old Surehand správně odhadl, že jde o výzvědný oddíl, který velitel vyslal na průzkum Sta stromů a okolí. "Teď budem čekat ještě slabou hodinku," mínil jsem, a skutečně jsem mnoho neprobádal. Za pět čtvrtí hodiny se objevil hlavní voj vedený mým známým ostrovtipným kapitánem. Rozhodl jsem se, že se k němu vypravím s Old Surehandem a že Apači přijedou přesně hodinu po nás. Kdybychom se objevili před velitelem i s nimi, byl by to pro něj příliš velký otřes i tak jsem se poněkud škodolibě těšil, co řekne, až se ukáže, že ten nezkušený badatýlek je někdo docela jiný, a k tomu dokonce lovec na Západě jako doma.

V prvním okamžiku se mohl pan kapitán smíchy potřhat.

"By Jove!" vykřikoval, když nás stráž dovedla až k němu s tím, že prý si zde hodláme při prameni doplnit zásoby vody. "To jste vy Snad nehledáte, člověče, hroby i tady v písku? Sir, to není moc rozumné počínání... Copak o vodu, té si naberte, kolik chcete, a hlavně si taky nepaměňte udělat vlhky obkladek na hlavu! Sluníčko vám vysouší mozek!"

"Thank you, sir!" odpověděl jsem zdvořile, a docela jsem smekl kloubouk. "Jsem vám opravdu zavázán za laskavé upozornění. Obklad je skutečně znamenitá věc vám se osvědčil?"

Dotčen stáhl obočí:

"Bounce! To má být vtip? Nebo co tím chcete říct?"

"Jen to, že vám asi taky vysušuje sluníčko mozek a že by vám rovněž prospěl obkladek na hlavu."

"Neurážejte!"

Uklonil jsem se.

"Mohl bych říci totéž: Neurážejte!"

Kapitán trhl zlostně ramenem, ale tón hlasu zmínil:

"No dobře, dobře... A co hroby? Nalezl jste něco?"

Zavrtěl jsem hlavou:

"Ani jeden."

"Bodejt'! Ani se příliš nedivím. V Liánu Estacadu!"

"Kde?"

"V Llanu Estacadu, tak se to tady jmenuje, jestli to náhodou nevíte."

Opět jsem zavrtěl hlavou.

Podepřel si ruce v bok, nohou odkopl houpající se šavli a na rtech se mu usadil shovívavý, bohorovný úsměv.

"Jak jste se sem, člověče, vůbec dostal?"

"Když jsme se rozešli, jel jsem rovnou pořád na západ. Až k nějakému jezeru prý se mu říká Modrá voda."

"Modrá voda? Sir, tam přece tábořila celá kopa Komančů! Půl pluku!"

"Opravdu?"

"Opravdu..." Díval se na mě jako na polovičního blázna. "Copak vás neviděli? Copak vás nechtyli za šos?"

"že by mě neviděli? To nevím, ale za šos mě určitě nechtyli to bych nebyl tady!"

"Byli by vás skalpovali!" houkl.

"Proč? Já jsem jim nic neudělal."

Bavilo mě hrát s ním tuhle hru a Old Surehand, pokud jsem si mohl všimnout, se bavil stejně výtečně jako já.

"Prosím vás, už dost. Bolí z toho člověka uši! Vždyť je to učiněný zázrak, že máte všechny svaly a kosti pohromadě!" Nadechl se a rozhodil odevzdaně rukama. "Mně je vás vlastně líto, sire. Já vám radši řeknu, jak věci stojí. Poslyšte mezi námi a Komanči zuří hotová válka! My jsme je totiž objevili, napadli jsme je a oni před námi uprchli k té Modré vodě. Teď si snad dovedete představit, co by to znamenalo, kdybyste na ně jako běloch narazil! A máte štěstí, že jsme tady... my je totiž ještě pořád pronásledujeme. Ženeme je, " před sebou a doženeme je až do pouště, do Liána Estacada. To je tady ten písek před vámi, za vámi a všude kolem vás. Tam zahynou žizní. Je vám to všechno aspoň trochu jasné?",

"Mně je to jasné dávno," řekl jsem klidně. "Já to přece všechno vím."

"Ale jděte!"

"A vím taky, že v případě, kdybyste to udělali, zahynete žizní vy, a nikoli Komančové."

Zarazil se, zašermoval mi rukama před obličejem.

"Co to vykládáte za nesmysly, sir!"

"Jaké nesmysly? Je snad v poušti voda?"

"Samozřejmě že není."

"A vzali jste s sebou měchy?"

"To nevzali..."

"A chcete se pustit do písečné pouště! Bez vody! Víte, jak dlouho tou pustinou pojedete? Myslíte, že to vaši koně vydrží?"

"Pitomé otázky!" rozzlobil se kapitán. "Táhnou se s vodou snad rudoši? Jim pochcípají koně, za nás pracuje čas."

"Pshaw! Komančové vědí o místu, kde je voda! Dokonce tolik vody, že se tam může napojit stovka koní!"

"To vám mám věřit, sire. Prosím vás, vždyť jste před chvílí ani nevěděl, že zde je nějaké Liáno Estacado."

"Ale věděl jsem to! To spíš vy nevíte to, co vím já a můj přítel."

"Co to může být!"

"Například mimo jiné to, že tu jsou tři muži a ti objevili léčku, do které máte padnout. Vy a vaši vojáci."

"Tři muži? Zas nějaké náznaky a hádanky? Mluvte jasně! Kdo, jak se jmenují, co vědí a tak dále!"

"Prosím. Jmenují se Vinnetou, Old Surehand a Old Shatterhand."

Kapitán si znovu složil ruce na prsou. Povytl obočí a podezíravě si mě prohlížel jako by za mnou stál ještě někdo třetí.

"Počkejte, počkejte! To jsou přece známí výborní lidé..." řekl po chvíli.

"A ti právě přišli na to, že jste na nejlepší cestě sednout Komančům na lep. Na pořádný, ošklivý lep! Celé to vaše vítězství u Modré vody je totiž jenom šikovně vymyšlená past. Nalemasiuv se spojil s Vupaumugim, sire. Pronásledujete sice Velikého hroma, jenže to je jenom jedna skupina Komančů, ta druhá, svěží a čerstvá, se vám mezitím už lepí na paty. Před vámi je Vupaumugi a za vámi Nalemasiuv. Umíte si představit, co to udělá, až budete v poušti? Bez vody!"

"Vy fantazírujete, člověče! Já nevěřím vlastním uším! Kdyby tohle měla být pravda... tak byste... tak byste ani nemohl být žádný badatel!"

"Já na tom taky netrvám, abyste mě pokládal za badatele!"

"Vy netrváte... já žasnu, sire"

"Klidně žasněte! Ale jestli smím prosit, jediné sám nad sebou. Poslyšte, víte aspoň, na jakém koni jezdí Vinnetou?"

"Je to prý vraník, hřebec, a říká mu Ilčí, Vítr. Aspoň jsem to slyšel."

"A Old Shatterhand?"

"Ten prý má taky vraníka jmenuje se Hatátitlá, Blesk."

Pootočil jsem hlavu směrem, kde jsem nechal stát svého hřebce. Popásal se klidně a spokojeně.

"Hatátitlá!" zavolal jsem a kůň zvedl hlavu a zadíval se na mě zpytavě svými velkýma, výraznýma očima. Chvilí stál nehybně, pak se na můj pokyn znovu sklonil k pažitě a pokračoval ve svých hodech na šťavnaté travičce.

Kapitán se na to vytřeštěně díval, pak se rozkoktal:

"To to to by znamenalo... že jste... že jste..."

"... že jsem Old Shatterhand," dořekl jsem.

"A váš přítel je..."

"...Old Surehand," potvrdil můj druh a pohladil se rozpačitě svou obrovitou rukou po plnovousu.

Ještě chvíli na nás tak vyjeveně civěl, pak sklopil oči, najednou nevěděl, kam s nimi. Chtěl jsem ho ušetřit trapných rozpaků, tím spíš, že se vzápětí začal omlouvat, že mě předtím jistě několikrát velmi urazil, že to tak ovšem nemyslel, protože neměl tušení, kdo jsem, že věří všemu, co jsem mu vypověděl o záměrech Komančů, že si mě nesmírně váží a že mě prosí, abych i nadále a právě teď jim, vojákům, pomáhal, že ctí plně i mé přátele, Old Surehanda i Vinnetoua a celý jeho apačský kmen, a hned rozpřádal smělé plány na zničení lstivého protivníka, a posléze docela krvelačně prohlásil, že za to, co se pokusili na jeho vojáky nastražit, těžce zaplatí krví, prý do jednoho.

"V tom případě ovšem nepočítejte s mou pomocí," řekl jsem, když mě konečně pustil k slovu.

"Jak to? Proč?"

"Z jednoduchého důvodu. Nejsem vrah."

"Já přece taky ne."

"Chystáte jatky."

"Vůbec ne. Konám jen svou vojenskou povinnost. Vyslali mě, abych Komanče přivedl k rozumu."

"Právě. Ale jestli to chcete udělat takhle... tedy, opakují, bez nás."

""Ne, ne. Já s vámi počítám. Musím Komanče donutit, aby se vzdali. A pak je bez milosti potrestám."

"Zač?"

"Za vzpouru, samozřejmě."

"Za vzpouru! Jakým právem můžete mluvit o vzpouře? Komančové se nechtějí nechat vyhnat z domovů, to je všechno. Brání svou půdu, odpírají poddat se násilí. Jestli tomuhle říkáte vzpoura, potom ovšem to, co děláme my, bílí lidé, je prachsprosta loupež!"

Ted' nespěchal s odpovědí, přemýšlel.

"Vidím, Mr Shatterhande, že to, co jsem o vás slyšel, je pravda. Vy máte skutečně obzvláštní sympatie, neřkuli slabost pro Indiány."

"Ale čerta! Tady nejde o sympatie, tady jde o lidskost. A pokud jde o Velikého hroma, patří koneckonců podle práva on i jeho Komanči nám!"

Protáhl nechápavě tvář:

"Vám?"

"Přirozeně. Nebýt nás, byli byste jim padli do léčky. Dostali byste se mezi dva mlýnské kameny, z jedné strany Vupaumugi, z druhé strany Nalemasiuv... A ani by s vámi nemuseli bojovat. Stačilo by jim počkat, až jeden po druhém zajdete zízni. Uznáte, že jsme vás zachránili. A protože jsme celou tu komaněskou léčku prohlédli a objevili my, máme také právo rozhodnout, co se s Komanči stane dál. Nemyslíte?"

"Hm, hm. Moji lidé to těžko pochopí, ale budiž. Zajměme je společně a budme milosrdní," řekl po kratším zaváhání. Přece jenom mu naše jména imponovala. "Musíme jim ovšem zdůraznit, že to je přímo Old Shatterhandovo přání..."

"Taky že je," přikývl jsem rozhodně. "Je tedy mezi námi zcela jasno?"

"Yes!"

"To jsem rád. A teď, milý kapitáne, dost zábavy a dohadování. Měli byste dát napít koňům, sbalit stany a pustit se dál. Budete se držet podle tyčí, nesmíte sejít stranou. Nalemasiuv sem přijede co nevidět."

"A vy zde zůstanete?" podivil se.

"Jen do té doby, než uvidím přijíždět Komanče."

"A potom?"

"Potom vás samozřejmě doženem. Bude to brzo, přemístíte se jen tak daleko, aby na vás odtud, z Gutesnontinkhaj, nebylo vidět. To bohatě stačí."

"A proč vlastně nepojedete přímo s námi? Já tomu pořád nerozumím."

Usmál jsem se:

"Protože tady mám ještě spojence. Oddíl Apačů, sire. Zatím jsem vám je neukázal, promiňte, ale to bylo proto, aby se vaši vojáci nepoplašili. Ovšem teď už je čekám každým okamžikem. Taky musí napojit koně, mají li nám být co platní."

"Cože? Vy jste zde... vy zde s sebou máte... A to nám Apačové mají taky pomáhat? Kolik jich vůbec je?"

"Asi šedesát a vesměs jsou docela slušně vyzbrojeni."

Kapitán zabřínkal šavlí o zem. Rozkročil se doširoka, zabořil ruce v bok a nedůvěřivě zavrtěl hlavou:

"Sir, vážně? To by mě tedy ve snu nenapadlo, že se spojím s Apači proti Komančům... Ale když má člověk co dělat s Old Shatterhandem, je zřejmě možné všechno na světě. Well! Musím dát rozkazy vojákům, aby se mi nepoplašili. Mám tu pár nováčků, těm povolují nervy, sotva zahlédnou rudou kůži. Zařídím odjezd a budeme v pohotovosti!"

Zasalutoval mě, otočil se na patě a za chvíli jsem ho viděl, jak uděluje pokyny podvelitelům. Vojáci naskakovali do sedel, pak se začali na koních řadit a v sevřeném útvaru pod kapitánovým velením pomalu cválali z lesíka ven. Díval jsem se za nimi a představoval jsem si v duchu, jaký krutý osud by je byl bezpochyby očekával, kdybychom nebyli zasáhli. Ale Apačové mě brzy vytrhli z myšlenek. Objeví se přesně v dohodnuté časové lhůtě, a stačilo několik slov, aby pochopili další postup. Dali napít koním, doplnili vodu v měších a v dokonalém klidu a trpělivosti čekali, až dám pokyn k odjezdu. Old Surehand zatím celou tu dobu sledoval dalekohledem obzor naše úloha byla značně usnadněna tím, že jsme naprosto přesně věděli, odkud naši protivníci přitrhnou. Nalemasiuv sledoval stopy jízdního oddílu, nemohli jsme se tedy zmýlit. Než jsme s Apači všechno uspořádali, ozval se lovec se svým signálem: "Už přicházejí!"

Vytáhl jsem také dalekohled, a brzy se mi objevil v průzoru tmavý, stále se zvětšující bod. Byla to skupina komaněských jezdců, která tvořila Nalemasiuvův předvoj. Vyslal je, aby prozkoumali situaci u Suks malestavi. "Je jich osm!" spočítal mezitím hlídka Old Surehand. "A jak to vypadá, chtějí se sem přiblížit ze dvou stran. Jsou opatrní, rozdělili se!"

"Máte pravdu," řekl jsem. "A my musíme být stejně opatrní. Abychom na poslední chvíli všechno nepokazili nějakou hloupostí." "Go on!"

Old Surehand se vyšvihl bez velkých řečí do sedla, a já jsem ho následoval. Apači už byli připraveni, a tak jsme vyklidili Sto stromů v několika málo minutách.

Kapitán se zachoval přesně podle mého pokynu. Zastavil se na čáře, odkud se dalo dalekohledem pohodlně a přehledně sledovat, co se děje u lesíka, aniž sám mohl být pozorován. Potěšilo ho, že jsem ho pochválil za to, jak dobře

zvolil místo, a samozřejmě se k nám přidružil. Pozorovali jsme od této chvíle činnost komančské hlídky společně a kapitán se snažil před námi tak trochu blýsknout: upozorňoval, jak důkladně si vedou Nalemasiuvovi zvědové, a vůbec mluvil o Komančích jako o zkušených, nebezpečných protivnících. Asi ho zlobilo, že jim sedl na lep, a tak se je snažil líčit nebezpečnější, než ve skutečnosti byli. Ať tak či onak, komančští zvědové, až na jednoho, který zůstal, po důkladné obhlídce lesíka zas odjeli a my jsme mohli čekat brzký příchod hlavního voje.

Byla to dlouhá hodina, než se objevili! "Tak! A teď teprve začne první dějství naší komedie," zasmál se Old Surehand. "Vyzrazil bych na ně co nejdrív."

"Samozřejmě. Ale pozor musíme si dobře rozdělit síly! Obkličíme je velkým obloukem, aby nás předčasně neobjevili. To znamená, že nejdrív musí vyrazit ti, kdo zaútočí v týlu, a naposled ti, kdo půjdou proti čelu."

"A kdo bude velet v týlu?" zeptal se Old Surehand.

"Vy, sire Vezmete si na povel Apače, jistě to s nimi provedete na výbornou. Stačí, abyste obsadili tamty pahrbky, tam sesednete s koní a v půlkruhu se přiblížíte k lesíku. Tak asi, abyste byli Komančům na dostřel."

"Budeme střílet?"

"Jen kdyby začali oni. Co myslíte, za jak dlouho se tam dostanete?"

"Za půl hodiny."

"Hádal bych stejně. Spoléhám teď na vás, sir. A teď vy, kapitáne! Vyrazíme s vaší kavalerií z druhé strany, zase v půlkruhu. Musíme se jim ukázat naráz, aby pochopili, že nemají nejmenší vyhlídky na záchranu. Sevřeme je ze dvou stran jako do kleští."

"Souhlasím, sire" přikývl kapitán. "A co dál?"

"Co dál? To ještě přesně nevím. Budete čekat, až jak dopadnu s vyjednáváním."

"Počkejte... vy s nimi chcete vyjednávat"

"Ovšemže. Chceme přece, aby se nám vzdali. Jak jinak byste to chtěl navléknout?"

"Ale pro vás to bude nebezpečné."

"Nemějte obavy."

"Nalemasiuv je bezpátečný chlap. Lstivec! Nesmí se mu věřit ani slůvko."

"Děkuji za upozornění. Dám si na něj pozor."

Kapitán s uspokojením přikývl. Obrátil se, aby dal pokyny svým dragounům, já jsem za stejným cílem zašel s Old Surehandem k Apačům. Neměl jsem ani nejmenší obavu, že by snad něco pokazili, nebo že by si počínali! neukázněně. To spíš jsem se obával, aby nepovolily nervy některému kavaleristovi. Stačil jediný náhodný výstřel, a naráz tu bylo to, čemu jsem se chtěl vyhnout za každou cenu: krveprolití.

Zanedlouho nám Old Surehand i s Apači zmizel z očí.

Dal jsem kapitánovi pokyn, že naše operace může začít, a dragouni se postupně začali rozvíjet do dlouhé řady, blížící se v půlkruhu chapadlovitě ke Gutesnontinkhaji. Jel jsem spolu s kapitánem v čele: hnali jsme se prudce, půda pod kopyty koní jen duněla a trubači měli co dělat, aby se drželi. Na mé výslovné přání neměli podporovat rozvíjející se formaci břeským hlasem trubky.

Blížili jsme se ke komančskému ležení jako nenadálá bouře.

Dunění půdy zvedlo Komanče se země. Viděli jsme, jak se houfují, jak vyražejí válečný pokřik, jak zmateně a neuspořádaně přebíhají ke svým koňům. Zděšení vzrostlo, když poznali, že proti nim najíždějí běloši, byli překvapeni neočekávaným útokem, nedovedli ani odhadnout náš počet, a proto se raději pokoušeli stáhnout dozadu. V následujících okamžicích si jasně uvědomili, že se zcela nečekaně ocitli v pasti. Zezadu se na ně totiž řítily křičící a vyjící Apačové.

Když se dostali na dostřel, dragouni i Apačové zůstali stát, jako by mávl kouzelným proutkem. Zděšení Komančů

vrcholilo. Nad Gutesnontinkhaj znělo podrážděné vytí, jakýsi podivný, vztekly nářek, jako by byli všichni smyslů zbaveni. Potom si bezpochyby uvědomili, že se musí dít něco zvláštního, divného vždyt' ti všichni muži, co je obklíčili ze všech stran, zůstávají stát a ani jeden z nich nezvedá zbraň ke střelbě! Naráz se ztišili a srazili do velkého houfu. Seskočil jsem s Hatátitly a volným krokem jsem se přibližoval až asi na dvě stě kroků. V té vzdálenosti jsem se zastavil a pozvedl pravici:

"Bojovníci Komančů ať mě vyslechnou! Stojí před nimi Old Shatterhand a přeje si mluvit s Nalemasiuvem. Jestli se ho náčelník Čtyři prsty nebojí, ať se objeví!"

V komančském houfu to zašumělo. Vzrušeně se mezi sebou začali o čemsi radit a dohadovat. Pak se z hloučku vyloupł statný muž, jehož vrkoč zdobila čtyři orlí pera. V ruce držel veliký tomahavk: zvedl jej nad hlavu a několikrát jím zatočil.

"Nalemasiuv je zde. Jestli Old Shatterhand chce přijít o svůj skalp, ať se přiblíží! Nalemasiuv mu ho vezme!"

"Nalemasiuv breptá jako nedospělý chlapec," zvolal jsem. "Asi se bojí, když žádá, abych k němu přišel. Kdo chce získat cizí skalp, ten si pro něj musí sám přijít!"

"Necht' si tedy Old Shatterhand přijde pro můj skalp!"

"Netoužím po ničím skalpu. Nalemasiuv to dobře ví. A ví, že jsem přítelem rudých mužů. Já naopak chci jemu a jeho mužům skalpy zachovat. Náčelník Čtyři prsty vidí, že je obklíčen ze všech stran. Jeho život a životy všech Komančů se v tomto okamžiku podobají chomáčku babího léta. Stačí, aby zafoukal větřík a jsou tytam! Ale Old Shatterhand si nepřeje, aby synové Komančů odešli z těchto míst do věčných lovišť. Ať proto přistoupí Nalemasiuv blíž ke mně!"

"Nalemasiuv nemá čas."

"To tedy komančského náčelníka upřímně lituji. Přiblížila se hodina jeho smrti. Dávám mu na rozmyšlenou dobu, než napočítá pětkrát sto. Jestli se do té lhůty neozve, začnou hovořit naše zbraně. Howgh!"

Řekl jsem úmyslně to indiánské slovo s patřičným důrazem a lhostejně si založil ruce na prsou. Tvářil jsem se, jako by mi na dalším už pranic nezáleželo. Čtyři prsty mě několik vteřin napjatě pozoroval, a potom se obrátil zpátky ke svým Komančům, neuplynula ještě ani polovina vymezené časové lhůty a vynořil se opět z houfu bojovníků s hlasitým zahalekáním:

"Nalemasiuv je zde!"

"Výborně. Jak ses rozhodl?"

"Míni Old Shatterhand vyjednávat čestně?"

"Chceš začít naše jednání urážkami?"

"Ne, ne," pospíšil si. "Kde si přeje bílý lovec, abychom se sešli?"

"Na půl cestě mezi námi."

"S kým ještě si přeje Old Shatterhand jednat?"

"S nikým, budeme spolu mluvit jen my dva."

"A každý se pak vrátí svobodně ke svým lidem?"

"Jistě."

"Dokud však spolu budeme rozmlouvat, nesmí žádný bojovník vystřelit!"

"To ti za své lidi zaručím, jestli zaručíš totéž ty mně.""Stane se. A ještě něco. Old Shatterhand i Nalemasiuv k sobě přijdou neozbrojeni?"

"Jak si přeješ. Odložím zbraně třeba hned.""Ať to tedy Old Shatterhand učiní. I Nalemasiuv přijde beze zbraní."

Vrátil jsem se k Hatátitlovi a složil jsem u něho pušku, revolver a nůž. Když jsem došel opět na místo setkání, Nalemasiuv tam k mému překvapení už byl, právě dosedal. Nějak nápadně si přispíšil, to u indiánského náčelníka dbalého na svou pověst nebývá v podobných případech zvykem. Všiml jsem si, že když si sedal, opíral se nějak

zbytečně dlouho za zády rukou o zem jako by si tam cosi upravoval nebo přidržoval. Nebyl bych dal v té chvíli ani zlámanou grešli za to, že přede mnou něco schovává snad nůž, snad dýku. Nebo snad ještě jinou zbraň? Rozhodně jsem musel být od prvního okamžiku opatrný jako ostříž.

Posadil jsem se asi tři kroky před Komančem a podstrčil pravou nohu pod sebe tak, abych se v případě náčelníkova útoku mohl ihned vymrštit. Něco měl určitě za lubem, četl jsem mu to v očích: zahleděl se na mě totiž tak pronikavě, jako by mě chtěl tím pohledem probodnout. Opětoval jsem pohled stejně ostře a tak jsme proti sobě seděli hodnou chvíli mlčky. Naše pohledy se srážely jako končiče při souboji.

První ztratil klid on. Pohnul se, rozhrnul prudkým pohybem doširoka svou loveckou košili a poodhrnul i opasek. Potom opsal rukou ve vzduchu veliký oblouk a řekl:

"Old Shatterhand nechť se na mě dobře podívá. Vidí, že nemám žádnou zbraň."

Nalemasiuv byl urostlý, svalnatý padesátník. Z obličeje mu důrazně vystupovaly lícní kosti a orlí nos, úzké bezbarvé oči nevzbuzovaly důvěru a protáhlé úzké rty dodávaly Indiánově tváři výraz neurčitěho pohrdání. Jak jsem se tak na něj díval a slyšel jeho nápadné ujišťování, že není ozbrojen, byl jsem dvojnásob přesvědčen o tom, že se chystá provést něco nekalého.

"A proč mi to Nalemasiuv povídá? Proč mi ukazuje svá prsa? Je to zbytečné," řekl jsem. "Je přece náčelníkem Komančů a já nemám důvod, abych nevěřil slovům náčelníka."

"Chci pouze přesvědčit Old Shatterhanda, že jednám podle úmluvy," odpověděl Čtyři prsty.

Zasunul jsem pravou nohu ještě pevněji pod levou, byl jsem připraven v kterémkoliv okamžiku se vymrštit. Navenek jsem ovšem zachovával klid.

"To není třeba, opakuji ti to. Nalemasiuv je náčelníkem Komančů, Old Shatterhand je také náčelníkem Apačů. Jejich slova jsou jako přísahy. Slíbil jsem, že s sebou nevezmu žádnou zbraň, ale nemusím kvůli tomu rozhalovat svou košili. Moje slovo platí za všech okolností. Proč bych tě měl, ještě zvlášť přesvědčovat?"

Pochopil a dotčeně trhl hlavou ale i on se snažil zachovat v hlase lhostejný tón:

"Old Shatterhand nyní mluví velmi pyšně. Přejde však" chvíle, kdy jeho slova budou o mnoho skromnější."

"Myslíš? Kdy to bude?"

"Až se stane naším zajatcem."

"Toho se Nalemasiuv nedočká do nejdelší smrti. Naopak on se stane mým zajatcem!"

"Uff! Jak by mohl Nalemasiuv upadnout do zajetí?"

"Už do něho dokonce upadl!"

"Old Shatterhand vypouští slova tak lehce, jako se lehce vypouští kouř dýmky. Vysloví je a ona opět zmizí. Ať dokáže, co mi nyní řekl."

"Má Nalemasiuv oči? Tak ať se laskavě podívá kolem sebe! Nestačí mu, že vidí bojovníky ze všech stran?"

"Pshaw! Vidím bělochy, kterým stáhneme kůži přes uši, až dojde k boji."

"Ah tak! Ty pokládáš tedy za rovnocenné protivníky v boji pouze Indiány! Tím hůř pro tebe! Z druhé strany jste obklíčení Apači..."

"Uff! Old Shatterhand lže!"

"Old Shatterhand nelže nikdy. A Nalemasiuv i teď dobře ví, že mluvím pravdu. Copak neslyšel válečný pokřik apačských bojovníků? Přišel snad náčelník o sluch?"

Komanč se zasmušil a najednou, pro mě jako bělocha naprosto nelogicky, ale přesně jako to u Indiánů bývá, nečekaně mi položil otázku která svědčila průkazně o tom, že od počátku jasně věděl, jak na tom je, a že se jen pokoušel hrát zdržovací hru:

"Kolik jich je?"

"Dost na to, aby vám všem vzali skalpy," odpověděl jsem.

"Ať se tedy přiblíží ke komančským bojovníkům!"

"Neboj se, udělají to v pravý čas!"

"Ke kterému kmeni patří?"

"Co ty všechno nechceš vědět," vzdychl jsem si. "Ale odpovím ti: jsou to Mescalerové, Vinnetouův kmen."

Nalemasiuv sebou trhl.

"Kde je Vinnetou?" vzrušil se.

"V Llanu Estacadu," odpověděl jsem. "A víš, co tam dělá?"

"Ne."

"Přemísťuje tyče. A tvůj přítel Vupaumugi podle nich jede. Rovnou jemu do rukou."

Komanč na mě vytřeštil oči. Jeho pěst o čtyřech prstech se křečovitě sevřela:

"Uff!"

"Vinnetou zaskočil za šibabiga víš přece, že tuhle práci měl obstarat on? Jenomže měl smůlu a padl nám do rukou. A teď na to doplatí Vupaumugi. Životem."

Každé mé slovo mu asi znělo jak hřebík do rakve. Jeho bezbarvé supí oči nejistě zamžikaly. Viděl jsem, jak se mu napínají svaly v obličejí. Usilovně se snažil, aby navenek neproniklo nic z jeho vnitřního zmatku a úleku. Zachrptěl:

"Old Shatterhand ať mluví jasněji. Nerozumím jeho slovům."

"Ale rozumíš. Moc dobře rozumíš. Nebo sis myslel, že můžeš Old Shatterhanda vodit za nos? Plán, který jsme vám předložili, pochází přece z tvé vlastní hlavy!"

"Nevím, jaký plán má Old Shatterhand na mysli."

"Prosím, připomenu ti ho. Vymyslel jsi plán, jak vlákat vojáky do pouště a jak je tam nechat pomřít vedrem a žízni."

"Bílý lovec blouzní!"

Náčelník se už jen chabě pokoušel o vytáčky.

"Mně se zase zdá, že blouzníš ty, když děláš, jako bys o ničem neměl potuchy. Dobře. Pomohu ještě jednou tvé chabé paměti. Když tě porazili vojáci, poslal sis domů pro stovku dalších bojovníků. Pak jsi znovu zaútočil na kavaleristy, ale jen zdánlivě, snažil ses je totiž vylákat k Saskuankui. Počkal jsi, až vojáci přejdou, a pak jsi jel v jejich stopách a byl jsi připraven odříznout jim ústupovou cestu. Kdyby snad chtěli vyklouznout z pasti..."

"Uff uff Ty víš všechno," uklouzlo Komančovi a v očích mu přitom zablýsklo hněvem.

"Samozřejmě že vím. Vyposlechl jsem si tvé posly, kteří jeli se vzkazem k Velikému hromu."

"Odvrhneme je! Vyloučíme je z kmene!" zaskřípěl vztekle zuby.

"Myslíš, že nejsou hodni toho, aby se nazývali komančskými bojovníky? Snad je to pravda to ale budete muset odvrhnout i Vupaumugiho, toho jsem totiž také nepozorovaně vyslechl. A pak taky jeho vyzvědače, kteří se skryli v Alčesečí, jenže ty chudáky už odnikud vylučovat nebudeš. Doplatili na vaše rejdy krkem."

"Uff! Proto na ně marně čekáme."

"Nečekej už vůbec na nic a na nikoho. Už jsem ti řekl, že Šibabig je v naší moci. A Vupaumugi jede rovnou do záhuby. To, co jste chtěli připravit jiným, stane se teď vaším vlastním osudem. Smíř se s tím!"

Nalemasiuv zuřivě zasyčel a probodával mě nenávisťnými pohledy jako dýkou:

"Old Shatterhand je nejhorší, nejodpornější ze všech bledých tváří," vyjekl.

"Mluvíš hloupě. Neprohlásil jsem už mnohokrát, že jsem přítelem všech rudých bojovníků? Nač si můžeš stěžovat? Chci s tebou jednat a chci s tebou a s tvými muži uzavřít mír dokonce přes to, co jste se chystali provést!"

"My nechceme žádný mír!" vybuchl Komanč a roztřásl se vztekem.

Pokrčil jsem bezmocně rameny:

"Vaše chyba... Jste obklíčeni ze všech stran, když zaútočíme, neunikne ani noha."

"Budeme bojovat!"

"Zkuste to! Ale počítej: stovka dragounů, Apači, moje zázračné zbraně, Old Surehand, jehož puška nikdy nechybí cíl..."

"Old Surehand! On je zde taky?"

"Ano. Je vám s Apači v zádech, vede je," řekl jsem. "Nalemasiuv je ztracen, nemá nejmenší naději, že by se snad probil z našeho obklíčení. A Šibabig ani Vupaumugi mu nemohou přijít na pomoc. Tak co chceš podnikat?"

Svěsil hlavu a mlčky přemítal. O čem asi uvažoval? Tvářil se pojednou tak zkormouceně a sklesle, že to bylo až nápadné. Po chvíli zvedl hlavu:

"Co hodláte udělat s Šibabigem?"

"Nebyla mezi námi prolita krev. Dáme mu tedy zase svobodu."

"A co se stane s Vupaumugim?"

"To bude záležet na něm. Jestli bude rozumný a vzdá se, propustíme i jeho."

"A co bude čekat nás, mne a mé bojovníky, když se vzdáme?"

"Totéž."

"Budete chtít kořist!"

"My, běloši, o žádnou kořist nestojíme. Apači budou ovšem žádat vaše koně."

"Dáš jim je?"

"Ano."

"Ale jsou to naši koně!"

"Jenže vy jste začali boj, a musíte tedy také nést jeho následky. To přece je jen spravedlivé, aby se dostalo náhrady těm, které jste chtěli zničit. Buď rád, že si zachováte skalpy na hlavách!"

"My však potřebujeme koně!"

"Já vím k vašim zlodějnám! Aspoň budete sedět doma a bude klid a pokoj."

"To Komančové chtěli vždycky!"

"Že tě huba nebolí! Mám ti vypočítat, kolikrát jste napadli třeba jen Apače? Nedělej ze svých Komančů holubičky!"

"Ale zbraně nám zůstanou? Ty nám ponecháte?"

"Hm, hm... O tom ještě budu uvažovat. Uvidíme."

"To musíš vědět snad už teď!"

Vybuhl, v očích se mu opět zlověstně zjaskřilo a ruka zašmátrala pomalým pohybem vzadu za zády. Chystal mě snad napadnout? Sledoval jsem teď pozorně každíčký jeho pohyb, ale navenek jsem samozřejmě zachovával ledový klid.

"To nemohu vědět, poněvadž se musím poradit s Vinnetouem a s Old Surehandem. Šípy, tomahavky, nože a luky vám necháme, ty potřebujete k lovu. Ale stfelné zbraně je jiná. Mám takový dojem, že se budete muset s puškami rozloučit. Aspoň vám přejdou chutě na lumpárny a bude klid a mír," opakoval jsem.

Mohl jsem mu odpovědět taky jinak, snad by se byl spokojil se slibem, že jim ponecháme pušky. Nechtělo se však slibovat něco takového, znal jsem Komanče až příliš dobře, a jestli měl Nalemasiuv něco za lubem, pak ta má slova ho mohla vyprovokovat k činu. A jeho neuvážený čin mně zas dával do ruky další trumfy pro nekrvavé vyřízení celé záležitosti.

"Mír a pokoj! Znovu o tom hovoříš?" zasmál se Nalemasiuv pohrdlivě. "Ne, Old Shatterhand se přece jen mylí! Nechceme mír a pokoj, chceme boj! A to hned!"

Poslední slova už vykřikl potom mu blesklo v očích, hmátl dozadu a v jeho pravici se zaleskl nůž. Čepel v napražené pravici mířila k mým prsům, chtěl bodnout, já jsem však byl připraven, zachytil jsem jeho ruku levičkou, odrazil ji, vyskočil jsem, potom se vymrštila má pravá ruka a dopadla dvěma ranami na jeho spánek. Zadunělo to, z prsou se mu vydral táhly ston a v tom okamžiku se mi sesul k nohám. Sehnul jsem se bleskurychle, vypáčil nůž z jeho ruky a zvedl jej před sebe, obraceje se ke Komančům, kteří nás zpovzdáli celí vzrušení pozorovali:

"Zrada!" vykřikl jsem. "Tomu se říká jasná zrada! Šel na mě s nožem! Můžete si ho prohlédnout! A nepokoušejte se o hlouposti, nebo začnou svištět naše kulky!"

Mrštil jsem nožem velkým obloukem až ke Komančům. Omráčeného Nalemasiuva jsem chytil za opasek, přehodil si ho, bezvládného, přes rameno a rozběhl se s ním k druhům.

Komančové dělali své divy. Vyli, ječeli, vriskali, řvali, halekali, několik se jich chtělo za mnou pustit. Ale šest nebo sedm ran z pušek je přivedlo k rozumu. To Old Surehand dal povel, aby jeho lidé vystřelili varovnou salvu do vzduchu. Řev Komančů tím ovšem nezeslábl, naopak. Aspoň hlasivkami ulevovali svému vzteku, když už nemohli dělat nic jiného: byli teď v pasti, k tomu bez náčelníka, a nevěděli si rady. A tak jim zbývaly opravdu jen ty hlasivky.

Kapitán zatím kolem mě (a hlavně kolem bezvědomého náčelníka) poskakoval jako podrážděný kohout.

"Chtěl vás zapíchnout, co? Vidíte, že jsem měl pravdu, když jsem vás varoval! A vy jste mu důvěřovali!"

"Ani ne. Od začátku se mi zdálo, že se mnou hraje nepoctivou hru."

"Rozhodně jsem rád, že jsem nebyl na vašem místě. Jednat s takovými darebáky není žádný med. Co s ním ale teď! uděláme? Já bych ho na místě pověsil! Taková věrolomnost! Nic jiného si nezasluhuje! Žádné ohledy k němu!"

"Máte pravdu žádné ohledy, ale pro pověšení rozhodně nejsem. Potrestáme ho jinak. Podívejte, nechal si medicíny," upozornil jsem ho.

"Vidím ty tretky. A co má být?"

"To taky uvidíte. Jen co přijde k sobě, nebude to už dlouho trvat."

"Hm, hm..."

Odkopl pohupující se šavli a zkrřížil ruce na prsou. To bylo znamením, že vzápětí asi přijde zase s nějakým novým návrhem. Nemýlil jsem se. Odkášlal si důležitě, a nespouštěje oči z bezvládného náčelníkova těla, oslovil mě s jistými rozpaky:

"Mohu se mezitím na něco zeptat?"

"Prosím, prosím..."

"Uvažoval jsem, co podniknout dál. Chápejte, jsem ve zvláštním, docela zvláštním postavení. Totiž zmocnit se nepřítele, v tomto případě Komančů, a potom ho zas pustit to je v naprostém rozporu se zněním předpisů, a koneckonců i s vojenskými zvyklostmi. Chtěl jsem se vás proto zeptat... domníváte se, že byste zajal v poušti Vupaumugiho i bez našeho přispění?"

"Samozřejmě."

"Jak daleko za ním ještě musíte jít?"

"Dva dny cesty."

"By Jove! To je pro nás trochu z ruky! Tolik zásob pro mužstvo s sebou nemám. Hm, hm... s tím jsem nepočítal... A nebudete nám mít za zlé, když... když..."

Ne a ne dořici větu, jejíž smysl byl předem jasný, ale trochu se ostýchal, že on, velitel vojenského oddílu, nechává civilisty, aby si to vyřídili s nebezpečnými Indiány sami. Jenže mně, kdybych byl měl mluvit úplně upřímně, to právě přicházelo velmi vhod. Nestál jsem o to, aby se celá kumpanie dragounů seznámila s tajemstvím oázy v Liánu Estacada. A s ohledem na Bloody Foxe jsem na to dokonce ani neměl právo. Usmál jsem se proto chápavě, abych ho pokud možno v jeho rozhodnutí ještě utvrdil.

"Ale prosím vás, captain! Kdopak by vám co mohl mít za zlé? Klidně se vraťte, nedělejte si nejmenší výčitky! Předpisy jsou předpisy a o mužstvo se přece musíte starat. Nemožné věci na vás nikdo nemůže žádat."

"Děkuji za porozumění," rozzářil se kapitán. "Vzato přesně podle rozkazů, nemám vlastně tady u Liána Estacada co dělat. Za tím darebáckým komančským náčelníkem jsem jel víceméně proto, že se mi tak nešťastně připletl do cesty jinak mám úkol dbát o bezpečí na té rovině kolem Mistake Canyonu. Počkám teď zde, až to vyřídíte s těmihle ničemíky, a potom se vrátím."

"Dokonce ne s prázdnýma rukama!"

"Jak to?"

"Budete mít kořist, živou kořist. Co bych si počal se zajatými Indiány? Přece je nepovleču s sebou do pouště! Jak bych je krmil a opatroval? Budu jen rád, když je odvedete s sebou vy! Můžete si to dát do hlášení."

Udělal udivený pohyb rukou.

"Opravdu? To jsem nečekal, sir, to je od vás šlechetné, velmi šlechetné."

"Ale musíte mi dát slovo, že jim nesáhnete na život."

"Samozřejmě. My word!"

Zabřínkal šavlí a obřadně zasalutoval.

"V pořádku, to mi stačí. Odved'te je prostě s sebou a pust'te je až někde u Ria Pecos, aby se mi nevrátili zpátky a neprovedli ještě nějakou další hloupost! Ať vám dají pušky a koně ... no, nějakou bouchačku jim můžete nechat, aby si měli čím nalovit zvěř. To uvážíte sám podle okolností, až jak se budou chovat. To snad odpovídá i předpisům... Ale pozor, Nalemasiuv se nám pohnul. Teď začne divadlo!"

Komanč se zvolna probíral k vědomí. Udiveně se rozhlížel kolem sebe, a když zjistil, že je spoután, začal zlostně trhat rukama, nakonec hlasitě zaúpěl pravděpodobně si teprve v této chvíli opět přesně vybavil, co předcházelo.

Oslovil jsem ho:

"Nalemasiuv vidí, že jsem mluvil pravdu, když jsem mu říkal, že se stane naším zajatcem. Už je to tady a přijdou ještě horší věci."

Pozoroval mě zlobným pohledem, zatímco já jsem se k němu sklonil a volným, rozvázným pohybem jsem mu přes hlavu sundal jeho medicínový váček. Zaúpěl pln zděšení:

"Co to provádíš? Ty mi bereš medicínu!"

"Máš pravdu."

"Co s ní chceš udělat?!"

"Spálit," řekl jsem suše.

"Spálit!" zabědoval. "Chceš zahubit mou duši?"

"Beztoho za nic nestojí. Porušil jsi slovo, chtěl jsi mě dokonce zabít uznáš, že za to zasluhuješ plným právem nejpršnější trest. Víš, co teď musí následovat?" Ne"

"Nejdřív spálím tvou medicínu, potom ti vezmu skalp a nakonec tě dám pověsit."

To bylo pro Nalemasiuvu tak jako pro každého Indiána cosi hrozného, cosi téměř nepředstavitelně ukrutného, jedna věc horší než druhá. Bez skalpu se nedostane do věčných lovišť, spálit medicínu znamená mít navždycky zničenou duši a smrt oběšením to je vůbec ten nejpotupnější konec života, jaký si jen může indiánský bojovník představit. To radši trpí desetkrát větší útrapy u mučednického kůlu, než aby se dal takto potupit. Komanče zjevně zachvátila víc než smrtelná úzkost. I když možná nevěřil, že splním všechny tři výhrůžky stačila by i jedna jediná na to, aby se stal (kdybych ji uskutečnil) naprostým vyvrhelem svého kmene. Zazmítal sebou zoufale v poutech a rozeřval se na celé kolo:

"To neuděláš! To nesmíš udělat! Ne, ne, ne!"

"Především mi tady neječ," napomenul jsem ho. "A za druhé tě ujišťuji, že to myslím docela vážně. Podívej!"

Vylovil jsem z kapsy zápalku, škrtl o kalhoty a přidržel jsem plamínek pod náčelníkovým medicínovým váčkem.

Komančovo zoufalství dosahovalo vrcholu. Trhal sebou, napínal svaly, hekal, sténal, všemožně se pokoušel dostat z pout a přitom úpěnlivě naříkal:

"Nech toho, nech toho! Ušetři mou duši! Vezmi si radši můj život, ale nech být mou medicínu. Co chceš, abych udělal? Udělám všechno! Všechno!"

Sfoukl jsem plamínek.

"Máš jenom jeden způsob, jak si zachránit duši!"

"Jaký, jaký? Řekni mi rychle jaký, prozrad' mi to!"

"Ty nevíš? Přikázat svým lidem, aby se vzdali!"

"To nemohu udělat!"

Potřásl jsem jen hlavou a smutně řekl:

"Pak je mi tě líto. Nemůžeš zachránit svou duši."

Vylovil jsem novou zápalku a škrtl. Ani jsem ji však nemusel znovu přiblížit k jeho posvátnému váčku. Zaječel, sotva zahlédl plamínek:

"Nech toho! Sfoukni ten oheň! Udělám všechno, co chceš! Opravdu to udělám!"

"Ale teď vážně! Nemám času nazbyt a nemám taky chuť dát se vodit za nos."

"Ano, ano, nechci tě oklamat, chci si zachovat svou medicínu. Jenom mi prosím řekni našim bojovníkům zůstanou medicíny zachovány?"

"Když se vzdají, tak ano."

"Dobře, dobře, řekni tedy, ať ke mně přijde Senandakhasi, můj zástupce. Vkaž mu, ať si pospíší, vyříd' mu, že jsou v nebezpečí moje medicíny, a vůbec medicíny všech bojovníků, řekni mu to důrazně! A pospěš si! Nařídím bojovníkům Komančů, aby marně nebojovali, rychle, rychle"

Najednou měl hrozně naspěch zřejmě chtěl mít co nejdřív svůj váček zase kolem krku, jistota je jistota. Oddychoval prudce a trhaně jako nemocný člověk.

Senandakhasi se objevil asi za čtvrt hodinky. Z nás neuznal nikoho za hodná být jediného pohledu, sedl si rovnou k náčelníkovi a začal se s ním šeptem domlouvat. Oba vyhlíželi nesmírně vzrušeně, rozčileně, stíhali nás zlobnými pohledy, ale nakonec Nalemasiuvův pobočník vstal a uráčil se mě, který stále držel významně v ruce náčelníkovu medicínu, oslovit, byť s nezakrývaným přemáháním:

"Old Shatterhand nás dnes přemohl jediným úderem jeho lest zvítězila, ale přijde den, kdy nám velký Manitou bude více nakloněn. Potom nám vydá Old Shatterhanda a my k němu budeme stejně nemilosrdní jako je dnes on k nám. Nyní mu musíme vydat zbraně ať nám poví, na které místo je máme složit."

Komančovy pohrůžky jsem pominul, dalo se čekat, že si neodpustí tu napůl zaklínací formuli, jak mi to jednou v budoucnu všecko oplátí i s úroky, ale to by si neodpustil na jeho místě žádný Indián. Chápal jsem ho. Snažil se osladit si aspoň trochu hořký úděl svůj a svých druhů. Já jsem jen odměřeně pokynul:

"Bojovníci Komančů k nám přijdou ve skupinkách po deseti mužích. Složí zbraně i střelivo vedle náčelníka Nalemasiua. Ale řekni každému: kdo si schová třeba jen nůž, je synem smrti! Bez milosti!"

Mlčky přikývl, otočil se a důstojně odkráčel ke Komančům. Po chvíli se objevila první desítka bojovníků. Vedle Nalemasiua se pozvolna vršila hromada pušek, starých revolverů, tomahavků, nožů nejrůznější velikosti, luků, šípů, učiněný arzenál. Střelné zbraně byly většinou staré křápy, ale v rukou rozdivočelých Komančů mohly být i ony stejně nebezpečné jako pušky posledního typu.

Dohlížel jsem na odevzdávání zbraní, dokud poslední z Indiánů nehodil na hromadu svůj šíp a luk. Teprve potom jsem se obrátil ke kapitánovi:

"Sir, já jsem svou práci skončil, teď je dostanete na starost vy. Pozor, aby vám někdo z nich neupláchl a nezapomeňte, co jste mi slíbil!"

"Můžete být klidný, Mr Shatterhande, svůj slib dodržím. A ty rudé chlapíky si vezmeme pěkně mezi sebe, ani myška nám neuklouzne, natož nějaký Komanč! Ale pro jistotu si je ještě trochu svážeme..."

Zavolal si k sobě poddůstojníky, a zatímco vydával rozkazy a dohlížel na své dragouny, já jsem dal znamení Old Surehandovi, aby přijel s Apači.

Objevili se už u hotového a nestačili se divit, jak to šlo všechno rychle a bez boje. Vysvětlil jsem jim všechno několika slovy a oznámil, že vojáci si berou Nalemasiuvův oddíl pod své velení a že je pustí ze zajetí až někde za Riem Pecos. Tam Komanče zproští pout, vrátí jim zbraně, ovšem jen lehké, pušky a revoly si ponechají jako válečnou kořist, stejně tak jim připadnou komančské koně, Komančové dostanou zkrátka za vyučenou.

Old Surehand byl s mým postupem zcela srozuměn a Apači přijali mé rozhodnutí jako rozhodnutí náčelníka kmene. Jestli byli něčím zklamáni (aspoň někteří z nich), tedy tím, že skalpy zůstanou Komančům přece jen na hlavách. O koně jim ani tak nešlo, měli lepší a ušlechtlejšího chovu. A jejich zbraně se s komančskými muzeálními kusy nedaly vůbec srovnávat.

"A my teď pojedeme za Velikým hromem sami," spíš konstatoval, než se zeptal Old Surehand.

"Ano."

"Chcete vyrazit hned?"

"Nerad bych se zdržoval. Ostatně co tady? Koně se napili, vodu na cestu v měsích máme, čím dřív vyrazíme, tím lip."

Vyskočil jsem na koně, avšak ještě předtím jsem musel uklidnit Nalemasiua, spustil pekelný povyk.

"Moje medicíny, moje medicíny, moje medicíny! Vrať mi mé kouzlo, vrať mi mou duši!"

Řval, jako by ho napichoval na nože.

"Tu máš, starý," křikl jsem a pověsil mu jeho drahocennosti kolem krku. "Vidím, že bez nich nemůžeš být. Ale byl bych ti je vrátil stejně, ten rámus byl zbytečný." Kapitán, který si náčelníka vzal pod osobní dohled, se usmál na celé kolo a salutoval mi na rozloučenou:

"Výborně jste to všechno provedl, sir. Šťastnou cestu a dobré pořízení!"

"Vidíte on i takový badatýlek, co hledá hroby, může mít někdy víc za ušima, než se na první pohled zdá. Mám pravdu?!"

Důstojník zrozpačitěl, chtěl se začít omlouvat, raději jsem ho rychle poplácal po ramenech:

"Už je to za námi," řekl jsem. "A vám taky šťastnou cestu a dobré pořízení. Farewell!"

Old Surehand v čele Apačů už zvedal ruku. Stiskl jsem Hatátitlovi boky a podél řady Apačů jsem vyrazil bystře kupředu.

Za několik málo minut nám Sto stromů, Gutesnontinkhaj, zmizelo z očí a přijal nás bezbřehý rezavý oceán písku.

GENERÁL A APANAČKA

"Sir, myslíte, že to jsou oni? Naiinové?"

Old Surehand se zastavil a ukazoval jihovýchodním směrem k obzoru. Co chvíli sledoval dalekohledem písečné moře rozprostírající se před námi.

Hnali jsme koně už asi tři hodiny podle cesty vyznačené tyčemi, ale po Naiinech dosud nikde ani vidu ani slechu.

Vytáhl jsem také dalekohled a pozoroval postavy při obzoru.

"Budou to oni," řekl jsem.

"Ale je jich tam jen pár, snad šest nebo sedm. A měla jich přece být stopadesátka."

"To je jenom hlídka, Mr Surehande. Vupaumugi postavil stráž mezi svůj hlavní voj a očekávaný oddíl vojska. Chce se přesvědčit, že dragouni skutečně sedli na lep a jedou do pastí."

"To by se mu podobalo. Hraje rád na jistotu. A snad to opravdu ani nikdo jiný nemůže být..."

"Určitě ne. Ostatně se přesvědčíte, až budeme blíž. Zmizí jako pára nad hrncem. Protože netuší, co se mezitím stalo u Suks malestavi."

"Tak jedme!"

Pobídlí jsme koně a zanedlouho se potvrdilo, že má domněnka byla správná. Sotva jsme se dostali na vzdálenost, kdy i oni, bez dalekohledů, nás mohli zpozorovat, nastal i na dálku patrný šum a rej a v několika okamžicích se nám cvalem ztratili z dohledu. Měli příkaz podat co nejrychleji zprávu, až se objeví jezdcí že by to mohl být někdo jiný než kapitánovi dragouni, to je ovšem nemohlo ani ve snách napadnout. Nám to přišlo jen vhod, protože i my potom mohli jet zase rychleji, chtěli jsme dorazit k oáze ještě před setměním, a teď už začínal padat soumrak.

V Bloody Foxově sídle nás uvítal Sam Parnell, hlásil, že Vinnetou se svými lidmi se dosud nevrátil, Bloody Fox že zde není, jinak že se nepříhodilo nic pozoruhodného a že by snad Jim a Jos Hawley taky mohli dělat užitečnější věci než sedět, v chalupě a hlídat vzduch. Jos Hawley mlčky přitakával, držel se víc zpátky, myslil si však zřejmě totéž, ale všiml si, že i mezi námi chybí Old Wabble a hned se začal vyptávat: "Kde zůstal Mr Cutter? On s vámi nejede?"

"Chvíli ho budeme muset postrádat," řekl jsem. "Zatím se přidá ke Komančům ovšem proti své vůli."

Parnell se zděsil:

"Co tím chcete říct, sir? Že on zas provedl nějakou pitomost?!"

"A pořádnou. Divže nám všechno nerozbil."

"To máte z toho," horšil se Parnell. "Kdybyste mě byl poslechl!"

"V čem?"

"Měl jste si vzít místo nějakého krále kovbojů mne! Je to starý blázen, ještě nás přivede do neštěstí. Byt na vašem místě, tak bych s ním jaksepatří zatočil."

"A jak?"

"Jednoduše. Poslal bych ho ke všem čertům. Ať si s ním jezdí, kdo chce."

"Asi to udělám," povzdechl jsem si. "Ale dřív ho musíme vyrvat Komančům, a s tím mi doufám pomůžete! Co se na mě tak díváte? Počítám s tím, že zítra jedete s námi. Vy i Jos Hawley!"

"Oh Thank you, sir!" vykřikli oba skoro naráz a bylo jim vidět na očích, jak jim mé rozhodnutí zalichotilo. Kdyby to bylo možné, byli by oba nejraději vyrazili hned...

Jitro následujícího dne nás překvapilo prudkým větrem, který tady na poušti není rozhodně zjevem řídkým. Zvedl se hned porán a udržoval si stále sílu i prudkost, točil se kolem nás v divokých vírech, hnal před sebou zvedající se mračna písku. Přesypy měnily tvar přímo před našima očima, pod kopyty našich koní.

"Taky to mohlo počkat!" hudoval Sam Parnell. "Aspoň do té doby, dokud se nevrátíme k Bloody Foxově oáze." "Člověk sotva může dýchat!"

"Nesmíte být taková citlivka, Mr Parnelle," smál jsem se. "To mohou přijít na zálesáka horší věci. A koneckonců budme rádi, že ten vítr fouká. Fouká nám jen do noty a hlavně Vinnetouovi!"

"Tomu je to snad jedno, co s tím má co dělat Vinnetou?"

"Nepozorujete, jak rychle zahlašuje vítr stopy v písku? Kdybychom nejeli podle tyčí, moc těžko bychom podle stop určovali, kudy jeli Komančové."

"Hm, hm... A to Vinnetouovi nějak pomůže?"

"Dokonce velmi mu to pomůže. Víte přece, že má vyznačit cestu až ke kaktusům? To znamená, že musí písčnou stezkou dovnitř a stejnou cestou zase nazpátek."

"To je jasné. Jinak by zůstal i s Komanči v pasti."

"Jenže naneštěstí není boží ptáček! Když se bude vracet, nechá po sobě otisky. A to už by mohlo Komanče trknout. A mohlo by to ohrozit náš plán."

"Dost dobře nechápu jak."

"Komančové si myslí, že před nimi jede Šibabig. Kdyby uviděli otisky vedoucí nazpět, pomyslí si, že Šibabig si spletl cestu, a dají se patrně rovnou taky zpátečním směrem s tím Vinnetou samozřejmě musí počítat, čili musí..."

"... zahlazovat stopy," ozval se Old Surehand po mé levici,

"Správně. A vítr to provede za něj. Zasype šlápoty a Vinnetou bude mít o starost míň. A bude se moci rychleji vrátit."

Sam Parnell se ťukl do čela:

"Svatá pravda, gentlemen. Ale jestli to opravdu je tak, jak říkáte, potom bychom měli vlastně náčelníka Apačů potkat už každou chvíli. Nebo se mýlím?"

"Nemýlíte se, Mr Parnelle. Čekám Vinnetoua skutečně každým okamžikem... Doufejme, že Komančové jedou pořád ještě bezstarostně dál..."

"Jedou. Proč by nejeli?"

"Vupaumugi se jistě od Šibabiga dozvěděl, jak daleko: je přibližně k Bloody Foxově oáze. Měli u ní být vlastně už včera večer dnes jedou skoro celý den, a kde nic nic. Jestli tohle už není nápadné, potom nevím. Tak tedy říkám: doufejme."

"Well, ale Vupaumugi tak jako tak už nemá žádné východisko.

ozval se Old Surehand. "Od včerejšího rána nedostali jeho lidé ani jejich zvířata jedinou kapku vody takže musí pospíchat, aby byli co nejdřív na místě. I kdyby se Veliký hrom chtěl vrátit, znamenalo by to jet nejméně dva dny bez vody. Víte, co to znamená? Řekl bych, že Vupaumugi si radši žádnou pochybnost ani nepřipouští."

"To je správný postřeh, Mr Surehande," řekl jsem. "A nám zahraje i tohle krom toho větru do noty. Ale teď už bychom měli Vinnetoua potkat..."

Úplně jsem si však oddechl až teprve asi za půl hodiny.

To se na obzoru objevila hutná, černá skvrna, brzy se dalo rozeznat dalekohledem, že to je jízdní oddíl Vinnetouových Apačů. Zase jednou jsem si mohl ověřit náčelníkovu obezřetnost: objel velkým obloukem postupující Komanče a přes

jejich týl se konečně dostal až k nám. Však už jsem se v duchu znepokojoval nad jeho zdržením teď bylo zcela pochopitelné. Méně pochopitelné však bylo, že Vinnetou sice jel na koni, ale ostatní šli pěšky! A že chyběl Bloody Fox! Moji druzi si toho okamžitě všimli, Old Surehand první ze všech. Byli znepokojeni.

"Kde mají koně, sir? A kde vězí Bloody Fox? Něco se stalo?" dorážel Old Surehand a také ostatní po mně vrhali znejistělé pohledy. Vinnetou jako by to četl všechno i na dálku sotva jsme se setkali, jeho první starostí bylo, aby nás uklidnil, své Apače především.

"Moji bratři přijíždějí včas," uvítal nás. "Ať jsou klidni, všechno je v pořádku. Vinnetou položil se svým mladým bílým bratrem značky do pouště a Komančové nyní jedou cestou záhuby. Nic nezpозorovali."

"Beautiful!" zahořel nadšením Parnell. Vinnetouova slova ho uklidnila, i ostatní. Jen Old Surehandovi se to nezdálo.

"Odpusťte, gentlemen, odpusťte, Mr Vinnetou, nevidím to pořád ještě jednoduše. Chceme se Komančů zmocnit, chceme je... hm, sice ne umořit žízni, ale donutit je nedostatkem vody, aby se nám vzdali a přitom je v tom pořádný háček! Co my sami? Na dnešek máme vody dost, dobrá, ale co zítra? A co až se Vupaumugi i s Komanči vzdá? Nezajdeme potom nakonec žízni všichni dohromady?"

"Můj bratr Old Surehand ať si nedělá starosti. Vinnetou na to myslel."

Apačský náčelník to řekl tak samozřejmě, jako by stačilo otočit kohoutkem vodovodu, aby měl pro každého vody, co hrdlo ráčí.

"Oáza je vzdálena den cesty," připomenul Old Surehand.

"I kdybychom pro vodu poslali, potrvá přeprava nějaký čas."

"Moji bratři si povšimli, že apačští bojovníci přišli bez koní? Je jim divné, že chybí mladý bílý lovec ze zeleného ostrova pouště? Vinnetou čte znepokojení v jejich tvářích. Avšak do myslí mých bratrů se může vrátit klid. Náčelník Apačů je poslal, aby se postarali o vodu."

"Chcete ji za námi dovézt?"

"Ne, Mr Surehande, já Vinnetouovi rozumím," řekl jsem. "Měl lepší nápad. Jestli se nemýlím, chce své muže rozestavit v určité vzdálenosti, tak aby vždycky jeden od druhého přebíral náklad vody v měsích. Měchů je dost, vody taky, koní rovněž. Jestli se nepletu, jak říkával můj starý kamarád a učitel Sam Hawkens, tenhle způsob je mnohem rychlejší, než kdyby se každý jezdec hnál s měchem zvlášť. Je to tak?"

"Můj bratr Šarlí umí číst Vinnetouovy myšlenky," odpověděl Apač a rozhodným gestem naznačil, že si nepřeje, aby se o věci ještě dál mluvilo. I těch několik uznaných výkřiků, které se ozvaly k pochvalě jeho opatření, mu bylo víceméně proti mysli. Nepotrpěl si na okázalou chválu v takovém případě vždycky rychle převáděl hovor jinam.

"Teď mne moji bratři budou následovat, abychom se dostali co nejbliž ke komančským bojovníkům. Zítra vstoupí do kaktusového pole a my jim musíme být v patách, abychom mohli zasáhnout, kdyby se jich zmocnilo podezření.

Nesmějí nám uniknout moji bratři ať si vedou velmi obezřetně!"

Čekal jsem, že se aspoň slovem zeptá, jak jsme my pořídili u Gutesnontinkhaj přijížděli jsme přece bez Old Wabblea, bez kapitánových kavaléristů a nepřiváděli s sebou jediného komančského zajatce! Ovšem Vinnetouův způsob myšlení byl jiný. Jistě i jeho překvapilo, že přijíždíme sami, neméně než nás, že se tu pohybuje s opěšalými bojovníky a bez Bloody Foxe, jenže on své překvapení nedal najevo. Věděl, že bych ho sám hned uvědomil, kdyby se něco zhatilo a to pro něj bylo rozhodující. Kdy se dozví podrobnosti, ponechával zcela na mně.

Samozřejmě že jsem se s průběhem událostí u Sta stromů dlouho netajil. Už jsme spolu jeli ve dvojici v čele našeho průvodu, když jsem mu všechno stručně a věcně vypověděl. Nepřerušil mě při tom ani slůvkem, jen několikrát souhlasně přikývl. Vyrozumíval jsem z toho, že je s průběhem věcí spokojen. Teprve když jsem skončil, vyjádřil se hlasitě:

"Uff! Můj bratr Šarlí jednal velice chytře a prozíravě. Neprolil zbytečně krev bojovníků a přitom získal více zajatců, než by ukořistil po boji celý oddíl. Je dobře, že Old Shatterhand je náčelníkem Mescalerů."

"A co dragouni? Nebude Vinnetou postrádat v boji jejich pomoc? Souhlasí s tím, že jsem jim předal Nalemasiua s jeho muži?"

Vinnetou opět naznačil svým typickým střídým pohybem ruky, že proti mému počínu nic nenamítá.

"Mohl by moudrý bojovník jednat jinak než můj bratr Old Shatterhand? Apačští bojovníci se obejdou bez bílých jezdců a Komančové by byli jen přítěží, které nás Old Shatterhand zbavil. Nalemasiuv byl dost potrestán tím, že přišel o koně a pušky. Vinnetou je spokojen. Howgh!"

Tím pro něho věc skončila. Od této chvíle myslel už pouze na ty, které jsme měli před sebou, na naše poslední protivníky.

Cválali jsme cestou vyznačkovanou tyčemi sice s ohledem na opěšalé Apače, nicméně poměrně rychle. Větr se poznenáhlu uklidňoval a s večerem ustal docela. Potom se na oblohu vyhoupl žlutavý srpek měsíce a zalil svým světlem celou pouštinu. Mohli jsme pokračovat v jízdě, bylo jasno jako ve dne, avšak příliš daleko jsme se neodvážili bylo třeba počítat s tím, že Komančové se zde někde uloží k odpočinku. Naše opatrnost byla na místě: když jsme se ráno vydali znova na cestu, zjistili jsme, že nocovali ve vzdálenosti ne větší než půlhodinu jízdy koňmo od nás. A zjistili jsme rovněž, že vyrazili nedlouho před námi. Navíc nám stopy prozradily ještě cosi velice důležitého: že jsou hodně unaveni.

Vinnetou vyjel na výzvědy a potvrdil, co stopy jen napovídaly.

"Jsou zmoženi žízni," oznámil nám. "Bojovníci i jejich zvířata! Sotva se vlečou..."

"Není divu. Dva dny bez kapky vody!" řekl jsem.

"Přesto se nebudou chtít vzdát!"

"Ne. Ale nakonec povolí. Donutíme k tomu Vupaumugiho. A nebude rozhodovat jen nedostatek vody."

"Vím, co tím můj bratr Šarlí míní. Je dobře, že s sebou vzal z údolí Kaamkulano medicíny komančského náčelníka. Ušetří to mnoho krve."

Ano, to byl opět on, Vinnetou! Jedinou větou dal na srozuměnou, že nijak nebaží po bratrovražedném boji, že nestojí o to, aby si zdobil opasek skalpy nepřátel, byť tak sveřepých a odvčých, jakými byli pro každého Apače Komančové. Chtěl ovšem nepříteli zneškodnit ale netoužil po tom, připravit ho o život a ještě k tomu ho potupit.

"Můj bratr Vinnetou mi mluví ze srdce. Doufejme, že rozum Komančů se nezatemní, že nás nakonec nepřinutí k boji. Já pro to udělám všechno."

Blížili jsme se k písečnému vjezdu mezi kaktusy jen velmi zvolna. Teprve po třech hodinách (jindy bychom ten úsek urazili ani ne za dvě) jsme si konečně mohli oddychnout. Komančové se vkolébali do kaktusového pole.

"Teď se všechno rozhodne," řekl jsem Vinnetouovi. "Zatím jdou pořád dál, nemají ani stín podezření."

"Ano, zatím, můj bratr Šarlí to řekl správně," přisvědčil Vinnetou. "Přišli k místu, jímž se vstupuje do pole kaktusů, a neznepokojují se. Žene je žízeň a přesvědčení, že tudy jel Šibabig a že je již brzy přijme zelený ostrov pouště."

"Až zjistí, kde se vlastně octli, přijde naše chvíle."

Přece jen jsem nebyl s to ubránit se vzrušení.

Netrvalo dlouho a docválali jsme ke kaktusovému poli i my. Najednou se před námi rozprostřel doleva i doprava nedohledný ovál porostu, do jehož středu ústila úžící se písečná kosa. Uviděli jsme tyč, kterou zde Vinnetou zarazil do země jako poslední znamení zvoucím dál Vupaumugiho. Komančský náčelník si to nemohl vysvětlit jinak než jako Šibabigův pokyn, že jeho druzi mají postupovat písčítým pruhem mezi záplavou kaktusových ostnů.

Když jsme dorazili k tomuto místu, byli Komančové už dávno z dohledu. Zastavili jsme se, sestoupili jsme z koní a odvedli zvířata stranou chtěli jsme, aby byla chráněna při případné přestřelce. Pro obranu bylo tohle místo výhodné. U vstupu byl sice písečný pruh dost široký, asi tak třicet kroků, potom se však úžil a úžil a na nejtěsnějším místě by se vedle sebe stěží srovnalo pět šest jezdců. Takže i kdyby se Komančové rozhodli pro (podle mého soudu) naprosto šílený podnik, kdyby se chtěli pokusit probít nazpět, musili bychom je hladce odrazit. Už první padlí Komančové by zcela zatarasili cestu těm vzadu. A přitom navíc ještě nám kaktusový porost poskytoval výborný kryt.

Past tedy zaklapla, teď se nedalo dělat nic jiného než čekat, jak se vyvine dál.

Hodinu dvě se nedělo vůbec nic. Komančové již přišli na to, že cesta nikam nevede, a bezpochyby svolali válečnou

poradu. Jak to jimi asi otřásl, když po celé té dlouhé vyčerpávající pouti najednou zjistili, že se vůbec neocitli U cíle, ba ještě hůř: že nemají nejmenší naděje na vodu, po níž tak nepředstavitelně bažili lidé i zvířata. Bylo podle mého názoru jen otázkou času, kdy se Veliký hrom zase objeví. nakonec jsme se dočkali, i když se to protáhlo na víc než tři hodiny.

Ploužili se pomalu, ledva se vlekli, podklesávala jim kolena, zklamání, únava, vysílení jim ochromovaly údy. Nechali jsme je přijít blíž, bezpečně skryti za kaktusy, a teprve když dospěli k onomu místu, kde se písčný pás začínal opět poněkud rozšiřovat, vyrazili jsme ze svých úkrytů. Objevili jsme se všichni naráz, ze všech stran, nečekaný řetěz či smrtící smyčka hozená kolem krku.

Do Komančů jako by uhořel blesk. Strnuli na místě a vytřeštěným pohledem si nás prohlíželi čekali, že mohou narazit na kavalerii, na vojáky, ale najednou proti nim stál někdo úplně jiný: Indiáni a několik bílých lovců! Shlukli se do jednoho houfu, doletěl k nám šum vzrušeného rozhovoru, několik jich začalo mávat rukama na různé strany, potom se vzrušení uklidnilo a od houfu se odlepili dva muži. Směřovali přesněji řečeno klopýtali směrem k nám.

"Poslové," poznamenal Vinnetou. "Nevědí, na koho narazili, chtějí to zjistit."

"Půjdeme jim vstříc?" řekl jsem.

Vinnetou přikývl:

"Můj bratr Old Shatterhand povede vyjednávání."

Mlčenlivý apačský náčelník ponechával zpravidla podobná diplomatická vyjednávání na mě. Ne že by to nesvedl stejně obratně jako já, to přinejmenším, avšak jako člověk hrdý a přímý se vždycky cítil trochu nesvůj, měl-li se dohadovat řečneme s nějakou pochybnou existencí, pro niž v hloubi srdce neměl nic než naprosté pohrdání.

Muži kráčeli proti nám. Snažili se jít vzpřímeně a velmi důstojně, řekl bych přímo nedbale, prostě na sobě nechtěli dát znát, že se cítí být zaskočení. Zůstali stát několik kroků před námi a upřeli na nás mlčky své pohledy.

Pokynul jsem, aby se přiblížili:

"Komančové z rodu Naiinů ať neváhají a přistoupí! Nemají se čeho obávat, jestliže ponechají své zbraně v klidu, kde jsou."

Chvíli otáleli. Snad se i domnívali, že my půjdeme k nim, ale to nás s Vinnetouem ani nenapadlo a věděli jsme dobře proč. Rozhodně jsme se nesměli dostat na dostřel indiánských pušek nějaký horkokrevnější Komanč mohl klidně z rozčilení stisknout kohoutek své bouchačky! A šlo též o to dát najevo, že jsme to my, kdo má nyní všechny trumfy v rukou.

Konečně se ti dva rozhoupali a dotrhnuli se až k nám.

"Bojovníci Komančů jsou unaveni," poznamenal jsem vliďně. "Náčelník Vupaumugi je patrně vyslal, aby zjistili, kdo jsme."

Nechali mou poznámku na uvítanou bez odpovědi.

"Víte, kdo jsem já?" pokračoval jsem, jako bych si jejich mlčení ani nevšiml.

"Ne," utrousil jeden z Komančů mezi zuby, ten starší, jemuž podle zvyklostí připadlo vést jednání.

"A rudého bojovníka stojícího zde po mém boku rovněž neznáte?"

"Uff!" Komanč zdusil výkřik v hrdle. "Vidí mé oči dobře? To je náčelník Apačů Vinnetou!"

"Tvé oči vidí zcela správně! A já jsem, pokud to nevíš, jeho bratr a přítel. Říkají mi Old Shatterhand."

"Uff, Uff!" zvolali oba současně.

"Čekali jste někoho jiného? Snad vojáky?"

Žádná odpověď.

"A za nimi potom náčelníka jménem Nalemasiuv, že?"

Starší Komanč se na mě podíval zpod brv.

"To se Old Shatterhand domnívá?"

"Ne, nedomnívá. To Old Shatterhand bezpečně ví. A ví ještě spoustu jiných věcí. Vlastně všechno: že jste chtěli vlákat vojáky do pasti, že jste je chtěli umořit žízni v poušti, že jste se chtěli zmocnit jejich koní a zbraní taky že teď v té pasti dřepíte sami."

"Ne!"

"Ne??? Podívej se laskavě kolem sebe! Vidiš ty pušky? Je zde víc než tři sta Apačů Mescalerů stačí můj jediný pokyn, a všichni do jednoho se odeberete do věčných lovišť. Ledaže byste byli rozumní a vzdali se."

"Uff! Uff!"

Supěli jak brzdící lokomotiva a zuřivě se kousali do rtů.

"Už ano, nic jiného nemáte na vybranou. Kupředu nemůžete, zpátky nemůžete, a v kaktusech byste jen bídne zahynuli. To je vám snad doufám jasné."

"Kde jsou bílí vojáci?" ozval se zas starší chraptivým, zadrhujícím hlasem.

"To ti určitě povím!" zasmál jsem se.

"A kde je Nalemasiuv?"

"Nevyzvídej! A víš co? Pro změnu se zas já zeptám na něco tebe. Kde je Šibabig?"

"Šibabig? To nevím...", uklouzlo mu.

"A to zas my víme."

"Kde je?"

"Rozhodně ne tam, kde jste ho čekali."

"Ale kde tedy je?"

"Počkej, počkej, krok zvědavost! Už jsem ti odpovídal dost dlouho. My dva jsme náčelníci a budeme vyjednávat zase jen s náčelníky. Vyříd' to tam u svých a vyříd' taky, že jste jeli dva dny podle značek, které umístil v písku Vinnetou. To jen vy jste se domnívali, že to jsou tyče od Šiba biga! Zavedli jsme vás mezi kaktusy úmyslně!"

"Uff! Je to pravda?"

"Old Shatterhand mluví vždycky pravdu," ozval se Vinnetou. "Šibabig vám nemohl ukázat cestu, protože jsme ho zajali. I náčelník Nalemasiuv se octl v našich rukou. Bojovník Komančů ať poví svému náčelníkovi!"

Komanč se zatvářil vyděšeně.

"Neuvěří mi, až mu to sdělím!"

"Ne?" řekl jsem, krče rameny. "Potom se ovšem nedá nic dělat... Anebo ať si přijde sem k nám a my mu to všechno zopakujeme. Že mu to vzkazuje Old Shatterhand."

"Řekneme mu to."

Oba muži byli zdrceni. Šlo se jim nazpět ještě hůř než k nám, a přesto si starší z nich musel celou cestu ještě jednou zopakovat. Veliký hrom byl nedůvěřivý a chtěl mít podmínky zcela jasné.

"Náčelník Vupaumugi vyhoví vašemu přání a je ochoten s vámi hovořit. Jste však dva!" vyřizoval posel.

Vyhoví našemu přání! Musel jsem se v duchu zasmát

chlap dobře ví, že je v beznadějném postavení, láme si bezpochyby hlavu kudy kam, bude však do posledního

okamžiku předstírat, že nám prokazuje velkou milost. Ale mávl jsem nad tím jen rukou.

"All right! Ať si s sebou taky někoho vezme!" Přivede Apanačku, mladšího náčelníka Naiinů, oznamoval obřadně posel.

"Pro mne za mne! Je jeho věc, koho si vybírá."

"Old Shatterhand a Vinnetou jsou však ozbrojeni. Vupa umugi a Apanačka si rovněž přejí ponechat si zbraně."

"Souhlasíme," přitakal jsem.

"Až skončí porada, navrátí se svobodně ke svým bojovníkům!"

"To je samozřejmé. Když vám to slibuje Old Shatterhand s Vinnetouem, můžete na to vzít jed!"

Zdálo se, že posel je spokojen. Pozdravil nás kývnutím hlavy a odtrmácel se zas zpátky mezi své.

Byl jsem docela rád, že s Velkým hromem přijde právě Apanačka. O tomhle Indiánu jsem už ledacos zaslechl, a nebyly to špatné věci. Buď jak buď, šlo jistě o mimořádnou! osobnost, když se mu dostalo jako osobního jména slova, které v komančském jazyce označuje bojovníka po všech i stránkách vynikajícího, řekl bych dokonalého. A přesvědčil jsem se už častokrát, že indiánská jména nejsou volena nazdařbůh, že zpravidla velmi dobře vystihují vlastnosti nebo hlavní povahový rys nositele. Tak tedy Apanačka: znamenitý, výborný, vynikající člověk...

Po chvíli se objevili oba. Šli vzpřímeně, neohlížeje se napravo ani nalevo, jako lidé, kteří si jsou dobře vědomi své ceny i svého významu. Snad si tak chtěli vynutit od počátku naši úctu že by nám tímto způsobem mohli nahnat strach, tomu jistě ani sami nemohli věřit. Přivítali jsme je uměřeným pozdravem a rukou jim naznačili, aby se posadili.

Udělali to opět velmi důstojně a rozmyslně a položili si pak pušky na kolena. To všechno jim mělo dodat pocit sebejistoty, ale drobné, utajované pohyby naznačovaly, že jim ve skutečnosti moc volno není.

Upřímně řečeno, čekal jsem, že Apanačka bude už starší, zkušený bojovník, a byl jsem překvapen, když jsem uviděl hodně mladého muže, nepříliš vzrostlého, ale se svalnatým, skvěle vypracovaným tělem. Zaráželo mě, že vlastně ani nevypadal jako Indián. Měl sice křtici černou jako havran, ale jeho kůže nebyla nijak zvlášť snědá, oči byly zasazeny v tváři rovně, lícní kosti se spíše jen jemně naznačovaly, než aby nápadně vystupovaly, a na bradě a pod horním rtem měly jeho tváře neobvyklý, namodralý nádech přesně ten tón barvy, který mívají muži s tmavými, hustými vousy, i Snad se ten Komanč dokonce neholil? To by bylo opravdu zvláštní a dost ojedinělé. Pozoroval jsem jeho obličej, a stále" se mi zdálo, jako bych tu tvář byl už někde zahlédl, jenom jsem si marně lámal hlavu, kde to bylo a za jakých okolností."

Rozhovor vázl, přesněji řečeno, zatím vůbec nezačal. To odpovídalo přesně indiánským zvyklostem: sejdou li se protivníci k jednání, sedí a mlčí pěkně dlouho ten, kdo začne hovor, dává totiž, aspoň podle indiánských představ, najevo, že má z věci obavy a že si tímto způsobem pokouší druhou stranu naklonit. Čím víc si pak o sobě takový vyjednávač myslí, tím méně je ochoten začít s hovorem bývají s tím neuvěřitelné trampoty, protože málokdo si potrpí na zachování ceremoniálu tak puntičkářsky a tak důsledně jako právě Indiáni. A Vupaumugi si před námi určitě zadat nehodlal a byl připraven mlčet bůhvíjak dlouho.

Přijal jsem tu hru. Srozuměl jsem se pohledem s Vinnetouem, že ani on není ochoten se ozvat první, a tak jsme tedy na sebe navzájem civěli, až jsem si po chvíli podepřel loket o stehno, položil tvář do dlaně a zazíval na celé kolo, jako by mě zmáhala únava nebo se o mě pokoušel spánek. Počítal jsem dobře. Vupaumugi pootočil hlavu směrem k mladému Naiinovi a vyzval ho pohledem, aby on tedy porušil mlčení. A Apanačka mě vskutku také vzápětí oslovil:

"Old Shatterhand a Vinnetou s námi chtěli hovořit?"

Zírali jsme lhostejně dál do prázdna, jako bychom pranic neslyšeli.

"Old Shatterhand a Vinnetou s námi chtěli hovořit?" opakoval podruhé Apanačka.

Podíval jsem se na něj ve svrchovaném údivu, dáváje nepokrytě najevo, že se mi nechce věřit vlastnímu sluchu.

"Slyším dobře?" protáhl jsem. "My že jsme chtěli s vámi mluvit? Ne, ne. O tom neví nic ani Old Shatterhand, ani Vinnetou. Avšak bojovník, kterého k nám Komančové vyslali, pravil, že Vupaumugi neuvěří žádnému z našich slov, z našich tvrzení, dokud to neuslyší sám na vlastní uši. Dovolili jsme tedy, aby náčelníci Komančů za námi přišli. Oni teď však sedí a divají se, jako by nic nechtěli zvědět. A potom nás osloví Apanačka hm, nic proti němu nemám, ale není snad Vupaumugi dosti moudrý na to, aby mluvil a jednal sám? Nebo se mu nechce mluvit? Dobře. Můžeme sedět a

čekat. Nevím sice na co, ale jak je libo, my máme masa i vody dostatek..."

Opřel jsem si zas tvář do dlaně a obrátil oči vzhůru k obloze. Apanačka se zamračil, Vupaumugi udělal netrpělivý posunek, ale nakonec se přece jen ujal slova.

"Vupaumugi bude mluvit. Slyšel, že Old Shatterhand prý zajal náčelníka Nalemasiua a jeho bojovníky. Tvrdil to skutečně bílý lovec?"

"Ano, přesně tak."

"Kde je zajal?"

"Znáš místo jménem Suks malestavi?"

"Ano."

"Právě tam nám padli do rukou."

"Kolik jich bylo?"

"My jsme je nepočítali ale ty bys řekl, že jich bylo desetkrát deset. A ještě možná několik navíc."

Viděl jsem, jak v Komančově tváři se najednou napjaly všechny svaly. Náčelník se zřejmě přemáhal.

"Řekl jsi však také, že jsi zajal šibabiga?"

"I to jsem řekl."

"Kdo ho zajal?"

"Já a Vinnetou."

"Nevěřím! Jak by ses mohl setkat s Šibabigem a s Nalef masiuvem! To by byla veliká náhoda!"

"Náhoda? Ani ne. Propočet. Přesný propočet!"

"Co míní Old Shatterhand tím slovem?"

"Míním tím prostě to, že jsme vám přišli na vaše spády. Na celý ten podnik s Bloody Foxem a s vojáky v poušti."

"Uff Kdo vám co řekl? Lhal!"

"To bys musel být lhářem i ty. Protože tys to byl, koho jsem si já sám vypočetl u Saskuankui."

"Uff"

"Divíš se? Budeš se divit ještě víc! Vinnetou vyslechl tvé bojovníky, když se dohadovali o tom, jak přepadnete Bloody Foxe. Odjel ho varovat a přivolal na pomoc tři sta Mescalerů. Jsou tady kolem tebe a kolem tvých Komančů."

"Uff. Uff!"

"A s nimi Vinnetou přeznačkoval tyčemi cestu. To byly! jeho značky, ne Šibabigovy, které vás vedly. Místo k Bloody Foxovi až sem!"

"Old Shatterhand je miláčkem zlého ducha! A Šibabig je zbabělá ropucha! Copak se nebránil?"

"Nebránil se a ty se taky nebudeš bránit!"

"Uff! Jak můžeš něco takového jen vyslovit! Neodevzdáme vám své skalpy! Také my máme zajatce!"

"Pshaw! Old Wabble! Vim! Ležel jsem na pět kroků od tebe, když se to stalo, a vypočetl jsem si každé tvoje slovo. Ráno jste odjeli a my jsme si pak počíhali na Nalemasiua."

"A ten se bránil."

"Co tě nemá! Ten se vzdal!"

"Já se nevzdám, já se nevzdám," opakoval zarputile.

"Pak tě bohužel budu muset připravit o tvou medicínu."

Škodolibě se zašklebil.

"Jak bys mě o ni mohl připravit? Nemám ji u sebe! Vupaumugi je chytrý a nenosí s sebou duše předků, když táhne do boje!"

Pokrčil jsem lhostejně rameny.

"Nikdy nemluvím do větru... Ale prosím! Ty chceš radši bojovat?"

"Ano!" vykřikl prudce.

"Rozhlédni se dobře, než se rozhodneš. Jste obklíčeni ze tří stran a nazpět se neprobijete. Než byste stačili zvednout zbraně, polovina tvých unavených mužů by padla našimi kulkami. Dále: My máme vodu, vy ne. Naše koně jsou svěží, vaši utmácení. Sotva se držíte na nohách a přitom by ses chtěl pustit do boje? A kdyby se vás z obklíčení krásně pár probilo co je čeká? Smrt! Protože stejně zahynou žízni. Je to ztracená věc!"

"Není. Budu bojovat."

"Leda bys byl stížen měknutím mozku!"

Svěsil hlavu. Uplynula chvíle mlčení, potom se ozval sklíčeným hlasem:

"A jestliže se vzdáme...? Co s námi uděláte?"

"Daruji vám život."

"Nic víc?"

"Zdá se ti to málo?"

"Bez koní a bez pušek jsme stejně ztraceni. Byli bychom

pak vydáni všanc každému nepříteli. Nemůžeme se jich vzdát."

"Kdybyste zvítězili nad námi vy," řekl jsem, "vzali byste nám nejen pušky a koně, nýbrž i životy a skalpy. Nebo byste nás postavili k mučednickým kůlům."

"Máme v rukou Old Wabblea!" pokusil se vynést, jak jsem očekával, svůj poslední trumf. "Zhyne, jestliže nám ublížíte!"

"To je jeho věc, že se nechal zajmout!"

"Ty nechceš zabránit jeho smrti?"

"To jsem neřekl."

"Řekl!"

"Špatně jsi mi rozuměl! Chtěl jsem tě prostě upozornit, že kvůli Old Wabbleovi neslevím ze svých podmínek ani puntík. Sáhneteli mu na život, zaplatíte za to stejnou mincí. To říkám zcela vážně! A už dost o tom! Pověděl jsem ti všechno nejdůležitější a na zábavu nemám náladu!"

Zvedl jsem se a Vinnetou udělal totéž. Také oba Komančové povstali, Apanačka na nás upíral pohled prozrazující jistou úctu, rozhodně v něm nebylo tolik hněvu a nenávisti, která přímo sršela z očí Vupaumugiho. Veliký hrom ze sebe podrážděně vyrazil:

"Také já jsem ti pověděl už všechno!"

"Opravdu? Jen jestli sis to dobře rozmyslel! Uvažuj než bude pozdě! Podruhé se s tebou už nesejdeme. Ani já, ani Vinnetou."

Náčelník zaváhal, trhl nerozhodně rameny a pak zahučel mezi zuby skoro nesrozumitelně:

"Poradím se se svými bojovníky..."

"Poradit se můžeš, ale ne aby sis dával moc načas! Nebudeme to zbytečně protahovat. Ztrácím pomalu trpělivost!"

"Pshaw! Máme víc možností než ty, které jsi nám..."

"Nemáte vůbec žádné možnosti, opakuju ti to už bůhví po kolikáté, a vážně naposled! A jestli myslíš na útěk tak to pusť rychle z hlavy! Jestli se o něj jen pokusíte, zapálíme kaktusy a všichni uhoříte!"

"Uff" Zděšeně zamžikal. "Old Shatterhand a Vinnetou by byli schopni spáchat takový zločin?"

"Dej si pozor na jazyk! Ty zrovna budeš vykládat o zločinech! Radši se běž radit se svými bojovníky! Do hodiny chci vědět, jak jste se rozhodli."

"Dozvíš se to."

Napřímil se, pokynul Apanáčkovi a oba se k nám obrátili zády. Vzdalovali se volným krokem, snažili se zachovat stejnou důstojnost, s jakou přišli, ale byla příliš hraná, než aby nám nebylo jasné, že jsou ořesení.

Pozorovali jsme je pak už zdáli, z našeho postavení, spolu s Apači, s Old Surehandem, s Parnellem, s Hawleym. Nespouštěli jsme je z očí hlavně proto, že jsme se obávali, aby se ze zoufalství nepokusili o protiútok. Musili jsme počítat se vším. Objel jsem na koni spolu s Old Surehandem kaktusové pole, abych se pojistil a vyšetřil ze všech stran, co se dál děje s Komanči zřejmě se pokoušeli ještě najít jiné východisko nežli kapitulaci. Na místě, kde jsme se střetli, zůstalo jen něco kolem třiceti mužů, ostatní se pustili nazpět do kaktusového pole. Možná, že nevěřili, že ta cesta je slepá, že se tudy nikam nedostanou...

Když jsem se Vinnetouovi zmínil o tom, co jsme s Old Surehandem společně zjistili, usoudil:

"Chtějí si prosekat cestu noži mezi kaktusy."

"To se jim nemůže podařit."

"Vinnetou je o tom pevně přesvědčen. Uschlé kaktusy jsou tvrdé jako kus kamene. Nože Komančů se o ně brzy otupí."

"Neměli bychom se za nimi ještě jednou podívat?"

"Můj bratr Šárlí to může udělat ale nutné to není."

"Pojďme, sir," žadonil najednou Parnell, jako by šlo o slíbenou nedělní projížďku parkem. "Podíváme se po nich a já pojedou s vámi..."

"Konečně... proč ne, k něčemu to může být dobré," přisvědčil jsem po chvílce zaváhání.

"A mne vezmete taky s sebou!" přidal se Jos Hawley.

"Dobře, dobře ale víc už nikdo," pospíšil jsem si. "Nebo to opravdu bude vypadat jako nedělní školní výlet!"

Vyhoupli jsme se do sedel a pustili se jižním směrem. Nemuseli jsme jet ani příliš daleko měl jsem s sebou dalekohled a brzy jsem je objevil, jak se pokoušejí prorubat si cestu kaktusovou houštinou. Pozoroval jsem je chvíli a málem mi jich bylo líto, když jsem viděl jejich marné, zhora zbytečné úsilí dostat se z pasti. Obrátili jsme koně, a když jsme dojeli k záhybu, kde se kaktusové pole stáčelo směrem na západ, obhlédl jsem ještě jednou porost a pak celý obzor.

"Sir, neděje se tamhle něco podezřelého?" upozornil mě pojednou Sam Parnell.

Zdálo se, že se tam v jednom místě cosi pohybuje, sáhl jsem tedy po dalekohledu a ejhle, domněnka se potvrdila. To něco, co se tam pohybovalo, byla skupina osmi jezdců směřujících na severovýchod, to jest směrem k zadní hranici kaktusového pole, kde se Komančové pokoušeli o průsek.

Co teď? Co kdyby ti neznámí jezdcí Komanče uviděli, napadlo mě, a rozhodli se jim přispět na pomoc? Nebylo to sice příliš pravděpodobné, ale já jsem se přesvědčil už nejednou, že i ty nejméně pravděpodobné věci se někdy mohou stát nejskutečnější skutečností. Rozhodl jsem se tedy bez dalšího sáhodlouhého uvažování, že se za těmi neznámými jezdci podívám. Za dané situace bude beze vší pochyby nejlépe zjednat si jasno, kde se tu berou a co mají za lubem. Zdálo se mi, že čtyři z nich jsou Indiáni, nerozpoznával jsem ovšem, z kterého kmene...

Odbočili jsme tedy dál jižním směrem a vyjeli té osmici vstříc. Všimli si nás už také, srazili se do houfu, zastavili se potom se rozhodli a vyjeli přímo proti nám.

Jak se tak blížili, mohl jsem si je lépe prohlédnout. Dva z nich, jeden běloch a jeden Indián, upoutali mou pozornost na pr! ní pohled. A zvláště ten běloch, poněvadž tak fantasticky oblečeného chlapíka jsem už dlouho neviděl, a že se na Západě člověk potká s všelijak vymustrovanými lovci! Vysoký, poněkud vyzábly dlouhán vězel v jakémsi prapodivném polovojenském stejnokroji, samá výšivka, samé zdobení, epolety na ramenou, široký, na několikrát omotaný pás kolem boků a k tomu jezdecká šavle s honosným zlatým střapcem. Pod mohutným širákem se skrýval podlouhlý obličej s propadlými tvářemi a s neklidnými očima, nevzbuzující příliš mnoho důvěry.

Zastavil na několik kroků od nás, přeměřil si nás ostře jednoho po druhém, pak hodil okem po svém indiánském náčelníku s orlím perem ve vlasech (byl to tedy bezpochyby náčelník) a prsty se dotkl lemu klobouku. To snad mělo cosi jako vojensky pozdrav.

"Good day, boy s! Copak vás přimělo k tomu, že se potloukáte přímo uprostřed téhle zpropadené pouště? pánové!" oslovil nás krákoravým, nakřáplým hlasem. "Nic zvláštního, pouze obyčejná projížďka, sir," odpověděl jsem opatrně.

"Projížďka? To máte teda divnej vkus," ušklíbl se chlapík, odhadoval jsem, že mu je něco málo přes padesát. "Mne na Liáno Estacado nedostal ani párem volů, kdybych nemusel. A kdo vlastně jste, meššúrs, prozradíte mi to laskavě?"

"Pardálové."

"Nechte těch vtípků!"

"Řekl jste nám pardálové, tak asi jsme pardálové."

"Podívejte se, sir, když se člověk s někým setká v takovéto pusté končině, tak musí vědět, s kým má tu čest!"

"Zcela správně. I my bychom rádi věděli, s kým máme čest."

"Vy jste mi divný patron!" Chlapík potřásl hlavou a sebevědomě vypjal prsa. "Já sice na podobný způsob rozhodně nejsem zvyklý, ale budiž! Všiml jste si vůbec, že hovoříte s důstojníkem?!"

"Ovšemže jsem si všiml."

"A dokonce se slavným důstojníkem! Slyšel jste někdy generálu Douglasovi?"

"Bohužel neslyšel."

Zhluboka se nadechl a vrhl po mně podezíravý pohled.

"Neee?"

"Vždyť vám to povídám."

"Pak neznáte dějiny Států!"

"To jsem ovšem taky netvrdil!"

"Ten proslulý generál Douglas jsem totiž já!"

Vypjal prsa ještě vojačtěji žádného generála na světě by to nenapadlo ani ve snu. Hotové divadelní představení! U špatných ochotníků!

"Potěšení je na mé straně," nenechával jsem se vyvést z klidu.

"Bojoval jsem u Bull Runu!"

"Velká čest!"

"A taky u Gettysburgu, u Harpers Ferry, v pohoří Chattanooga. A všude, sir, jako naprostý vítěz!"

Břinkl šavlí a založil si ruce na prsou Napoleon po triumfu u Slavkova se nemohl tvářit svrchovaněji.

"Ano? Och, je to možné..." připustil jsem nevzrušeně.

"Je to jisté!" zahřměl na mne." Well! Pustil jsem se přes Liáno Estacado, ti bílí gentlemani jedou taky se mnou, Indiány jsem najal jako průvodce. Jejich velitel stojí tady vedle mne. Jmenuje se Mba, Vlk, a je náčelníkem kmene Chickasaws, Čikasavů."

Podíval jsem se na Indiána ten až dosud mlčící chlapík se mi zamlouval desetkrát víc než celý pan generál. Totiž generál! Nebyl bych dal zlámanou grešli za jeho důstojnické prýmký, cožpak by se našel vyšší důstojník, který by si počínal jako tento Mr Douglas? Jestli si někdy u někoho zjednal svým vystupováním obdiv, pak u mne to prohrál na celé čáře. Jako ti dva císaři u Slavkova proti Napoleonovi.

Obrátil jsem se k Indiánovi.

"Bojovníci Čikasavů vykopali válečnou sekyru?"

"Nikoliv."

"Ani proti Komančům, ani proti Apačům?" Ne"

"Ne."

"Pak mohou oči mírumilovného náčelníka uzřít něco, co dosud neviděly. Na této straně kaktusového pole stojí Vinnetou se třemi sty apačských bojovníků, aby zajal náčelníka Naiinů Vupaumugi s jeho oddílem. Chceš se podívat?"

"Uff!" Mba se lišácky usmíval, oči se mu jen leskly."Mohu jet ihned."

"Vinnetou?" vpadl pan generál."Opravdu, sir? V tom případě jedu taky, musím ho vidět, musím se s ním seznámit. Hned vyrazíme... a... A kdo jste vlastně vy, sir?"

"Vinnetouův přítel. Říkají mi Old Shatterhand."

"Ovšem, ovšem, slyšel jsem už o vás," generál měl oči navrch hlavy. Jeho hlas zněl najednou mírně až uctivě."A jsem rád, že vás poznávám. Tady je moje ruka, ruka vítěze od Gettysburgu, od Harpers Ferry a..."

"... a spousty jiných míst," dořekl jsem.

Přikývl:

"Správně!"

Stiskl jsem mu nedbale pravici, spokojen v tomto okamžiku především s tím, že generálova výprava se dala odlákat od svého původního směru. To bylo pro danou chvíli nejdůležitější.

"Mba se už neozval ani slůvkem, o to víc toho však namluvil Douglas. Zvlášť ho zajímalo, proč vypukl boj mezi Komanči a Apači, doloval ze mě podrobnosti a byl viditelně zklaman, když jsem odpovídal úsečně, na půl úst, předstíraje, že o všem ví hlavně a jediné Vinnetou. i Nakonec přestal dorážet s otázkami a začal nápadně vychvalovat náčelníka Apačů, pěl na něho hotové chvalo zpěvy. Jestli tohle budeš opakovat i Vinnetouovi, pomyslí jsem si, to si u něho moc nešplhneš.

A taky že to tak bylo.

Vinnetou se pozdravil s Čikasavem důstojně a odměřeně. Generálu Douglasovi odpověděl na jeho vodopád tirád o proslulosti náčelníka Apačů jednou větou a krajně zdrženlivým pohledem. Zato když jsem generálovi představoval Old Surehanda, všiml jsem si docela překvapující věci. Lovce stěží potlačoval úsměv při pohledu na důstojnickou maškarádu páně Douglasovu, zato generálův pohled měl v sobě jakousi úzkostlivost, bojácnost. Zdálo se mi, že si velmi oddychl, když mu Old Surehand klidně podal ruku a řekl své jméno. Pak najednou zase ožil a začal tlachat cosi o tom, že se zde schází skutečný výkvět lovců Dalekého západu.

Vzal jsem si ve vhodném okamžiku Old Surehanda stranou a stiskl mu důvěrně loket:

"Všiml jste si, sir?"

"Čeho?"

"Jak divně se k vám chová ten Mr. Douglas. Vy ho odněkud znáte?"

"Ne... Vidím ho dnes poprvé."

"Opravdu? Vzpomeňte si!" naléhal jsem.

"Skutečně ho dnes vidím prvně. Záleží na tom? A proč vás to tak zajímá, Mr Shatterhand?"

"Něco mi tu nehraje. Mám takový dojem, že se polekal, když jste mu řekl, kdo jste."

"Ale jděte," usmál se lovec. "Já vím, že vašim očím nic neujde, ale... tentokrát jste na omylu."

"Byl bych rád ale bojím se, že to tak není. No nic, budu si muset Mr Douglase trochu víc všímat."

"Jak myslíte. Ale je to zbytečné."

Mezitím se porada obklíčených Komančů zřejmě na čemsi ustanovila. Viděli jsme, jak se opět srazili do houfu, patrně s konečnou platností se přesvědčili, že prosekát se mezi kaktusy je zhola nemožné. A teď si lámou hlavy, jak se z té kaše dostat. Proto se objevil i nový posel jenom ze značné dálky na nás volal, že náčelníci Komančů si přejí novou schůzku, na stejném místě, za stejných podmínek. Asi měl strach, že po něm budeme střílet, že se neodvážil přijet blíž... Odpověděli jsme, že souhlasíme, a tak jsme zanedlouho opět seděli proti sobě a dívali se navzájem upřeně do očí.

Jenže Vupaumugi tentokrát dlouho nevydržel zachovávat důstojné mlčení. Zjevně nahlédl, že jeho postavení je svízelné a to ještě stále nevěděl, že mám v kapse ukořistěné jeho velevzácné medicíny.

Ale přesto začal, jak se dalo čekat, oklikou:

"Old Shatterhand nezměnil dosud své mínění?"

"Co tě napadá!"

"Vupaumugi se radil se svými bojovníky," oznámil Komanč důležitě, jako by mi sděloval bůhvíjakou novinku.

"To předpokládám, vždyť kvůli tomu jsi odešel od našeho jednání."

"Přicházím, abych ti dal návrh."

"Prosím. Poslouchám."

"Zakopeme válečné sekyry a vykouříme s vámi dýmku míru."

"Výborně. Vidím, že pomalu přicházíš k rozumu. Podmínky samozřejmě zůstávají v platnosti."

"Podmínky? Jaké podmínky?" zatvářil se náramně překvapeně.

"Ty, o kterých jsem s tebou mluvil. Přece si nepředstavuješ, že s námi prostě vykouříš dýmku míru a potom odtud odjedeš, jako by se nic nestalo. Darujeme vám sice život, ale koně a pušky patří nám."

"Na to nemůžeme přistoupit," zkoušel to znova.

"Tak nechme marných řečí! Proč jsi tedy vůbec za mnou chodil? Budeme bojovat!" řekl jsem ostře.

"Počkej!" zadržel mě. "Počkej ještě!" opakoval. "Pomysli na Old Wabblea! Bude první, kdo zahyne."

Pokoušel se mě opět zastrašit tímhle.

"Snad bude první, ale ne poslední. Určitě vy všichni půjdete do věčných lovišť hned za ním. Ty především! A nečekej potom nějakou milost!"

"Uff! Old Shatterhand se domnívá, že může zajmout Vupaumugiho tak snadno jako Nalemasiuvu?"

"Upřímně řečeno myslím si to."

"Já však nejsem Nalemasiuv! Poddal se ti, poněvadž ses zmocnil jeho medicíny. Avšak moje medicíny nikdy nedostaneš!"

"Pshaw! Nic snazšího!"

Vstal jsem, poodešel několik kroků stranou, vytáhl nůž a mlčky nařezal něco kaktusových listů. Pak jsem z těch kaktusových třísek nahnul malou hraničku.

Náčelník na mě třeštil oči. Nedovedl si mé počínání vysvětlit.

"Nevíš ani, kde jsou!" vypravil ze sebe po chvíli.

"V Kaamkulanu," řekl jsem samozřejmě.

"Uff!"

"Jsou zavěšeny na tyči před tvým stanem."

"Uff, Uff! Jak to víš?"

"Byl jsem tam."

"Tys byl v Kaamkulanu?"

"Ano a něco jsem si odtamtud vzal s sebou."

"Co? Co?"

"Tvého černého zajatce."

"To není pravda!"

"A tvého koně. Mimochodem znamenitého!"

"Lžeš!"

"A tvé medicíny!" ohromil jsem ho do třetice.

"Lež, lež, lež! Obrovská lež!"

"Old Shatterhand nelže, to bys už měl vědět," potřásl jsem hlavou. "Ale přesvědčím tě!"

Vylovil jsem z kapsy medicíny a volným pohybem je položil na kaktusovou hraničku. Náčelníkovi vylézaly oči z důlků. Všechny svaly v obličeji mu jen hrály, svíral rty, na očích mu bylo vidět, že se už chystá skočit a vyrvat mi ty drahocenné, posvátné předměty, ty odznaky náčelnické i lovecké důstojnosti. Sáhl jsem rychle po revolveru a zahřměl na něho:

"Zůstaň sedět! Jestli se jen pohneš"

Celý se sesul, schoulil se do sebe.

"Moje medicíny..., " zasténal. "Moje medicíny..."

"Vidíš, že jsem mluvil pravdu! A teď už vážně a naposledy: Vzdáte se, nebo ne?"

"Nemůžeme!"

"To je mi líto. Ale víš, co tě čeká, sám si o to říkáš! Nejdřív ovšem spálím tvé medicíny..."

Vytáhl jsem z kapsy zápalky, škrtl a přiblížil se s plamínkem ke kaktusové hraničce. Ihned se vzňala.

"Nech toho!" Vupaumugi strašlivě zaječel. "Nech toho, nepal moje medicíny! Uděláme, co chceš, vzdáme se, rozkážu to svým bojovníkům!"

Netroufal se už ani pohnout, všecek se třásl.

Zašlápl jsem pomalu botou hořící sušinu a přitom jsem úkosem pozoroval náčelníka.

"Tak dobře. Ale poslyš ne abys mi za chvíli řekl, že sis to rozmyslel! Znáš ty vaše vytáčky! A podfuky! Rovnou ti říkám jestli mě k tomu donutíš a já budu muset ještě jednou ty kaktusy podpálit, potom nepomohou žádné další prosby a tvé medicíny shoří na troud!"

"Ne! Ne! Ne! Vzdáváme se, vzdáváme se ti!" breptal překotně. "Ale vrátíš mi moje medicíny, vid', že mi je vrátíš?"

"Ano."

"A kdy?"

"Až vás propustíme na svobodu, dřív ne. Ale do té doby

je budu pozorně opatrovat, to ti slibuju. Doufám, že mluvím jasně. Kdyby ses chtěl ztratit, tak o ně samosebou přijdeš.". Hluboce si povzdechl.

"Ano, jsem v tvých rukou. Jsme v tvých rukou. A co se mnou uděláš dál?"

"Zatím zůstaneš s námi. Odevzdáš nám zbraně, my tě spoutáme a Apanačka se vrátí k tvým bojovníkům a oznámí jim, jak ses rozhodl. Oni pak složí zbraně na tom místě, kde teď jsou, a pak přejdou postupně po skupinách sem k nám. Dostanou taky pouta... Můžeš se zaručit, že poslechnou?"

"Ano, ano," zahučel. "Náčelníkovy medicíny jsou pro bojovníky stejně posvátné jako pro náčelníka."

"V pořádku. Myslím, že tvoji lidé mají hlad a žízeň. Dostanou najíst i napít a postaráme se i o koně. Můžeš jim vzkázat, že pokud se budou chovat slušně, aspoň nějaké ty zbraně jim vrátíme. Vidíš, že mám dobrou vůli, tak hled', at' mě nezklamete! Apanačka teď může jít zařídít věci, dávám mu na to čtvrt hodiny. Jestli do té doby tvoji Naiinové nepřijdou, podpálím tvoje medicíny a už se s nimi jakživ neshledáš!"

, Vupaumugi se bezmála zhroutil. Shrben, zkroušen seděl a setrvačně přikyvoval hlavou. Apanačka pochopil, že nyní je na něm, aby jednal. Povstal, přešel ke mně, a dívaje se mi zpřímá do očí, řekl:

"Slyšel jsem mnoho vyprávět o Old Shatterhandovi a teď jsem poznal, že žádný z lovců se mu nevyrovná. Apanačka ctí chytrost a statečnost i u svého protivníka. Obdivuje Old Shatterhanda, a kdyby zůstal naživu, chtěl by si získat jeho úctu a přátelství."

"Jak to kdyby zůstal naživu?" podivil jsem se. "Slíbil jsem ušetřit život všech Komančů!"

"Apanačka není ani dítě, ani stařena, nýbrž bojovník. Nepřijme od nikoho život darem."

"Co tím chceš říct?"

"To se Old Shatterhand včas dozví."

"Znamená to snad, že ty sám se chceš postavit na odpor se zbraní v ruce?"

"Ne. Jsem tvůj zajatec jako ostatní. Moje zbraň proto bude mlčet a moje nohy se nepohnou k útěku. Ale ani Old Shatterhand, ani Vinnetou nesmí říct, že Apanačka děkuje za svůj život medicínám. Nyní provedu, co po mně bílý lovec žádá."

Obrátil se a beze slova odešel.

"Uff!" ozvalo se za mnou tiše z Vinnetouových úst.

To slůvko, ten tichý přitlumený výkřik byl výrazem nejvyššího uznání. Vinnetouovi se Apanačka líbil od první chvíle, ale nestalo se hned tak někomu, aby mu zdrženlivý apačský náčelník dal tak veřejně znát, že obdivuje jeho jednání.

Ostatně jsme si byli v tom tichém respektu s Vinnetouem zajedno jenom nám nebylo jasné, co vlastně mladý Komanč chce podniknout.

Vupaumugi vstával zvolna, jako by vzpíral na svých ramenou nesmírně těžké břemeno. Chápal jsem to. Pomyšlení, že kvůli medicinám musel on, proslulý tvrdý nejvyšší náčelník Komančů, vydat své vlastní bojovníky do nepřátelských rukou, ho tížilo jistě víc než nejtěžší břímě. Šel vrávoravým krokem, občas klopýtl a celý se hrbil. Dal se potom beze slova a bez jediného náznaku odporu svázat a položit na zem.

Naši přátelé se mezitím kolem nás jen chumelili, jak jsme pořídili, se dalo snadno usoudit už z toho, že Veliký hrom byl v poutech, chtěli ovšem znát podrobnosti o tom, jak se jednalo, co Komančové, jak budeme postupovat dál, až se vzdají. Old Surehand jako obvykle přijal zprávy mlčky a soustředěně, Parnell a Hawley div nevyhazovali radostí klobouky nad hlavu, nejvíc řečí však nadělal Mr Douglas. Jeho generálské tirády prostě nebyly k zastavení, přitom lichotil nám všem, a mně zejména v první řadě. Vykřikoval, že vydám za celý jízdní pluk, že se mnou by byl zvítězil u Gettysburgu s mnohem menšími ztrátami, že moje zbraně jsou dokonalost sama. Přitom na nich mohl nechat oči, jako by vůbec poprvé viděl slušnější pušku. Divný generál...

Dokonce si mě vzal na chvíli stranou, kupodivu však místo na Komanče se mě začal vyptávat až dotěrně na Old Surehanda.

"Mr Shatterhande, tady se opravdu sešel výkvět lovců. O každém něco už vím, jenom o Mr Surehandovi je to slabší. Jakkak on se vlastně jmenuje?"

"Bohužel nevím," řekl jsem.

"Ale Old Surehand jistě není jeho pravé jméno," dotíral.

"Nevím."

"A odkud pochází, prosím vás?"

"Taky nevím ale mohu vám dát dobrou radu."

"Prosím, prosím..."

"Zeptejte se ho na to sám možná že vám to poví. Mně zatím o sobě neřekl ani slůvko. Pravda, já se ho taky na nic nevyptával, nemám ve zvyku nahlížet do cizí kuchyně. Jenže u vás je to něco jiného. Generál musí vědět o všem, co se kde šustne, to chápu."

Nevím, jestli se dovtipil, nestaral jsem se o to, ostatně v té chvíli přijížděl první komančský zajatec. A kupodivu to nebyl Indián, jak jsme čekali, nýbrž náš starý známý Old Wabble. Nejspíš si vynutil, aby mu vrátili koně, a tak přicválal ve svém šátku s cípy sklouzávajícími hluboko k ramenům a se stříbrně se lesknoucími náušnicemi. Svezl se ze sedla, odhodil dvěma pohyby dlouhé bílé vlasy a klátivě se k nám rozběhl. Tvář se šklebila přívětivým úsměvem a hned nenuceně napřáhoval pravici, jako by se od našeho rozloučení nic zvláštního neudálo.

"Welcome, sir!" zahalekal. "Dovolte, abych vám stiskl tlapu. Tomu říkám přijít v nejvyšší čas! Už mě brněla hlava od samého přemýšlení, jak to se mnou dopadne. A najednou vidím, že dobře, znamenitě, výborně. Its clear!"

"Možná že to tak zcela jasné není." Přehlédl jsem napřaženou pravici. "Rozhodně to byl náš poslední společný podnik, Mr Cuttere. Rozcházíme se, sir!"

"Ale proč? Co se stalo? Co se děje?"

"Co se stalo? Vy se ještě ptáte? Prosím vás, vždyť si počínáte jako nezvedený kluk! Jít s vámi do něčeho, to aby se člověk rovnou bál o krk! Všechny, jak zde jsme, jste mohl přivést do neštěstí. Ztraťte se mi z očí, buďte tak laskav!"

Old Wabble na mě civěl, takového přivítání se rozhodně nenadal. Byl zvyklý, že mu nakonec všechno projde. Bruče

a huhlaje se odšmatřhal k Old Surehandovi, Parnellovi a Hawleymu ale i u nich se potkal se stejně chladným přijetím. Nakonec tedy hledal útěchu u generála. Sedli si stranou a začali si mezi sebou šuškat, aniž jim kdokoli věnoval pozornost. Přijížděli totiž už Komančové, v menších skupinách, jak jsem o to žádal, a dávali se postupně s tichou odevzdaností spoutávat. Prohlíželi jsme je, ale bylo to zbytečné, dohodu dodržovali poctivě, takřkajíc do puntíku. Ani u jediného jsme nenašli ukrytou zbraň, všechny byly odházeny na místě, které jsem určil. Apanačka stál v slově a já jsem byl, upřímně řečeno, velmi rád. Když jsem viděl těch sto padesát jak sosna urostlých bojovníků, ještě i teď v některých okamžicích vrhajících stranou zlobný pohled, uvědomil jsem si s ulehčením v srdci, jakému krveprolití se

podařilo zabránit. Jaká by to byla zoufalá řežba! Kolik z nich i z nás by ji zaplatilo životem! Jak by asi tady to pískoviště rudlo krví komančskou, apačskou i bělochů...

Když jsme spoutali posledního Komanče, zbýval ještě Apanačka. Toho ponechávali na můj pokyn stále bez pout. Přišel však sám s nastavenými rukama:

"Old Shatterhand nechť dá spoutat i mne!"

"U tebe chci udělat výjimku."

"Proč právě u Apanačky?"

"Protože k tobě mám naprostou důvěru."

Potřásl hlavou:

"Vidíš mě dnes prvně."

"Dovedu číst v očích. Tvoje neljou. Ponechám ti volný pohyb, a dokonce i zbraň, jestliže mi slíbíš, že se nepokusíš o útěk."

Vinnetou a Old Surehand mi stáli po boku. Apanačka se napřímil, zdálo se mi, že v jeho očích se mihl záblesk uspokojení. Avšak zatím mlčel.

"Slibuješ?" řekl jsem.

Lehce zavrtěl hlavou. Ne"

"Čekáš na vhodný okamžik..." Opět zavrtěl hlavou.

"Ne."

"Nerozumím. Proč mi tedy nechceš slíbit, že se nepokusíš o útěk?"

Zvedl ke mně oči a pravil s velmi vážným výrazem v tváři:

"Protože to nebudu mít zapotřebí. Buď budu svoboden, anebo mrtev. Jsouli ovšem Vinnetou a Old Shatterhand takoví, jak se o nich všude po savanách vypravuje."

Něco jsem začínal tušit.

"To mi musíš blíž vysvětlit," vybídl jsem ho.

"Apanačka není zbabělec, který se vzdá a nezvedne přitom na svou obranu ani malík. Vupaumugi se bál o své medicíny, proto se odevzdal do vašich rukou. O mně však nesmí nikdo říci, že jsem jednal zbaběle. Souhlasil jsem s náčelníkem, abych zachránil jeho medicíny a muže našeho kmene. Sebe však z vaší dohody vyjímám! Apanačka si nedá darovat život ani svobodu. Chce o ně bojovat!"

Řekl to pevně a hrdě, ne jako by byl v naší moci, ale jako by prostě vysvětloval několika přátelům, na čem mu nejvíc záleží. Chápali jsme ho. Vupaumugi měl pro své rozhodnutí pádný důvod. Prostí bojovníci rovněž přinejmenším byli povinni poslechnout na válečné výpravě náčelníka. Ale pro Apanačku, který byl nejvyššímu náčelníku téměř roven, tohle všechno neplatilo. Chtěli jsme s Vinnetouem jeho mimořádnému postavení vyjít vstříc aspoň v tom, že mu ponecháme zbraně a osobní volnost. Ale hrdý Indián se s tím nemínil smířit. Sám před sebou by nedokázal obhájit své jednání, nechtěl se nikomu cítit zavázán, chtěl si všechno získat poctivým bojem, a měl to být boj proti jednomu z nás natolik jsem znal indiánské obyčeje, že teď už jsem si mohl spočítat na prstech jedné ruky, s čím Apanačka přijde.

"Kdybych hovořil se zbabělci, odmítli by má slova," dodal po chvíli. "Ale udatní bojovníci, jako je náčelník Apačů a slavný bílý lovec, mi porozumí."

"Rozumím ti," řekl jsem.

"A souhlasíte?"

"Není snadné pro nás říct ti na tvoje rozhodnutí ano. Přesto... přesto ti nemohu odepřít svůj souhlas."

Šlo mi to těžce z úst.

"Uvážili jste, že to bude stát život jednoho z vašich lidí?"

"Myslíš, že máme menší odvalu než ty?"

V duchu jsem si sliboval, že nesním dopustit, aby právě v tomto boji přišel kdokoli o život, ať Apanačka, ať jeho budoucí protivník. Což o to kdybychom s ním bojovali my dva, buď já, nebo Vinnetou, bojovali bychom určitě tak, aby nedošlo ke krvavému konci. Jenže co když to bude někdo jiný? Chtěl jsem si v té věci zjednat jasno co nejdřív. Rozhodl jsem se, že se zeptám ihned.

"A s kým chce můj mladý komančský náčelník bojovat?" ozval se vtom tichým hlasem Vinnetou.

"S tím, kdo mu bude určen. Vy jste přece vítězové!"

Apanačka si opravdu nechtěl dát darovat ani to nejmenší. Namítl jsem:

"My jsme sice vítězi ale nesmíme toho využívat, má li být takový boj spravedlivý a rovný. Nemůžeme Apanačkovi určit soka a ještě i zbraň. Někdo by potom mohl tvrdit, že jsme vybírali úmyslně toho, kdo zbraň ovládá líp než jeho soupeř."

"Apanačka nezná bojovníka, který by ho převyšoval v boji s kteroukoli zbraní."

"Tím líp," řekl jsem. "Zvol si tedy zbraň."

"Nůž!" vyrazil ze sebe ostře. "Apanačka a jeho soupeř dostanou do pravé ruky nůž a za levou ruku budou k sobě připoutáni. Bojovat se bude až do rozhodnutí. Na život a na smrt! Souhlasí s tím Old Shatterhand?"

Zhluboka jsem povzdechl.

"Dobře. Dejme tomu. A s kým chceš bojovat?"

Apanačka váhal s odpovědí. Jeho pohled bloudil nerozhodně od jednoho k druhému, pak se zastavil u mne.

"Souhlasil by Old Shatterhand, kdybych si ho zvolil?"

"Samozřejmě!" odpověděl jsem bez váhání, skoro radostně. Tohle by nejlíp vyřešilo situaci! "Přijímám!"

Ale Apanačka se vzápětí obrátil k náčelníkovi Apačů.

"Souhlasil by Vinnetou, kdybych si zvolil jeho?"

"Vinnetou je připraven již teď," zněla okamžitá odpověď mého pokrevního bratra.

Naiinova tvář se rozzářila uspokojením.

"Uff! Apanačka je velmi hrdý na to, že dva slavní muži jsou ochotni s ním zápasit na život a na smrt. Nebudou ho však pokládat za zbabělce, jestliže si vybere někoho jiného?"

To ne," odpověděl jsem, ale zklamání jsem v hlase potlačit nedovedl. "Je nám přece jasné, že kdyby Apanačku srdce svíral strach, nebojoval by vůbec s nikým. Rozhodl se tedy pro někoho jiného bezpochyby z jiných důvodů."

"Uff! Děkuji ti," řekl. "Vidím, že je pravda, když říkají, že Shatterhand umí číst myšlenky druhých. Opravdu né ze strachu, proč Apanačka nyní vysloví jméno někoho jiného než obou lovců, kterých si váží. Vinnetou i Old Shatterhand si získali Apanačkovu srdce. Přál by si, aby se podobali všichni rudí bojovníci, přál by si, aby se jim podobal i on. Kdyby však některý z nich padl Apanačkovým nožem, zaplatil by komančský náčelník příliš velkou cenu za svobodu. Nepřátelé a zlí lidé by se radovali, avšak moudrých a spravedlivých bojovníků by obstoupil smutek. Apanačka si proto vybere někoho jiného."

Znovu přelétl pohledem naše řady. Dotkl se zběžně očima Wabblea, na chvíli utkvěl na Samu Parnellovi a Jsou Parnelleym. Nakonec se střetl pohledem s Old Surehandem.

Otočil se ke mně a ztišeným hlasem řekl:

Apanačka je náčelník a může se bít zase jen s náčelníkem.

Jak se jmenuje bledá tvář, která stojí před lovcem s bílými vlasy?

"Apanačka pravděpodobně už jeho jméno někdy slyšel.

"Surehand," odpověděl jsem.

"No, Apanačka se už doslechl o jeho činech. Vypráví se o něm, že to je silný muž, který neví, co znamená slovo strach. Nikdo nebude moci Apanačkovi vyčítat, že si zvolil protivníka slabého chlapce. Přijme však Old Surehand Apanačkovu výzvu?"

"Přijímám!" ozval se lovec ještě dřív, než jsem se ho mohl zeptat.

"Apanačka znovu opakuje: bude to boj na život a na smrt!"

"Nemusíš to opakovat, slyšel jsem tě dobře," řekl Old Surehand. "Řekni jen, kdy a kde chceš bojovat. Já jsem připraven."

"Hned teď a tady," zněla Naiinova odpověď. "Old Shatterhand s tím souhlasí?"

"Přijal li Old Surehand tedy ano..."

"Mám však ještě jednu prosbu."

"Vyslov ji!"

"Apanačka si přeje, aby mu jeho protivník zasadil první ránu. Nesmí pocítit ocel mého nože dřív než já jeho."

"Nepřipustím! Nepřipustím!" ohradil se Old Surehand. "Nejsem školák ani nedochůdce, aby mi někdo dal takové výhody! Chci bojovat jako rovný s rovným! Old Shatterhand dá znamení, a potom začne ten, kdo bude chtít."

"Old Surehand má pravdu," rozhodl jsem. "Ať si Apanačka přinese nůž."

I on jako všichni ostatní odložil prve zbraně na určeném místě.

Přikývl a odebral se důstojným krokem pro svou zbraň.

Old Surehand se za ním díval, jako by to snad ani nebyly jeho budoucí sok v krutém zápase. Zamlouval se mu stejně jako nám svou otevřeností, upřímností, srdatostí.

"Slušný chlap," zabručel si sám pro sebe. "Chlap, jak má být. Věčná škoda, kdybych ho musel zabodnout! Snad to nějak půjde vyřídit bez krveprolití..."

Oddechl jsem si, když jsem zaslechl ta Old Surehandova slova. Zřejmě myslel na totéž co já. Ovšem od rozhodnutí k skutku bývá dlouhá cesta a nekončí vždycky tak, jak si člověk představuje.

"Rád to slyším, sir," řekl jsem. "Bohužel ten zápas nebude žádné škádlení. Apanačka je silný chlapík a hloupý taky není. Budete to mít těžké a musíte se mít hromsky na pozoru!"

"Doufám, že to zvládnu. Pokud jde o sílu to si s ním nezádám, i když je mladší! Ostatně jsem kdysi dost slušně šermoval, mám z těch dob vycvičený postřeh, a tak myslím, že na nějakou tu indiánskou fintu hned tak nenaletím. Dobře to dopadne."

Rázně naznačil, že už si o té záležitosti nepřeje mluvit a mně nezbylo než se podřídít. Zmocňoval se mne, musím přiznat, jakýsi nepokoj. Nejraději bych byl viděl, kdyby k tomu souboji vůbec nedošlo jenže podle zvyklostí života na Západě jiného zbylí nebylo. Od nás se Apanačka rozhodl svobodu nepřijmout, a kdybychom s ním nakládali jako s ostatními, byl by se stal dokonce naším úhlavním nepřítelem. Pociťoval by to jako neodčinitelnou pohanu.

Čím víc se blížil okamžik bezprostředního boje, tím jsem byl vzrušenější, a nejenom já, nýbrž všichni z naší výpravy. Parnell a Hawley zrudli rozčilením jako pivoňky, Old Wabble si neklidně ohmatával své náušnice a pohazoval bílou hřívou, Douglas běhal od skupinky ke skupince a bříkal svou šavlí, jak o ni bez ustání zakopával, vlastně jen Mba alespoň navenek zachovával klid a rozvahu. I na Apačích bylo znát, že jsou napjati: rozestoupili se v neuspořádaném pulkruhu kolem místa nadcházejícího zápasu, tak aby měli výhled dokonce i zajatí, na zemi ležící Komančové.

Apanačka stál připraven s nožem v ruce a očekával svého protivníka. Old Surehand odložil zbraně, pak uchopil nůž, ukázal jej všem okolo a přistoupil k mladému komančskému náčelníkovi.

"Budu s Apanačkou bojovat na život a na smrt, protože to on sám chce," řekl. "Ale než ho zasáhnu svým nožem, musím mu povědět, že si ho vážím. Kdybychom proti sobě nestáli jako bojovníci, kdybychom se setkali jindy a jinde, uzavřeli bychom přátelství a pili spolu kouř míru."

Také Apanačka zvedl nůž nad hlavu a pozdravil svého soupeře:

"Old Surehand je slavný bílý bojovník a lovec. Má duše v něm našla zalíbení, a jestli ho zasáhne můj nůž, bude zapsán v mém srdci a budu na něho vzpomínat."

Oba si podali ruce a chvíli se na sebe mlčky dívali, tvář proti tváři, napětí z nadcházejícího boje v každém rysu. Začal jsem mimoděk oba soupeře srovnávat a najednou jsem si uvědomil, co mi připadalo na Apanačkovi zvláštní, povědomé. Vždyť jeho čelo, posazení lícních kostí, pevná brada připomínaly něco z Old Surehanda. Ne, nebylo to nijak nápadné, neudeřilo to do očí na první pohled, když ses však dobře díval a dobře pozoroval, vyjevovala se ti ta příbuznost rysů do té míry, že ses ptal sám sebe, jak to, že sis toho až dosud nepovšiml. Zvláštní věc, že právě u těchto dvou se podařila přírodě taková hříčka... Hořká hříčka, uvážil-li člověk, že v následujících minutách se oba, běloch i Indián, střetnou v nelítostném souboji.

V té chvíli Vinnetou přistoupil k oběma mužům, rozrazil úderem paže sevřené pravice a zpod své lovecké kazajky vytáhl řemen.

"Moji bratři ať mi podají každý levou ruku!" vyzval je hlasem připomínajícím vážný hlas kněze při bohoslužbě.

Napřáhli je oba současně. Vinnetou uchopil řemen a několika rychlými pohyby připoutal ty dva k sobě. Teď už se od sebe nemohli oddělit, teď byli s konečnou platností přisouzeni svému osudu v boji.

Všichni jsme odstoupili v širokém kruhu, aby lovec i Indián měli dost prostoru. Stovky očí se zahleděly do jednoho místa a naráz zavládl ticho, že bys byl slyšel i špendlíkovou hlavičku.

"Jestli někomu upadne nůž na zem pokračuje v boji bez něho, nebo mu ho smí někdo podat?" ozval se ještě Old Surehand.

"Ne!" vykřikl Apanačka. "Kdo přišel o nůž, přišel o něj v boji, vlastní vinou. Musí se dál bránit jen rukama. Howgh!"

"Ano, bude se dál bránit jen rukama," potvrdil náčelník Apačů a tázavě se na mě podíval.

Bylo na mně, abych dal pokyn k boji.

"Go on! Začněte!" vykřikl jsem.

Srdce se mi rozbušilo jako zvon, jako by mi mělo roztrhnout hrud'. Při žádném boji jsem ještě nepocítil takové prudké, silné, spalující vzrušení. Přál jsem si v duchu, abych já sám stál teď proti Apanačkovi, to bych byl určitě klidnější, určitě bych si dovedl poradit. Ale takhle? Old Surehanda jsem si vážil, přilnul jsem k němu, cítil jsem k němu přátelství ale přitom ani osud mladého náčelníka Naiinů mi nebyl lhostejný. Proč právě tak sympaticky Indián by měl platit za to, co vyvolal drsný a bezohledný Vupaumugi? Kdo z nich zvítězí a komu mám přát vítězství? Kéž by se aspoň Old Surehandovi podařil jeho záměr, aby ušetřil Apanačku...

Pozoroval jsem oba muže bez dechu. Stáli nehnutě, podobni sochám, pravice s noži skleslé podél těla. Kdo první zdvihne nůž? A co když hned první rána bude smrtelná? Vteřiny ubíhaly pomalu a mně připadalo, že se kolem mě valí věčnost.

Potom jsem najednou spatřil, jak se bleskurychle vymrštila Old Surehandova pravice a prolétla vzduchem. Jen o zlomeček vteřiny později se proti ní kmitla Apanačkova ruka. Zazvonila ocel, zaduněly dvě pěsti, zaprašely kosti, jak se ruce obou mužů srazily, a ve vzduchu širokým obloukem se nesly oba nože daleko od zápasících.

Ani jeden z nich neutrpěl nejmenší šrám.

V té vteřině jsem pochopil Old Surehanda. Byl to vskutku mistrovsky kousek. Ano, zvedl první ruku, napřáhl k ráně, ale to byla jen lest, uskok, který měl vylákat Apanačku k protiútoku, s nímž lovec počítal. Očekával ten pokus a silným úderem mu vyrazil nůž z pravice a přitom sám svou zbraň pustil, ba spíše odhodil.

Chtěl Apanačku ušetřit, to bylo jasné... Kéž by se mu to podařilo!

Kolem to zahučelo, jako když se přezene uragán nad krajinou.

"Uuuuuufff!"

"Podejte jim nože!" zaslechl jsem Old Wabblea.

Oba protivníci stáli zas nehnutě proti sobě. Apanačka maličko hnul hlavou a zvolal:

"Chce Old Shatterhand, abychom dostali opět své zbraně?"

"Ne!" vykřikl jsem. "To by bylo proti dohodnutým pravidlům! Kdo přišel v boji o nůž, přišel o něj v boji, byla to jeho vlastní vina. To bylo určeno předem!"

"Ale přišli jsme o ně oba, ne jenom jeden z nás!"

"Jeden nebo oba, na tom nezáleží. Boj pokračuje dál holýma rukama!"

"All right! Pokračujeme!" zaburácel Old Surehand.

Zase oba tak strnuli a upřeli na sebe ostříží pohled.

Tentokrát to byl Apanačka, kdo zaútočil první. Jeho pravice sevřená do pěsti se rozmáchla proti Old Surehandovi a zasáhla jeho hlavu, až to zadunělo. Zachvěl jsem se, jako bych tu ránu dostal já sám. Avšak Old Surehand jen bolestivě stáhl obočí, zasténal a v následujícím okamžiku Apanačkovi jeho úder oplatil. Naiinský náčelník se maličko zapotácel, neuhnul nicméně snad ani o píd.

Stáli proti sobě dál, jako by vrostli do země, dvě nehybné sochy gigantů.

Následoval okamžik, kdy změřili síly potřetí. Old Surehand zaútočil oběma rukama. Sevěl prsty Apanačkovu hrdlo, Indián se pokusil strhnout lovcovy paže dolů, a když se mu to nepodařilo, stiskl v jakémsi zoufalém protiútku svému protivníkovi krk a začal ho rovněž škrtit. Rozkročili se, jeden se snažil zbavit dechu druhého, stáli nehnutě, zaklesnutí do sebe, všechno se na nich napínalo, svaly a žíly vystupovaly, oči jako by hrozily vypadnout z důlků, byl to strašný, děsivý pohled na dva statné muže svírající si hrdla jako v hadím objetí.

Kdo první povolí?

Kdo déle vydrží?

Komu dřív dojde dech?

Old Surehandova tvář rudla a rudla s každou přibývajícím vteřinou, kůže v jeho obličejí začala dostávat podivně namodralý nádech, ozvalo se tlumené chroptění a sténání, nedalo se však rozeznat, zda vychází z hrdla bílého lovce či mladého náčelníka Komančů Naiinů, neboť též jeho pleť nám takřka před očima tmavla a tmavla. Svaly obou zápasících mužů se napínaly až k prasknutí, nohy se vzpíraly proti zemi, jako by do ní chtěly vrůst nevyvratitelnými kořeny. Ano, nohy se zaklesly pevně, ale těla už začínala ztrácet rovnováhu, chvílemi jimi proběhla ostrá křeč, napjaté trupy se vychýlily viditelně hned na pravou, hned zas na levou stranu, avšak stisk žádného ze soupeřů nepovoloval.

A potom, náraz, jako když podetne, padli oba současně do písku a zůstali nehnutě ležet jako dvě obrovské figuríny uhnětené z hlíny. Nehybni, strnulí, i teď se navzájem svírali v bezvědomí, do něhož oba upadli.

A všichni kolem se jen mlčky dívali, byli stále tiší jako pěna, strnulí skoro jako oba muži a ochromení tím hrůzným, nemilosrdným bojem. Jistě nikdo z nás nebyl dosud svědkem podobně houževnatého a vyrovnaného zápasu na život a na smrt.

Měli jsme s Vinnetouem co dělat, abychom uvolnili prsty zatínající se jako kleště do krků podlitých krví. Teprve potom jsme rozhalili košile a rychle nahmatávali tep v hrudi, já u Old Surehanda, Vinnetou u Apanačky.

"Žije! Žije!" vykřikl radostně. "Slyším Apanačkovu srdce!"

Vztyčil jsem se nad nehybným obřím Surehandovým tělem.

"Je taky naživu!" oddychl jsem si. "V bezvědomí, ale naživu. Za chvíli přijdou k sobě."

Rozvázali jsme rychle řemeny poutající jejich levice a položili nehybná těla vedle sebe.

Odkudsi z kruhu přihlížejících se ozval Old Wabbleův hlas:

"To se jenom přiškrtli! Dejte jim núž, až se seberou, a potom ať se do sebe pustí znova!"

Vinnetouův ostrý pohled vyjadřoval všechno pohrdání a odpor k té kruté, krvelačné výzvě starého kovboje. Ani já jsem neuznal tu poznámku vůbec za hodnou odpovědi. Staral jsem se především, aby oba muži nabyli co nejdřív opět vědomí. Třel jsem lehce Old Surehandovy spánky a pohyboval v pravidelném rytmu bezvládnými rukama, aby plíce přijaly co nejdřív a v co největším množství dávku spásného životodárného kyslíku. Chvilí trvalo, než se mu zachvěla víčka, než se z prsou vydral chrčivý vzdech, a ještě s očima přivřenými si přejel hřbetem ruky čelo. Pak se víčka otevřela docela a bloudící pohled utkvěl nejdříve na mně a potom na Vinnetouovi, klečícím po mém boku při Apanačkovi. Ten dosud ležel nehybně.

"To bylo... to bylo....," zachroptěl těžce Old Surehand.

Teprve si všechno srovnával v hlavě. Jako by se všechno, čeho jsme byli svědky, udalo kdysi dávno a on si na to musel těžce vzpomínat. Podchytil jsem ho pod paži, aby nespádl, aby se mi opět nezhroutil k zemi. Vztyčit se a posadit se bylo pro něho ještě příliš obtížné.

"My jsme... to skrčení... můj krk... Jako bych ho měl pořád v kleštích..."

Vypravil to ze sebe až po chvíli, spíš ta slova vyskřehotal.

"Radši mlčte, příliš se namáháte! Za pár minut se budete moci zas postavit na nohy," řekl jsem. "Budete li rozumný..."

Znovu se pokusil opřít o ruce a aspoň trochu se zvednout.

"Ano... půjde to..., ale jsem slabý," zahučel, "... a co je s Apanačkou?"

"V bezvědomí. Jako jste byl vy," odpověděl jsem. "Myslím, že se z toho taky dostane."

Přikývl a pootočil namáhavě hlavu směrem k Indiánům. Apanačka se s pomocí Vinnetoua sbíral se země. Apač mu přidržoval loket, naiinský náčelník se potácel, zřejmě se mu točila hlava. Po chvíli, když už se jakžtakž udržel na nohách, vypravil ze sebe první slova:

"Kdo... zvítězil?"

"Nikdo!" řekl jsem.

"Ale kdo klesl první k zemi?"

"Nikdo," opakoval jsem. "Padli jste oba současně."

"Pak tedy musíme začít znovu!" Rozhlédl se a uviděl opodál ležící núž. "Svažte nám ruce a podejte nám zbraně!"

Dokonce se rozklopýtal k noži.

"Stůj, stůj!" zarazil jsem ho spěšně. "Nůž nech na místě, souboj skončil! Nemůžete zas začínat znova jste spolu vyrovnání!"

"Nejsme!"

"Jste!"

"Nikdo z nás není mrtev!"

"Mluvili jsme jen o tom, že zápas určí vítěze a poraženého. A také jej určil. Jste oba vítězi nebo jste oba poražení, vyber si, co chceš. Ale rozhodně jsi dokázal, že jsi statečný muž a bojovník. Nedal sis svobodu darovat, radši ses vystavil smrtelnému nebezpečí."

"Uff! Miní Old Shatterhand svá slova vážně?"

"Naprosto. A nejenom já. Každý, kdo se o tvém zápase s Old Surehandem doslechne, tě bude považovat za hrdého a udatného muže."

"Uff, Uff! Považuje mě Vinnetou za hrdého a udatného?"

"Jak jsi to řekl!" potvrdil obřadně Apač. "Apanačka, mladý náčelník Naiinů, nám nepadl do rukou bez boje!"

"Prohlásí-li taková slova Vinnetou, je Apanačka spokojen. Zůstane vašim zajatcem, ale nebude mu přitom stoupat do tváře ruměnec studu. Vaši muži necht' Apanačku spoutají jako ostatní naiinské bojovníky."

Nastavil ruce.

Vyměnil jsem si rychle pohled s Vinnetouem a odsunul Komančova napřažená zápěstí stranou.

"Už jsem ti jednou řekl, že nechci, abys jel se spoutanýma rukama. Vybojoval sis svobodu. Teď nám snad můžeš slíbit, že nepomyslíš na útěk."

"Ano, teď mohu," řekl Apanačka.

"Vezmi si tedy koně a zbraně," vybídl jsem ho.

"Myslíš i pušku?"

"Ovšem! Přece ti patří."

Pátravě se na mne zadíval.

"Nebojíš se, že vás oklamu a pokusím se vysvobodit zajaté bojovníky Komančů?"

"To ty neuděláš. Nejsi lhář ani podvodník. Jsi Apanačka."

"Uff! Old Shatterhand i Vinnetou mají velkou důvěru k náčelníkovi Naiinů. Přesvědčí se, že Apanačka ji nezlame."

"Naše důvěra je dokonce větší, než si sám myslíš," řekl jsem. "Poslyš, co ti povím: Vezmi si koně, zbraně, všechno, co ti náleží, a jestli chceš, odjed', kam se ti zlíbí!"

"Jsem váš zajatec!" namítl.

"Mýlíš se. Jsi svobodný muž."

"Svobodný muž?" opakoval tázavě a přece jen poněkud nedůvěřivě.

"Slyšel jsi mě dobře. Říkám, že můžeš jet, kam se ti zachce. Nikdo ti nemá co poroučet nebo rozkazovat."

"Ale... Ale... Proč to?"

"Poněvadž jsi čestný a poctivý muž. A Old Shatterhand i jeho rudý bratr Vinnetou chtějí být přáteli všech poctivých a čestných bojovníků."

"A neobávají se, že Apanačka přivede syny Komančů, aby osvobodili Vupaumugiho?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Především kde bys je tak narychlo sehnal? Kde bys pro ně opatřil vodu? A i kdyby toho nebylo ty bys to stejně neudělal. Seděl jsi přece s námi, když jsme rokovali s Velikým hromem, a přijal jsi spolu s ním naše podmínky. Nezrušil bys dané slovo."

Tvář se mu rozjasnila, a když mi odpovídal, v hlase se mu zachvívala hrdost nad uznáním, jehož se mu opět dostalo:

"Old Shatterhand a Vinnetou necht' nyní dobře poslouchají, co jim Apanačka řekne. Je velmi pyšný na to, že dva slavní lovci mu tak důvěřují. Prohlásili o něm, že je čestný a poctivý bojovník, a Apanačka na ta slova nikdy nezapomene. Řekli, že je svobodný a že může jít, kam se mu zlíbí. On však zůstane zde. Chce být s nimi a zasloužit si jejich přátelství."

"Můžeš je mít hned. Chceš-li, vykoupíme spolu dýmku míru," řekl jsem.

Věděl jsem dobře, co to pro mladého Naiina znamená. Však také se musel moc snažit, aby při své odpovědi přemohl své pohnutí.

"Old Shatterhand mi nabízí kouř přátelství?" řekl tiše. "Za sebe i za Vinnetoua?"

"Jak jsi to řekl!" potvrdil Vinnetou. "Old Shatterhandova ústa hovořila i za mne."

"Uff, Uff! To je pro mladého náčelníka veliké vyznamenání!"

"Ale co na to poví Vupaumugi?" připomenul jsem.

"Není snad Apanačka náčelníkem jako on? Apanačka jedná tak, jak uzná za nejlepší. Nebude se s ním radit o každém kroku a nepožádá o radu ani svého kolakekho!"

Kolakekho? Ten výraz označoval otce. Překvapilo mě, že takové slovo pronesl má snad otce někde mezi zajatci? Řekl jsem si, že se ho na to zeptám přímo: přisvědčil, že se nemýlím a také mi otce hned ukázal. Ležel vedle Vupaumugiho a podle oblečení a účesu jsem ihned poznal, že je medicinmanem kmene. I na to jsem se mladého náčelníka zeptal.

"Ano," potvrdil mi.

"A má tvůj otec ženu?"

Trochu ho udivilo, že se ptám na takovou věc, o ženách se zejména mezi indiánskými náčelníky nehovořívá, ale odpověděl:

"Ano. Je to má matka."

"Apanačka bude teď mým bratrem a přítelem, nesmí se tedy divit, že se ho vyptávám bílí mužové však mají ve zvyku ptát se přátel na zdraví těch, kdo jim jsou nejbližší. Tvá matka je zdráva?"

"Její tělo je zdravé. Avšak její duch při ní nedlí. Odstěhoval se k Manitouovi."

Sklonil jsem hlavu a dál jsem se už nevyptával. Tak tedy ta žena, s kterou jsem mluvil v Kaamkulanu, v Zaječí dolině, byla Apanačkovou matkou! Divná, divná věc... Snad se dozvím něco bližšího od medicinmana, najde se k tomu jistě příhodný okamžik. Apanačkovi jsem už nechtěl klást další otázky, a ostatně už ani nebyl čas na řeči. Blížili se k nám v řadě noví jezdcí: naši Apačové dopravující vodu. Zásobovací plán klapal na sto procent, teď jsme se už nemuseli obávat, že budeme trpět žízní.

A přišla ta voda v pravý čas! Nám k chuti a Komančům jako doušek v poslední chvíli. Chlemtali ji jeden přes druhého, až jsme museli zasahovat, jak se s křikem a nářkem dožadovali ukojení žízně a předbíhali jeden druhého. Ale nebylo ani divu, byli opravdu vysušení jak tresky. Ovšem podvolit se úplně jejich nezměrné touze po vodě jsme také nemohli tolik jí zase nebylo, i když naše skupiny rozestavené v poušti jako štafeta se činily jen což. Ostatně, nebyli zde jen lidé, nýbrž i koně, a ti před zpáteční cestou k oáze museli rovněž dostat svůj díl...

Bylo s tím vším dost práce, a třebaže se už pomalu blížil večer, rozhodli jsme se, že se vydáme na zpáteční výpravu co nejdřív. Obloha byla jasná, slibovala průzračnou noc, ve svitu hvězd se dalo jet stejně spolehlivě jako za dne, a o to pohodlněji, že nepražilo nemilosrdné slunce. Přitom nám měly neustále vyjíždět vstříc jednotlivé hlídky naší zásobovací štafety, takže o pití jsme nemuseli mít obavy, i když se naše zpáteční pouť nutně prodlužovala tím, že jsme museli odstranit tyče značující cestu do kaktusové pasti. Nechat je na místě znamenalo ovšem ohrozit nějaké náhodné jezdce a zavést je do stejné beznadějného postavení jako Komanče.

Ale ještě než jsme se vypravili, vykourili jsme s mladým naiinským náčelníkem dýmku přátelství. Sesedli jsme se ve čtveřici, včetně Old Surehanda, a s obřadností, bez níž se tento ceremoniál u Indiánů nemůže obejít, jsme vypouštěli dým přátelství a míru do všech čtyř světových stran a nahoru k nebi i dolů k zemi. Jeden po druhém jsme pronesli slavnostní řeč, my tři kratší, zato Apanačka až na podiv vzornou a vzletnou během celého aktu bylo vidět, jak nesmírně si na věci zakládá, jakou má nesmírnou radost z přátelství nyní už potvrzeného i podle všech indiánských pravidel. A ačkoliv my tři jsme zrovna neplýtvali takovými řečnickými výlevy, pociťovali jsme v duchu stejnou radost, že to všechno tak dobře dopadlo.

"Ať nikdy nic neporuší naše přátelství," ukončil jsem svůj stručný proslov a trojí howgh, jež zaznělo na dotvrzenou, uzavřelo obřad tak majestátně, že jsem si připadal málem jako na středověké korunovační slavnosti.

A potom už nezbyvalo nic než rozdělit ukořistěné zbraně mezi Apače, sestavit průvod (kolem dvou Komančů jeli vždy

tří Apači) a vydat se do tmavnoucího večera. Připojil se k nám i "generál", záhadný pan Douglas se svými průvodci. Ti nám koneckonců nevadili, byli mlčenliví a do ničeho se nemíchali, zato generál přednášel ostošest. Ale byť to nebyl zrovna dvakrát příjemný společník, tady v poušti jsme ho nechat nemohli, to by neodpovídalo zálesáckým a westmanským zásadám. Vždyť přece nic neprovedl, ničím se proti nám neprovinil.

Upřímně řečeno, víc než na Komanče a na zpáteční cestu jsem v těch hodinách myslel na Tiboveteelen, kterou jsem potkal v Zaječí dolině, a na jejího Tibotaku, který teď s námi putoval hvězdnatou nocí Llanem Estacadem. Nešel mi z hlavy on, nešla mi z hlavy ona, byl jsem čím dál pevněji přesvědčen, že za tím vším je skryt jakýsi divný osud, divná událost. Po tom, co jsem se dozvěděl od Apanačky, má zvědavost samosebou jen ještě vzrostla. Vedení naší karavany jsem mohl s klidem přenechat Vinnetouovi a Bloody Foxovi, který se k nám opětně připojil, a sám jsem pátral po vhodné chvíli, kdy bych mohl navázat rozhovory s Apanačkovým otcem. Nakonec jsem využil jedné ze zastávek a jakoby náhodou se k němu přidružil.

"Vidím podle odznaků, že rudý muž je medicinmanem kmene Naiinů," prohodil jsem jaksí mimochodem, jako bych to byl zjistil právě teď.

Zvedl oči, zamračil se a odpověděl stroze:

"Ano."

"Rudí bojovníci se vždycky radí se svými medicinami,

než podniknou nějakou vypravu. Tentokrát to neudělali?"

"Udělali."

"Ano? A co se dozvěděli?"

"Medicina jim slíbila vítězství."

"To tedy selhala."

"Medicina nikdy neselže, protože vyslovuje myšlenky velikého Manitoua. Avšak když bojovníci vrší chybu na chybu, když zapomenou, že Manitou vložil do jejich hlav mozek, změní se štěstí v neštěstí. Selhali synové Naiinů."

Potřásl jsem účastně hlavou:

"To máš pravdu. Manitou na všechno nestačí. Člověk se také musí přičinit sám... Můj bratr je rovněž synem Naiinů?"

"Ano," zavrčel nevlídně. "Co jiného by byl?"

"Slyšel jsem, že je otcem mladého náčelníka," řekl jsem.

"Apanačka je mým synem," zabručel zase tak neochotně. Moc velkou radost z mého zájmu o rodinu neprojevoval.

"Jediným?"

"Mhm..."

"Ale dcer máš snad více?"

"Ne."

Příliš řečný tedy ten medicinman nebyl. Ale nedalo se nic dělat, musel jsem předstírat, že jeho neochotu ke konverzaci prostě nepozoruji. A tak jsem pokračoval v nenuceném tónu:

"Tvá žena s tebou sdílí život v tvém vigvamu?"

Cosí opět zavrčel, snad to mělo znamenat ano.

"Smím vědět, jak se jmenuje?"

Zarazil se. Vrhł po mně zkoumavý pohled, než se rozhodl odpovědět:

"Old Shatterhand je slavný náčelník. Patří se tedy, aby muž jako on se zajímal o squaw náležející jinému muži?"

"Zajímám se o to, protože jsem vykouřil s Apanačkou dýmku míru a přátelství. Víš to?"

"Ano. Mohl udělat něco chytřejšího."

Dovedl jsem si představit, co asi má na mysli. Tvářil jsem se ovšem stále stejně nenuceně.

"Vidím, že jeho počínání zřejmě neschvaluješ."

"Ne."

"Má jiné názory než ty, nesmíš mu to mít za zlé," řekl jsem. "A já, pochop to, když jsem se stal jeho přítelem, se teď zajímám o všechno, co se ho týká. Proto jsem chtěl vědět, jak se jmenuje jeho matka."

"Ode mě se to nedozvíš."

"Ale proč?"

"Protože ti to neřeknu. Howgh!"

A byl konec! Věděl jsem, že když jednou vyslovil své howgh, nedostanu z něho odpověď ani dvěma páry koní. Samozřejmě, indiánský mrav nedovoloval, aby muž vyslovoval před jiným mužem jméno své ženy. Ale byl tenhle zvyk skutečně tak do puntíku dodržován? A byl skutečně pravým důvodem, proč se medicinman tak zpěchoval? Co když v tom bylo něco jiného? Mám nechat svých pokusů, nebo by bylo chytřejší jít na věc z jiného konce?

Pozoroval jsem chvíli ve svitu měsíce medicinmanovu zasmušilou tvář a potom jsem najednou vypálil s neočekávanou otázkou:

"Ty jsi Tibotaka, že je to tak?"

Trhl sebou v sedle, napřímil se ale neodpověděl.

"A ona je Tibovete, mám pravdu?"

Zase to zarytý mlčení a dva tři pohledy zpod brv, prozrazující znepokojení a napětí. Patrně čeká, s čím ještě přijdu, pomyslíl jsem si, a udeřil jsem vzápětí potřetí:

"A znal jsi vavu Dericka?"

To byla ona otázka, kterou mi Tibovete tak důrazně a několikrát opakovala.

Z očí jako by mu vyšlehl plamen.

"Uff!"

"Ach, ten můj myrtlewreath!" pokračoval jsem.

Znovu sebou trhl, jako by ho bodl nožem.

"Uff, Uff! Odkud to máš?"

"Pshaw!"

"Od Apanačky!"

Mračil se jako tisíc čertů.

"Pshaw!" mávl jsem rukou.

"Proč mi neodpovíš?"

"Protože nechci."

"Bojíš se! Bojíš se mě!"

"Hlouposti!"

Zasyčel zlobně a prudce trhl spoutanýma rukama. Pouta však držela pevně.

"Kdybych nebyl svázán, tak bych ti ukázal! Donutil bych tě, abys mi odpověděl!"

"Ty?" zasmál jsem se. "Starý medicínman, který straší děti a staré báby svými komediiemi?! A který s celými slavnými kouzly dovedl svůj kmen až k těmhle žalostným koncům? A to bys chtěl k něčemu donutit Old Shatterhanda? Naopak jen to ty máš štěstí, že jsi svázán, jinak bych s tebou zatočil!"

"Chceš se mi posmívat? A mé medicíně? Varuju tě! Dej si pozor!"

"Prosím tě!"

"Dej si pozor na jazyk!" opakoval. "Jednou budeš hořce litovat, že jsi vyslovil něco takového jako před chvílí! Zaplatíš za to!"

Rozčilením už jen sípal. Zřejmě to, co mi řekla v komančské vesnici Tibovete, bylo pro něj nesmírně důležité. Alespoň to jsem tedy zjistil, i když klíč k tajemství mi zůstával dál nedostupný. Ale dobrá, uvidíme, jak se věci vyvinou dál, pomyslel jsem si a přitáhl Hatátitlovi lehce uzdu.

"Jenom nevyhrožuj!" rozhodl jsem se ukončit podivný rozhovor. "Mně strach nenaženeš. Jeď si dál, ale počítej s tím, že není ještě všemu konec. Možná dost brzo ti řeknu, jak to s tebou je odkdy jsi Tibetaka!"

Nechal jsem ho předjet a vmísil jsem se mezi ostatní.

Nežli jsem se nadál, měl jsem po boku spolujezdce. A mohl jsem si hned myslet koho! Old Wabble se kymácel v sedle a vyklepával si dýmku, kterou právě dokouřil. Pomrkal přitom po mně, strnule se usmíval a vůbec se tvářil, jako bychom spolu vycházeli jen v tom nejlepším.

Nespěchal jsem, abych ho oslovil, a když viděl, že se nemám nijak k řeči, spustil sám:

"Nějak se mračíte, sir. Snad ne ještě pořád na mě?"

"Uhádl jste."

"Vážně? A co jsem vlastně provedl tak strašného?"

"Vy se ptáte?"

"Myslel jsem to přece dobře. Chtěl jsem se dozvědět, co má Vupaumugi za lubem."

"To je mi jedno, co jste chtěl zjistit a jak jste to myslel. Tady na Západě rozhoduje výsledek a hlavně jste mi něco slíbil: měl jste poslouchat. A kdybych vám přitom nebyl už předtím důtklivě nefíkal, abyste si dal pokoj s hloupými bravurami!"

"Hloupé bravury?! Takové výrazy bych si vyprosil, sire Je vám známo, s kým mluvíte?!"

Mávl jsem rukou:

"King of the cowboys, já vím, máte toho pořád plná ústa. Ale nemyslete si, že si kvůli tomu před vámi kleknu na zem. Jak by to vypadalo, kdyby si každý dělal, co ho právě napadne. Já už vás do party nechci, rozhodl jsem se. Každý svou cestou, sir"

"Zounds! To myslíte vážně?"

"Už jsem to řekl."

"Jsmě tedy spolu hotovi?"

"Ano."

"Well! Jak chcete! Já se kvůli tomu nezblázním. A doprošovat se taky nebudu, jestli s tím náhodou počítáte. Mějte se dobře!"

Pohodil uraženě hlavou a přitáhl koni uzdu. Chvilí se s ním točil, jako by ho nemohl přimět ke kroku. Ovšemže protahoval náš rozchod úmyslně, patrně se domníval, že si na poslední chvíli všechno rozmyslím. Když viděl, že se k ničemu nemám, pokrčil rameny a beze slova odcválal.

Osaměl jsem, ale zase ne na dlouho. Nyní se mi objevil po boku Apanačka. Hned jsem si domyslí, proč mě asi vyhledal, jeho otázka mě ani nepřekvapila:

"Old Shatterhand hovořil s medicinmanem Naiinů?"

"Ano. On se ti zmínil?"

Přikývl:

"Jeho mysl ovládá hněv."

"A co ho tak rozčililo?"

"Ty! Víš, že jeho žena se jmenuje Tibovete a on že se nazývá Tibotaka. A hovořil jsi s ním také o vavovi Derickovi."

"A to jsou nějaká tajemství, že nad tím tak zuří?"

Potřásl souhlasně hlavou.

"Vždyť ty to také víš, jaképak tedy tajemství," namítl jsem krče rameny.

"Já nejsem běloch."

"Ach tak! A proč to má zůstat tajemstvím zrovna pro bělochy?"

"Poněvadž to jsou čaromocná slova a patří k tajemstvím medicíny!"

"A ty víš, co znamenají?"

"Ne."

"Jsi přece medicinmanovým synem..." podivil jsem se.

"On mi svá tajemství nesděluje. Ptal se mne, odkud znáš jeho slova, avšak já jsem nedovedl odpovědět. Řekl jsem mu pouze, že Old Shatterhand byl v Kaamkulanu a zmocnil se tam náčelníkovy medicíny. A že tam spatřil mou matku."

"To je pravda."

"A ty jsi s ní mluvil? Opravdu?"

"Opravdu."

"A ona ti řekla..." naznačil rukou.

"...ta slova. Ano."

"Uff! To se medicinman nesmí dozvědět!"

"Pročpak?" zvedl jsem nechápavě obočí.

Odmítavý posunek rukou.

"Nechci, aby bil mou matku. Statečný bojovník se nesníží k tomu, aby vztáhl ruku na squaw, avšak jeho často hněv zbaví rozvahy. Nesmím se podřeknout, že jsi mi řekl, že ses ta slova dozvěděl z jejích úst."

"A kdo jiný by mi to mohl povědět?"

"Budu předstírat, že ti je pověděl některý z našich bojovníků!"

"Hm... dost dobře to nechápu, ty okolky..." Apanačkova slova mi vrtala hlavou. Význam ženina rčení je neznámý, přitom o něm zřejmě vědí i bojovníci, možná dokonce celá osada Kaamkulan, přede mnou se má však zamlčet jakému tajemství jsem tu vlastně na stopě? Naklonil jsem se ke Komančovi: "Poslyš kouřili jsme spolu dýmku přátelství, doufám tedy, že věříš, že s tebou smýšlím poctivě. Chceš mi odpovědět otevřeně, ale prosím zcela otevřeně na mé otázky?"

Apanačka přikývl.

"Ano. Odpovím Old Shatterhandovi na všechno."

"Máš rád svého otce, medicinmana?"

"Mám raději svou matku," vyhnul se přímé odpovědi.

"A tvá matka ta ho má ráda?"

"Nevím. Skryvá se před ním, protože ztratila svou duši. Je tomu už dávno, co od ní odešla, Apanačka byl tehdy ještě malý chlapec."

"Mhm... Řekni mi ještě: je medicinman opravdu původem z kmene Nainu?"

"Není."

"Není?" podivil jsem se. "To mě tedy obelhal."

"Přišel k Naiinům od jiného kmene."

"Víš, od kterého?"

"Nikommu to ještě neprozradil."

"Stýká se s bílými lovci?"

"Jen někdy, náhodou."

"A nemá mezi nimi nějaké přátele?"

"Ne."

"Dávej prosím pozor, nač se tě zeptám teď: neschovává se on vlastně před bílými lidmi? Myslím to takhle: jestli se jim nevyhýbá víc než Indiánům?"

Apanačka se na okamžik zamyslel.

"Řekl bych, že se nestýká rád ani s těmi, ani s těmi."

"Opravdu? Domníval jsem se, že bělochům se přece jenom vyhýbá víc."

"Proč se to Old Shatterhand domnívá?"

"Mám určité podezření."

"Jaké?" vysypal ze sebe se zřetelnou úzkostí v hlase.

"Jsi jeho syn, nezazlívej mi, že ti hned neodpovím. Až přijde čas, budu mluvit."

"Old Shatterhand ví, co dělá. Apanačka ho chápe. Smí se ho teď on na něco zeptat?"

"Ptej se."

"Neřekla ti má matka, abys slova, která ti svěčila, před nikým nevyslovoval?"

"Ano, říkala, že si je mám nechat pro sebe. Neprozradit je nikomu."

"Ale tys promluvil!"

"Ale neprozradil jsem je. Medicinman je přece znal. Před nikým jiným jsem nic neřekl a ani neřeknu."

"Nesmíš! Ta slova jsou tajemstvím medicíny!"

"Mhm... Ale pokud vím, jde o běžné výrazy, aspoň natolik vaši řeči rozumím. Jenom tibo je výraz, který neznám. Co znamená?"

"To ti nemohu říci."

"Čili ani ty neznáš jeho význam?"

"Často jsem jej slyšel z matčiných úst, ale co ten výraz znamená, nevím."

"A elen

Zavrtěl hlavou:

"Také nevím."

"To je divná věc," řekl jsem. "Tibo, elen to nevypadá vůbec na indiánská slova. Budu muset pátrat dál..."

"Ty se chceš zmocnit tajemství medicíny?"

Téměř se zhrozil.

"Jestli jde vůbec o nějaké tajemství medicíny... Začínám o tom mít dost pochyby."

Na Apanačkově čele se objevila vráska.

"Nevím, proč Old Shatterhanda znepokojují tyto věci," řekl po chvíli. "Měl by se však mít před medicinmanem na pozoru! On nemá rád ty, kdo vyzvídají a pátrají po tajemstvích medicíny. Přivolá na ně potom ze své moci neštěstí a může jim škodit i na dálku. On ovládá mnoho nebezpečných čar a kouzel!"

"Ale jdi!"

"Ty mi nevěříš?"

Lehce jsem se pousmál, Apanačka se však mým úsměvem nedal zviklat. Jeho tváří přelétl hluboký stín.

"Velmi prosím Old Shatterhanda, aby má slova bral vážně. Ať si dává dobrý pozor!"

Řekl to tak naléhavě, že jsem musel odpovědět ve stejném tónu:

"Děkuju ti a budu se řídit tvým upozorněním... Ale teď

ještě bych rád věděl: žijí synové Komančů s Čikisavy v přátelství?"

"Ano."

"A víš, kde mají čikisavové své pastviny?"

"Nahoře při řece Red River. V oněch místech, kde se vlévá do řeky Peace."

"Myslím, že to je malý kmen, mám pravdu?"

"Mají pouze několik stovek bojovníků a jediného náčelníka."

Přikývl jsem.

"A to je Mba?"

"Ano."

"Jaký je to člověk?"

"Je to muž jako všichni ostatní."

"Čili chceš říct nebojácný náčelník, ale nijak příliš slavný!"

Prisvědčil.

"Kdo má málo bojovníků, nemůže podnikat velké výpravy. Nikdy jsem však neslyšel, že by vyvolal spor nebo porušil slovo nebo někoho záludně přepadl."

"Výtečně. Mám z něho stejný dojem... Poslyš, znáš ho blíž?"

"Ne."

"Ale mohl bys s ním nenápadně promluvit? Rád bych totiž zjistil, jak se seznámil s tím naším generálem a vůbec, co je zač ten Mr Douglas. Kam má namířeno, proč, atakdále. Přirozeně bych byl nerad, aby se o tom generál dozvěděl. A ani Mba by neměl tušit, že mě to zajímá."

"Apanačka mu nebude klást přímé otázky, a přesto od něho zjistí, co je zapotřebí."

Mladý naiinský náčelník naznačil pokynem hlavy, že chápe, oč mi jde, pobídl jemně svého koně a ztratil se mi z dohledu.

Ten chlapec se mi opravdu líbil!

Zpátky se ke mně vrátil asi za půl hodiny. Zprávy byly zevrubné.

"Mba se potkal s mužem, který si říká generál, při březích řeky Cherry," oznámil. "Neví však nic bližšího ani o něm, ani o třech mužích, kteří ho doprovázejí. Generál požádal náčelníka Čikisavů, aby je všechny převedl přes Liáno Estacado k řece Peace, kde jsou pastviny jeho kmene. Právil, že si tam odpočine a potom pojede dál."

Také Apanačkovi byl Mr Douglas bezpochyby podezřelý, jinak by o něm nemluvil jako o muži, který si říká generál. Znovu se mi potvrdilo, že naiinský náčelník chodí po světě s otevřenýma očima.

"Neřekl kam?" zajímalo mě.

"To Mbovi neřekl," zavrtěl Apanačka hlavou.

"Jistě mu ovšem generál za jeho službu něco slíbil..."

"Tři pušky, prach a olovo."

"Víc ses nedozvěděl?"

"Nechtěl jsem budit pozornost přímými otázkami."

"To bylo od tebe prozíravé."

"Smí se Apanačka zeptat, z jakého důvodu se Old Shatterhand tak velmi zajímá o muže v generálském kabátě?"

"Abych ti řekl pravdu, žádný zvláštní důvod k tomu nemám... Jenom se mi ten člověk nějak nezamlouvá. A já kolem sebe nemám rád lidi, o kterých nemám jasno. Ale když už se ke mně řízením osudu přilepí, vždycky se snažím, abych si co nejdříve zjistil aspoň, kdo jsou, kam mají namířeno, čím se živí."

Ano, koneckonců mi mohly být plány a záměry nějakého chlapíka, který se vydává ostatně bůhviproč! za generála, naprosto lhostejné! Ale ty jeho namyšlené řeči, okázalé vystupování a zároveň nejistý pohled, kterým uhýbal, jakmile se mu člověk zadíval příměji do očí, ve mně živily podezření, i když jsem nedovedl povědět přesně jaké a proč. I z tohoto důvodu jsem se snažil dozvědět o Mr Douglasovi něco bližšího. Ale to, s čím přijel Apanačka, bylo málo, a než aby to rozptýlilo mou nedůvěru, spíš ji jen ještě utvrdilo. Zatím jsem se ale spokojil aspoň s tím, co Komanč zjistil, a dál jsem nešel. Asi to byla chyba, byl bych si ušetřil leccos, kdybych byl důslednější a nedůvěřoval raději už od této

chvíle...

Když se začalo rozednívat, počkal jsem si na zadní voj, kde skoro po celou dobu naší noční pouti cválal Vinnetou na svém Ilčim. Sluneční kotouč se zvolna vyvaloval zpod obzoru a začal barvit zvláštním přísvitem nekonečné písčiny kolem nás. Jitřní vzduch se lehce zachvíval, byl tak lahodný, že každý doušek nabraný do plic mně působil vyslovenou rozkoš. Jezdívají jsme tak s Vinnetouem často, jeli jsme třeba hodinu dvě beze slova, a přece jsme oba pokládali takové ranní jízdy za chvíle z nejvzácnějších. Těšil jsem se z toho i teď. Jeli jsme spolu tiše a mlčky až k nejbližšímu stanovišti Apačů, předposlednímu před Bloody Foxovým sídlem. Využil jsem zastávky, při které jsme si doplnili zásoby vody, abych zas zajel ke generálovi. Teď šlo o to, komu dovolíme vstoupit do oázy: o tom, kde přesně je, rozhodně ani v budoucnu neměl vědět kdekdo.

Generál se držel po celou dobu jízdy v družné dvojici s Old Wablem a nejevil příliš velké nadšení nad tím, že jsem ho oslovil.

"Mr Douglasi," řekl jsem, "blížíme se pomalu k cíli..."

Podrážděně mě přerušil, opravil mě velmi dotčen, ba uražen:

"Jsem generálem, jestli dovolíte, sir! Prosil bych, abyste, to laskavě vzal na vědomí. Slušný člověk má úctu před titulem druhého. Musíte si totiž uvědomit, že jsem vítězně bojoval u Bull Runu, že jsem zvítězil u Gettys"

"burgu a tak dále a tak dále. To vím, sir, mám dobrou paměť a nemusí se mi nic připomínat. Já osobně si na žádné titulatury nepotrpím, ovšem urazit jsem vás v žádném případě nechtěl. Tvrdíte, že jste generál, dobře, budu i vás tak titulovat. Tak tedy: Pane generále, pomalu jsme se dostali k cíli cesty a nezbude nám, než abychom si řekli sbohem."

"A proč bychom si měli říkat sbohem? Proč?" vyrazil, ze sebe.

"Protože se naše cesty rozcházejí, pane generále."

"Ale vůbec ne! Já mám namířeno k místu, které se jmenuje! Sto stromů, a vy tam jedete, jak mi řekl Mr Cutter, také. Nebo se snad mýlím?"

"Nemýlíte se."

Ovšemže to bylo něco zcela jiného, než co původně měli v úmyslu. Nejdřív k Čikasavům, teď k Gutesnontinkhaj, to přece byl rozdíl a já bych byl věru rád zvěděl důvod, proč svůj prvotní záměr tak rychle změnil. Nic na tom samozřejmě nebylo, mohl se rozhodnout jinak, ale mě zarazilo, jak vítězoslavně si vzápětí ulevil: "No prosím! A i kdybychom neměli společnou cestu, jako že ji máme, musel bych do oázy!"

"Musel? Nechápu proč."

"Nejjasnější věc na světě! Poněvadž nemám vodu a doufám, že byste mě přece nenechali zajít žízni!"

"Nějak rychle ji spotřebováváte."

"To je tím, že se chovám jako člověk. Ne jako hyena! Rozdělil jsem se s Komanči, ti..."

"... ti mají vody dost," skočil jsem mu do řeči. "Jistě mnohem víc, nežli by dopřáli nám, kdyby byli na našem místě. A mimochodem, oáza, o které mluvíte, není žádná výletní restaurace, aby se tam kdekdo zastavil na skleničku."

"Leda že je pozván!"

"Vás někdo pozval?" podivil jsem se.

"Zde Mr Cutter, a to je host a přítel Mr Bloody Foxe. O tom jste jistě informován."

"To je otázka, jestli se může Mr Cutter považovat za hosta dokonce přítele Mr Bloody Foxe! A i kdyby tomu tak bylo, měl by tím spíš vědět, že do oázy nemá přístup každý."

"Už rozumím! Vy se prostě bojíte, že by se mohla prozradit cesta mezi kaktusy k domu Mr Foxe? Tu starost si můžete klidně ušetřit. Mr Cutter mi ji popsal tak přesně, že bych ji klidně našel i bez vás."

Mr Cutter udělal zase další hloupost. Samozřejmě že jsem to neřekl nahlas, ale pořádně mě to nazlobilo. Teď se nedalo nic dělat, zabraňovat dál generálovi v přístupu do oázy nemělo nejmenší smysl. Nadšen jsem se, to se rozumí, netvářil

a generál si to uvědomoval se zřejmou škodolibostí.

"Well! Tak si dojděte do oázy pro tu vodu. Ale stačí, když pojedete vy. Vaši společníci mohou počkat mimo," řekl jsem.

Ušklíbl se na to, neřekl však nic, spokojil se s tím, že mi, jak byl přesvědčen, dokonale vypálil rybník.

Od pasti v kaktusovém poli až k oáze byl den cesty, jenže utrmácení a žíznivým pochodem zeslabení koně Komančů se ploužili velmi pomalu a tak jsme se dostali k cíli až hodně pozdě, na druhý den ke druhé hodině odpoledne.

Čekalo nás tu hodně práce. Nejdříve jsme odvedli nové zajatce k místu, kde už byli Šibabigovi bojovníci. Apači je obklíčili v kruhu, ostatně beze zbraní a bez zásob by se sotva kdo z nich chtěl pokusit o útek, víc námahy si vyžádalo zaopatření bojovníků i zvířat. Dvě stě Komančů, tři sta Apačů tedy pět set lidí, jejich koně, zaopatření, rozmístění na noc měli jsme s tím starostí až nad hlavu všichni: já, Vinnetou, Bloody Fox, Old Surehand, Enčarko, Parnell i Hawley.

Nakrmit lidi pomohli ze svých zásob Apačové. Neměli sice masa nadbytek, ale s trochou skrovnosti se dalo vydržet přinejmenším až do druhého dne. Rozhodli jsme se, že kolem poledního nastoupíme zpáteční cestu ke Gutesontinkhaji. O koně se postarali Enčarkovi bojovníci. Odváděli zvířata po skupinách k jezírku v oáze a napojená je shromažďovali na planince za kaktusovým polem. Čím méně lidí mělo přesné vědomosti o Bloody Foxově sídle, tím lépe.

Už se dost připozdívalo, když jsme si já a Vinnetou konečně mohli také dopřát odpočinek. Byli jsme ostatně už poslední. Bloody Fox dal vytáhnout před dům lavice a zapálil dva ohně, na nichž si přítomní mohli opékat kusy masa. Plamínky vesele praskaly a osvětlovaly stavení jako v pohádce. Tu a tam se mihl v jejich záři černý Bob anebo pečlivá všudybylka matka Sanna. Sedělo se ve skupinách, Parnell se svým kamarádem Hawleym, Old Surehand, Apanačka a Bloody Fox ve trojici, šibabig poněkud stranou a Old Wabble samozřejmě s generálem Douglasem, z nich se skutečně za těch několik hodin stali blíženci, učiněná dvojčata. Douglas opět bavit společnost, vykládal o nějaké své lovecké vypravě, o lidech, s nimiž se setkal při té příležitosti u Fort Terrelu, tvrdil, že tam byl jeden zajímavější chlapík než druhý, a zejména prý jakýsi Saddler, což ostatně ani nebylo jeho pravé jméno, dozvěděl se od jeho kumpánů potají, že ve skutečnosti se prý jmenuje Etters, Dan Etters, byla li ovšem i to pravda... Old Surehand až do tohoto okamžiku poslouchal spíš na půl ucha, potichu si o něčem povídal s Bloody Foxem, teď však naráz zbystřil sluch, a jak zaslechl Ettersovo jméno, vyskočil a vyprávěče vzrušeně přerušil:

"Etters? Řekl jste Etters?"

"Yes, sir."

"A nepřeslechl jste se?"

"Ještě jsem nepozoroval, že bych byl nedoslýchavý," nafukoval se generál.

"A říkal jste Dan? Tedy Daniel?"

"Dan Etters."

Jak tak přebíhaly přes generálovu tvář mihotavé pruhy světla a stínů od plápolajícího ohně, zazdalo se mi, jako by se v ní na vteřinu objevil výraz jakési úzkosti, nebo alespoň nepříjemného překvapení. Ale trvalo to opravdu jenom vteřinu nezdálo se mi to jenom? Ale proč by byl zase na druhé straně Old Surehand tak rozrušen? Tady byl háček, za tím byla nějaká podivná, mně neznámá historie.

Old Surehand zhluboka oddechoval:

"Můžete mi říct, jak ten člověk vypadal?"

"Hm, hm... jak vypadal... Vy znáte Etterse?"

"Ano, znám. Jen bych rád věděl, jestli je to ten člověk, o kterém jste se zmínil. Proto chci, abyste mi ho popsal trochu blíž."

"Rád bych vám vyhověl, ale nevím, jak do toho. Jak vám mám popsat člověka, který vypadá jako tisíce jiných, tak asi moje postava, patrně stejně starý, jinak nic nápadného, nic zvláštního..."

"Opravdu ne? Nevšiml jste si na něm ničeho?" naléhal čím dál vzrušeněji Old Surehand. "Nevšiml jste si... například, jaké měl zuby?"

"Zuby? Hm... pravda, zuby měl špatné, dost mu jich vypadalo."

"Kde? Nahoře? Dole?"

Mr Douglas zvedl udiveně obočí:

"Co všechno na mně nechcete, sir! Nejsem zubní lékař! Ale počkejte, počkejte, teď si uvědomuju myslím, že mu chyběly nahoře. Ano, dva zuby mu tam chyběly, a to dost: šlapal si na jazyk, když mluvil."

Chichotal se tomu pobaveně.

"Tak to je on," vydechl Old Surehand. "Konečně nějaká zpráva o něm!"

"Vy toho člověka hledáte?"

"Jestli ho hledám? To je snad slabé slovo. Já po něm přímo pasu a jak dlouho už! A kde všude už!"

"Když po někom paseme, tak je to obvykle náš nepřítel," řekl generál a zadíval se na lovce zkoumavým pohledem.

"Ten člověk mi ublížil. Hodně ublížil."

Old Surehandův hlas zněl neobyčejně stroze, tvrdě, ostře.

"Nevycházím z údivu. Ten Etters mi připadal nevinný jako andílek."

"Andílek?" zasmál se Old Surehand. "Kdybyste řekl ďáblík, ďábel, čert, satanáš! Víte, co mi udělal? Mám vám to vypravovat? Jednou mi..."

"Stop, Mr Surehande!" Vpadl jsem mu rychle do řeči. Jeho rozčilení rostlo, mohl by v takovém stavu prořeknout něco, co by ho třeba později moc a moc mrzelo. "Zdá se mi, že jste se dostal trochu příliš do varu... a v takové chvíli se člověk může lehce mýlit."

"Ne, ne, já jsem si jist, já se určitě nemýlím."

Nepochopil hned, proč jsem ho přerušil, teprve můj významný pohled a gesto ho zarazily v řeči. Odmlčel se, chvíli mu trvalo, než si srovnal myšlenky, pak z jeho mohutné hrudi unikl povzdech a dokončil už klidněji:

"Ale co z toho? To už nikoho nezajímá. Nechme to spát!"

Sledoval jsem generála, jak najednou přímo visí na Old Surehandových rtech. Teď sebou dokonce trhl tak vzrušeně, až se mu rozcinkaly metály na stejnokroji.

"A proč by to nikoho nezajímalo? Jen vyprávějte, Třeba necháváte spát tu nejzajímavější historku..., " třepal rukou.

Old Surehand potřásal jen hlavou, už se ovládal.

"Pochybuju, je dost nudná a suchopárná. A já ani neumím dost poutavě vypravovat. Jen ještě maličkost, prosím vás kde že jste viděl toho Dana Etterse? Říkal jste tuším ve Fort Terrelu?"

"Správně."

"A on tam zůstal?"

"To nevím... Ale vykládal, že se tam zdrží aspoň týden."

"A jak dlouho je to, co jste tam byl?"

"Čtyři dny."

"To znamená, že ještě tři dny by se měl ve Fortu zdržet!"

"Snad se za ním nechcete vypravit? Než byste se tam dostal, bude dávno v prachu!"

"Najdu si jeho stopu!"

Zase se začal dostávat do varu, naštěstí však zachytil můj varující pohled. Přejel si dlaní čelo, lehce orosené potem, a mávl rezignovaně rukou:

"Pshaw! Co s tím vlastně ať si běží, kam ho nohy ponesou! Mám s ním sice jakýsi nevyřízený účet, ublížil mi před časem, ale i kdybych ho nakrásně lapil, nic nepořídím. Soud by řekl, že ty věci jsou promlčené, a mstít se po letech... Už o tom nebudu mluvit."

Generál také už dál nenaléhal, předmět hovoru změnil navíc Sam Parnell, který si vzpomněl, že se před časem rovněž potloukal kolem Fort Terrelu a seznámil se tam s velitelem Waynem, a teď se Douglase začal dotazovat, jestli tam stále ještě služebně působí. Využil jsem situace, mrkl nenápadně po Old Surehandovi a ztratil se po anglicku dovnitř do domu.

Lovec za mnou přišel za chvíli, jen stěží potlačoval vzrušení. Dokonce se mu lehce trásly ruce.

"Co se děje? Proč jste na mě tak mrkal? Na něco jste přišel?"

"Zatím na nic jenom se bojím, jestli jste tomu kvasi generálovi neřekl víc, než bylo nutné. Nevím proč, ale nevěřím mu, ani co by se za nehet vešlo."

"Já taky ne, já taky ne," opakoval roztěkaně. "Ovšem on s Ettersem a s tou mou věcí nemá nic společného, v tom směru jsem klidný."

"Já tak úplně klidný nejsem. Dokonce mám dojem, že o tom Ettersovi začal vysloveně kvůli vám. Jako by to byla nějaká vějička. Díval se přitom na vás tak upřeně a zkoumavě... Něco z vás určitě chtěl dostat."

"Náhoda!" mínil lovec. "Vždyť mě ani nezná, sir, tak jakápak vějička, co by ze mě chtěl dostávat..."

"Zná vás," opravil jsem ho. "Určitě vás zná."

Než jsme mohli důvěrný rozhovor nějak uzavřít, dostali jsme do hry ještě třetího. Vchodem k nám proklouzl Apanačka a z jeho spěchu bylo patrné, že přichází s něčím důležitým.

"Dovolí moji bratři, abych se zúčastnil jejich rozhovoru? Mluví o člověku, který má mezery mezi zuby?"

"Ano."

"Apanačka ho také viděl."

"Kde?" vzplanul hned Old Surehand.

"V Kaamkulanu."

"A kdy to bylo?" zeptal jsem se.

"Apanačka byl tehdy ještě chlapec."

Old Surehand si zklamaně povzdechl:

"Tak dávno..."

"Apanačka si pamatuje i jeho jméno, Etters. Nenáviděl ho tehdy a nenávidí ho dosud."

"Proč?" podivil jsem se. "Něco ti udělal?"

"Posmíval se mé matce."

"Hm. A navštívil vás náhodou, nebo přijel za obchodem?"

"To nevím. Byl možná medicinmanovým hostem, přebýval v jeho stanu. Avšak kdykoliv se ukázal ve vesnici, vstoupil do matky zlý duch a cloumal jejím tělem."

Nešťastná žena patrně byla stížená křečemi a Apanačka si to vysvětloval tímto jednoduchým způsobem. Bylo to pro něj bezpochyby velmi bolestné, i teď rysy jeho tváře dokazovaly, jak trpí. Povzdechl si na Indiána nevídaná věc!, a

dokonce tak žalostně, že mě to dojalo.

"Má matka byla tehdy krásná a mladá."

"Neměla světlejší plet' než nyní?" zeptal jsem se po chvíli.

"Měla takovou plet', jakou mají všechny squaw rudých mužů."

"Mhm, mhm... Asi jsem se tedy mýlil," řekl jsem a otočil jsem se k Old Surehandovi. "Tenhle Dan Etters není to, příteli, on, kdo vás vyhnal z civilizace až sem, na pustý Daleký západ? A ta vaše nevíra, nedůvěra k lidem nemá na tom hlavní podíl celá

ta pro mne pořád ještě záhadná ettersovská historie?"

Old Surehand pevně stiskl zuby, až jeho mocná, výrazná čelist ještě více vystoupila. Za vysokým čelem se zdůraznělou linkou hustého obočí se přeháněly neutěšené, kruté vzpomínky na vlastní minulost.

"Ano," zašeptal.

"A vy jste přesvědčen, že Etters je ve Fort Terrelu a chcete se za ním rozjet!"

"Divíte se? Odjedu ještě dnes večer! Nehodlám ztratit ani jediný den, ani hodinu. Vždyť jsem toho chlapa hledal léta a léta, po savanách, po horách, po kaňonech, kde všude já jsem ho hledal! A jako by se po něm slehla země... A najednou mi ho přihraje náhoda! Nesmím ho propást, sir, vy nevíte, co to je za ... stvůru, co mi způsobil... Pochopte mě!"

"Chápu vás úplně," řekl jsem a položil jsem lovcovi obě ruce na ramena. "Jen jednoho se bojím jestli generál mluvil pravdu! Jestli vás náhodou neobelhal! Nezlobte se. Nevěřím mu ani za mák."

"Ale co by z toho měl?"

"Co když vás chce znást? Možná i odlákat ze správné stopy?"

Old Surehand se na okamžik zamyslel. Potom zvedl své výrazné hnědé oči a lehce zavrtěl hlavou:

"Žádnou jinou nemám... Pojedu!"

"Sám?"

"Sám. Nemám nikoho, kdo by mě doprovázel."

"To víte, že máte! Mne!"

"Vás?" Zajiskřilo mu v očích radostí. Teď on mi sevřel ramena tak pevně, že jsem až zasykl pod tím prudkým nenadálým stiskem. "Vy byste se mnou opravdu chtěl jet?"

"Nebudu li vám na obtíž..."

"Co to mluvíte! Jako byste nevěděl, jak nesmím si vás vážím! Nemáte ani tušení, jak byste mi tím pomohl! Ten chlap je mazaný všemi mastmi, je to dravec! S ním nejsou žádné žerty, sir! Opravdu byste šel tedy jel se mnou?"

"Jistě."

"Ostatní vás zde budou postrádat."

"Vinnetou zde zůstane."

"Jenže jste měli společné plány"

"Nerozcházíme se nadlouho. Jakmile zjistíme, jak se mají věci ve Fort Terrelu, vrátíme se okamžitě zpět. A můžeme si konečně na později umluvit schůzku. Jestli jste se jednou rozhodl, musíme jednat bez průtahů."

Než mi stačil Old Surehand odpovědět, ozval se Apanačka. I on mluvil vzrušeně, naléhavě:

"Náčelník Komančů kouřil s bílými bratry kouř přátelství. Zná řeč bílých bratrů, umí číst stopy a nebojí se žádného nepřítele. Musí přesvědčit své nové bratry, že je hoden jejich přátelství. Kdyby nechal Old Surehanda nyní samotného bojovat s mužem, který mu ublížil, co by si jeho bílý bratr pomyslel? Že uzavřel přátelství s mužem, který mu tiskne ruku ve chvíli, kdy ho to nic nestojí, avšak zůstává stranou tehdy, kdy je zapotřebí jeho paže a jeho tomahavku. Old Surehand vyjíždí vstříc nebezpečí. Apanačka se cítí jeho bratrem a nemůže ho opustit. Pojede s ním!"

Mladému Indiánovi oči jen jiskřily. Ta slova šla od srdce, svou prostotou a upřímností dojímala. Old Surehand se po mně zpytavě díval. Apanačku bylo ovšem těžko možno odmítnout.

"Můj rudý bratr je přesvědčen, že jeho kmen bude souhlasit s tím, co podniká?" namítl jsem.

"Proč mluví můj bratr o mém kmeni, když já hovořím o nebezpečí, které hrozí Old Surehandovi? Komančové mají své tomahavky a dovedou se ochránit. Pojede li však Apanačka se svými bratry, dozví se mnohé věci, které nezná, a to bude na prospěch i jeho kmeni. A nepravil sám Old Shatterhand, že jeho rameno vždycky stojí ku pomoci tam, kde se děje bezpráví? Apanačka se chce podobat svým bílým bratrům, a proto s nimi pojede."

"Dobře, tak tedy pojedeš."

Bylo by bývalo marné mladého náčelníka přemlouvat. Byl by to považoval za urážku prostě by si to nedovedl srovnat se zásadami přátelství dokonce zpečetěnými posvátnou dýmkou.

"Vyrážíme ihned?" hořel netrpělivostí.

"Zítřka ráno těch pár hodin zdržení se nám bohatě vyplatí," mínil jsem. "Naši koně budou odpočatí a poklušou o to rychleji."

"Co když se Dan Etters zatím ztratí?" obával se Old Surehand.

"Beze stopy?" řekl jsem. "Ledaže by se vypařil do vzduchu! Nedělejte si starosti, sir! Najdeme ho, ale k tomu především potřebujeme svěží koně. Hatátitlá to zvládne lehce, Apanačkův kůň je také dobrý běhoun, všiml jsem si ho. Ale co vy?" Zamyslel jsem se na okamžik. "Pochybuju, že by ten váš stačil našim hřebcům.. Už to mám! Vezmete si toho číperu z Kaamkulana!"

"Vy mi chcete půjčit koně Velikého hroma?"

"Kdo mluví o půjčování? Je to dar!"

"Vždyť to je drahocenné zvíře!"

"Jsem snad koňsky handlíř, abych ho běžel prodat? Jednou je to válečná kořist a pro Velikého hroma spravedlivé potrestání. Berte, berte, dokud se dává."

Stiskl mi pravici, až mi všechny klouby zapraskaly.

"Sir, od vás to přijímám ale stejně jenom jako závdavek! Doufám, že mi dovolíte, abych vám to jednou odvedl. Jestli se vůbec člověk za takový dar může odvděčit!"

"S tím si nelamte hlavu," řekl jsem. "Radši se běžte na toho hřebce podívat, abyste se trochu seznámili. Nebo počkejte, doprovodím vás..."

Vyšli jsme ven, oheň zvolna dohořival, jen spoře osvětloval společnost, kde kupodivu chyběl Vinnetou. Šel však zřejmě jen na obhlídku stráží, poněvadž svou stříbrnou pušku zde nechal ležet opřenou o lavici, ostatně zrovna vedle mé medvědobijky a opakovačky. Apanačka se ztratil kdesi ve tmě, aby nebudil zbytečně generálovu pozornost, ten však, zdálo se, nás nebral na vědomí. Šuškali si stále cosi s Old Wablem, teď, i potom, když jsme se po chvíli vrátili od hřebce, který měl mít od zítřka nového pána. Ukázalo se, že generála zajímají především naše zbraně, zvláště na medvědobijce mohl nechat oči.

"To je skvělá zbraň, sir, opravdu jedinečná," řekl mi, když mě opět uviděl. "Celou tu dobu, co tu sedím, si ji prohlížím a obdivuji obdivuji"

"Je výborná," odpověděl jsem odměřeně.

"A ta druhá, to je ta známá Henryova ručnice?"

"Ano."

"Díval jsem se na závěr, ale systém mi není jasny."

"To je v pořádku," řekl jsem. "I když se dost divím, že to není jasné generálovi, který zvítězil u Bull Runu. Jenže vy jste tam nejspíš nikdy nebyl."

"To je urážka, sir"

Pokrčil jsem rameny.

Douglas se ke mně uraženě otočil zády a jakoby náhodou vzal do ruky Vinnetouovu stříbrnou pušku a začal ji převracet z boku na bok.

Měl smůlu, že právě v tom okamžiku se Apač vrátil ze své obchůzky po strážích. Neviděl jsem ho hned tak rozhněvaného jako ve chvíli, kdy zjistil, že jeho zbraň má v rukou Mr Douglas. Skočil k němu, vytrhl mu ji prudce z ruky a obořil se na něj zhurta:

"Jak se opovažuje bledá tvář brát do ruky náčelníkovu zbraň? Její pažby se ještě nikdy nedotkla ruka ničemného člověka."

"Ničemného člověka!" vykřikl generál, zrudl a zprudka udeřil pěstí šavli. "Koho tím Vinnetou myslíš?! Žádám ho, aby svá slova odvolal, jinak..."

"Jinak?" zahřměl Apač.

"Nikdo mi snad nebude zakazovat, abych se podíval na pušku, která mě zajímá?" ustupoval najednou generál.

"Podívat se můžeš ale sahat na ni nesmíš! Vinnetou nepoloží své prsty na místo, kterého se dotýkala nečistá ruka."

Vzal cíp své saltillské přikrývky a přejel jím několikrát přes pažbu, jako by ji očišťoval. Generál ho podmračeně pozoroval, vrhal nenávistné pohledy, nevzmohl se však už ani na slovíčko. Potom mi Vinnetou podal svou ručnici.

"Ať můj bratr Old Shatterhand pověsí pušku na stěnu v domě! Bude tam schována před cizími všetečnými prsty."

Generál se beze slova uraženě zvedl a odešel samozřejmě s Old Wablem. Ti dva se sehráli tak, jako by se znali léta a léta. Starého krále kovbojů hnala ovšem k Douglasovi

uražená ještinnost. Generál mu nic nevytýkal, nemistroval ho, nežádal po něm, aby se podřizoval zájmům celku. Bylo mi ho přece jen trochu líto snad to nakonec nebyl tak zgruntu zlý člověk. Zanedlouho se oba vrátili s gazelími měchy, naplnili si je u jezírka, neuznávající nikoho z nás za hodná aspoň pohledu, a odvěkli je ke stanovišti Čikasavů.

Nejspíš se urazili a rozhodli se, že od nás odejdou.

Snad taky zítra ráno?

Byl jsem tomu vlastně docela rád a přál jsem si vřele pouze jediné: aby si to snad nakonec ještě nerozmysleli...

HELMERS HOME

Na noc jsme zůstali všichni pod širým nebem. Lovci jsou tak zvyklí, usíná se jim snáz a lip, když nad sebou mají volnou oblohu, než mezi čtyřmi stěnami. Ostatně příjemný teplý vzduch k tomu přímo lákal, a tak jen černý Bob a matka Sanna nocovali pod střeou.

Usnuli jsme po několikadenní únavě opravdu naráz, padli jsme jako špalek. Když mě ráno zašimraly první sluneční paprsky, zdálo se mi, že odpočívám sotva deset minut, tak hlubokým a nepřetržitým spánkem jsem spal. A myslím, že ne pouze já. Jitní vzduch mi příjemně rozproudil krev, zacvičil jsem si jako každodenně a u jezírka, kam jsem se šel umýt, jsem potkal Vinnetoua. Vstal jen o chvíli dřív, stačil však už obejít strážu a zjistit, jak to vypadá se zajatci. Všechno shledal v pořádku, jediné překvapení vlastně žádným překvapením nebylo.

Old Wabble a vždy vítězný generál Douglas nám dali vale. A s nimi též Mba a jeho Čikasavové.

Enčarko nám to výslovně potvrdil:

"Bílý muž, který o sobě říkal, že je generál, odešel z oázy a pravil, že Old Shatterhand a náčelník Apačů ho urazili. Vzal s sebou muže Čikasavů a své tři průvodce a odjeli. Také starý král kovbojů jel s nimi."

"Z toho bude přátelství až za hrob!" smál jsem se. "Ale nakonec je to asi dobře... Kdypak asi vyjeli? Muselo to být ještě za tmy, poněvadž slunce vyšlo sotva před půlhodinou..."

Enčarko na mne zíral značně udiveně. Tihle Indiáni si někdy zřejmě představovali, že Old Shatterhand je vševědoucí bytost. Měli za to, že vím všechno, o všem a do nejmenších podrobností.

"Old Shatterhand neví, kdy generál odjel?" podívoval se. "Svítíl ještě měsíc!"

"Počkej!" zarazil jsem ho. "V noci bylo přece zataženo..."

"Odjeli ještě večer," upřesňoval Apač, "když měsíc plýtl svým světlem..."

"Plýtl, plýtl, to máš pravdu... Ale že by kvůli tomu vyrazili ještě před ránem?" vrtalo mi hlavou. "Nevězí v tom nakonec nějaká lumpárna?"

"Generála od nás vyhnal hněv," ozval se Vinnetou. "Moje příkrá slova mu vzala hrdost, a proto odjel, aby se nemusel dívat ostatním do očí."

Neřekl jsem na to nic, ale pomyslí jsem si, že můj milý Vinnetou trochu přeceňuje Mr Douglase. Lidé jako on mívají hroší kůži a nějaká poznámka, třeba i pronesená před větší společností, se jich nedotkne nikdy tak jako poctivého lovce, neřkuli dokonce hrdého a na svou pověst vždy velmi citlivého indiánského náčelníka.

Matka Sanna nám zatím už připravila snídani. Objevil se i Apanačka a Old Surehand. Bob, který se považoval za správce domu, začal rychle a pohotově s přípravou proviantu na cestu. Činil se jen což, pokládal si za čest, že nás smí obsloužit, a dával to zřetelně najevo. I Bloody Foxe donutil, aby zůstal při snídani sedět s námi, aby mu přenechal veškerou starost o naše tělesné blaho. Viděl jsem na něm, jak přímo září uspokojením. Když před nás nahnul zásoby na cestu, poděkoval jsem mu a požádal jsem, aby nám přinesl ještě zbraně.

"Kde ony být?" vypouklil na mě své namodralé bělmo.

"Uvnitř v domě. Pověsil jsem je na stěnu hned za dveřmi."

Ukázal v širokém úsměvu bílé zuby, ale potom, když se vrátil, nebylo už po úsměvu ani stopy. Koutky jeho úst se vyděšeně stahovaly jako k pláči.

"Master Bob nenajít žádné pušky," zanařikal. "Neviset za dveřmi nic!"

"Ale prosím tě! Musíš vzít oči do hrsti! Copak jsi je neviděl už včera, když jsi šel spát?"

"Master Bob nevidět nic včera, být velká tma jako pytel, a on nic nevidět na půl kroku."

Podívali jsme se s Vinnetouem na sebe a beze slova jsme se zvedli a rozběhli se společně s Bloody Foxem k domu.

Zůstali jsme, jako když do nás uhoď blesk.

Skutečně, master Bob nemohl najít žádné pušky, a to z toho jednoduchého důvodu, že zde žádné pušky nevisely. Že by to byl čísi hloupý vtip? Anebo něčí zbytečná horlivost v uklízení? Vzápětí jsem ovšem tu myšlenku zavrhl proč by někdo z našich lidí takhle hloupě vtipkoval? A ostatně teď ráno zde nikdo nebyl dřív než my, a tak ani o horlivosti nemohla být řeč. Krátce a dobře, museli jsme si připustit, že ty zbraně nám někdo, jak se říká, šlohl.

"Ten ničema! Ten darebák!"

Vinnetouova bronzová tvář šedla hněvem.

"Generál?" zeptal jsem se lakonicky.

Hněv pošukobával Apačovi víčky. Mlčky přikývl.

"Je to podvodník!" ulevil jsem si i já. "Proto on včera tak prohlížel naše zbraně. Měl na ně zálsus! Poslyš, Bobe, jak to bylo včera večer, než jsi šel spát: byl někdo v domě?"

"Ne. Ale massa generál pak přišel."

"Nebylo ovšem zamčeno."

"Master Bob nikdy nezamkne, tady nebýt žádný zloděj."

"A ty jsi s tím chlapem mluvil? Chtěl na tobě něco?"

"Nic! Nic! On přišel jen dát Bobovi dolar za to, že on mu dá moc dobré jídlo. On být jen u dveří a pak jít zpátky, ale dlouho ve tmě je nenajít."

Tiše jsem si hvízdal:

"Aha! A jsme doma!"

Bylo mi to jasné. Opil chudáka Boba, jak se říká, rohlíkem. A musel si to bezpochyby promyslet, proto ten útěk hned brzy večer! Šlo mu o to, aby před námi získal náskok! Nebo snad si představoval, že nad tím mávneme rukou a zbraně jim prostě necháme?

Viděl jsem, že hněv svírá Vinnetouovi hrdlo tak, že je stěží mocen slova.

"Stříbrná puška Inčučinova puška," vyřázel ze sebe tlumeně.

Mezitím se zde objevili i naši přátelé. Viděli, že se dlouho nevracíme a vytušili, že se přihodilo něco neočekávaného. Byli z toho stejně zdrceni jako my.

"Takové nádherné zbraně!" opakoval několikrát za sebou Old Surehand a jeho hlas zněl tak hořce, jako by přišel on o své vlastní pušky. "Sir, teď musíte za zloděje! Hned a co nejrychleji... Do Fort Terrelu pojedu sám s Apanačkou."

"Apanačka je připraven," potvrdil naiinský náčelník. "Ať Old Shatterhand ani Vinnetou nemají obavy o náš osud. Dostihneme Etterse stejně tak, jako oni dostihnou zloděje zbraní. Dostanou své pušky zase nazpět!"

"Ano, to jistě," řekl jsem. "Ale v jakém budou stavu!"

"Poškodí li bledá tvář stříbrnou pušku, zaplatí za to jako ještě nikdy žádný zloděj!"

Vinnetou drtil svou hrozbu mezi zuby. Takhle jsem ho neznal, až mi z jeho slov běhal mráz po zádech!

"Vyrázíme okamžitě!" navrhl jsem Apačovi.

"Ano!"

"Sami dva?"

"Ano!"

"Škoda, že nemohu s vámi," zalitoval Old Surehand. "Tak rád bych pomohl!"

"A mne byste nevzali?" nabídl se Bloody Fox.

"To nejde," řekl jsem, "někdo spolehlivý přece musí odvést Komanče ke Gutesnontinkhaj. U toho byste měl být, Foxi. Vždyť ten transport teď povede Enčarko, Sam Parnell, Hawley a vy, pokud přijmete."

"Ale jistě, přijmu, považujete li to za nejlepší," přivolil Krvavý lišák ihned. "Ale jestli dovolíte, nabídnu vám alespoň nějaké náhradní pušky. Pojdte si vybrat!"

"Thank you," řekl jsem, "je to od vás, příteli, laskavé a milé, nemusíte se s tím však trápit. Máme revolvery, nože, tomahavky a to nám zatím stačí. Nebude to trvat tak dlouho a budeme mít své zbraně nazpět. Do té doby si vystačíme s tím malým arzenálem."

Ještě nějakou chvíli nás přemlouvali, když však i Vinnetou tvrdošíjně odmítal, nechali toho. Vzali jsme si zásoby jídla připravené Bobem a vyhoupli se do sedel. Old Surehand, Bloody Fox, Apanačka, Enčarko, Jos Hawley i Sam Parnell s námi jeli až na konec oázy. Zde nám pomohla jedna z apačských hlídek. Uprchlíci narazili na tohoto muže a mezi řečí jim uklouzlo, kam mají namířeno. Cílem prý je Sto stromů, Gutesnontinkhaj.

"Well, aspoň pro začátek víte, kde je hledat," mnil Sam Parnell prostomyslně.

"A kde je určitě nehledat!" opravil jsem ho. "Ke Gutesnontinkhaj se jistě nevydali, je to finta! Řekl bych, že mají namířeno k řece Peace, protože tam mají sídla čikasavové. A podle toho, jak se prořekl pan generál Apanačkovi, chtějí si tam trochu odpočinout. Pokud ovšem mezitím nezměnili plán!"

"Stopy nám to řeknou," pravil Vinnetou. "Musíme je číst velice pozorně."

"Doufejme, že jich zanechají dost," potřásl jsem hlavou.

"Přál bych vám to," řekl Parnell. "Šťastnou cestu, gentlemen, jsem vlastně hrozně nešťastný, že s vámi nemohu, ale doufám, že nás osud ještě někdy svede dohromady. Moc se na to těším."

"A já!" řekl Jos Hawley. "Na tuhle výpravu do Liána Estacada budu vzpomínat, co budu živ! Good luck, sir!"

Old Surehand mi stiskl ruku, zase tak upřímně, že mi div nerozmačkal kosti. Ale v řeči zadržával, slova mu nějak nešla z hrdla, byl dojatější než ostatní.

"Škoda, že se to tak zhatilo. Těšil jsem se, že chytíme toho ptáčka spolu, a zatím jste si opatřil svého vlastního darebáka. No nic! Snad se nerozcházíme navždycky..."

"Upřímně v to doufám, Mr Surehande. Určitě se zas sejdem."

"Ale kdy? Kde?"

"Těžko vědět, Mr Surehande. Vy se pouštíte na jih za Ettersem, kdoví kde ho až dopadnete, a já jedu s Vinnetouem rovnou na sever, a kdoví po kterých čertech ďáblech budeme pana generála honit."

"Sem se nevrátíte?"

"Pochybuji."

"Tak tedy zbývá jediné šťastná náhoda?"

"Nechme jí taky něco, ať se ukáže," pokusil jsem se o vtip.

"Jestli někdy zabrousíte do Missouri a octnete se v Jefferson City, zajděte k firmě Wallace! Dozvíte se tam, kde byste mě asi tak mohl najít."

"Nezapomenu."

"Ale pěkně prosím po ničem jiném nepátrejte. Pamatujete, co jsem vám řekl před soubojem s Apanačkou? To platí! Jen v případě, že bych zemřel!"

"Samozřejmě. Zapamatoval jsem si to dobře."

"A teď, sir, farewell! Přeju vám, abyste toho generálského ptáčka lapili za křídlo co nejdřív!"

"Thanks! Vám taky všechno dobré a hlavně abyste ulovili Dana Etterse!"

Otočili jsme se na koních, zamávali si několikrát na pozdrav a za několik minut se nám celá skupina proměnila jen v drobnou tečku kdesi při obzoru. Dlouho jsme se otáčeli a zdravili rukou ale nakonec jsme už zůstali jen sami mezi nedohlednými dunami písku, cele soustředění na budoucí hodiny...

Jestli generál se svými kumpány měl skutečně namířeno na sever k Čikasavům, musela jeho cesta vést na sever skoro přímo k jedné z farem, které leží při kraji Liána Estacada, k Helmersově usedlosti. Cestu jsem znal dobře, mohli jsme tam být tak za dva dny s ohledem na to, že naši koně museli vléct měchy s vodou. A znal jsem neméně dobře i Helmersovu farmu a její okolí a přirozeně i jejího majitele, u něhož jsem býval ne zrovna řídkým hostem. Počítal jsem s určitostí, že i generálova tlupa se tam zastaví kde jinde by si měla obstarat trochu občerstvení a popřát si trochu oddychu? Tím víc jsme si ovšem museli přispíšit, abychom je dohnali, než opustí poušť, zde se dala stopa poměrně snadno sledovat, jakmile však jednou vyjedou, mohou se pustit skrze lesy, mohou volit jízdu korytem nějaké říčky, zkrátka naskytne se jim stovka příležitostí, jak zahladit stopy, a nakonec nám možná i uniknout.

Zatím jsme bohudíky takové potíže neměli. Stopy jsme našli snadno, byly zřetelné, dalo se z nich číst jako z otevřené knihy. Vedly nás nejdříve na západ, avšak už po hodině ostře odbočily severním směrem usuzoval jsem tedy zcela správně, že generál si to namíří k Čikasavům.

Hnali jsme koně v prudkém cvalu téměř po celý den, jen na krátkou dobu jsme jim povolovali oddych, jen co by se vydýchovali a nabrali opět něco nových sil, na Hatátitlu a Ilčího bylo ovšem spolehnouti, jako by tušili, že jde o závod s časem, vydávali ze sebe vše, a kdybychom neustále nemysleli na naše pušky v cizích rukách, byli bychom doslova opojeni a strženi krásou z té rychlé jízdy. S večerem jsme si dopřáli delší oddech. Stopy přikryla tma, věděli jsme však, že se brzy objeví měsíc, a Vinnetouovi stačilo i jeho bledé světlo, aby četl stopy stejně přesně jako za bílého dne. Pustit se naslepo rovnou k Helmersově farmě, či jak se říkalo mezi zálesáky, k Helmers Home, jsme nechtěli co když generál změnil na poslední chvíli svůj plán, a to ještě tady před koncem Liána Estacada? Odpočinek přišel vhod nám i zvířatům, a když se na inkoustovou oblohu vyhoupl srpek měsíce, cítili jsme se zase svěží.

Přiznávám, že kdybych byl jel sám, měl bych patrně se sledováním otisků potíže, ale Vinnetou měl vskutku oči jako rys. Jen tu a tam se zastavil, aby se ujistil, že jedeme správně, jinak vedl Ilčího tak bezpečně, jako by sledoval šňůru značek, které mu pro jeho orientaci ponechal někdo z jeho bojovníků. Sledoval jsem jeho počínání s bezmezným obdivem v takových chvílích se projevovala plně bystrost jeho smyslů. Šel za kořistí jako ohař, neomylně, vytrvale a s jednou jedinou myšlenkou, aby ji co nejdříve polapil.

Po nějaké době jsme našli místo, kde generálova tlupa nocovala. Bylo těžké odhadnout dobu, jež zatím uplynula v savaně bych si byl troufl ji stanovit přesně, možná až na hodinu. Tady jsem si jist nebyl. Vinnetou však tvrdil, že náskok pronásledovaných se scvrkl na pouhé dvě hodiny. Odpočívali příliš dlouho buď si byli tak jisti a nepředpokládali, že bychom jim mohli být tak brzy přímo v patách, nebo byli tak lehkomyslní a domnívali se, že jsme jim skočili na jejich fintu. Ať tak, či tak, od generála by člověk očekával víc prozíravosti.

A potom po další půlhodině přišlo překvapení: stopy v písku bezpečně prozrazovaly, že zde došlo k bouřlivé výměně názorů. Jeden otisk překrýval druhý, většinou se do všech směrů a zase se navracely, půda byla rozrytá, jezdci přejížděli sem tam, patrně jak se navzájem přemlouvali a nakonec nepřemluvili. Poněvadž stopy ukazovaly, že se posléze přece jen rozdělili a každá skupina se dala na jinou stranu.

"To tedy je pěkné nadělení," povzdychl jsem si. "To nám ještě chybělo..."

"Uff! Rudí muži se oddělili od bledých tváří! Vinnetou prohlédne stopy a zjistí, které patří zlodějům zbraní."

"Půjde to zjistit?" zapochyboval jsem.

Generálova tlupa jela na indiánských koních, bez podkov, podle toho jsme tedy nemohli spolehlivě ověřit nic. Ale seskočil jsem přesto ze sedla a dal se do prohlížení možná že nám něco jiného napoví, jak se vlastně jezdci rozdělili.

Vinnetou už prozkoumával stopy jako lékař, který sleduje puls nemocného v kritické chvíli, než sáhne k rozhodnému zákroku. Vyjel po stopě odchylné se od přímého severního směru k Helmersově farmě a asi za půl hodiny se vrátil. Pustil se potom i druhým směrem, ale tam se zdržel už jen krátce. Zdálo se, že je spokojen.

"Vinnetou přečetl stopu vedoucí k severu. Jeli tudy jen tři lidé. Vinnetou se domnívá, že to byl náčelník Čikasavů se dvěma bojovníky, kteří se oddělili. Třetího muže propůjčil Mba zlodějům, aby je svedl ze správné cesty. Domnívá se můj bratr Šarlí, že usuzují správně?"

Apačův postřeh byl vskutku správný, a vlastně samozřejmý. Aby jeli tři běloši sami, to bylo nemožné, nikdo z nich se v Liánu Estacadu nevyznal, a znamenalo by to dokonce, že se běloši rozdělili. Proč by to však v této chvíli dělali? A proč by se vzdávali i několika koní se zásobami, které s sebou vzali navíc? To nevypadalo ani na Mr Douglase a jeho tři společníky, ani na Old Wabblea. Volky nevolky jsem musel dát za pravdu Vinnetouovi.

"To ale znamená," řekl jsem, "že Mba má namířeno k Helmersům... A my se dáme doleva po druhé stopě, za bělochy."

Vinnetou lehce zavrtěl hlavou.

"Můj bratr ať ještě chvíli uvažuje. Mba propůjčil bledým tvářím bojovníka a sám se od nich oddělil. Nechce tedy s nimi nic mít."

"Pravděpodobně."

"Jestliže to učinil, musel k tomu mít důvod, jinak by se nerozcházel s těmi, jimž slíbil pomoc. Objevil tedy cestou něco, co předtím nevěděl."

"Pušky! Naše pušky!" vykřikl jsem.

"Můj bratr Šarlí přečetl moje myšlenky," řekl tiše a spokojeně náčelník Apačů. "Mba poznal zloděje a nechce s nimi nic mít. Čeká na nás."

Řekl to tak jistě, že jsem spolkl svou námitku: máme se vydat po Čikasavově stopě? Neztratíme vzácný čas? Nezmění mezitím Douglas své rozhodnutí jet k Helmersům? Ale na druhé straně: Mba opravdu vypadal jako poctivec, a jestli cestou zjistil, že generál je prachobyčejný zloděj, dovítal se hned taky, že své zbraně mu v ruku nenecháme. A teď bezpochyby považoval za nejpříhodnější počkat na nás a podat nám zprávu možná o dalších záměrech generála a jeho tlupy.

Netrvalo dlouho a potvrdilo se, že Vinnetou usuzoval správně. Ani ne za čtvrt hodiny se na obzoru před námi objevila nějaká skupina. Ukázalo se, že to jsou Čikasavové: náčelník Mba a dva bojovníci. Zřejmě na nás čekali, protože vyhlíželi jen jedním směrem, a sotva nás spatřili, odložili zbraně a vydali se nám vstříc, Mba první, jeho dva muži o dva tři kroky za ním. Mba se zastavil, opsal před sebou oběma rukama oblouk na znamení, že nás vítá a že v nás vidí přátele.

Dojeli jsme až těsně k němu. Pro všechny případy jsem si přece jen připravil revolver.

"Jsme vaši přátelé!" volal. "Old Shatterhand ať nechá svou otáčivou pistoli za pasem. Proti nám ji nebude potřebovat."

Přikývl jsem a zasunul revolver zase nazpět.

"Vy jste věděli, že přijedeme?" začal jsem s otázkou.

"Mba dovede přemýšlet," odpověděl. "Jak by se mohl domnívat, že takoví bojovníci jako Vinnetou a Old Shatterhand ponechají své vzácné zbraně v ruku zlodějů?"

Podíval jsem se na Vinnetou s obdivem, usuzoval přesně. Ale tvářil se tak, jako by na jeho místě musil vyvodit stejné závěry samozřejmě každý lovec.

"Kdy zjistil náčelník Čikasavů, že nám ukradli pušky?"

"Dnes ráno."

"Dnes ráno? Ne dřív?"

"Čekal by snad Mba na Old Shatterhanda, kdyby se spolčil se zloději?"

"Ne, promiň, tak jsem to nemyslel. Jsem od první chvíle přesvědčen, že jsi slušný a statečný člověk. Vypravuj!"

"Generál přišel a oznámil bojovníkům Čikasavů, že se pohněval s bílými lovci a že chce ihned odjet. Trval na tom, že tak učiní ještě v noci, a nedal nic na Mbovy námitky. Když jsme pak vyjeli, dal rozkaz, abychom změnili směr cesty, a to bylo náčelníkovi Čikasavů podezřelé. Pak si Mba všiml, že generál je velmi nepokojný. Nespouštěl oči ze zvláštního balíku, na který nedovolil ani sáhnout."

"Jakpak vypadal ten balík?"

"Byla to přikrývka převázaná řemenem. Mbaovi to nedalo spát, nelíbilo se mu to, vstal tedy časně ráno dřív než všichni ostatní a nahlédl tajně pod pokrývku. Tu se ho zmocnilo velké zděšení. Uviděl uvnitř stříbrnou ručnici velkého náčelníka Apačů."

"Uff!" vypravil ze sebe tlumeně Vinnetou. "Proč jim Mba nevzal ty zbraně?"

"Mba neměl čas, aby se smluvil s ostatními bojovníky. Generál se probudil a náčelník Čikasavů musel předstírat, že nic neví. Ale přišel později na lepší nápad, jak zadržet zloděje."

"Jaky?" ozval jsem se.

"Řekl jsem jim, že se od nich oddělím, že jsem uviděl cizí pušky a že se bojím pomsty, zloději mě přemlouvali, potom se však spokojili s tím, že jsem jim ponechal jednoho ze svých bojovníků, aby je dovedl k Helmers Home. On je nyní s nimi a vede je podle mých pokynů přímo vám do rukou."

"Jak to?"

"Jedou totiž oklikou, generál to nepozná. Old Shatterhand, Vinnetou a Mba a jeho dva bojovníci budou na místě mnohem dřív a slavní lovci dostanou své zbraně velmi brzy zpět."

"To je vyborné. Můj rudý bratr to vymyslel skutečně znamenitě," pochválil jsem Čikasavu. "Můj přítel Helmers se bude asi moc divit, až nás uvidí. A co teprve, až se dozví, proč přijíždíme!"

"Old Shatterhand zná Helmerse?"

"Dokonce velmi dobře. Je to můj přítel, opravdu, něco už jsme spolu zažili. Ale není nebezpečí, že si to generál ještě rozmyslí a bude chtít zamířit jinam?"

"Můj bojovník i já jsme mu řekli, že každá jiná cesta z Liána vede jen k smrti žízni. Old Shatterhand nechť nemá obavy. Můžeme nyní jet pohodlně, poněvadž generál nepřijede k Helmersovi dřív než za soumraku."

"Máš to dobře spočítáno... Ale co bys byl dělal, kdybychom nepřišli?"

"Mba by zajel k farmě Helmersovi sám, všechno by mu vysvětlil a požádal ho o pomoc. Společně bychom se pak zmocnili ukradených zbraní."

"Jsi výborný člověk," řekl jsem. "Tady je má ruka a teď už jedme."

Vyrazili jsme, teď podstatně volnějším tempem také s ohledem na Čikasavy, jejichž koně se nemohli měřit s Hatátitou a Ilčim. Ale i při volnějším tempu jsme už kolem poledne začali zaznamenávat první změny. Zatím nad námi kroužil jen tu a tam nějaký hlídkující sup a kolem dokola nás obklopovala bezbřehá záplava žlutého písku. Teď se objevovala první ptačí drobotina, sem tam vyrážela ze země šalvěj, které stačí k životu jen trocha noční vláhy, potom se zelenaly trsy trávy, jednotlivá křoviska a najednou byla poušť za námi.

Helmersova farma byla na dosah ruky.

Vzpomínal jsem, kolikrát jsem už tam u něho byl, kolikrát jsem zde okusil výborné pivo, vařené podle evropských předpisů, někdy sám, jindy s celou společností, protože přes Helmersovu usedlost vedla nejužívanější cesta přes Liáno Estacado a Helmers sám nebyl jen farmářem, nýbrž i zdatným obchodníkem, který mohl lovce zásobit vším, co potřeboval na delší výpravu. Pěstoval kukuřici, oves i brambory, dovedl podat výbornou večeři z drůbežího masa nebo z medvědíků řízků nebo ze statného bizona. Nejvyhledávanějším místem však bylo levé křídlo usedlosti, kde byl store s hotovým bohatstvím: sekyrky všech velikostí, nože podle výběru, střelný prach, olovo, řemeny, ostruhy, sedla, provazy, měchy, pokrývky bůhvíco všechno zde bylo k mání.

Zanedlouho se před námi stavení vynořilo. Byla to jednoduchá přízemní stavba, jen s dvěma patrovými okénky u vikýře, vzadu s přistavěnými stájemi a hospodářskou budovou. Všechno vesměs kamenné, vzorně čisté a pečlivě udržované, paní Helmersová, vzorná hospodyně, zřídila si dokonce pod okny malou zahrádku. Před hlavním vchodem se doširoka košatily dva mohutné duby a pod nimi stál bytelný stůl s několika lavicemi tady na tom místě se večer sedávalo, vyprávělo, popíjelo. Teď tam přecházel urostlý, vysoký černochoch, ostatně můj starý a dobrý známý, jménem Herkules.

Byli jsme už hodně blízko, když nás zahlédl, a skoro se ulekl nenadále se objevivších jezdců. Potom vyvalil oči, rozkmital ruce na všechny strany a spustil křik, že by jím probudil mrtvého.

"Massa Hémers, honem přijít sem, honem pospíchat, honem, honem! Uvidět překvapení, přijít k nám massa Old Shatterhand a massa Old Vinnetou!"

Zahoukal to do oken s rukama rozkřídlenýma u úst a pak se mi vrhl dlouhými skoky vstříc. Tancoval kolem Hatátity, chytil mě za ruce, za nohy, měl jsem co dělat, abych se díky jeho projevům radosti neocítl ze sedla na zemi.

"Prosím tě, uklidni se!" snažil jsem se ho utiшит. "Ještě mě strhneš na zem! Radši mi pověz, jestli je Mr Hémers doma? Asi ano, když ho svoláváš div ne bubnem."

"Massa Hémers a missus Hémers a Herkules, všichni být doma, všichni mít radost z massa Shatterhand, hned oni tady být, oh fortune, oh pleasure!"

Herkules dál předváděl svůj uvítací taneční obřad, ale to už se ve dveřích objevil starší vousatý muž, osmahlý, rozložené postavy, s počínajícími vráskami ve tvářích, pravý typ vytrvalého a houževnatého westmana, který musí moc perně pracovat, aby uhájil živobytí. Když mě uviděl, radostně zvedl ruce nad hlavu a spěchal ke mně, otáčeje se a volaje na svou ženu do oken:

"Barborko! Máme hosta! Máme vzácného hosta!"

Seskočil jsem z koně, potřásl si srdečně s vousatým farmářem pravici a hned tišil rozjaření, které se zmocňovalo nejen těch dvou, ale i ostatní čeledi, jež se začala sbíhat, když se najednou strhl takový povyk.

"Jen tiše, tiše, lidičky, žádný vzruch, prosím vás. Mr Helmersi, jsem rád, že vás všechny zas po dlouhém čase vidím, ale prosím vás, žádné okázalosti, naopak, potřebuju, abychom se tady co možná nenápadně uklidili stranou."

"Něco se stalo?" pochopil okamžitě Helmers. "Jestli potřebujete pomoc, jsem k službám. Já i moji lidé."

"Thank you, snad to ani nebude zapotřebí. Stačí, když nás schováte. Na zloděje si potom už počítáme sami."

"Na zloděje?" Prohrábl si znepokojeně rudé vousy. "Takové ptáčky mám moc rád! Všechno zařídíme podle vašeho přání. Herkules se vám postará o koně a odvede je hned do stáje. Ale musíte vypravovat, sir! A cože jste si nevzali pušky? Nebo je máte mezi zavazadly?"

"Bohužel je s sebou vůbec nemáme, Mr Helmersi. Ukradli nám je totiž!"

"Zounds! Je to možné? To by byla..."

"Pssst! Nechcete si o tom popovídat radši někde jinde?"

"Ale samozřejmě, promiňte, pojdte dál. Můj příbytek je vám k službám, Mr Shatterhande. Vám i vašim přátelům. A něco na zub taky najdeme. Barborko, přichystej nějakou dobrotu na stůl! Takové hosty tady nemáme každý den..."

Farmář byl skutečně rád, že nás vidí, zejména mne a Vinnetoua, své dávné přátele. Pobízel nás dovnitř, rozesadil nás pak kolem stolu, a než jsme se nadáli, každý z nás měl před sebou talíř. Helmersova žena byla výborná kuchařka a nám začaly pravé hody. Stůl se pod dobrotami prohýbal, a když přinesla svou specialitu, závin udělaný po evropském způsobu, dal se slyšet i zdrženlivý Vinnetou a vlastnoruční výrobek paní Helmersové pochválil tak, až se začervenala. Mezitím jsem ovšem musel víceméně dopodrobna vypovědět, co se nám stalo, jak jsme byli okradeni o zbraně a jaké nekalé plány měli Komančové. Helmers jim už dávno nemohl přijít na jméno, a teď přímo zuřil, tím spíš, že šlo o život Bloody Foxovi, kterého velmi dobře znal. Poslal taky jednoho ze svých mužů na hlídku směrem k Liánu, pro jistotu a klid, jak řekl, abychom se včas dozvěděli, až se na obzoru objeví generál se svými kumpány. Nedali na sebe ostatně dlouho čekat, dorazili o něco dřív, než náčelník Čikasavů předpokládal. Stáhli jsme se do přístěnku, odkud se dalo kdykoliv tajně vyjít zadním vchodem přes kuchyni, ale odkud jsme také mohli bezpečně a pohodlně sledovat příchod.

Helmers je uvítal na zápraží přívětivým pozdravem, ale generál byl opatrný.

"Goodday, sir! Máte v domě hosty?" byla jeho první slova.

Farmář sehrál překvapení na jedničku.

"Hosty? Kde by se vzali? Prosím vás, tady přece dávají lišky dobrou noc."

"Well! Zdržíme se zde chvíli mohl byste zaopatřit koně a přichystat něco dobrého do žaludku? A láhev pálenky k tomu, to se rozumí."

"Můžete mít všechno. Zůstanete u nás přes noc?"

Generál se na okamžik zarazil.

"Proč se ptáte?" vybafl.

"Bože, proč! Abych dal připravit lůžka přece..."

"Hm, hm... Ne, nedělejte si s tím starosti, najíme se, napijeme a vyrazíme zas po svých."

"Jak myslíte, ale co nevidět padne soumrak."

"To nám nevadí."

"Jedete z Liána Estacada?"

"Podívejte se," zamračil se Mr Douglas, který už mezitím stejně jako ostatní seskočil z koně, "nevypτάvejte se dlouho a

udělejte radši, co po vás chceme."

"Oho! Stojíte na mé půdě, sir! Tady jsem já pánem a rád bych viděl toho, kdo by mi tu chtěl dávat nějaké příkazy!"

"A co kdyby k vám zčistajasna přijel třeba generál, který se bil u Bull Runu, a při Gettysburgu, a u Fort Hatterasu, a při Harpers Ferry, a v hromadě jiných rvaček?! Co byste tomu řekl?"

"Bounce! Vysypal jste toho na mě najednou trochu moc. Ale počkejte vy tím snad chcete naznačit že vy jste..."

"Generál Douglas! Doufám, že jméno mluví samo za sebe."

"Goodheaven! To je něco jiného! Promiňte, promiňte že mě to nenapadlo, když jsem viděl vaše vyznamenání! Račte se posadit, prosím! Budete všichni obslouženi, jak se na vás sluší a patří!"

Generál spokojeně přikývl, sebevědomě hodil pohledem po průvodcích, ani nepostřehl jemný výsměch ve farmářových posledních slovech. Rozesadili se kolem stolu, opřeli zbraně o dub a lavice a pohodlně si natáhli nohy. Jen Čikasava se tiše vytratil, ale toho si ani nevšimli, nebo se možná prostě domnívali, že se šel podívat po koních. Helmers také s úklonou zmizel v domě, aby nám dal zprávu, že zloději jsou v pasti. Domluvili jsme se, že proti nim vyrazíme my ze dveří, Helmersovi muži ze zadního dvora. Už tam byli připraveni a měli od farmáře přesné pokyny.

Helmers po chvíli vyšel ven.

Generál ho už vyhlížel a netrpělivě podupával.

"To jdete s prázdnou? Kde máte aspoň pálenku? A kde jsou vaši podomci, aby se postarali o všechno? Dáváte si nějak načas!"

"Strpení, jen strpení, gentlemen. Už jsem všechno zařídil. Moji lidi tady budou co nevidět."

"A co vy? Chodíte s rukama v kapsách! Měl byste se sám starat!"

"Mám na to lidi."

Do řeči se vložil Old Wabble:

"Máme totiž naspěch, sir! A nejsme zvyklí čekat!" zabouřil.

"Už to brzo bude, vždyť vám to povídám. A kam vlastně máte tak naspěch?"

"Co je vám do toho!" štěkl generál.

"Vlastně nic."

"Tak nestrkejte nos, kam nemáte. Zvědavé lidi mám moc rád!"

"Já se neptám ze zvědavosti, já vás chci varovat."

"Nás? A před kým?"

"Potloukají se zde všelijací darebáci..."

"Jací?"

"Zloději. Kradou pušky."

"Cože?!"

V generálovi asi hrklo.

"Říkám, že kradou pušky!" opakoval Helmers. "Lumpárna co?! A zrovna předevěčirem se jim podařil úlovek."

"Předevěčirem? A kde to bylo?" ozval se Old Wabble."

I jemu se trošku třásl hlas.

"V Liánu Estacadu. Ukradli tři snad nejvzácnější pušky na Západě."

Helmerts to řekl zvýšeným hlasem to byl smluvený pokyn pro nás, abychom se připravili. Odjisti jsme revolvéry a natáhli kohoutky. Generálovi z toho už začínalo být asi poněkud horko, jeho hlas zněl chraptivě, znejistěl:

"Prosím vás jaké to mohly být pušky..."

"Dvě patří Old Shatterhandovi, jedna Vinnetouovi."

"Od koho to víte?"

"Od okradených, přímo od okradených," řekl ostře farmář.

"O od O o old Shatterhanda...", rozkoktal se zmateně generál.

"...a od Vinnetoua," doplnil farmář.

Na ta slova jsme vyrazili ze dveří. V témž okamžiku se vyhnuli i Helmersovi lidé zpoza rohu, od zadního dvora. Obstoupili jsme generála a jeho kumpány ze všech stran v několika málo vteřinách. Najednou se dívali do ústí revolverů a pušek, hrozivě mířících proti nim. Připadali jsme jim jako zjevení z onoho světa, nebyli mocni ani jediného slova, ani výkřiku. Generál jen křečovitě zatínal nehty do stolu a Old Wabble zděšenými pohyby hnětl náušnici v lalůčku.

"Meššúrs, máme vás všechny na mušce," zahřměl jsem. "Ani pohyb, jestli smím prosit, jinak bychom byli nuceni mačkat kohoutky! Herkulesi řemeny! Buď tak laskav! A svázat pěkně jednoho po druhém!"

Černoch se hnál o zlomkrk s haldou řemenů v náručí, ani jsem ho nemusel moc pobízet.

"Hned vázat Herkules, hned vázat, rychle udělat všechno, massa Shatterhand!" vykřikoval rozjařeně a koulel při tom očima, až mu namodralé bělmo svítilo. A prvního ze všech si vybral Mr Douglase!

Generál před ním ustupoval, ruce schovával za zády a vrískal, jako by ho bral na vidličky:

"Mne chcete svázat? Člověka, který se bil u Gettys..."

"... burgu a při Bili Runu a u Fort Hatterasu, to už všichni známe z paměti, Mr Douglasi! A už nám ty vaše povídačky lezou z krku! Schovejte laskavě jazyk za zuby a nastavte ruce. Nebo s vámi uděláme krátký proces!"

Řekl jsem to ostře a důrazně, zvedl jsem pravici s revolverem a zacvakal významně kohoutkem.

Generál se shrbil, nějak se celý do sebe schoulil, pak stydlivě povytáhl zpoza zad obě ruce a nastavil je pokorně černochovi. Herkules obnažil v širokém úsměvu zuby a vrhl po mně vítězný pohled. V několika vteřinách se utažený řemen zarával generálovi do zápěstí.

"A další!" pobídl jsem Herkulesa.

Ten už stál před starým králem kovbojů. Mr Cutter se nepokoušel ani protestovat, jenom mě stíhal nenávisťnými, hněvnými pohledy. Potřásl jsem hlavou:

"To jste si vybral pěknou společnost, Mr Cuttere! Vlastně bych se s vámi vůbec neměl bavit, ale... mám jedinou otázku: vy jste nevěděl o té darebačině se zbraněmi?"

"Ne!" zahučel vztekle.

Obrátil jsem se ke generálovi a pokynul mu rukou.

"Nic vám neřeknu," zavrčel. "Vyslýchat generála! Kdo to jakživ slyšel!"

"Well když to nepůjde po dobrém, půjde to určitě po zlém. Herkulesi, připrav se!"

"Co chcete dělat?" vyvriskl generál poděšeně.

"Trochu vás vyplatíme, nic víc. Pětadvacet přece vydržíte! To musí vydržet voják, natož generál!"

Herkules vyvalil oči šla z něho v tom okamžiku opravdu hrůza a švihl řemenem, až to zasípělo.

Douglas sebou trhl.

"Nemáte právo!" zavřeštěl znovu.

V té chvíli povystoupil farmář. Založil si ruce na prsou a jediným pohledem zpražil milého Mr Dougase.

"Mlčte, sir Byl jste chycen na mé půdě s cizími, uloupenými zbraněmi! Podle všech zákonů prerie máme plné právo udělat s vámi, co se na Západě dělá s každým zlodějem zbraní. Víte, co mám na mysli!"

"To je nespravedlnost! Proč si to mám odskákat já, když mě do všeho navezl tenhle dědek! On mě naváděl, on se chtěl pomstít Old Shatterhandovi! Pry ho pořád jen uráží a tupí a ponižuje chtěl mu ukázat!"

"Já že jsem ho naváděl?" rozkohoutil se Old Wabble."Sám ke mně přišel a vyptával se, co si myslím o Old Shatterhandovi a o Old Surehandovi! On nás ponoukal, on říkal, típněme ty pušky, a taky je vzal, já jsem jenom hlídal venku, nic víc!"

"Hlídal, hlídal ale čím to byl nápad?!"

"A kdo si nechal zbraně a nedovolil na ně nikomu ani sáhnout?!"

"Tfuiiiiiii!"

Syčeli po sobě, a nemít pouta, byli by po sobě skočili a snad si vyškrábali oči. Bylo to k pláči i k smíchu zároveň.

Zasáhl jsem:

"Tak dost! Nechte toho oba! Mr Cuttere, aspoň o vás jsem si myslel lepší věci! Že se dáte na stará kolena do zlodějského spolku, to jsem od vás opravdu nečekal. Kvůli pár poznámkám a k tomu ještě pravdivým! Mr Helmers má pravdu, měli byste dostat ten nejtěžší trest. Ale když se tak na vás dívám, ani mi za to nestojíte. Ať jste to už udělal ze vzteku, anebo z hlouposti. A vy taky, generále! Pušky jste ukradli mně, měl bych tedy trvat na trestu, na těžkém trestu, ale nechám to na Mr Helmersovi. Jen prosím, ať neteče krev!"

"To taky nechci," přikývl farmář."A jestli proti tomu, Mr Shatterhande, nic nemáte, tak navrhuju, abychom to udělali jednoduše: nemám chuť spát s těmihle lidmi pod jednou střechou ostatně gentlemani měli naspěch. Tak jim vyhovme. Pušky a zbraně a náboje nám tady nechají dáme je Čikasavům, to jsou poctiví chlapci a s sebou ať si vezmou jen jeden revolver. A jinak farewell, meššúrs! Spánembohem, a to hned!"

"Souhlasím," řekl jsem a otočil se tázavě po Vinnetouovi.

Bylo i na něm, aby dal souhlas udělal to prostým pokynem rukou: pravicí už hladil svou stříbrnou pušku. Také já jsem měl obě své ručnice našťestí generál neměl čas nic s nimi provést, byly naprosto v pořádku.

"A abyste se mezi sebou nepopřáli, pojede nejdřív Old Wabble, pak Mr Douglas a pak vy tři! Herkules vás vyprovodí s našimi chlapci na hranici farmy, tam vám teprve sundáme řemeny. Souhlasíte, Mr Shatterhande?" zeptal se podruhé.

Chlapci se mračili, dívali se do země, ale z každého hnutí bylo vidět, jak jimi přímo lomcuje zuřivý hněv. Teď se ještě jakžtakž ovládali, ale když je potom Herkules odváděl, vypukla jejich zášť a vztek naplno. Zvlášť Douglas ze sebe jen chrлил nadávky a vyhrůžky nejhrubšího zrna. Vysotil ze sebe svou nenávist, málokdy jsem byl svědkem něčeho podobného. Podivný generál, namouvěru! To nebylo jenom v tom, že jsme ho dopadli při zlodějně, nebo to, že za ni musel zaplatit vlastními zbraněmi...

Bavili jsme se o tom, když jsme se pak sesedli pod dubem kolem stolu a pochutnávali si na dalších dobrotách z kuchyňské dílny paní Helmersové.

Nad námi se rozsvítily první hvězdy, obloha tmavla do modra a ta třpytící se světla zářila stále jasněji a jasněji.

Dlouho se nám nechtělo na kutě, takový to byl vlahý a příjemný večer.

Když jsme se potom vraceli do domu, čekalo nás ještě jedno překvapení. Pár kroků od dubu, kde jsme zaskočili generála, se najednou Helmers shýbl k zemi jeho bystrý zrak zlákal jakýsi třpytící se předmět. Vydloubl jej zpod kamene a položil ho na dlaň. Zatřpytilo se to jako hvězda spadlá z oblohy sem na zemi.

"Podívejte se snubní prsten," řekl udiveně a dal nám ten kousek, abychom si ho také zblízka prohlédli.

"Kdopak ho asi ztratil?" ozvala se paní domu, když se dostal až k ní. Prohlížela ho se stejným zájmem jako my ostatní, a přece se zájmem ještě o maličko větším v ženě takový drobný zlatý kousek vzbuzuje vždycky neukojitelnou zvědavost a tolik, tolik představ! A tenhle byl opravdu ze zlata, aspoň pokud jsem mohl jako neodborník soudit.

Trvalo pěknou chvíli, než jej polozasněná paní Helmersová zas vrátila manželovi.

"Že by patřil generálovi?" přemítal farmář nahlas. "Starému kovbojovi sotva. A někomu z těch ostatních kumpánů teprve ne."

Otáčel jej zase pomalu a pozorně mezi prsty a pak mi jej náhle podal:

"Vy jste dnes dělal vlastně soudce, vezměte si ho na památku..."

"Právem nálezce přece patří vám," namítl jsem.

"Co bych si s ním počal? My si tady v divočině na podobné tretky nepotrpíme, i když jsou ze zlata a s generálem, jestli mu patří, se už asi taky podruhé nesetkáme. Mám ten dojem, že se dokonce Helmers Home bude dost vyhýbat! Nechte si ho, Mr Shatterhande, co když vás dva náhoda ještě svede dohromady..."

Položil mi ho do dlaně.

Chvíli jsem se na něj díval, pak jsem ho vzal mezi prsty a ještě jednou si ho důkladně prohlížel. Upoutal mě jemně vyrytý ornament, který zdobil oba kraje, ale byl vyryt i zevnitř. Ale ještě nápadnější než ornament byl zde zřetelně vyrytý monogram:

E. B. 5. VIII. 1842.

Zkusil jsem si jej nasadit, na prsteníku mi seděl jako ulitý. Ne, nemohl jsem ho ztratit, na prstě byl bezpečnější než někde v kapse lovecké kazajky.

"Tak dobře jak chcete," řekl jsem a od té chvíle, mám-li mluvit upřímně, jsem na milý prsten už ani nevzdechl.

Netušil jsem, nemohl jsem tušit, jak důležitý bude ten kousek kovu pro mě a pro Old Surehanda.